

Giới thiệu Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ

Truyện online hay Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ của tác giả Tú Cẩm được ví là tình khúc không chỉ cần quét dòng truyện ngôn tình sủng mà còn dễ dàng chiếm tình cảm của độc giả.

Đời trước hoàng đế bệ hạ là một hôn quân bỉ thảm.

Xa trung thân, thân tiểu nhân. Cuối một hoàng hậu sủng phi cầm sủng cho mình. Cuối cùng chết dưới đao quân phản loạn. Nhân sinh khó có thể làm lại một lần nữa. Hoàng đế bệ hạ quyết định phải làm một mình quân

Hắn muốn thay đổi những sai lầm trước kia

Vì vậy, năm thái tử điện hạ mười lăm tuổi đột nhiên thay đổi trở lên chăm chỉ hiếu học. Có ân báo ân, có thù báo thù

An vương mưu nghịch cực khổ mà chết. Đa hoàng hậu ngoại tình đi

Còn muốn báo đáp một nhà Thái Phó trung thành và tận tâm

Nhưng mà, đời trước chưa từng thấy con trai Tam lang của Thái Phó

Người được gọi là anh tuấn phong lưu. Hoàng đế bệ hạ cảm thấy

Hình như mình muốn đồng tính... Truyện hay này đại khái nói về nam chính, hoặc là nữ chính...

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thái Tử

Hậu điện cung Trường Tín

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều yên ắng.

Thái tử điện hạ rất thích yên tĩnh, lại không thích có người gần gũi hầu hạ, hai tiểu nội thị đành phải trải đệm nằm ra đất nghỉ ngơi ở ngoài cửa điện, còn lại đều ở sương phòng. Đang mê man ngủ, bỗng nhiên Kim Tử nghe thấy trong điện vang lên một tiếng thét kinh hãi "A - -", hắn giật mình một cái lập tức tỉnh lại, đang muốn thấp giọng hỏi thăm, lại nghe thấy trong phòng có tiếng ngà "Bịch - -".

Kim Tử sợ tới mức trở mình nhảy người lên, bất chấp ban ngày Thái tử điện hạ đã phân phó, cắn răng mở cửa vọt vào.

Một nội thị khác là Lâm Lý cũng mở mắt ra, thấy thế lập tức nóng nảy, vội vàng vươn tay ra tóm lấy hắn, "Người không muốn sống nữa sao!"

Trên dưới cung Trường Tín ai cũng biết tính tình của Thái tử điện hạ, nếu ai dám quấy nhiễu lúc ngài ấy đang ngủ, ít nhất cũng sẽ bị đánh vài chục hèo, với cái thân thể nhỏ bé này của bọn họ, không phải là đưa tính mạng của mình đi Tây thiên sao.

Rốt cuộc Lâm Lý vẫn chậm nửa nhịp, tay vừa mới đụng phải cánh tay của Kim Tử, nhưng hắn ta đã vội vã chạy vào phòng.

Mấy ngày trước Kim Tử mới vừa được thăng chức đến đây, lúc trước chỉ là một thái giám thô sử trong sân, mỗi ngày chịu trách nhiệm làm việc nặng vẩy nước quét nhà, bởi vì biết chữ nên lọt vào mắt của nội thị giám Lý công công, lập tức điều hắn đến cung Trường Tín. Lúc trước Lâm Lý còn có chút kiêng kỵ, sợ bị hắn đoạt mất danh tiếng, nhưng chung đụng mấy ngày, mới phát hiện hắn là kẻ lỗ mãng, ruột để ngoài da, xử sự cũng không linh hoạt, Lâm Lý lập tức yên tâm.

Rốt cuộc là người do Lý công công đưa tới đến, nếu hắn đã muốn chết như vậy - - Lâm Lý nhẹ nhàng thở dài, việc này không thể trách hắn ta.

Kim Tử một mạch chạy chậm vào trong điện, đã đến cửa nhưng cũng không dám vào phòng, thò đầu nhìn vào trong phòng thăm dò. Thái tử điện hạ không thích ánh sáng, ngay cả gian ngoài cũng không bao giờ thấp đèn đúng giờ, dĩ nhiên trong phòng sẽ tối đen như mực. Kim Tử bất an nuốt nước miếng một cái, đề thấp giọng, căng thẳng hỏi: "Điện hạ, điện hạ ngài không sao chứ."

"Thấp đèn." Trong phòng truyền đến giọng nói có vẻ hơi non nớt của Thái tử điện hạ Tử Canh, giọng nói kia nghe có chút vội vàng, hình như không giống ngày thường, nhưng rốt cuộc khác ở đâu, Kim Tử cũng không nói rõ được. Nói cho cùng, hắn được điều đến bên cạnh thái tử điện hạ mới có mấy ngày, đối với tính tình của vị thái tử điện hạ nổi tiếng là khó hầu hạ này cũng không hiểu lắm..

Hắn vội vàng đốt đèn, bước nhanh vào nhà, thỉnh thoảng nhìn thấy thái tử Điện hạ ngày thường uy nghiêm như một ngọn núi cao, bây giờ đầu tóc rối tung ôm chân mềm, về mặt mờ mịt ngồi dưới đất.

Tiếng động vừa phát ra trong phòng, chẳng lẽ là do Thái tử Điện hạ ngã từ giường trên xuống?

"Điện... Điện hạ..." Kim Tử kinh sợ, sắc mặt trắng bệch, run rẩy tiến lên hỏi: "Ngài bị ngã sao? Để nô tài kêu người đi mời thái y."

"Thái y? Không cần." Từ Canh sững sờ ngơ ngác, lắc lắc đầu quát bảo dừng lại, rồi sau đó lại nhíu mày chăm chú quan sát Kim Tử từ trên xuống dưới, về mặt vô cùng cô quái.

Kim Tử bị hắn nhìn như thế trong lòng vô cùng sợ hãi, cả người không được tự nhiên, nhưng lại không dám né tránh, cúi đầu co vai đứng đó như một con chim cút.

"Người là Kim Tử?" Cuối cùng Từ Canh cũng đã nhận ra tiểu nội thị gầy guộc trước mặt này là ai, trên mặt càng lộ ra thần sắc quái dị, kinh ngạc, hoài nghi, sợ hãi, phần hận... Cho đến khi ánh mắt của hắn rơi vào bóng dáng cứng cỏi, lúc này Từ Canh mới chợt mở to mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám tin lắm lắm nói, "Người... Còn sống?"

Hai chân Kim Tử mềm nhũn, "bịch bịch" một tiếng quỵ gối xuống đất. Quả nhiên hắn ta đã chọc giận Điện hạ, đây là muốn mạng của hắn ta sao?

Từ Canh không nhìn hắn ta, ánh mắt quét một vòng xung quanh, nhận ra đây là nơi hắn đã từng sống hơn mười năm trước, trong nội tâm càng thêm khẳng định trên người mình đã xảy ra một chuyện kỳ lạ. Mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà, cũng không phải là không thể tiếp nhận. Trước kia khi đi lánh nạn, Tần tiên sinh nói với hắn rất nhiều những chuyện xưa ly kỳ cổ quái, nào là mượn xác hoàn hồn, nào là trùng sinh, nào là thể giới tương lai, nghe được rất nhiều, thậm chí Từ Canh đã hoài nghi có phải Tần tiên sinh cũng là một người trong số đó, nếu không, tại sao trên thế gian này lại có người tài năng xuất chúng như thế.

Như vậy, lúc này chuyện gì đang xảy ra? Hắn... Trùng sinh sao?

Liếc mắt nhìn thấy Kim Tử vẫn còn đang nom nớp lo sợ ngã xuống đất, sắc mặt Từ Canh hơi hòa hoãn lại, nhớ lại lòng trung thành của Kim Tử trong cuộc chính biến năm đó, giọng nói của hắn bất giác ôn hòa lại, dịu dàng nói: "Người ngây ngốc quỳ ở đó làm cái gì? Còn không mau đến đây hầu hạ!"

Kim Tử đàn độn "A" một tiếng, vội vàng bước đến trước mặt Từ Canh, cả gan hỏi: "Điện... Điện hạ ngài có chỗ nào không thoải mái không?"

"Thắp đèn trong phòng lên." Từ Canh ôm chân, tự mình trở về giường, lại thờ ơ hỏi: "Năm nay người mấy tuổi rồi?"

"Nô tài mới vừa tròn mười lăm." Kim Tử vừa dè dặt trả lời, vừa nhanh chóng dùng bàn tay thôi kệch thấp sáng tắt cả các ngọn nến trong phòng lên, gian phòng vốn tối đen nhanh chóng được thấp sáng trưng.

Bên ngoài Lâm Li và vài nội thị khác phát hiện có cái gì đó không đúng, cũng lo lắng đề phòng đi vào, bị Từ Canh nhìn lướt qua, lập tức toàn thân lạnh buốt, đầu gối như nhũn ra.

"Tất cả lui ra đi, để mình Kim Tử hầu hạ trong phòng là được rồi." Từ Canh thấp giọng phân phó. Giọng nói của hắn cũng không nghiêm khắc, thậm chí được khen là bình thân - - hiểu biết, tính tình của Thái tử Điện hạ vốn không được tốt, từ khi nào lại trở nên dễ tính nói nhiều với đám nội thị như vậy, tự dung trong lòng bọn Lâm Li lại trở nên sợ hãi, so với khi bị Thái tử quát tháo còn khản trương hơn.

Rốt cuộc là sao đây?

Vừa ra đến cửa, Lâm Li nhìn không được nhìn Kim Tử một cái, có trời mới biết tại sao tên ngu xuẩn này lại đột nhiên lọt vào mắt Thái tử, thật sự là giận điên người.

Kim Tử cũng không thông minh, nhưng thắng ở lòng trung thành, đời trước ở bên cạnh Từ Canh hơn mười năm chưa từng được trọng dụng, cuối cùng lại vì cứu hắn mà chết. Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ Từ Canh sẽ hoàn toàn không để hắn ta ở trong lòng, nhưng khi bị phản bội ở kiếp trước, hôm nay hắn đã sớm không còn là tên thiếu niên mười mấy tuổi quần áo lụa là u mê ngu ngốc nữa rồi, trị quốc cũng không còn bị hạn chế nữa, cũng may người hầu hạ bên cạnh cũng chính là người trung thành nhất.

Hắn câu được câu không nói chuyện với Kim Tử đến nửa đêm, đến hừng đông sai Kim Tử đi kiếm cái gì đó sạch sẽ để ăn, cũng biết hôm nay là ngày mừng chín tháng chạp, sinh nhật mười lăm tuổi của hắn mới vừa trôi qua.

Mặc dù hơn nửa đêm không ngủ, tinh thần Từ Canh lại rất sáng láng, trời còn chưa sáng đã rời khỏi giường sai Kim Tử hầu hạ, sau khi ăn sáng xong lại đến Thư phòng đọc sách.

Hắn tới sớm, khi vào phòng căn chưa thấy bóng dáng của mấy đệ đệ khác đâu, Lưu sư phó đang ngồi bên cạnh bàn chậm rãi uống trà, gương mặt lên đột nhiên nhìn thấy hắn, mắt tròn trắng, sững sờ một hồi lâu mới nhớ tới phải thỉnh an hắn, há miệng run rẩy nói: "Thái... Thái tử Điện hạ hôm nay đến thật sớm."

Chuyện khác thường tất có yêu quái, hôm nay Thái tử Điện hạ muốn tìm ai gây phiền phức đây? Ông trời phù hộ ngàn vạn đừng nhắm về phía lão!

Từ Canh tự mình nâng ông ta đứng dậy, tự tìm chỗ ngồi xuống, về mặt ôn hòa hỏi: "Hôm nay là mấy vị sư phó kia dạy học?"

Lưu sư phó bất an cúi đầu xuống, nhỏ giọng trả lời: "Vốn giờ buổi sáng là đến phiên Tân thái phó, nhưng mà hôm nay thân thể Tân thái phó khó chịu, nên để cho hạ quan tạm thay."

"Thân thể Tân thái phó khó chịu?" Sắc mặt Từ Canh khẽ biến, mặt lộ vẻ ân cần, nghiêng đầu hướng về phía Kim Tử hỏi: "Sao người lại không nói với ta một tiếng? Thái phó đã thỉnh thái y qua xem chưa?"

Lưu sư phó càng lúng túng hơn, không biết nên trả lời câu hỏi của hắn như thế nào. Vì sao Tân thái phó cáo bệnh, Thái tử điện hạ sao có thể không biết, rõ ràng là người khiến Tân thái phó tức giận đến mức cáo bệnh xin nghỉ, bây giờ lại tới hỏi ông ta, chẳng lẽ là cố ý?

Đây mới là lần đầu tiên Kim Tử tới thượng thư phòng hầu hạ nên hoàn toàn không biết gì cả, nghe vậy chỉ lắc đầu, đàn độn trả lời: "Nô tài không biết." Hắn suy nghĩ một chút, hiếm khi thông minh nói, "Nếu không thì, nô tài sẽ đến thái y viện hỏi một chút?"

"Mau đi đi." Từ Canh phát phát tay, ra lệnh cho Kim Tử đi.

Hắn cũng không lo lắng cho thân thể của Tân thái phó, ông lão kia đã tập võ từ thuở nhỏ, cơ thể khỏe mạnh như trâu, còn rắn chắc hơn hắn, năm đó hắn lưu vong bên ngoài, Tân thái phó một đường đi theo, màn trời chiếu đất cũng không chưa bao giờ ốm đau, nay vô duyên vô cớ ... Trong đầu Từ Canh đột nhiên chợt lóe lên một ý nghĩ, gương mặt lập tức trở lên cứng đờ.

Nếu như hắn nhớ không lầm, số lần Tân thái phó cáo bệnh không nhiều lắm, hình như là vì bị hắn chọc tức!

Khó trách Lưu sư phó lại có vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Từ Canh chợt dạ nhấp một ngụm trà, quyết định giả vờ cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Võ Anh Hầu Phủ.

Bởi vì trong đầu luôn nhớ tới Tân thái phó, đến buổi trưa Từ Canh có chút không yên lòng, thậm chí còn không đi tìm Nhị hoàng tử Từ Long đòi trước mưu phản soạn ngôi gây phiền toái, Từ Long không biết trong lòng hắn đang ẩn dấu đại chiêu gì, rất là lo sợ, cả buổi sáng không ngừng nhìn về phía Từ Canh, không cẩn thận bị Lưu sư phó nhìn thấy, đánh cho một trận, tức giận đến mặt mày xanh mét.

Cứ như vậy cho tới trưa, sau khi kết thúc giờ học, Từ Canh cung kính lại khách khí cáo biệt Lưu sư phó, rồi sau đó mới chậm chạp cáo từ rời đi. Đối với những hành động đột ngột của Từ Canh, mọi người trong phòng đều giật mình, sau một hồi lâu Lưu sư phụ vẫn chưa lấy lại tinh thần, cho đến khi bóng dáng của Từ Canh càng lúc càng xa, lúc này ông ta mới mờ mịt xoa xoa gáy, nhỏ giọng lầm bầm một câu "Hôm nay Thái tử uống lộn thuốc?"

Từ Canh không có tâm tình quan tâm người khác nghĩ gì, trong những năm cuối cùng của đời trước tôn sư trọng đạo đã thành thói quen của hắn, nếu như dám can đảm tỏ ra ngang tàng trước mặt Tân tiên sinh, thì cứ chờ bị đánh đi – cây thước trong tay Tân tiên sinh cũng không phải là đồ chơi.

Rời khỏi thượng thư phòng, Từ Canh trực tiếp đi về phía Cẩn Thân điện.

Gần đây Phương Bắc đại hạn, hoàng đế cho mời mấy vị đại thần nội các đến thương nghị chính sự, không ngờ ý đã đến buổi trưa. Nghe nội thị Lý Lộc nói thái tử cầu kiến, lúc này hoàng đế mới giật mình đã đến buổi trưa, lập tức phân phó cung nhân bày cơm, lại bảo Lý Lộc gọi Từ Canh vào.

Chuyện Tân thái phó xin nghỉ đã sớm được báo cáo cho hoàng đế, chỉ vì hai ngày nay chính vụ bận rộn, hoàng đế mới không rảnh xử lý chuyện này, nghe thấy Từ Canh tự mình đưa tới cửa, gương mặt hoàng đế trầm xuống, chuẩn bị cho hắn biết tay. Ai ngờ Từ Canh vừa vào phòng, còn chưa nói lời nào, "Bịch bịch" một tiếng lập tức quỳ gối xuống đất, hai mắt đỏ bừng gọi "Phụ hoàng", con tức của hoàng đế vào một cái lập tức bị đập tắt.

Dưới gối của Hoàng đế có sáu nam một nữ, vợ cả chỉ có một mình Từ Canh, hoàng đế coi trọng đích tử, lại là phụ thê từ khi còn trẻ với hoàng hậu đã qua đời, vô cùng ân ái, dĩ nhiên cũng đặc biệt yêu thương Từ Canh hơn, trong vài vị hoàng tử, cũng chỉ có một mình Từ Canh là do ông tự mình nuôi lớn.

"Con sao vậy? Khóc cái gì, lại bị Thái Phó mắng?" Hoàng đế quét mắt nhìn các vị đại thần nội các một cái, vài vị đại nhân tâm thần chấn động, tất cả đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ không nghe thấy gì.

Từ Canh kinh ngạc nhìn phụ thân đã nhiều năm không gặp, trong lòng đột nhiên chua xót. Nhớ tới lời nhắc nhở trong kiếp trước của Hồng Gia Đế khi lâm chung, Từ Canh càng thêm áy náy. Ở kiếp trước trong cuộc đời buồn chán dài đằng đẵng của hắn, Hồng Gia Đế là người duy nhất không có bất kỳ yêu cầu gì, là người tốt với hắn vô điều kiện, hơn nữa còn thật lòng thật dạ không có nửa điểm giả dối. Nhưng mà, hắn lại phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng, đích thân hắn tiếp nhận vạn dặm giang sơn xã tắc của tổ tông từ trong tay phụ hoàng, nhưng không thể bảo vệ nó, lại bị lão Nhị đoạt đi một nửa giang sơn, mặc dù có Tân tiên sinh phụ tá giúp hắn từng bước từng bước đoạt lại những thứ thuộc về hắn, nhưng mà, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, "sông sâu không chết, lại chết ở vùng trâu đầm", cuối cùng thậm chí ngay cả con nối dõi cũng không có. Nghĩ đến đây, trong lòng Từ Canh tràn đầy ảo não và đau lòng.

“Phụ hoàng...” Từ Canh cúi đầu xuống, ép nước mắt vào trong, lúc ngẩng đầu lần nữa, trên mặt đã không còn một giọt lệ, “Nhi thần thấy sắc mặt của phụ hoàng tiêu sái, trong lòng lo lắng. Xin phụ hoàng bảo trọng long thể, chú ý bồi bổ, chớ nên vì nhò mắt lớn, khiến Hoàng tổ mẫu và nhi thần lo lắng.”

Từ Canh đột nhiên trở nên hiểu chuyện như vậy, hoàng đế cảm thấy vô cùng vui mừng, sắc mặt lập tức dịu đi rất nhiều. Các lão đại thần thấy thế, vội vàng cười nói: “Thái tử nhân hiếu, là phúc của vạn dân.”

Trong lòng Hoàng đế vui mừng, lại cố ý nghiêm mặt nói: “Nó rất là bướng bỉnh, cũng chỉ là hiếu thuận mà thôi. Hôm qua còn khiến Tân thái phó tức giận bỏ đi, nếu không phải hai ngày nay trầm bận rộn, thế nào cũng phải nghiêm khắc giáo huấn nó.”

Giương mặt Từ Canh lộ vẻ xấu hổ, “Phụ hoàng, nhi thần đã biết sai rồi. Hôm qua cả đêm ngủ không ngon giấc, muốn đi xin lỗi Tân thái phó. Không ngờ hôm nay đến Thượng thư phòng, mới biết được Thái phó bị bệnh xin nghỉ. Cũng không biết có phải Thái phó đã bị chọc tức hay không, trong lòng nhi thần hết sức bất an, cho nên mới đặc biệt muốn cầu xin phụ hoàng, cho con đến phủ Thái phó thăm bệnh.”

Thái tử tôn sư trọng đạo như thế, trong lòng Hoàng đế bệ hạ mừng rỡ không thôi, tất nhiên là đồng ý, lập tức gật đầu, cẩn thận dặn dò hần mang nhiều thị vệ, chú ý an toàn. Từ Canh liên tục khuyên nhủ Hoàng đế phải bảo trọng long thể, bây giờ mùa thu đang dần dần lạnh, lúc nào cũng phải chú ý mặc thêm quần áo... Văn văn, ở trong mắt các vị đại thần nội các là cảnh tượng cha hiền con hiếu.

Hoàng đế bệ hạ hết sức hài lòng.

.....

“Điện hạ, phía trước chính là quý phủ của Tân thái phó.”

Ngoài xe ngựa truyền đến giọng nói của Chương thị vệ, ngồi cùng Từ Canh là Thái tử chiêm sự* Cố Văn bất giác sửa sang lại áo mũ. Lần này Từ Canh xuất cung cũng không mang theo nhiều người, ngoại trừ nội thị thân cận là Kim Tử đi theo hầu hạ, chỉ gọi Thái tử chiêm sự và mười thị vệ Đông cung. Năm nay Cố Văn hai mươi sáu tuổi, là Thám hoa lang năm Hồng Gia thứ ba, đầu tiên là vào hàn lâm, sau đó không lâu được Hoàng đế nhìn trúng điều hần đến Đông cung làm Thái tử chiêm sự.

*Thái tử chiêm sự: Phép quan ngày xưa có một chức là chiêm sự phủ 詹事府 là một chức quan cung cấp mọi việc cho Thái tử. Chức quan có từ đời Đường, chức cao nhưng việc nhàn, thường dành cho các đại thần đã cao tuổi.

Cố Văn có lẽ là đọc sách nhiều, nên tính tình có chút ngây ngốc, làm việc đâu ra đấy, cũng sẽ không a dua nịnh nọt giúp Từ Canh vui vẻ, cho nên kiếp trước Từ Canh rất không hài lòng với hần, nhưng do e ngại mệnh lệnh của Hoàng đế nên không dám lên tiếng, sau này hần vừa đăng cơ, không lâu sau tìm một cái cớ điều Cố Văn đi rất xa.

Hiện tại nhớ lại những chuyện như vậy, Từ Canh chỉ muốn vả cho mình một cái. Thái tử chiêm sự là một chức vụ quan trọng phụ hoàng của hần làm sao không biết, nếu ông đã chỉ định Cố Văn, chắc là có đạo lý của ông. Và lại Cố Văn là người có tài năng và năng lực như thế nào, nói cho cùng kiếp trước hần vốn không cho Cố Văn có cơ hội thi triển tài hoa, nhưng với thân phận của Cố Văn mà nói, thật sự là một trợ giúp to lớn.

Cố Văn là con của lão hầu Võ Anh, một nhà Võ Anh Hầu phủ dốt đặc cán mai chỉ biết đánh trận cao lớn thô kệch, cứ như vậy đến lượt Cố Văn lại là một người đọc sách, người cả nhà đều trông cậy vào hần giữ thể diện, có vật gì hiếm có, cho dù Cố Văn chỉ hươu bảo ngựa, trên dưới Võ Anh Hầu phủ cũng tuyệt đối ngoan cố kiên quyết cho rằng đó là con ngựa.

Hoàng đế tặng cho hần một cái thang liên kết với Võ Anh Hầu phủ, nhưng lại bị hần chà đạp, khó trách lúc nào Tân tiên sinh cũng mắng hần là “Không có đầu óc ngu xuẩn”, hần đúng là một kẻ vô cùng ngu ngốc.

Cố Văn và Kim Tử xuống xe ngựa trước, sau đó quay lại đuôi tay đỡ lấy Từ Canh, nhưng Từ Canh lắc lắc đầu, vung áo choàng lên nhanh nhẹn nhảy xuống.

Trước cửa Tân phủ không có hộ vệ, thị vệ tiến lên gõ cửa, cũng không thấy có người trả lời, Cố Văn cau mày nói: “Chẳng lẽ không có ở nhà?”

“Chờ một chút đi.”

Đoàn người nhẩn nại chờ đợi thật lâu, cuối cùng cửa lớn cũng đã có động tĩnh, sau khi “Két... - -” một tiếng, một lão bá tóc hoa râm mặt đầy nếp nhăn thò đầu từ bên trong ra ngoài, nghi ngờ đánh giá mọi người một phen, khàn giọng hỏi: “Các người tìm ai?”

“Xin hỏi đây có phải là quý phủ của Tân thái phó?” Cố Văn vội vàng tiến lên hỏi.

Lão bá gật gù đầu, “Các người là?”

“Tại hạ là Thái tử chiêm sự Cố Văn.”

Trên mặt Lão bá lộ ra sự bất ngờ, ánh mắt dừng ở trên người Từ Canh, nhìn một hồi lâu mới nói: “Xin chờ một chút, để lão nô đi trước bẩm báo.” Cứ như vậy sau thời gian uống cạn một tuần trà, cuối cùng lão bá cũng trở lại, khách khí đón đám đông vào cửa.

Tân phủ được quét dọn rất sạch sẽ, cửa sổ không nhiễm một hạt bụi, dưới chân là con đường đã bị mài mòn hơi sáng lên, hai bên hành lang là hoa và cây cảnh mọc vô cùng tốt, rậm rạp xanh tươi, tinh thần sáng láng, đã đi được một đoạn rồi nhưng bên trong phủ vẫn rất yên tĩnh, đi qua đoạn đường này

rồi mà ngay cả một hạ nhân cũng không nhìn thấy.

“Những người khác trong phủ đâu?” Từ Canh khách khí hỏi.

“Mọi người đã đến Tô Châu, Đại nãi nãi và các thiếu gia cũng đã cùng nhau qua đó rồi. Nhưng mà Lại bộ đã hạ văn thư, qua ít ngày nữa tất cả bọn họ phải trở về kinh.” Lão bá nhìn Từ Canh một cái, mặt lộ vẻ ngoài ý muốn. Vốn tưởng rằng Thái tử điện hạ là một người kiêu ngạo ương ngạnh, kiêu căng ngạo mạn xấu tính, không ngờ, thoạt nhìn còn rất bình dị gần gũi.

Nhắc đến Tân tiên sinh, trong lòng Từ Canh có chút kích động, “Tân... Vậy là tốt rồi. Người một nhà đoàn viên thật là tốt.”

Tân lão gia tử không có nằm trên giường, thoải mái ngồi chờ trong thư phòng, nhìn thấy Từ Canh thì hừ lạnh một tiếng muốn hành lễ, lại bị Từ Canh kéo lại, “Thái phó đừng có chiết sát ta. Hôm nay ta đến đây chính là muốn chịu tội với người, là do ta không hiểu chuyện, làm cản chướng đối người, còn khiến người giận thành như vậy...”

Từ kiếp trước da mặt của Từ Canh đã được rèn luyện trong những lần bị Tân tiên sinh chửi rủa thậm tệ như gió bão mưa rào, cúi đầu nhận lỗi một cách lưu loát, Tân thái phó còn chưa kịp chống cự, đã nhanh chóng bị đánh bại, trái ngược với thái độ lãnh đạm lúc trước, kéo Từ Canh lên tận tình khuyên bảo đến gần nửa canh giờ.

Cố Văn sợ hãi không kiên nhẫn nên trở mặt, không ngờ vị thái tử điện hạ xưa nay nổi tiếng xấu tính, thế nhưng toàn bộ quá trình khuôn mặt vẫn tươi cười, thậm chí còn lộ vẻ xúc động, trong lòng khó tránh khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Thái tử điện hạ đã thực sự đổi tính?

Từ tân phủ đi ra, sắc trời vẫn còn sớm, đột nhiên Từ Canh hiện lên một ý nghĩ quay sang nói với Cố Văn: “Lúc này về cung cũng không có chuyện gì để làm, hay là đến nhà người ngồi một chút.”

Cố Văn cả kinh, đoán không ra trong hồ lô của Từ Canh đang bán thuốc gì, nhưng hắn cũng không tiện cự tuyệt, chỉ đành phải nhắm mắt nói: “Hai ngày nay gia phụ không ở trong phủ.”

“Hầu gia không có ở đây?” Từ Canh vỗ tay cười nói: “Vậy thì rất tốt! Thành thật mà nói, ta đúng là có chút sợ ông ấy. Đúng lúc ông ấy không có ở đây, ta cũng không cần gấp gáp đưa mình tới cửa để bị mắng. Không biết Lão tổ tông có ở trong phủ không? Ta muốn đi hỏi thăm sức khỏe của lão nhân gia. Lần trước gặp người là vào năm mới, gần đây thân thể của lão tổ tông có khỏe mạnh không?”

Tân tiên sinh đã từng nói, làm chuyện gì cũng không thể nóng lòng đòi hỏi thành công, có đôi khi cần quanh co ngoắt ngoéo một chút, tỷ như “trở thành bằng hữu của phụ nữ” luôn là con đường hiệu quả nhất.

Từ Canh rất hài lòng với diện mạo bây giờ của hắn, thiếu niên mười lăm tuổi còn chưa trưởng thành, trên mặt còn vài phần trẻ con, nũng nịu, không hề có vẻ chưa phạm phải lỗi lầm gì. Nếu không, hắn thật sự không muốn vác cái gương mặt ba mươi tuổi già nua đi nói chuyện trên trời dưới đất với một đám phụ nữ, hắn thật sự có chút áp lực trong lòng.

Nhưng mà, hiện tại hắn muốn dụ dỗ một bà lão thật sự là dễ như trở bàn tay, lúc mới bắt đầu lão phu nhân của Cố gia còn có chút băn khoăn, nói chuyện cung kính khách khí, chỉ chốc lát sau đã bị Từ Canh dụ dỗ cười ha ha, đối xử với hắn cũng thân thiết hơn mấy đại tôn tử của bà.

Mấy tiểu bối của Cố gia dùng sức nháy mắt với Cố Văn, Cố gia lão Tam nhìn không được tiến đến bên tai Cố Văn thấp giọng nói: “Không phải người đã nói tính tình của Thái tử điện hạ không tốt sao? Không tốt chỗ nào, ta chưa từng thấy hoàng tử nào gần gũi thân thiết hơn hắn. Vẫn nói Nhị hoàng tử chiêu hiền đãi sĩ, bình dị gần gũi, có phong thái của quân tử, so sánh với Thái tử điện hạ, Nhị hoàng tử lập tức có vẻ quá giả tạo.”

Nếu như Từ Canh biết trong lúc mình lơ đãng đã khiến Lão Nhị bị hắc một phen, nhất định sẽ vui vẻ đến không ngủ được.

Lão tổ tông của Cố gia vô cùng cao hứng, nói năng侃侃 thiết giữ Từ Canh ở lại dùng cơm tối. Từ Canh không nói hai lời lập tức đồng ý, vừa cười nói: “Sớm đã nghe nói quý phủ có mồi đầu bếp từ Ba Thục* đến, làm được một bàn thức ăn ngon, ta đã rất muốn ăn, đã sớm muốn đến phủ ăn cơm chực, lại sợ quấy rầy quý phủ, hôm nay thật sự đã được thỏa lòng mong muốn.”

*Ba Thục: (Tên một nước thời Chu, nay thuộc phía Đông tỉnh Tứ Xuyên)

Cố lão phu nhân về mặt từ ái nhìn hắn, “Nếu Điện hạ thích, về sau thường xuyên đến đây. Nếu khi nào không vui muốn xuất cung, muốn ăn cái gì thì nói với Văn ca nhi*, ngày hôm sau để Văn ca nhi dẫn người đi.” Nếu Cố Văn đã là Thái tử chiêm sự, Cố gia và Thái tử đã sớm là một sợi dây thừng, cho nên Cố lão phu nhân giữ Thái tử lại dùng cơm cũng không có băn khoăn.

Từ Canh hoan hoan hi hi nói cảm ơn, lại nói: “Vậy ta sẽ không khách khí nữa.”

Ca nhi: Là cách gọi các bé trai thời xưa, con gái gọi là thư nhi.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Làm Học Trò Ngoan Cảm Giác Thật Quá Sung Sướng!

Trước khi đi Từ Canh, nhờ Cố Văn mời Cố lão Tam đến.

Cố Hưng lớn hơn Cố Văn ba tuổi, mặc dù danh tiếng vang khắp thiên hạ, nhưng tính tình cách lại không chừng chặc bằng Cố Văn. Người nhà họ Cố đều là võ tướng, mười bảy tuổi Cố Hưng đã theo Võ Anh hầu ra ngoài đánh trận, tính tình lỗ mãng, căn bản không muốn ở lại trong phủ. Mấy năm nay biên cương thái bình, Cố Hưng vẫn luôn ẩn náu trong kinh thành, cảm thấy cả người sắp hỏng đến nơi rồi, vừa nghe nói Từ Canh muốn tìm hắn, Cố Hưng lập tức hưng phấn, có chút nóng lòng muốn thử.

“Thái tử điện hạ tìm ta có chuyện gì?” Cố Hưng tóm Cố Văn lại, trơ mặt ra cười hi hi hỏi: “Tứ đệ, đệ nói trước cho ta biết Thái tử có ý gì đi.”

Cố Văn đâu có biết, lại không chịu lời ra cái dốt trước mặt Cố Hưng, mặt sa sầm nói: “Có chuyện gì, Tam ca đi thì biết.”

Cố Hưng chép miệng, “Tiểu tử tính tình này của đệ thật sự là không đáng yêu, thật không hiểu sao Thái tử điện hạ có thể hạ chịu được đệ.” Vừa mới dứt lời, lập tức bị Cố Văn lườm một cái, ánh mắt nhỏ nhưng rất hung dữ.

Từ Canh đã biết tính tình của Cố Hưng, cũng không quanh co lòng vòng với hắn, hàn huyên hai câu nhân lập tức nói: “Hôm nay đặc biệt mời tướng quân đến đây là vì có việc muốn nhờ.”

Cố Hưng vội vàng trả lời: “Điện hạ có chuyện gì cứ việc phân phó, nhưng ngàn vạn lần đừng nói hai chữ cầu xin, chẳng phải là chiết sát ta.”

Từ Canh cười cười, “Chuyện là như vậy. Con trai độc nhất của Tân thái phó vốn làm quan ở Tô Châu, nhưng mà mấy ngày gần đây đã bị điều đến kinh thành, lúc này cũng đang trên đường đến đây. Lúc làm quan ở Tô Châu kiên quyết dám nghĩ dám làm, đã nhiều lần làm chuyện tốt lợi quốc lợi dân, tự nhiên cũng đắc tội không ít người, ta sợ trên đường sẽ có người gây bất lợi cho hắn. Cho nên, mới đặc biệt thỉnh tướng quân hỗ trợ tìm người hộ tống trên đoạn đường.”

Cố Hưng nghe vậy hơi có chút ngoài ý muốn, chợt suy nghĩ cẩn thận. Có lẽ Thái tử điện hạ đã nghe được tin chính xác biết có người sẽ động thủ với Đại thiếu gia của Tân gia, cho nên mới hạ mình đến thỉnh hắn hỗ trợ. Đại thiếu gia của Tân gia rời kinh đã gần mười năm, ở trong trí nhớ của Cố Hưng, người kia hình như chính là một con mọt sách có vẻ khô khan, có tài đức gì mà có thể kinh động Thái tử điện hạ ra mặt vì hắn, không cần nghĩ, nhất định là vì mặt mũi của Tân thái phó.

Một thiếu niên tôn sư trọng đạo như thế, vậy mà triều đình lại tung tin đồn nhảm nói ngài ấy ngạo mạn tự đại, bất kính với thầy, quả thực chính là do một phe phái nói bậy mà, người tung ra tin đồn này nhất định là một kẻ bụng dạ khó lường!

Trong lòng Cố Hưng hướng về phía Từ Canh biểu dương chính nghĩa xong, lại vỗ ngực bảo đảm nói: “Chỉ cần điện hạ ngài nói một câu, hạ quan sẽ đi bắt những tên lòng dạ tiểu nhân đến đây.”

Từ Canh cười “Ha ha” hai tiếng, chính nghĩa nói: “Không cần để ý đến những lời đồn đãi kia, bởi vì có cái gọi là thanh giả tự thanh, các triều thần đều có mắt, sẽ không bị những lời đồn đãi kia che mắt.” Mẹ kiếp, nhất định là Lão Nhị lập mưu cho kỹ nữ truyền đi, tên hỗn đản kia, một năm 365 ngày lúc nào cũng suy nghĩ muốn bôi nhọ hắn, đừng để hắn bắt được điểm yếu gì, nếu không, thế nào hắn cũng phải lột da tên khốn kia.

Cố Hưng vỗ ngực kính nể, “Điện hạ quả nhiên là lòng dạ rộng lớn, rất khiêm tốn.” Trong lòng lại oán giận bệ hạ bảo vệ thái tử quá tốt, đơn thuần như vậy thì sau này làm thế nào đây.

Sau khi nói chuyện xong, hai bên đều rất hài lòng. Cố Hưng nắm quả đu đủ âm thầm thề nhất định phải bảo vệ thái tử điện hạ đơn thuần (ngay ngốc ngu xuẩn), tuyệt đối không để cho những tên tiểu nhân mưu đồ làm loạn kia có bất kỳ thời cơ hội nào.

Từ Canh vội vàng quay lại trước khi hoàng cung đóng cửa, sau khi quay về cung Trường Tín, nội thị Lư Phúc Lễ vội vàng tiến lên đón, “Điện hạ ngài đã trở lại, nô tài đợi cả một buổi chiều nhưng không gặp người, lạng lẽ đi hỏi người khác mới biết được ngài đã xuất cung. Hôm nay Thái hậu nương nương bên kia đã tới đây hỏi, nói tại sao ngài còn chưa qua đó...”

Từ Canh liếc hắn một cái, hận không thể tát cho hắn một cái.

Lư Phúc Lễ là người do Thái hậu ban tặng, năm nay mười tám tuổi, đã đi theo bên cạnh Từ Canh được bốn năm. Hắn ta có đầu óc nhanh nhạy, lại là người cơ trí, kiếp trước Từ Canh coi hắn ta là tâm phúc, không ngờ hắn ta sớm đã bị Lão Nhị mua chuộc — nói đúng hơn là, hắn ta chỉ là một quân cờ mà Thái hậu đặt ở bên cạnh Từ Canh, năm đó khi trong cung thay đổi hắn ta nội ứng ngoại hợp mở cửa chính của Càn Thân điện.

Đúng vậy, kiếp trước giữa chính biến, Thái hậu cũng chọc vào trong đó một cước, nếu không, Lão Nhị cũng không thể dễ dàng đăng cơ như vậy. Chỉ là, đăng cơ không bao lâu hắn ta đã chó cắn chó với Tuệ vương con trai ruột của Thái hậu, khiến triều đình chao đảo khí mù mịt, Từ Canh mới có cơ hội phản pháo cướp lại ngai vàng. Nếu không phải do hắn bắt nạt bỏ mình, chắc chắn kinh thành đã sớm ở trong lòng bàn tay của hắn.

Thật sự là thời cơ không ủng hộ ta!

Nếu là Từ Canh của kiếp trước, khi nhìn thấy tên phản bội này, e rằng sẽ lập tức cho người bắt tên kia đi chém, nhưng mà bây giờ hắn không còn kích động làm vậy nữa rồi, “Nhỏ không nhìn sẽ loạn mưu lớn”, nếu như Tân tiên sinh biết hắn dễ bị kích động như thế, thế nào cũng phải nghiêm khắc đánh vào tay hắn.

Đương nhiên, Từ Canh cũng sẽ không cho Lưu Phúc Lễ một vẻ mặt tốt, gương mặt lạnh lùng không quan tâm đến hắn ta, thấp giọng nói với Kim Từ: “Còn ngây ngốc làm cái gì, mau vào hầu hạ ta.”

Kim Từ đàn độn đáp một tiếng, liếc trộm khuôn mặt tươi cười cứng ngắc của Lưu Phúc Lễ một cái, nhắm mắt theo sau lưng Từ Canh vào phòng.

Lưu Phúc Lễ bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra*, không hiểu mình đã chọc giận Từ Canh ở chỗ nào. Chạng vạng ngày hôm qua mọi việc đều rất tốt, chẳng qua hắn chỉ lười biếng một chút nhường cho Kim Từ mới tới thay hắn hầu hạ một đêm, tại sao Thái tử điện hạ lại đột nhiên giống như trở thành một người khác vậy. Chẳng lẽ hôm qua ở đây đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết?

*Nguyên văn (Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não – 丈二和尚摸不着头脑): (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Lưu Phúc Lễ suy nghĩ trong lòng, nghĩ tới nghĩ lui, nhất thời tâm loạn như ma, chỉ muốn mau chóng đi tìm Kim Từ hỏi cho rõ ràng. Nhưng hết lần này tới lần khác Kim Từ một tắc cũng không rời theo sát bên cạnh Từ Canh, hắn ta không tìm ra cơ hội nào. Nghĩ tới nghĩ lui, Lưu Phúc Lễ gọi Lâm Lí tới.

“Buổi tối hôm qua?” Lâm Lí lắc đầu, “Tiểu nhân thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là nghe thấy trong điện có một tiếng động, Kim Từ quýnh lên vọt vào, hình như là Thái tử điện hạ ngã từ trên tháp xuống, nhưng mà ngã không nặng, điện hạ cũng không cho mời thái y. Rồi sau đó Thái tử điện hạ nói chuyện với Kim Từ đến nửa đêm, cũng không biết Điện hạ và Kim Từ nói những thứ gì, sau đó đột nhiên Điện hạ đối hắn có vài phần kính trọng.”

Trong lòng hắn ta có chút vị chua, Kim Từ kia mới đến có vài ngày? Là người ngốc ngếch, một chút cơ trí mạnh mẽ cũng không có, có tài đức gì được Thái tử coi trọng chứ, sau một buổi sáng lập tức được lên trời, sau này gặp tiểu tử kia, e rằng phải gọi hắn một tiếng “Kim gia”, thật sự là không cam lòng.

Gương mặt Lưu Phúc Lễ lộ vẻ không vui, “Hắn và Thái tử điện hạ đã nói những gì?”

Lâm Lí vẻ mặt đưa đám nói: “Chuyện này tiểu nhân thật sự không biết. Tiểu nhân cũng vào trong nhìn mấy lần, nhưng Điện hạ lại bức mình đuổi chúng ta ra, một chữ cũng không nghe thấy.”

Sắc mặt Lưu Phúc Lễ dần dần âm trầm, càng cho rằng Kim Từ cáo trạng bôi đen hắn trước mặt Từ Canh.

“Thật sự là chó cắn người không gọi.” Lưu Phúc Lễ hung dữ mắng.

Đến buổi tối, Từ Canh vẫn như cũ bảo Kim Từ gác đêm, lại phân phó cung nhân khiêng một cái giường nhỏ vào Noãn các (buồng có lò sưởi) ở phía đông, “Về sau Kim Từ gác đêm sẽ nằm ngủ ở chỗ này.” Sắc mặt của hắn vẫn như thường phân phó nói.

Tất cả nội thị có mặt trong điện đều thay đổi sắc mặt. Trong cung Trường Tín này ai cũng biết Thái tử điện hạ có tính tình cổ quái, buổi tối không cho phép bất luận kẻ nào vào trong phòng hầu hạ, tại sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính, hơn nữa, phần vinh hạnh đặc biệt này lại không rơi xuống người đại hồng nhân là Lưu Phúc Lễ, ngược lại bỗng nhiên người đầu tiên được hưởng chính là Kim Từ.

Gương mặt Lưu Phúc Lễ cứng ngắc, vụng trộm đánh giá Từ Canh vài lần, thấy hắn căn bản sẽ không nhìn mình một cái, trong lòng càng bất an. Rốt cuộc là kẻ nào nào dám ở trước mặt Điện hạ nói xấu hắn đây? Nếu để hắn biết kẻ nào, sẽ cho kẻ đó xem một chút thủ đoạn của Lưu gia.

Một đêm không mộng寐.

Sáng sớm ngày thứ hai, Từ Canh lại là người đầu tiên đến Thượng thư phòng, mặc dù Lưu sư phó không còn kinh hãi quá độ như ngày hôm qua, nhưng cũng khó tránh khỏi nghi hoặc, lặng lẽ nói chuyện với một vị Tăng sư phó dạy học khác: “Thái tử điện hạ đổi tính rồi sao?”

Tùng sư phó liếc trắng mắt nhìn ông ta một cái, “Thế nào, Thái tử điện hạ không thể một lòng quyết tâm học hành sao?”

“Ý ta không phải là vậy.” Lưu sư phó sợ hãi vội vàng lắc đầu phủ nhận, lời còn chưa nói hết, Tân thái phó đã vào phòng, “Ông không có ý gì?”

Tùng sư phó cười hơ hớ đổi chủ đề, “Tân đại nhân tới, thân thể của ngài đã tốt chưa?”

“Vốn cũng không có việc gì, chỉ là tức giận với Thái tử điện hạ thôi. Hôm qua Thái tử đã tự mình tới cửa nhận lỗi, ta rất vừa ý cũng không còn tức giận nữa, hôm nay rất tốt.” Tân thái phó nói đến chỗ này còn có chút đắc ý, “Rốt cuộc vẫn là đứa con do chính bệ hạ giáo dục nuôi lớn, mặc dù thái tử có chút yếu ớt, nhưng bản tính không xấu, thành thật hiếu thảo, tương lai của Đại Lương quốc ta đã có hi vọng.”

Tùng sư phó và Lưu sư phó im lặng.

Ngày hôm trước là ai chỉ vào Thái tử điện hạ chửi ầm lên, khiến tất cả bọn họ đều giả điếc giả mù chứ. Nhưng mà, ai bảo người ta là Thái phó, bọn họ chỉ là sư phó dạy học nhỏ nhỏ thôi, Thái phó nói cái gì thì chính là cái đó.

Cũng bị Từ Canh kinh làm cho kinh hãi còn có vài vị hoàng tử, tất cả mọi người đều đã quen với một Thái tử cả lo phát phơ, đột nhiên thấy hấn khác khổ lắm chỉ như vậy, vài vị hoàng tử cảm thấy chẳng lẽ mặt trời mọc lên từ phía tây sao.

Mặt trời mọc từ hướng tây sao? Không thể! Như vậy chắc chắn là Thái tử đang âm thầm trừ tính một quý kế nào đó, cho nên, ngay đến cả Nhị hoàng tử Từ Long người luôn thích đối nghịch với Từ Canh nhất, cũng không dám chủ động đi khiêu khích hấn, chỉ vất hết óc suy nghĩ xem âm mưu của thái tử là gì, thế cho nên liên tục thất thần, bị Tân thái phó gọi lên chửi mắng một trận, sau đó bị phạt ra đứng ngoài cửa.

Từ Canh vui mừng trong lòng, lần đầu tiên cảm thấy thì ra muốn đối phó lão Nhị cũng không phải là việc gì khó khăn. Hấn không cần phải làm chuyện gì, chỉ cần biểu hiện thật tốt sau đó chờ lão Nhị phạm lỗi là được. Thân phận của hấn là gì, thân phận của lão Nhị là gì, suốt ngày hấn chỉ nghĩ muốn tranh đấu lão Nhị, chẳng phải là tự hạ thấp mình so với Từ Long sao, khó trách đòi trước Tân tiên sinh cứ mắng hấn là ngu xuẩn.

Từ Canh càng nghĩ càng cao hứng, nghe bài giảng cũng càng nghiêm túc hơn, đền bù cho nhiều năm học tập hấn bị Tân tiên sinh néo lỗ tai hơn nửa đời trước, bao nhiêu kiến thức, trả lời câu hỏi rõ ràng mạch lạc, không chỉ có mình Lưu sư phó và Tùng sư phó không dám tin tưởng lớn mắt, ngay cả Tân thái phó cũng vuốt râu gật đầu liên tục.

Làm học trò ngoan cảm giác thật quá sung sướng!

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Một Nhà Tân Gia

Nói về chuyện Cổ Hưng được Từ Canh dẫn dò, dẫn ba mươi người giỏi nhất nhanh chóng đi về phía nam, ai ngờ giữa đường lại đi lạc, thật vất vả mới đuổi tới quan đạo của phủ Tế Ninh, từ xa đã nhìn thấy mọi người trong Tân gia đang đánh nhau với một đám đạo tặc.

Nói đến gia đình của Tân gia cũng vô cùng đông đúc, bất kể là nam nữ già trẻ người người đều cầm dao chém địch, đã giết đến đỏ cả mắt rồi, nhưng mà hiện tại kẻ địch quá nhiều, mọi người của Tân gia đành phải lui lại liên tục. Cổ Hưng thấy thế thì áy náy, lại phẫn nộ, quát to một tiếng, xung phong xông tới đầu tiên.

Người hấn mang đến đều là bộ hạ cũ trong quân, bàn tay mọi người cũng đã nhiễm đầy máu, người thường không thể so sánh được, sau vài hiệp đã giết hết bọn đạo tặc. Cổ Hưng còn không chịu dừng tay, kêu thuộc hạ tiếp tục truy đuổi, cứng rắn trối lại hơn mười mấy tên quay về.

“Tân huynh, ta – -” Cổ Hưng về mặt áy náy chấp tay tiến về phía Tân Nhất Lai.

Tân Nhất Lai bình tĩnh gật gật đầu, phất tay ngắt lời của hấn, “Cố lão đệ xin chờ một chút, để ta hỏi bọn chúng vài câu trước đã.” Nói xong ánh mắt của Tân Nhất Lai đông lại, sai bước đi đến trước mặt tù binh, lạnh lùng nói: “Nói đi, là ai phái các ngươi tới.” Tân Nhất Lai nắm cây chùy thủ, gương mặt mặt không chút thay đổi, trên y phục bị rách có vài vết thương, ông tay áo bị máu nhuộm một mảng lớn, tóc cũng xơ tung, toàn thân lộ ra một cổ sát khí u ám.

Cổ Hưng có chút sững sờ, đây là Tân gia đại gia cổ hủ nhu nhược thậm chí có chút hèn yếu trong ấn tượng của hấn sao? Rốt cuộc sát khí trên người hấn ta làm sao mà luyện ra được, ngay cả người có kinh nghiệm lão luyện như Cổ Hưng cũng cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Tù binh trên đất vẫn còn ngang ngược, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, khinh thường nói: “Tốt nhất ngươi nên chúng ta thả ra, bằng không, ngươi chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.”

“Ha ha.” Tân Nhất Lai cười rộ lên, khóe miệng nhếch lên, trong ánh mắt là sự u ám lạnh lùng, Cổ Hưng nhìn thấy nhện không được sợ run cả người. Đây rốt cuộc là cái quỷ gì, con một sách nổi danh của Tân gia sao lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy.

“Tốt – -” Tân Nhất Lai cười híp mắt nói, trong mắt là sự lạnh lẽo u ám, bàn tay khẽ động, chùy thủ giống như tia chớp đâm vào cổ họng của tên tù binh lúc này. Một dòng máu đỏ tươi đột nhiên phụt ra ngoài, Tân Nhất Lai nghiêng người tránh thoát, tất cả máu tươi tung tóe trên mặt đất, tạo thành một mảng lớn huyết hoa tươi đẹp.

Chẳng ai ngờ Tân Nhất Lai lại đột nhiên giết tên sát thủ này, nhanh như vậy, ác như vậy. Cho dù bàn tay của Cổ Hưng đã từng giết rất nhiều người nhưng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ giống như Tân Nhất Lai muốn giết liền giết. Hộ vệ đi theo cũng có chút bị kinh sợ, tù binh sống sót bên cạnh thậm chí đang phát run, Cổ Hưng thì hấn là nghe được tiếng hai hàm răng của bọn tù binh va vào nhau.

“Tiếp theo đến phiên người nào?” Tân Nhất Lai xoa xoa con dao găm dính đầy máu tươi lên bờ vai của tên tù binh bên cạnh, thông thả ung dung hỏi. Tên tù binh kia sợ tới mức cả người xụi lơ, suýt nữa tiểu ra quần, vừa lớn tiếng vừa cầu xin, “Đừng giết ta, đừng giết ta, ta nói hết...”

Cổ Hưng có cảm giác giống như mình đã bị đoạt mất công việc vậy, hấn có chút lo lắng không biết sau khi về kinh nên giao phó cho thái tử điện hạ như

thế nào. Tội muộn làm hại vài hộ vệ và tiêu sư của Tân gia bị giết, Tân phu nhân Hoàng thị còn bị thương nhẹ, cuối cùng ngay cả chuyện thăm vấn cũng bị Tân Nhất Lai đoạt mất, trong lòng Cố Hưng càng muốn thì lại kìm nén sợ hãi.

Tân gia đại gia bị cái quái gì vậy, tại sao lại trở nên đáng sợ như vậy?

Hắn đang nghĩ ngợi, Tân Nhất Lai đã lau sạch sẽ dao găm thu vào trong vỏ đao, xoay người, nhả nhận hướng về phía Cố Hưng gật đầu một cái, lại thành khẩn cảm ơn, “Hôm nay đa tạ Cố tướng quân đã cứu giúp, nếu không phải tướng quân tới kịp, một nhà chúng ta chỉ sợ phải bỏ mạng ở nơi đây. Ân cứu mạng, sau này nhất định sẽ hồi báo.”

Cố Hưng cũng không dám đem chuyện như vậy ôm vào người mình, vội vàng giải thích: “Tân đại nhân không cần phải khách khí, tại hạ chỉ là phụng mệnh làm việc. Vốn nên sớm đuổi tới, không ngờ giữa đường bị lạc, mới để cho mấy tên sát thủ đó đã thương hộ vệ của quý phủ, chờ đến khi trở về kinh thành, ta còn phải đi thỉnh tội với thái tử điện hạ.”

Thái tử? Đôi mắt của Tân Nhất Lai chợt lóe lên một tia kỳ quái, trên mặt hiện lên vẻ bất ngờ, “Thái tử điện hạ làm sao có thể...”

Tại sao Thái tử có thể biết được bọn họ sẽ bị tập kích, hơn nữa còn ngàn dặm xa xôi phái người tới cứu hắn, chẳng lẽ trong chuyện này có âm mưu gì?

Cố Hưng trả lời: “Điện hạ nói đại nhân làm quan thanh chính, đặc tội không ít người, sợ rằng sẽ có người gây bất lợi cho ngài, cho nên mới giao cho ta dẫn theo vài huynh đệ đến hộ tống ngài một đoạn đường. Ta vốn còn tưởng rằng ngài ấy suy nghĩ nhiều, không ngờ thực sự có người to gan lớn mật như thế, ngay cả mệnh quan của triều đình cũng dám động thủ.”

“Không phải ngài cũng nghe thấy sao, bọn họ là người của Tạ Thiên Tổng Thủ Ngự phủ Tế Nam, nếu ta nhớ không lầm, vị Thiên Tổng đại nhân kia họ Tạ.” Cố Hưng chỉ chỗ đó cười lộ lên.

Tạ gia trong miệng hắn là thừa tướng đương triều, cũng là nhà mẹ đẻ của Tạ quý phi. Dưới gối Tạ quý phi có hai người con trai, theo thứ tự là Nhị hoàng tử Từ Long và Lục hoàng tử Từ Hành. Lục hoàng tử tuổi còn bé không cần nói đến, Nhị hoàng tử Từ Long nhỏ hơn Thái tử điện hạ nửa tuổi, xưa nay nổi danh hiền đức, hơn nữa sau lưng có Tạ gia làm chỗ dựa vững chắc, ở trong triều cũng có chút phân lượng, điều này đối với Thái tử mẫu thân mất sớm nhà ông bà ngoại lại xuống dốc mang đến áp lực cực lớn.

Hôm nay thích khách ám sát Tân Nhất Lai là do lúc ở Tô Châu làm quan đã đắc tội với địa chủ ở đó, hắn ta đã tốn một số tiền lớn mời tới, đạo tặc tầm thường tất nhiên sẽ không dám chấp nhận làm loại chuyện như vậy, địa chủ kia có một người họ hàng họ Trương có chút ít “giao tình” với vị Tạ Thiên Tổng kia, Tạ Thiên Tổng dựa vào Tạ gia, chưa từng để vào mắt một Tân gia nho nhỏ, lúc này lập tức đáp ứng, nên hôm nay Tân Nhất Lai bị ám sát.

Thấy Tân Nhất Lai mỉm cười chẳng nói đúng sai, Cố Hưng mơ hồ đoán được có lẽ là hắn ta động liễu nghi tâm, sau đó cũng không tiện lại giải thích nữa, chỉ nói: “Lúc trước ta cũng nghe người ta nói Thái tử ngu dốt, không chịu trọng dụng, chào đón chân nhân, mới hiểu được cái gì gọi là miệng nhiều người xói chảy vàng*, tích lũy hủy tiêu cốt**. Cũng không phải là ta thay Thái tử nói chuyện, đợi đại nhân trở về phủ, gặp Tân thái phó sẽ lập tức biết rõ. Thái tử điện hạ có lẽ bướng bỉnh, nhưng người lại thẳng thắn chân thành tha thiết, lại thật thà hiếu thảo, nếu không, không cần ta phải nói, với tính tình của Tân thái phó, cũng sẽ không khen ngài ấy một câu...”

*Miệng nhiều người xói chảy vàng (nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn).

**Tích lũy hủy tiêu cốt: miệng đòi đáng sợ, lời nói của thế gian có thể lấy đi mạng người, miệng lưỡi thế gian.

Tân Nhất Lai cười cười, “Hóa ra là Thái tử điện hạ cứu giúp, ta chỉ là nhất thời sững sờ. Chờ về đến kinh thành, nhất định sẽ tự mình nói lời cảm tạ.” Về phần trong lòng hắn nghĩ như thế nào, Cố Hưng cũng không biết.

“Vậy những người này?”

Nụ cười trên mặt Tân Nhất Lai càng thêm lạnh lẽo, “Nếu đã dám động đến ta, sẽ phải gánh chịu hậu quả. Giữ lại một hai người còn sống tương lai sẽ để làm chứng trước công đường, còn lại tất cả giết hết đi, cũng không thể đất một chuổi hồ lô đến kinh thành.” Hắn hỏi họ nói một câu phán quyết tử hình hơn mười người đang quỳ trên mặt đất, gương mặt Cố Hưng co quắp vài cái, càng cảm thấy Tân gia đại gia thật sự là vô cùng đáng sợ.

Xử lý xong chuyện bên này, Tân Nhất Lai lập tức quay mặt đi về phía xe ngựa, vừa rồi còn âm u đầy trời, đằng đằng sát khí, trong nháy mắt đã mưa thuận gió hoà, dịu dàng tình cảm, trong miệng còn ôn nhu hỏi: “An ca nhi*, mẹ của con bị thương thế nào rồi?”

*An ca nhi: Cách gọi thân thiết của người lớn đối với bé trai, bé gái sẽ gọi là “thư nhi”.

Trong xe ngựa một thiếu niên lang mười sáu mười bảy tuổi nhanh nhẹn nhảy ra ngoài, thấp giọng trả lời: “Phụ thân không cần phải lo lắng, chỉ bị thương nhẹ ngoài da, cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là Tân ca nhi và Thợ ca nhi bị kinh sợ, vừa rồi còn liên tục khóc nháo, A Trân đang dỗ dành bọn chúng.”

“Muội muội con đã tốt hơn chưa?”

Gương mặt thiếu niên lang lộ ra nụ cười vui vẻ, “Lá gan của A Trân cũng lớn, vừa rồi còn cầm đao nhất định muốn xuống chọc tên thích khách kia vài đao nữa, con khuyên can mãi mới ngăn được muội ấy lại.”

Tân Nhất Lai đắc ý nói: “Muội muội con không giống như các thiên kim khuê các ốm yếu kia, từ nhỏ lá gan của nó đã lớn, năm ngoái còn đi theo chúng ta cùng nhau săn bắn nữa đó.”

Thiếu niên lang: “Phụ thân nhanh lên xe đi, a nương vẫn luôn lo lắng cho ngài.”

Đội Tân Nhất Lai lên xe ngựa, thiếu niên lang kia lại sải bước đi đến trước mặt Cổ Hưng hành đại lễ, “Đại ân không dám nói cảm ơn, Cổ thúc sau này nếu có gì sai bảo, dù Thụy Hòa có phải vào nơi nước sôi lửa bỏng, cũng không chối từ.”

Cổ Hưng tròn to hai mắt, không dám tin lắm bầm nói: “Ngươi là Thụy Hòa? Đã lớn như vậy rồi! Lúc trước rồi khi kinh mới bảy tám tuổi, bỗng chốc biến thành người lớn. Ngươi lớn lên cũng không giống với cha ngươi.” Tân Nhất Lai miễn cưỡng được xưng tụng là tướng mạo đường đường, nhưng tuyệt đối không phải là tuấn mỹ, nhưng Tân Thụy Hòa này lại có được gương mặt như quan ngọc, mày kiếm mắt sáng, giò tay nhắc chân lại là phong thái trác tuyệt, thanh nhả tuấn đạt, nhưng lại là một thiếu niên lang. A, nghe nói lúc Tân thái phó còn trẻ cũng cực kỳ anh tuấn, cho nên Khâm Thiên nữ đế mới đặc biệt chỉ ông ta là thám hoa lang đây.

Tân Thụy Hòa vuốt cằm cười, “Mọi người đều nói chất nhi giống gia mẫu.”

So sánh với Tân Nhất Lai người trước người sau hai gương mặt hoàn toàn bất đồng, thiếu niên Tân Thụy Hòa cư xử khéo léo hơn nhiều, từ đầu đến cuối không chỉ cười nhẹ nhàng, hơn nữa lời nói còn ôn nhu nhỏ nhẹ, nói năng ân cần, làm cho người ta như tắm trong gió xuân.

Cách đó không xa trong xe ngựa, Tân Đại Trân vén rèm xe lên liếc nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói chuyện với đệ đệ sinh đôi Thụy Xương: “Đại huynhnh lại lừa gạt người ta.”

Thụy Xương giống như hoàn toàn không nghe thấy lời của nàng, gương mặt béo tròn nhỏ nhắn phồng lên hướng về phía Tân Nhất Lai hỏi: “A cha đã hỏi rõ là ai chỉ điểm chưa? Nhà chúng ta có nhiều người bị thương như vậy, cũng không thể dễ dàng buông tha bọn họ.”

“Nói cứ như bản thân mình vô cùng lợi hại không bằng.” Đại Trân che miệng cười, “Mới vừa rồi là ai khi nhìn thấy những thích khách kia thì bị hù dọa, sợ đến không dám động đậy. Ngày thường cũng không chịu gọi ta là tỷ tỷ, hôm nay đã biết ai lớn ai bé rồi chứ? Nếu không phải ta nhanh tay lẹ mắt kéo người một phen, chỉ sợ lúc này ngươi đã nằm trên giường rồi.”

Mặt Thụy Xương đỏ lên, ư ư nói: “Ta... Ta chỉ sợ sờ một tý thôi.” Hắn kéo ống tay áo của Đại Trân, thật lòng thật dạ nói cảm ơn: “Vừa rồi cảm ơn ngươi.”

“Hử?”

“Biết rồi, a tỷ.”

Lúc này Đại Trân mới hài lòng.

“Hai tỷ đệ các con yên tĩnh một chút.” Tân Nhất Lai một tay ôm ấu tử, một tay ra dấu chó có lên tiếng, “A nương của các con đang bị thương, để cho bà ấy nghỉ ngơi một chút đi.”

Đại Trân lập tức che miệng lại, chớp mắt dùng sức gật đầu, đề thấp thanh âm nói: “Vâng.” Nói xong, lại hướng về phía Thụy Xương nháy mắt ra hiệu, “Không được nói chuyện.”

Hoàng thị hơi có vẻ mệt mỏi nói: “Thiếp không sao, chỉ là vừa rồi nhắm mắt lại trong mắt đều là tình cảnh máu chảy đầm đìa, chi bằng trò chuyện với bọn nhỏ, trong lòng thiếp cũng thấy thoải mái hơn chút ít.”

Tân Nhất Lai nghe vậy, lại vội vàng phân phó Đại Trân và Thụy Xương bồi Hoàng thị nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, Thụy Hòa hàn huyên với Cổ Hưng cũng đã trở về xe, nói chuyện với Tân Nhất Lai: “Cổ thúc vẫn ngay thẳng giống như trước đây, làm cho lòng người cảm thấy thân thiết.”

Tân Nhất Lai giễu cợt, “Lần trước con gặp hấn cách đây đã mười năm rồi, vẫn còn nhớ rõ tính tình của người ta như thế nào à.”

Thụy Hòa nói: “Vẫn còn một chút ấn tượng mơ hồ. Lúc ấy Cổ thúc cũng mới hơn hai mươi, bọn họ cũng cùng tuổi, chỉ có mình thúc ấy nguyện ý chơi đùa với chúng con.”

Hoàng thị cũng cười, “Khi những tên thích khách kia đột nhiên nhảy ra, ta còn tưởng rằng mọi người sẽ bỏ mạng ở nơi này, không ngờ lại gặp được Cổ Hưng. Hấn bị điều đến phủ Tế nam sao?”

“Nói là Thái tử điện hạ phân phó hấn tới đón chúng ta.” Thụy Hòa nhủ nhủ mày, sắc mặt lộ vẻ nghi ngờ, “Cũng không biết Thái tử có được tin tức từ nơi nào? Chẳng lẽ bên cạnh tên Tạ Thiên Tông kia còn có người của thái tử?” Tuy sống ở Tô Châu, nhưng cũng có nghe được những tin đồn trong kinh thành, ở trong triều danh tiếng của Thái tử điện hạ hình như không được tốt lắm, trong đầu Thụy Hòa, vẫn cho rằng đó là một tên ngu ngốc, nhưng hôm nay nghe Cổ Hưng nói đến, lại cảm thấy dường như hấn ta hoàn toàn khác với tưởng tượng của cậu.

Hoàng thị kinh ngạc nói: “Vậy làm sao thoát khỏi mối quan hệ này với Thái tử đây?”

Đại Trân chen miệng vào, “Không cần phải quan tâm đến việc tại sao hấn biết được, nói cho cùng, là người khác đã cứu chúng ta. Nếu không phải Cổ thúc đuổi tới, hôm nay chỉ sợ cả nhà chúng ta đã mất mạng, ân tình lớn như thế, chi cần nhớ hồi báo là tốt rồi. Đại ca nếu vẫn còn nghi hoặc khó hiểu, lát nữa nói với gia gia (ông nội) tìm Thái tử điện hạ để hỏi cho rõ ràng là được mà.”

Tân Nhất Lai nghe thấy vậy lập tức hiểu ra, gật đầu cười nói: “A Trân nói đúng, bất kể như thế nào, thì người ta cũng đã cứu chúng ta một mạng, vậy mà chúng ta còn hoài nghi, nếu bị Thái tử biết được, không biết sẽ thất vọng đến thế nào.” Kỳ thật cũng không thể trách hấn đa nghi, dù sao thân phận của

Thái tử rất nhạy cảm, mà trùng hợp chuyện này lại liên quan tới Tạ gia, Tân Nhất Lai khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều.

Cho dù như thế nào, thích khách cũng không phải do Thái tử phái tới, như vậy là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hồi Kinh

"Người thật sự đã nhìn thấy?" Hôm nay Cố Hưng cảm thấy hân ta giống như đang nằm mơ vậy, mọi người trong Tân gia thay đổi thì không nói, đến cả vài tiểu oa nhi trong nhà cũng kỳ kỳ hưng phấn, Tân Thụy Hòa cũng thôi đi, đầu gì cũng là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, văn võ song toàn cũng không quá kỳ lạ, nhưng vừa rồi có thuộc hạ đến báo, trong Tân gia có một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi kia vóc dáng còn chưa nảy nở thế nhưng cũng đã cầm dao đâm người - - đây là do ai dạy dỗ!

"Đúng là như vậy." Phó tướng Lê Bằng gật đầu nói: "Thuộc hạ cũng giết mình, tiểu cô nương nhà chúng ta mặc dù cũng múa dao lộng kiếm, nhưng không ai có thể to gan như vậy, cũng không biết Tân gia dạy dỗ như thế nào, thuộc hạ vô cùng bội phục."

Bằng hữu đứng bên cạnh trêu ghẹo nói: "Nha đầu kia của nhà các người không có gặp trường hợp như vậy. Nếu thật sự tính mạng sắp không còn, chắc chắn cũng sẽ động thủ."

Cố Hưng xoa xoa cằm, "Tân gia là thư hương môn đệ." Mặc dù là thế gia đại tộc đều chú ý đến văn võ song toàn, nhưng chân chính làm được lại chỉ có rất ít, có thể miễn cưỡng cười ngửa bắn cung đã không dễ, lại càng không cần phải nói lấy dao đâm người, hơn nữa còn là một vị cô nương!

Cố Hưng bỗng nhiên phát hiện mình không hề hiểu rõ Tân gia.

Nhưng mà, nếu nói như vậy, thì việc Thái tử điện hạ cảm thấy hứng thú với Tân gia như thế cũng không phải là kỳ quái.

Bọn họ hộ tống mọi người trong Tân gia đến mười dặm sườn núi ngoài kinh thành mới cáo từ rồi đi, Tân Nhất Lai chuẩn bị hậu lễ trình lên, Cố Hưng cũng không từ chối.

... ..

Quan hệ giữa Tân thái phó và nhi tử không được tốt, tất nhiên người có địa vị cao sẽ không đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, tự mình đến bến tàu đón bọn họ, canh giữ trước cửa thành chính là lão quân sự Hồng thúc của Tân gia, từ xa đã nhìn thấy Tân Nhất Lai trên boong thuyền, kích động dùng sức vỗ tay.

"Đại gia ngài đã trở lại." Hồng thúc mắt đỏ ngầu giữ chặt tay Tân Nhất Lai, "Nhiều năm không gặp, nhìn Đại gia đã béo lên không ít."

Ánh mắt Tân Nhất Lai lóe lên, mắt húng quét nhìn Hồng thúc một cái, lại lặng lẽ hít vào một hơi hóp bụng lại, muốn làm cho mình thoát nhìn trở lên thon gầy và rắn rỏi, "Nào có, chỉ là buổi sáng ăn nhiều, khiến đại lưng bị lỏng ra." Tân Nhất Lai quyết đoán nói sang chuyện khác, ngoắc gọi mấy đứa bé lại: "Tất cả tới đây gặp mặt Hồng thúc đi."

Hồng thúc thấy mấy tiểu hài tử này ai cũng nhanh nhẹn hoạt bát, lập tức mừng rỡ, "Các thiếu gia đều đã lớn như vậy, lớn lên thật là anh tuấn nha. Ôi chao, nếu gặp ở trên đường, thật đúng là nhận không ra."

Khi đang nói chuyện, Hoàng thị dẫn cặp sinh đôi đi tới, Hồng thúc thấy thế, càng cười đến híp con mắt lại thành một đường nhỏ, cao hứng đến nỗi không thốt ra được lời nào.

Rời khỏi kinh thành hơn mười năm, không nói tới Đại Trân huynh muội, ngay cả Tân Nhất Lai cũng cảm thấy một mảnh xa lạ. Đi trên đoạn đường này, chỉ thấy trên đường cái người đến người đi, đông như kiến cỏ, so với thành Tô Châu còn náo nhiệt hơn vài phần.

Thường ngày Thụy Xương giống như ông cụ non vậy, lúc này cũng tò mò vén rèm xe lên hết nhìn đông lại nhìn tây, hai con mắt sáng long lanh, cuối cùng cũng có chút ít đáng về nên có của một thiếu niên lang. Ngược lại cặp sinh đôi vô cùng ngoan ngoãn, lên xe ngựa đã bắt đầu mệt rã rồi, đầu gục lên gục xuống, chỉ chốc lát sau đã vù vù ngủ thiếp đi.

Phủ đệ của Tân gia là do tiên đế ban tặng, không lớn lắm, ngược lại địa thế khá tốt, gần cung thành tây, cách hoàng cung Tây Môn chỉ có một khắc lộ trình (khoảng 15p). Tân gia lão phu nhân mất sớm, Tân thái phó không cưới người khác, nuôi dạy một trai một gái thành người, đại nữ thì lấy chồng xa ở tận Thái Nguyên, Tân Nhất Lai lại ở bên ngoài hơn mười năm, trước đây phần lớn thời gian bị Tân thái phó đuổi ra ngoài, hiện nay trong nhà tổng cộng có hai mươi đến ba mươi hạ nhân, rất là vắng vẻ. Cũng may Hoàng thị có thể sinh, liên tiếp sinh cho Tân Nhất Lai bốn nam một nữ, trong nhà lập tức trở nên náo nhiệt, Hồng thúc thấy một hàng dài tôi tớ đi theo hầu hạ phía sau, cao hứng đến nỗi không ngừng cười khúc khích.

Bởi vì trước đó đã nhận được tin của Tân Nhất Lai, từ sớm Hồng thúc đã sai hạ nhân quét dọn sạch sẽ trong và ngoài phủ, còn sửa chữa lại Bích La viện mà trước kia vợ chồng Tân Nhất Lai từng ở khi còn sống trong Tân gia, toàn bộ ga giường chăn đệm đổi lại thành đồ mới hết, phòng bếp cũng đã chuẩn

bị xong thức ăn, vừa nghe thấy đám người Tân Nhất Lai vào phủ, lập tức vội vàng dọn dẹp chuẩn bị thức ăn.

Tân Nhất Lai lại không vội dùng cơm, vào nhà nghỉ ngơi và hồi phục lại sức khỏe, lại kêu mấy đứa bé đến chính phòng thỉnh an Tân lão gia tử.

Hôm nay là ngày Tân lão gia tử được nghỉ*, buổi sáng trời còn chưa sáng đã thức dậy, trước tiên đứng ở trong sân đánh một bộ quyền, dùng điểm tâm, rồi sau đó vẫn liên tục ở trong thư phòng đọc sách, ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra. Buổi sáng Hồng thúc đến hỏi mấy lần là có muốn sai người đến bến tàu nghênh đón hay không, từ đầu đến cuối Tân lão gia tử không hề lên tiếng, mà còn tức giận mắng: "Nó trở về thì trở về, ở đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì. Cũng không phải là Đại lão gia, chẳng lẽ còn bắt lão tử đến đón nó hay sao."

*Từ gốc là hưu mục: Nghỉ ngơi, phép nhà Đường, những người làm quan cứ mười ngày thì được nghỉ một ngày gọi là tuần hưu 旬休.

Hồng thúc không lên tiếng, vội trộm liếc qua quyển sách trong tay lão gia tử, buổi sáng khi ông đi vào lão gia tử đang xem cuốn này, bây giờ vẫn là quyển này, ngay cả trang cũng không lật qua...

Thật vất vả nhìn được đến lúc Tân Nhất Lai hỏi phủ, Tân lão gia tử càng không được tự nhiên, nghe thấy bên ngoài sân vô cùng náo nhiệt ông cũng không chịu đi ra, trốn ở sau cửa sổ thỉnh thoảng trộm nhìn mấy lần, nghe thấy cửa viện có động tĩnh, lập tức giống như một làn khói nhảy trở về ngồi trước bàn đọc sách, giả vờ giả vịt cầm sách lên xem.

"Lão gia, đại gia cùng nương tử và tiểu thiếu gia đến thỉnh an ngài." Hồng thúc đi theo bên cạnh Tân lão gia tử đã mấy thập niên, làm sao mà không hiểu được tính tình của ông, đến cửa cũng không vào nhà, chỉ khom người cung kính nói.

Tân lão gia tử ho khan một tiếng, muốn bày ra dáng vẻ lãnh đạm, nhưng lại nhớ tới đã không gặp tôn tử tôn nữ hơn mười năm rồi, còn chưa bao giờ nhìn thấy cặp tôn tử sinh đôi, gương mặt không thể nào giấu được sự vui mừng, giả vờ giả vịt trả lời: "Gọi bọn họ vào đi."

Tân Nhất Lai nhìn cười, cố giữ gương mặt nghiêm túc, dẫn bọn nhỏ vào phòng.

Đội phụ tử mấy người hành lễ xong, nụ cười trên mặt Tân lão gia tử càng không giấu được nữa, trong chốc lát xem cái này một chút, lát sau lại xem cái kia một chút, hai con mắt không biết nên nhìn ai mới tốt. Mấy tiểu hài tử lớn lên đều giống Hoàng thị, dáng vẻ vô cùng tuấn tú, toàn thân khí phái phong độ, con em thế gia trong kinh thành cũng ít người có thể so sánh được, ngay cả Thụy Thần và Thụy Hâm mới hai tuổi cũng thông minh lanh lợi hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi- - đương nhiên, đây đều là ý nghĩ của Tân lão gia tử.

Tân lão gia tử còn muốn giả bộ nghiêm túc, Thụy Thần và Thụy Hâm đã tự mình bò lên trên đầu gối của Tân lão gia tử, trong miệng thì liên tục một câu "Gia gia", hai câu "Gia gia", thân mật lại không tình nghịch, khiến lòng của Tân lão gia tử tan chảy, cũng đã quên những lời giáo huấn được chuẩn bị từ mấy ngày hôm nay, phát phát tay đuổi Tân Nhất Lai ra ngoài, "Đừng ở chỗ này vương chân vương tay."

Tân Nhất Lai dờ khóc dờ cười.

Đến buổi tối, lúc này Tân Nhất Lai mới rảnh rỗi kể chuyện trên đường gặp phải bọn cướp suýt nữa mất mạng nói cho Tân lão gia tử nghe, nghe nói là Thái tử phái người cứu bọn họ, gương mặt Tân lão gia tử cũng lộ vẻ vẻ kinh ngạc, "Đúng là Thái tử điện hạ?"

Tân Nhất Lai nói: "Đúng thế." Tân Nhất Lai dùng một chút, lại hỏi: "Thái tử này, không biết rốt cuộc là có âm mưu gì?"

Tân lão gia tử nhíu mày, "Nào có âm mưu gì, Thái tử nhân hiếu, từ trước đến nay lại không biết đối nhân xử thế, chắc là đã nghe được tin tức ở đâu, lại sợ không chính xác, mới thỉnh người của Cố gia giúp một tay. Lát nữa người chuẩn bị hậu lễ tặng cho Thái tử và Cố gia, để bày tỏ lòng cảm ơn là tốt rồi."

Tân Nhất Lai nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Tân lão gia tử, chỉ cảm thấy gân xanh sau óc nhảy thỉnh thoảng, rốt cuộc một ông lão có suy nghĩ cứng đầu như thế này, làm sao có thể leo lên làm Thái phó được? Đương kim Thánh thượng không sợ ông ấy dạy hư Thái tử điện hạ sao?

Mặc kệ trong lòng Tân Nhất Lai oán thán như thế nào, nhưng trên mặt vẫn là dáng vẻ thụ giáo, sau đó nghiêm túc đáp ứng, lại cùng lão gia tử nói chút chuyện lung tung, lúc này mới cáo từ trở về phòng. Lúc đi tới cửa, Tân lão gia tử chợt nhớ tới cái gì đó, kêu Tân Nhất Lai lại nói: "Thụy Hòa dự định khi nào có kết quả?"

"Tuổi nó còn nhỏ, cũng không cần phải gấp. Nhi tử muốn để cho nó học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm, đợi đến khoa thi tiếp theo rồi nói sau, đến lúc đó thứ hạng cũng dễ nhìn hơn chút ít."

Tân lão gia tử hài lòng gật đầu, vuốt vuốt râu, lại nói: "Như vậy cũng tốt, trước tiên đến Quốc tử giám đọc sách hai năm, ngày thường ta cũng có thể hướng dẫn cho nó. Từ nhỏ hài tử này đã thông minh, không biết chừng tương lai nó còn có thể thi đỗ Trạng nguyên ý chứ."

Tân Nhất Lai cứng ngắt nặn ra nụ cười, "Phụ thân trăm công nghìn việc, ngày thường ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không đủ, không cần lãng phí thời gian trên người Thụy Hòa. Đứa bé kia học tập luôn không tệ, bản thân nó cũng tự biết kỷ luật, đã có nhi tử giám hộ, tất nhiên sẽ không mắc sai lầm."

Tuy tâm trí của Thụy Hòa đã thành thực, sẽ không dễ dàng bị người ta tẩy não, nhưng mọi việc đều có vạn nhất, nếu như nó thực sự bị lão gia tử biến thành "Hào nam nhi" trung can nghĩa đảm, Tân Nhất Lai không biết tìm ai để khóc lóc đây.

Tân lão gia tử không vui liếc nhìn Tân Nhất Lai một cái, "Với cái học vấn kia của ngươi, mà giám trông coi Thụy Hòa? Quyển sách đó tốt hay xấu, ngươi nhìn có thể hiểu sao? Đừng chậm trễ chuyện học hành của hài tử! Quyết định như vậy đi, về sau mỗi lần ta được nghỉ, bảo Thụy Hòa đến thư phòng theo ta đọc sách."

"Nhi tử cũng là tiến sĩ hai bảng, tại sao có thể xem không hiểu chứ." Tân Nhất Lai nhỏ giọng nói thầm.

Tân lão gia tử hừ nói: "Hai giáp đứng thứ ba từ dưới đếm lên, còn có mặt mũi mà nói sao, không thấy mặt mặt sao. Cút đi cút đi - -"

Tân Nhất Lai chỉ đành phần nộ bước ra cửa.

Trở về Bích La viện, Tân Nhất Lai lập tức than phiền với Hoàng thị một trận, lại nói: "Ta thật sự không biết lão gia tử này có cái gì tốt, một bó tuổi rồi, một chút nhạy cảm chính trị cũng không có, may mà lúc trước ta kiên trì đưa Thụy Hòa đến Tô Châu, nếu không, nói không chừng cũng thành một tiểu lão đầu cổ hủ cứng nhắc."

Hoàng thị oán trách nói: "Ồ trong nhà còn nói lung tung, cũng không sợ bị bọn nhỏ nghe được. Rốt cuộc cũng là trưởng bối, chàng cũng nên cung kính một chút."

"Ta nào dám không cung kính." Tân Nhất Lai cười nói: "Nàng không có nhìn thấy, lúc ta nói chuyện với lão gia tử đều khom lưng, sợ ông ấy dưới con nóng giận lại muốn đánh ta."

Thời điểm Tân Nhất Lai và Hoàng thị xuyên không đến nơi này là vào mười năm trước, lúc ấy Tân gia đại gia và lão gia tử cãi nhau, tức giận tìm cách ra ngoài ở, mãi cho đến khi văn thư của Lai bộ chuyển xuống lão gia tử mới biết được, dưới con nóng giận đánh Tân Nhất Lai hai mươi hèo. Tân Nhất Lai vừa mới đến còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị đánh, bị thương còn chưa khỏi, đã bị buộc đến Tô Châu nhậm chức, hai đời cộng lại Tân Nhất Lai cũng chưa bao giờ ăn khổ nhiều như thế, thật sự là còn oan hơn Đậu Nga.

Đời trước Tân Nhất Lai là giáo sư trong trường quân đội, nghiên cứu súng ống đạn dược, ở trong giới rất có danh vọng. Thế nhân đều nói đại học là một cái tháp ngà, kỳ thật còn phức tạp hơn rất nhiều so với bên ngoài, nếu thuận tủy là một giảng viên vô dục vô cầu tất nhiên là đơn giản, nếu muốn bỏ lên trên, chỉ một lòng một dạ dạy học sẽ không đủ. Nếu không, cấp trên không phát tiền, muốn nghiên cứu cũng không có cách nào làm, Tân Nhất Lai tuổi còn trẻ có thể thăng lên chức giáo sư, thủ đoạn tất nhiên cũng không tồi, chỉ là đột nhiên bị ném tới cổ đại, có quá nhiều thứ không kịp thích ứng, chỉ riêng việc học cách nói chuyện hành văn đã phải tốn thời gian rất lâu, hơn nữa đột nhiên dưới gối có mấy đứa trẻ, hai vợ chồng chưa bao giờ sinh con đường cái cũng sinh ra rất nhiều ý thức trách nhiệm.

Đây cũng là thích ứng với hoàn cảnh mới, vừa nuôi dạy hài tử, thời gian trôi qua ước chừng đã hơn mười năm, Tân Nhất Lai cũng không còn tâm tư muốn đi làm đại sự gì, cũng may những năm gần đây quan trường ở Tô Châu cũng coi như thái bình, danh tiếng Tân Nhất Lai lại không tệ, liên tiếp được thăng chức, hiện nay lại thêm một tờ điều lệnh trở về kinh.

"Nếu lão gia tử muốn đánh, chàng cũng không có biện pháp." Hoàng thị khuyên nhủ: "Ai bảo chàng là con của ông ấy chứ." Mặc dù trong miệng Tân Nhất Lai oán trách, nhưng Hoàng thị biết rõ, Tân Nhất Lai vẫn luôn áy náy với Tân lão gia tử, nói cho cùng, dù sao cũng là hai vợ chồng bọn họ chiếm dụng thân thể của phu thê Tân gia đại gia, mười năm nay lại mượn danh tiếng Tân gia, nếu không, cuộc sống của Tân Nhất Lai ở Tô Châu sẽ không được khá giả như thế.

Tân Nhất Lai thở dài, "Cũng may An ca nhi đã lớn."

Hoàng thị cũng cười, "Đứa bé kia rất không ngoan, nhay bén ngay cả ta cũng đoán không ra."

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khách Đến Thăm!

Lúc Tân gia trở về kinh ước chừng có đến mười mấy chiếc xe ngựa kéo hành lý, chỉ một mình y phục giày dép của Đại Trân đã chiếm cả một chiếc xe ngựa, còn lại vài vốc quần áo nhiều đến không đếm xuể. Tô Hàng sản xuất rất nhiều tơ lụa, Hoàng thị lại giỏi kinh doanh, mở một cửa hàng chuyên bán đồ cho nữ nhân và tiểu hài nhi trong thành, vài năm nay đã mở cửa hàng trên khắp toàn bộ phủ Tô Châu, kiếm được đầy bồn đầy bát, khiến cho Tân Nhất Lai bội phục không thôi.

Đương nhiên, không phải là Tân Nhất Lai không biết kiếm tiền, thân là tiến sĩ của quân đội, bây giờ muốn một ít xà phòng, thủy tinh là rất dễ dàng, chỉ là quan trường Giang Nam hết sức phức tạp, Tân Nhất Lai lại không phải là đầu đất, nói chuyện viết chữ đều phải bắt đầu học lại từ đầu, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, lúc đến Tô Châu vô cùng an phận, vừa cố gắng thích ứng với quan trường, lại còn phải quản giáo hài tử, làm sao có thời giờ và tinh lực đi làm những chuyện này — dù sao trong tay Tân Nhất Lai cũng không thiếu tiền xài. Đối với chuyện nữ nhân nuôi gia đình, một chút áp lực trong lòng, Tân giáo sư cũng không có.

Năm ngoái, trong nhà mình muốn làm hai thứ đồ chơi là xà phòng và thủy tinh, nhưng suy nghĩ lại có thể mình sẽ bị điều đi, mà Tân Nhất Lai và tri châu Tô Châu lại có chút không hợp, đến lúc đó người vừa đi, chỉ sợ chuyện làm ăn sẽ không tốt. Suy nghĩ như thế, nên Tân Nhất Lai cẩn thận quyết định, chờ khi trở về kinh sẽ nói sau, nhưng mà, đồ nhà mình dùng vẫn phải có, chỉ nói với bên ngoài là tốn một số tiền lớn mua từ hải ngoại về, còn đặc biệt chở một ít đưa đến trong kinh hiếu kính Tân lão gia tử, kết quả lại bị Tân lão gia tử viết thư chửi mắng một trận.

"Thừa dịp thời tiết tốt, mau lấy tất cả y phục ra phơi nắng, cho đỡ bị mốc meo. Quần áo mùa đông và đồ da phơi ở chỗ này, tơ lụa và len dạ thì phơi ở

dưới tàng cây, sau một lúc lâu nhớ phải cất đi...” Đại Trân chỉ huy bọn nha hoàn sửa sang lại hòm xiềng, cũng đem tất cả các bảo bối mang từ Tô Châu đến đặt lên trên kệ tủ.

Lúc đang nói chuyện, Thụy Hòa và Thụy Xương bước vào sân nhỏ, đi theo phía sau là ba bốn tôi tớ, mỗi người bưng một chậu hoa cỏ.

Đại Trân lập tức ném thứ trong tay xuống nghênh đón, vui vẻ nói: “Vẫn là Đại huynh tốt với ta nhất, biết được ta thích hoa lan, nhanh như vậy đã đưa vài chậu đến đây rồi.”

Thụy Xương bĩu môi nói: “Trong mắt của tỷ chỉ thấy được Đại huynh thôi sao, còn có ta nữa. Mong đợi tới đây lấy lòng, nhưng ngay cả một lời tốt cũng không chiếm được, thật sự là tức mà.”

Đại Trân cười híp mắt kéo cánh tay Thụy Xương nói: “Hai chúng ta đâu phải là người ngoài, cần gì phải nói khách khí như vậy.”

Thụy Xương mở tròng hai mắt, “Lần trước không phải tỷ nói đã mua được một quyển sách, chỉ còn một bản duy nhất từ hiệu sách sao, nếu đã không khách khí, vậy cho ta có được không?”

Đại Trân tròng lớn mắt, chỉ nó nói: “Người cái đồ bánh bảnh bao nhân vùng này, thật là giáo hoạt mà.” Ngày thường giả bộ là tiểu thư sinh cô hủ gần bướng, thời điểm mấu chốt đã lộ ra bản mặt thật.

“Vậy rốt cuộc tỷ có cho hay không?” Thụy Xương nín cánh tay của Đại Trân không buông, trơ mặt ra làm nũng, “A tỷ a tỷ – –”

Đại Trân lập tức bị nó kêu đến cả người nổi da gà, ôm cánh tay run rẩy nói: “Cầu xin đệ đừng nói như vậy nữa, ta cho đệ vẫn không được sao?”

Thụy Hòa bật cười khúc khích, lắc đầu nói: “Ngần vạn lần đừng để cho tổ phụ nhìn thấy đáng về mặt đây này của đệ, nếu không, thế nào cũng bị ăn đánh.”

“Ta cũng không có ngọc, sẽ không làm chuyện không có đầu óc như vậy.” Thụy Xương hoan hoan hi hi xông vào phòng của Đại Trân, lục tung mọi thứ, chỉ chốc lát sau đầu đầy mồ hôi cầm quyển sách nhỏ đi ra, cao hứng nói: “Vẫn là a tỷ dày nghĩa khí!”

“Tất nhiên.” Đại Trân ngược đầu lên đắc ý nói: “Sau này đệ đi theo ta đi, sẽ được nổi tiếng, được uống rượu, muốn cái gì được cái đó.”

Thụy Hòa liếc nàng một cái, trách nói: “Học được từ đâu tiếng lông đó, giống như bọn thổ phỉ vậy.”

Đại Trân cười nói: “Đại huynh, huynh thương ta đi, lần này trở về kinh, ta không còn được tiêu dao giống như trước kia ở Tô Châu nữa, tổ phụ ở trong nhà nhìn, ngay cả xuất môn ta cũng không dám.”

Thụy Hòa không tin nàng sẽ thành thật như thế, hừ nói: “Nếu muội thật sự có thể đăng hoàng đợi ở nhà mười ngày không ra khỏi cửa, ta thua muội mười lượng bạc.”

“Ta cũng đánh cuộc mười lượng bạc!” Thụy Xương sợ bị bỏ quên, vội vàng nói.

Nhưng Đại Trân căn bản không mắc mưu, “Ta không thêm đánh cuộc với các ngươi. Mười ngày tổ phụ mới được nghỉ một ngày, chỉ cần ông ấy không có ở đây, ta muốn đến nơi nào thì đến nơi đó. Buổi tối hôm qua đã nói chuyện với mẫu thân rồi, hai ngày nữa còn phải đi thỉnh an ngoại tổ.”

Dân phong của Đại Lương cũng không bảo thủ, ngày xưa thời điểm Khâm Thiên nữ đế còn tại vị, các nữ tử còn có thể vào triều làm quan, hiện nay mới trôi qua không đến ba mươi năm, mặc dù bây giờ nữ quan đã không còn nhiều, nhưng xuất đầu lộ diện cũng không ít, nhất là thiếu nữ chưa lấy chồng, mỗi tháng sẽ có vài lần được gặp mặt qua lại, để tránh sau này gả cho người ta sẽ rụt rè.

“Vậy tỷ còn giả bộ đáng thương làm cái gì.” Thụy Xương bĩu môi, suy nghĩ một chút, con mắt lại sáng lên, “Khi nào thì chúng ta đi thăm ngoại tổ?”

“A nương chỉ nói mang ta đi, ai muốn cho đệ đi chứ.” Đại Trân cố ý trêu đùa nó nói.

Thụy Xương ưỡn ngực một cái, “Ngoại tổ mẫu rất thích đệ.”

Thụy Hòa không khỏi bật cười, “Lúc ấy đệ rời kinh mới có hai tuổi, vẫn còn nhớ rõ ngoại tổ mẫu rất thích đệ, thật sự là hiếm có. Khó trách mọi người đều nói Tân gia nhị lang là thần đồng.”

Thụy Xương mặt đỏ lên, “Ngoại tổ mẫu nói trong thư.”

Thụy Hòa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đỏ bừng có chút không đành lòng, cũng không trêu chọc đệ nữa, ngược lại nói với Đại Trân: “Bắt đầu từ ngày mai ta và Thụy Xương sẽ phải đến Quốc tử giám đọc sách, muội ở nhà một mình không được nghịch phá. Mẫu thân vừa trở về, bên trong phủ còn có rất nhiều chuyện chờ người giải quyết, Tấn ca nhi và Thọ ca nhi còn nhỏ, muội chú ý đến chúng nhiều một chút, chờ thu xếp mọi thứ ổn thỏa rồi hãy đi. Kinh thành không giống với Tô Châu, ngư long hỗn tạp loại người gì cũng có, muội nhớ làm việc cẩn thận, ra cửa phải mang theo nhiều người một chút...”

Thụy Xương ở trước mặt các huynh muội rất có uy danh, hiếm khi thấy dong dài một lần, Đại Trân không dám không nghe, đồng ý từng câu.

Huynh muội ba người nói chuyện một lúc, cho đến khi Hồ ma ma bên người Hoàng thị đến thỉnh Đại Trân, nói là khách nhân của phủ đã đến, Hoàng thị gọi nàng đi gặp khách.

“Chỉ gọi một mình ta?” Đại Trân cảm thấy hơi bất ngờ, “Là khách nhân nào?”

Hồ ma ma trả lời: “Là Tà phu nhân và Thất nương của bản gia*, khi còn bé nương tử đã từng gặp hai lần.”

*Bản gia: Người trong tộc, người họ nội.

Đại Trân vẫn không hiểu ra sao. Ngược lại Thụy Hòa nghĩ tới, “Là Cửu thẩm của nhất tông Thái Châu đúng không, ta nhớ khi trước rời kinh đúng lúc gặp được Cửu thúc vào kinh đi thi.” Tàn gia do Thụy Hòa phụ* xây dựng, đã sớm không còn qua lại với bản gia Thái Châu, quan hệ vô cùng lạnh nhạt, cho đến mấy năm trước Cửu gia của Thái Châu bên kia mới tự mình tới cửa, lúc này quan hệ của hai bên mới hòa hoãn đôi chút.

*Phụ: người già lão ông, dùng sau tên người đàn ông tỏ ý tôn kính.

Hồ ma ma gật đầu nói: “Đúng vậy, hiện nay Cửu gia đang làm ở nha môn Kinh Triệu doãn, toàn gia đều đã đến kinh thành, sẽ ngụ ở phía nam Tứ Hồ Đồng.”

Trong lòng Thụy Hòa khẽ động, bởi vì cái gọi là đồng phú tây quý, nam bản bắc bỉ ỏi, một nhà Tân Cửu gia ở phía nam Tứ Hồ Đồng, có thể tưởng tượng được cuộc sống hàng ngày cũng không giàu có gì. Hồ ma ma chỉ nói ông ta đang làm việc ở nha môn Kinh Triệu doãn, cũng không nói tới chức quan, chắc là vì chức vị không cao, bởi vậy chức quan của Tân Cửu gia tám chín phần không phải là cao trung, nếu không, gần mười năm rồi, cũng không đến nỗi phải đến ở thành nam.

“Đã là thân thích của nhà mình, tại sao không gọi Đại huynh và Nhị lang?” Đại Trân hồ nghi hỏi. Hồ ma ma cười nói: “Hình như sẽ có một vị khách quý tới đây, lão gia đã kêu Đại gia đi qua. Phu nhân nói có lẽ lát nữa sẽ gọi Đại lang và Nhị lang, cho nên để cho hai vị lang quân chuẩn bị trước.”

Ánh mắt của Thụy Xương sáng lên, “Khách quý gì, thần thần bí bí.”

Hồ ma ma chỉ cười, “Cái này lão nô cũng không rõ.” Vừa mới dứt lời, Hồng thúc đã thở hồng hộc chạy đến, từ xa Đại lão (cách gọi kính trọng khi nói về người khác) đã nhìn thấy hai huynh đệ Thụy Hòa, vội vàng ngoác nói: “Nhị vị lang quân bình an, trong nhà có khách quý, các lang quân mau nhanh chóng đi thay y phục ra gặp khách.”

Thụy Hòa gật đầu đáp ứng, đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên ngừng lại, hướng về phía Hồng thúc cười nói: “Nhìn ngài gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, rốt cuộc là dạng khách quý gì, có phải là Thái tử điện hạ đúng không?”

Hồng thúc ngẩn ra, lẩm bẩm nói: “Làm sao mà Đại lang biết được?”

Thụy Hòa cười không nói, đưa tay kéo Thụy Xương một phen, “Đừng thất thần nữa, chẳng lẽ còn để cho Thái tử điện hạ chờ lâu?” Hầu như ngày nào Thái tử điện hạ này cũng chạy đến Tân gia, rốt cuộc là muốn làm gì đây? Lão gia từ nhiều năm làm Thái phó như vậy, sớm đã là người trên thuyền của Thái tử, bây giờ hân không cần phải hao hết tâm tư nịnh nọt như thế mới đúng.

Huynh muội ba người chia ra hai nơi, bên này Đại Trân tỏ ra thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì là thân thích nhà mình, không cần quá đa lễ, Đại Trân đổi một thân thường phục, chải kiêu đầu song hoàn kể xong, lập tức đến đó.

Mặc dù Thụy Hòa nói nàng và vị Cửu thẩm nương này đã gặp mặt, nhưng đã là chuyện mười năm trước, lúc ấy nàng mới hai tuổi, đâu còn nhớ cái gì.

Vào phòng khách, Đại Trân nhìn thấy hai khuôn mặt xa lạ, một người là phụ nhân mặt dài, lớn hơn vài tuổi so với Hoàng thị, khí sắc cũng không tốt lắm, gương mặt vàng như nền, hình như thân thể còn bị bệnh nhẹ. Người còn lại là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, mặt to cằm nhọn, đáng vẻ vô cùng xinh xắn, chỉ là mặc quần áo có hơi lỗi thời.

“Bé mau tới đây.” Hoàng thị vừa nhìn thấy Đại Trân vào nhà, vội vàng cười vẫy tay nói: “Con mau tới đây gặp Cửu thẩm nương đi, trước đây thẩm ấy còn ôm con đấy. Còn có thất nương tử, con phải gọi nàng là Thất tỷ tỷ.”

Đại Trân cười híp mắt vào nhà hành lễ vấn an với Tà thị. Tà thị vội vàng gật đầu, hơi có vẻ mất tự nhiên cười làm lạnh nói: “Đại nương tử đã cao như vậy rồi, đáng vẻ thật sự là rất xinh đẹp.”

Tân thất nương cũng giương mắt nhìn Đại Trân một cái, thấy Đại Trân đang nhìn nàng ta, cuống quýt nặn ra vẻ tươi cười.

Dường như Tân thất nương có chút hướng nội, liên tục rũ đầu xuống không thích nói chuyện, Đại Trân vắt hết óc dùng sức muốn thay đổi bầu không khí, blah blah nói không ngừng, nhưng từ đầu đến cuối Tân thất nương chỉ ừ hai tiếng. Đại Trân cũng không còn cách nào khác, dứt khoát để cho tiểu nha hoàn mang điểm tâm lên, coi như là làm hết trách nhiệm của chủ nhà.

Tà thị cũng không phải là người khéo ăn khéo nói, nhặt nhèo nói vài câu khen tặng sau đó cũng không biết làm sao nữa, suy nghĩ một chút, lại hỏi trên đường trở về có thuận lợi không.

Rốt cuộc Hoàng thị đã tìm được đề tài, thêm mắm thêm muối kể cho các nàng nghe chuyện bọn họ bị kẻ địch tấn công, bỏ qua thân phận của Cố Hưng, chỉ nói là quan binh nghe thấy tin nên đến cứu, dọa cho Tà thị sợ đến mặt mày trắng bệch. Ánh mắt của Tân thất nương cũng khẽ nhúc nhích, liên tục nhìn về phía Hoàng thị và Đại Trân.

Nói chuyện linh tinh tán gẫu một hồi, cuối cùng Tạ thị dắt Tân thất nương cáo từ rồi đi.

Đại Trân nâng chung trà lên uống một ngụm trà thơm giọng nói: “Thất tỷ tỷ này quả thực rất trầm lặng, con nói đến nỗi miệng khô lưỡi khô, nhưng nàng cũng không lên tiếng, giống như con đang tự nói một mình vậy.”

Hoàng thị cau mày nói: “Ta nhớ trước đây nàng rất hoạt bát lanh lợi, tại sao lại biến thành kẻ đầu gối như thế.”

“Con thấy hình như cuộc sống của bọn họ cũng không được tốt, y phục đồ trang sức thoạt nhìn có vẻ đắt tiền, nhưng kiểu dáng lại cực kỳ cũ kỹ. Rốt cuộc cũng là thân thích, có muốn giúp đỡ hay không?”

Hoàng thị lắc đầu nói: “Bọn họ chưa từng mở miệng xin giúp đỡ, nếu ta vô duyên vô cớ tặng tiền tặng bạc, chẳng phải là khiến cho bọn họ không còn mặt mũi. Chuyện tốt không thành, nói không chừng còn chọc cho người ta oán giận. Dù sao Cửu thúc của con cũng có công việc, không đến mức không nuôi sống được cả nhà, chẳng qua là cuộc sống có chút kham khổ mà thôi.”

Đại Trân cũng cảm thấy mình nghĩ có chút đơn giản, xấu hổ vỗ mặt một cái nói: “A nương nói đúng, ta quá suy nghĩ rồi.”

“Rốt cuộc chúng ta và Thái Châu cũng chung một tổ tông, tổ phụ của con đối với bọn họ luôn luôn ôn hoà, chúng ta cần gì phải thân thiết chọc tổ phụ của con mất hứng. Hơn nữa, tục ngữ nói đúng, cứu giúp chứ không cứu nghèo, một lít gạo nuôi ân nhân một đấu gạo tăng kẻ thù*, nếu như bọn họ thực sự không qua nổi nữa, chúng ta ra tay giúp còn dễ nói, lúc này tuy họ nghèo túng, nhưng tốt xấu gì cũng có tôi tớ hầu hạ, trong kinh thành này có bao nhiêu người còn đang hâm mộ bọn họ đấy.”

Một lít gạo nuôi ân nhân một đấu gạo nuôi kẻ thù: có nghĩa nếu bạn đưa ra giúp đỡ nhỏ trong khi người ta gặp khó khăn người ta sẽ biết ơn bạn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy sau khi vì một lý do gì mà không giúp đỡ nữa thì bạn sẽ trở thành kẻ thù của người đó. (lít, đấu: đơn vị đo lường lượng gạo thời xưa, 1 đấu = 10 lít)

Đại Trân gật đầu liên tục, “Là con không đúng, nữ nhi xin thọ giáo.”

Nàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Hoàng thị, đề thấp giọng ra vẻ thần thần bí bí, “Mẫu thân, con nghe nói Thái tử đến phủ.”

Hoàng thị liếc mắt trừng nàng, “Con quản chuyện này để làm gì?”

“Tò mò ạ.” Đại Trân trong lòng ngứa ngáy, như có móng vuốt của con mèo đang nhẹ nhàng gãi, “Thái tử có dáng dấp như thế nào ạ? Trước kia nghe mọi người nói hán không tốt, chỗ nào không tốt vậy, chờ trở về kinh, lại nghe nói cả người hán đều là ưu điểm, có thể không kỳ quái sao? Tổ phụ còn gọi Đại huynh và Nhị lang đi, là muốn Thái tử gặp bọn họ sao?”

Hoàng thị vuốt vuốt huyệt thái dương, “Ta cũng chưa từng gặp hán, nào có biết những thứ này, lát nữa con đi hỏi An ca nhi là biết.” Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi hiếu kỳ, đến Đại Lương Triều lâu như vậy, vị quan lớn nhất Hoàng thị từng gặp chính là lão gia tử nhà mình, vô cùng có “dáng vẻ”. Nhưng mà, nghe nói vị Tiểu Thái tử kia gần như ngày nào cũng bị Tân lão gia tử mắng xối xả, có lẽ phong thái cũng không đến nỗi nào.

Tác giả có lời muốn nói: Về quan hệ của các nhân vật, ta nói đơn giản một chút.

Tân gia: Tân thái phó (Tân lão gia tử) — phu thê Tân Nhất Lai, Hoàng thị (xuyên không đến) — bốn nam một nữ: Lão đại Thụy Hòa (An ca nhi), long phượng thai Đại Trân (bé), Thụy Xương, sinh đôi Thụy Thần, Thụy Hâm (Tân ca nhi và Thọ ca nhi).

Thụy Hòa và long phượng thai là phu thê Tân Nhất Lai kiếp trước sinh, cặp sinh đôi là phu thê Tân Nhất Lai xuyên không sinh.

~~~~~ ( ) ~~~~~, có vẻ vô cùng phức tạp.

Hoàng đế: Hoàng đế bệ hạ (Hồng Gia Đế) — Sáu nam một nữ: Thái tử Từ Canh (trùng sinh, mẹ đẻ mất sớm), Nhị hoàng tử Từ Long (mẹ đẻ Tạ quý phi)

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trò Chuyện.

Trong thư phòng Tân phủ, Thái tử điện hạ đang nói chuyện vô cùng vui vẻ với Tân thái phó. Sau khi vào phòng Tân Nhất Lai tạ ơn Thái tử xong, thì mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng ở một bên ra vẻ khó dò, nhưng trong đầu đã sớm đã kinh ngạc không thôi.

Gần đây Từ Canh hay chạy đến Tân phủ, mỗi lần quay lại cũng có thể đường hoàng tìm ra lý do, lần này đến là mượn việc xin Tân thái phó chỉ giáo việc học tập. Thái tử điện hạ thông minh hiểu học như thế, Tân thái phó quả thực là nỡ gan nỡ ruột, mặc dù những câu hỏi của Thái tử có chút lạ lùng, nhưng

mà, chỉ cần ông dạy bảo thật tốt, Thái tử điện hạ chắc chắn có thể lạc đường mà biết quay lại.

"Từ xưa sĩ nông công thương sớm đã có định luận, thương nhân vô lợi bất khởi tảo*, là loại người giáo hoạt bủn xỉn nhất, vì chút lợi nhỏ chuyện gì cũng dám làm, tất nhiên là phải kiểm soát chặt chẽ. Thái tử điện hạ tuyệt đối không thể để bọn họ mê hoặc..." Tân thái phó nghe Từ Canh nói đến chuyện buôn bán, vô cùng kinh sợ cả người đỏ mặt mồ hôi lạnh, vội vàng ngắt lời hắn, nghĩa chính ngôn từ khuyên nhủ.

*Thương nhân vô lợi bất khởi tảo: Thương nhân thấy không có lợi thì không thể thức dậy vào buổi sáng, câu này ý chỉ những người ích kỷ, thấy lợi mới làm.

Ánh mắt Từ Canh quét qua gương mặt Tân Nhất Lai, trên mặt cô ý lộ ra vẻ nghi hoặc, "Nếu nói vô nông không yên, vô công không giàu, không buôn bán không sống, cho dù là thợ thủ công hay là thương nhân, đều là con dân của Đại Lương ta, vì sao phải phân ra nhiều loại? Các thương nhân tất nhiên là yêu tiền, nhưng ta cho rằng như vậy cũng không không ổn, trên đời có ai không yêu tiền chứ, cho dù là phụ hoàng cũng luôn quan tâm đến bạc trong quốc khố không đủ dùng, lại càng không cần phải nói đến quần thần trong triều. Bởi vì cái gọi là quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo*, chỉ cần những thương nhân kia nghe theo quốc pháp, không vi phạm đạo đức, cần gì phải vì vậy mà ngang ngược chỉ trích?"

*Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo: Người quân tử thích tiền tài nhưng trước hết phải có đạo lý.

"Thái tử điện hạ tuyệt đối không thể - -" Tân thái phó lập tức nóng nảy, đang muốn tận tình khuyên bảo khuyên bảo thêm, từ đầu đến cuối Tân Nhất Lai vẫn đứng một bên giả bộ yên lặng đột nhiên mở miệng xen vào nói: "Vi thần cho rằng Thái tử điện hạ nói có lý."

"Người - -" Tân thái phó giận dữ, ông đang tận tình khuyên bảo Thái tử, nên không chú ý nhiều đến nhi tử của mình, lão gia tử dùng thân thủ, từ trên chỗ ngồi nhảy lên, giờ nắm đầm về phía Tân Nhất Lai, "Nghịch tử này, nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao, mau câm miệng cho lão tử."

Động tác của lão gia tử mặc dù nhanh, nhưng Tân Nhất Lai cũng không phải là ngồi không, lúc nói chuyện cũng đã phòng bị, mắt thấy lão gia tử muốn nhào tới đánh người, Tân Nhất Lai "Huych" một tiếng lập tức tròn ra sau lưng Từ Canh, trong miệng còn không chịu yếu thế, "Nói chuyện bình thường không được sao, tại sao ngài động một chút là lại đánh người? Sao còn là Thái phó đây, cũng không sợ dạy hư Thái tử điện hạ."

Từ Canh cố nín cười, can ngăn nói: "Thái phó chớ nổi giận, vốn cũng chỉ là ta thuận miệng nói đùa, không nên coi là thật."

Tân thái phó nể mặt Từ Canh, nặng nề hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Tân Nhất Lai một cái, lúc này mới ngồi trở về, lại quát lên: "Người cút ra ngoài cho lão tử, đừng ở trong phòng làm chướng mắt."

Tân Nhất Lai cũng không dám đối nghịch với lão gia tử, cười lạnh hai tiếng, lại hướng về Từ Canh phía thờ dài cáo lui.

Mặc dù đã đuổi nhi tử đi, nhưng trong lòng Tân thái phó vẫn tức giận như cũ, cũng may Thụy Hòa và Thụy Xương chạy tới giải vây, lại phô bày một phen khí phách của môn đệ thư hương chân chính, lúc này Tân thái phó mới dễ chịu hơn chút ít - - cũng không thể để cho Thái tử điện hạ nghĩ rằng người đứng đầu trong phủ là cái tên tiểu tử Tân Nhất Lai đó!

Hôm nay Từ Canh vốn là vì Tân Nhất Lai mà đến, thấy Tân thái phó đuổi người chạy trốn cũng không vội, nhẫn nại nói chuyện trên trời dưới đất với lão gia tử một hồi, lại cùng Thụy Hòa, Thụy Xương bàn luận thi từ ca phú một lát, lúc này mới đứng dậy cáo từ. Tân thái phó còn muốn đưa ra cửa phủ, nhưng bị Từ Canh ngăn lại, "Ta vốn là cái trang xuất cung, Thái phó xem ta là đệ tử bình thường là tốt rồi, thật sự không cần đa lễ như vậy, nếu không, sau này ta cũng không dám tùy tiện tới cửa nữa."

Gần đây hắn rất hay tới, ngoại trừ lần đầu tiên Tân thái phó tự mình đưa tới cửa, hai lần còn lại đều chỉ đưa đến ngoài cửa viện, nghe thấy Từ Canh nói như thế, Tân lão gia tử tất nhiên là không kiên trì nữa. Ngược lại huynh đệ Thụy Hòa Thụy Xương cũng đi theo, đợi bọn hắn ra khỏi viện, Từ Canh lại không vội rời phủ, về mặt ôn hòa nói với Thụy Hòa: "Không biết Tân tiên sinh ở chỗ nào?"

Thụy Hòa nghe huyền ca mà hiểu nhã ý*, do dự một chút, mới dẫn Từ Canh đến thư phòng của Tân Nhất Lai.

*Ý của câu này là nghe bài hát mà hiểu nhã ý.

Từ Canh và Tân Nhất Lai ở trong thư phòng nói chuyện suốt cả buổi chiều, tới tờ mờ tối bị đuổi đi rất xa, ngay cả trà nước điểm tâm cũng là do Thụy Hòa ở một bên hầu hạ. Đương nhiên, chuyện như vậy cực kỳ cơ mật, bên trong phủ ngoại trừ hai huynh đệ Thụy Hòa Thụy Xương, thì chỉ có mình Hoàng thị biết được - - nếu như bị Tân thái phó biết được, sẽ xảy ra chuyện lớn!

Từ Canh vội vàng hồi cung trước khi cửa cung đóng lại, sau khi vào cung lập tức đi thẳng đến điện Thái Cực.

"Hôm nay lại đến phủ của Tân thái phó?" Hoàng đế bệ hạ có chút ghen tỵ, rốt cuộc ông già Tân thái phó vừa cổ hủ lại vừa nóng nảy kia có cái gì tốt, tại sao lại khiến cho Thái tử khăng khăng một mực, học từ sáng sớm cho đến buổi trưa vẫn còn không đủ, đến khi ra khỏi cung rồi vẫn còn muốn dính chặt lấy ông ta nói chuyện. Có vấn đề gì muốn hỏi, chẳng lẽ phụ hoàng này không trả lời được hay sao? Học vấn của ông cũng không kém.

Từ Canh cũng không đoán được tâm tư của cha hắn, cười trả lời: "Vâng, Thái phó tuổi tác đã lớn, tinh thần ngày càng tệ, nếu không, lúc trước cũng sẽ không thường xuyên xin nghỉ, cũng không biết ông ấy còn có thể dạy con bao nhiêu năm nữa."

Lão nhân kia tinh thần cực kỳ tốt! Hoàng đế bệ hạ hừ nói trong lòng, hôm kia lâm triều còn dựng râu tròng mắt âm ỉ với người ta, khí thế hung hăng giống như muốn đánh người, với cái sức khỏe kia, ít nhất cũng phải sống đến hai mươi ba mươi năm nữa.

"Trò chuyện những gì?"

Từ Canh cười khò, cố ý thờ dài nói: "Tính tình của Thái phó quả thực là quá nóng nảy. Phụ hoàng cũng biết, hài nhi thích xem chút nhàn thư (sách giải trí), trong đầu luôn có một số những ý nghĩ điên rồ, hôm nay không biết tại sao vừa mới nói ra, đã bị Thái phó khiển trách một trận, Tân gia đại gia giúp con nói vài câu, còn suýt nữa bị đánh."

Hoàng đế bệ hạ trong lòng buồn cười, nhưng cũng không thể hiện trên mặt, "Tính tình của lão nhân kia chính là ngược không nói đạo lý, bách quan trong triều có ai là không sợ ông ta? Con trai cả của Tân gia đã đến kinh thành rồi sao? Hẳn tên là gì, trăm vẫn còn nhớ tính tình của hắn có chút giống Tân thái phó, đều cô hủ khô khan giống nhau, không ngờ vẫn còn có can đảm giúp con nói chuyện."

"Cô hủ khô khan?" Từ Canh lắc đầu liên tục, "Hài nhi không cảm thấy như vậy." Hắn nói xong gương mặt lộ vẻ thần bí, đến gần bên cạnh Hoàng thượng thấp giọng nói: "Sau đó hài nhi lại lặng lẽ tìm Tân gia đại gia nói chuyện, lại vô cùng ăn ý với ông ta. Thật không hổ là người từng rèn luyện ở bên ngoài, kiến thức của những sư phó trong cung không thể sánh bằng ông ta, suốt một buổi chiều hài nhi nói chuyện với ông ta, rất nhiều nỗi băn khoăn đã được giải quyết dễ dàng."

Hoàng đế cảm thấy có chút bất ngờ, "A? Con nói thử một chút coi."

Từ Canh cười nói: "Hai chúng con nghị luận chuyện triều chính, nếu phụ hoàng nghe thấy không đúng cũng đừng tức giận giáng tội, nếu không, sau này nhi tử cũng không dám nói thật với ngài."

Hoàng đế rộng rãi vung tay lên, "Không sao, ta cũng chỉ tùy tiện nghe một chút, cũng sẽ không coi là thật." Trong miệng tuy nói rất thoải mái, nhưng trong lòng khó tránh khỏi hiếu kỳ, Tân lão đầu cô hủ gần bướng kia có thể bồi dưỡng ra một nhi tử khác người sao?

Hai khắc sau (khoảng 30p), hoàng đế trầm mặc.

Bầu không khí trong điện vô cùng nghiêm trọng, cung nhân hầu hạ trong và ngoài điện ngay cả thở cũng không dám, Từ Canh vẫn còn rất tự tại, đứng dậy châm trà cho hoàng đế, bản thân cũng rót cho mình một chén, chậm rãi nhấp vài ngụm. Hắn nói với hoàng đế chuyện hôm nay trong triều âm ỉ hỗn loạn về việc xóa bỏ lệnh cấm biển*, dĩ nhiên là Tân Nhất Lai tán thành, không chỉ tán thành, còn cẩn thận nói về các lý do và các vấn đề cần chú ý sau khi xóa bỏ lệnh cấm biển, mạch lạc rõ ràng, chặt chẽ hợp lý, vô cùng có sức thuyết phục.

*Cấm biển: Giống như bế quan tỏa cảng, xuất hiện từ thời Minh – Thanh.

"Thuế quan thực sự có thể mang lại cho Đại Lương, một trăm vạn lượng bạc lợi nhuận mỗi năm thật sao?" Tuy hoàng đế không hiện lên mặt, nhưng trong lòng đã sớm nổi cơn sóng thần.

Đại Lương Triều truyền đến thế hệ của ông đã có hơn trăm năm, cũng không biết là nguyên nhân gì, từ thời Tiên đế đã bắt đầu xuống dốc, hàng năm ngân lượng trong quốc khố không đủ dùng, mà biên cương lại không được yên bình, liên tục chiến tranh, bạc phải dùng giống như nước chảy vậy. Nếu là năm mưa thuận gió hoà vẫn còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng lão thiên gia nào có để nói chuyện như vậy, nếu như có địa phương nào đó gặp tai họa, thậm chí quốc khố không có cả bạc để cứu tế, hai năm qua Hộ bộ Chung Thuợng Thư cũng già rồi.

Nếu như xóa bỏ lệnh cấm biển có thể giúp cho Đại Lương kiếm tới hàng trăm vạn lượng bạc mỗi năm, trong triều còn âm ỉ cái gì chứ?

Từ Canh gật đầu cười nói: "Tân gia đại gia đã nói như vậy, nhi tử cũng cảm thấy có đạo lý."

Hoàng đế rũ mắt trầm mặc một hồi lâu, lại mở miệng nói: "Con bảo hắn viết tấu chương trình lên." Nếu Tân Nhất Lai này thật sự có bản lĩnh, nên ra sức trọng dụng mới đúng.

"Ngày mai hài nhi lại đến phủ của Thái phó một chuyến." Từ Canh cao giọng đáp ứng, rồi sau đó lại cười giong nói: "Lúc trước hai ba ngày hài nhi mới chạy đến phủ Thái phó, bây giờ ngày nào cũng đến thỉnh giáo bài học, người khác thấy vậy, chắc chắn là sẽ tán dương hài nhi kiên định chăm chỉ, thật sự là có chút hồ thẹn."

Hoàng đế cười nói: "Con cũng đã mười sáu tuổi, nên học ban sai* rồi." Trong lòng hoàng đế đã có kế hoạch mờ hồ, nếu Tân Nhất Lai thật sự là quan giỏi, chuyện thuế quan này sẽ do hắn và Thái tử phụ trách, thứ nhất là cho Thái tử rèn luyện, thứ hai là, nếu chuyện này thật sự thành công, công lao lớn nhất cũng là của thái tử.

*Ban sai: Từ cũ (việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa).

Từ Canh cười ngây ngô hai tiếng, "Nhi tử vẫn còn nhỏ mà, lúc trước thích chơi đùa, làm trẻ nãi không ít bài học, vẫn là việc học quan trọng hơn."

Hoàng đế nghiêm mặt, cố ý nói: "Vậy - - chuyện thuế quan này trăm sẽ giao cho người khác."

"Đừng đừng đừng - -" Từ Canh gấp đến độ cuống quýt nhảy dựng lên, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, ngượng ngùng nói: "Là hài nhi nghĩ một đằng nói một lẻo, kỳ thật trong lòng con rất cao hứng, phụ hoàng, ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với con."

Hoàng đế nói chuyện với Từ Canh thêm một lát nữa, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên người Kim Tử hỏi: "Tại sao lại đột nhiên đổi người hầu hạ?"

Từ Canh cười cười, "Hắn tên là Kim Tử, năm ngoài mới tiến cung, trung thành thật thà hiếm thấy, cho nên con giữ hắn ở bên cạnh" Hắn nói lời này có

chút ý tứ, trong lòng Hoàng đế khẽ nhúc nhích, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Hai cha con đùa giỡn một hồi, Từ Canh mặt dày ở lại điện Thái Cực dùng cơm chiều, mới lưu luyến cáo lui, lúc gần đi còn nói: "Món ăn ở đây của phụ hoàng vẫn là ngon nhất, ngày mai hài nhi vẫn muốn tới ăn cơm chùa."

Hoàng đế cười phát tay đuổi hẩn đi.

Đội Từ Canh đi ra cửa, trên mặt hoàng đế vẫn còn treo nụ cười, nội thị Lý Như Xương thấy tâm tình của ông vui vẻ, cũng cười nói: "Gần đây Thái tử điện hạ thật sự là ngày càng hiểu thuận hiểu chuyện, ngày ngày phụng bồi bệ hạ dùng cơm, bệ hạ cũng có thể vui hơn một chút."

Hoàng đế nghe ông ta tán dương Từ Canh, trong lòng cũng rất khoan khoái, gật đầu nói: "Đứa nhỏ này dường như bỗng nhiên trở lên thông suốt, không chỉ cố gắng đọc sách, cũng càng thêm thông minh hiểu chuyện, khó trách gần đây Tân lão đầu cứ khen nó mãi. Đúng rồi - -" ánh mắt hoàng đế tối sầm lại, trên mặt dường như có chút sương lạnh, "Bên cạnh Thái tử chỉ có một nội thị hầu hạ, thực sự không quy củ cho lắm, người tự mình chọn vài tiểu tử cơ trí trung thành đưa qua, nhưng ngàn vạn lần đừng để người ta lừa một lần nữa."

Trong lòng Lý Như Xương run lên, vội vàng đáp ứng.

"Thái tử, thật sự đã trưởng thành." Hoàng đế cúi đầu cảm thán một tiếng, "Trong lòng Trẫm cũng được an ủi."

Từ Canh là trưởng tử của ông, lại do hoàng hậu sinh ra, từ trước đến nay được hoàng đế cực kỳ coi trọng, thậm chí mấy năm trước còn tự mình mang theo bên người nuôi dạy. Chỉ là đứa nhỏ này bị ông sủng ái quá nhiều, mấy năm nay có chút phản nghịch, hầu như ngày nào cũng gây ra mấy chuyện âm ỉ, hơn nữa còn có người cố ý âm thầm giở trò, trong triều lại truyền ra ít lời đồn không tốt, nói Thái tử bất hảo cay nghiệt, không thể làm quân vương, khiến hoàng đế vô cùng tức giận. Mà nay thấy Từ Canh nhu thuận thông minh, lại hiểu thuận hiểu chuyện, hoàng đế vừa hài lòng, vừa tức giận với những người khác, quyết định chủ trì công đạo cho nhi tử của mình.

Vì vậy, qua mấy ngày nữa, trong triều sẽ có sự thay đổi nhân sự, sóng ngầm mãnh liệt trong triều đình sẽ cùng ngừng lại, sẽ không ai dám tùy tiện đi trêu chọc thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Buôn Bán

Cho dù trọng thần trong triều phản ứng như thế nào, mỗi ngày Từ Canh vẫn như cũ dậy sớm đọc sách, học hành càng ngày càng xuất chúng, khiến cho đám sư phó trong Thượng Thư phòng ngạc nhiên không dứt, mỗi lần Hoàng đế hỏi, đều vô cùng khen ngợi. Ngược lại Nhị hoàng tử Từ Long có chút không yên trong lòng, ba lần bốn lượt trêu chọc Từ Canh không thành, ngược lại bị Tân thái phó bắt quả tang, hung hăng dạy dỗ một trận, vô cùng tức giận, nhưng lại không dám đi cáo trạng với Hoàng đế, chỉ đi tìm Tạ quý phi để tố khổ.

"Không biết lão bất tử kia được lợi gì ở chỗ Từ Canh, gần đây lúc nào cũng bôi móc khuyết điểm của con, còn khen Từ Canh giống như một đóa hoa trước mặt phụ hoàng. Từ Canh có đức hạnh gì con còn không rõ ràng sao, chẳng qua là lúc này làm dáng một chút mà thôi, nhưng mà hết lần này tới lần khác phụ hoàng cái gì cũng tin. Chỉ sợ trong lòng phụ hoàng, chỉ có một đứa con trai là Từ Canh..." Từ Long luôn không phục Từ Canh, bất luận là tướng mạo hay tài năng, Từ Canh cũng không thể so với hẩn, nhưng mà vận khí đầu thai tốt, được sinh ra trong bụng của Nguyên hậu, chỉ lớn hơn hẩn có nửa tuổi mà thôi, lại vị điểm này mà chiếm được tiên cơ lên làm thái tử, Từ Long sao có thể cam tâm.

Tạ quý phi vội vàng nháy mắt với cung nhân tâm phúc, cung nhân hiểu ý lui ra ngoài.

Đội trong phòng chỉ còn hai mẹ con, lúc này Tạ quý phi mới kéo Từ Long ngồi xuống bên cạnh, tận tình khuyên nhủ: "Ai chẳng biết phụ hoàng con thiên vị, nếu không thì tên Từ Canh hư hỏng kia sao có thể lên làm thái tử? Con ta tốt hơn hẩn hàng nghìn hàng vạn lần, bách quan trong triều cũng không phải là không có mắt, cũng nhìn thấy hết. Tất cả mọi người đều biết đức hạnh của Từ Canh, nếu đã biết hẩn đang giả vờ giả vịt, thì còn sợ gì nữa. Với cái tính tình đó chỉ có thể giả bộ được một hai ngày, không thể giả bộ được một hai năm? Ngày còn dài mà."

Từ Long nghe vậy sắc mặt hơi bớt giận, nhưng lát sau lại lắc đầu nói: "Con có cảm giác, gần đây hẩn có cái gì đó không đúng, giống như là đột nhiên trở thành một người khác, cũng không biết rốt cuộc sau lưng có người nào chỉ điểm, chẳng lẽ - - là Tân lão nhân? Không đúng, xưa nay Tân lão nhân cổ hủ khô khan, cũng không có tâm cơ như vậy. Chẳng lẽ là Sử gia tìm được cao nhân?"

Tạ quý phi khịt mũi coi thường, "Nội bộ của Sử gia cũng đang rối loạn mục nát, đâu còn thời gian đi tìm cao nhân." Sử gia là nhà mẹ đẻ của Nguyên hậu, mấy năm trước cũng là một hào môn thế gia trong kinh thành, nếu không, năm đó Tiên đế cũng sẽ không chỉ định Sử thị trở thành Thái tử phi, chẳng qua là kể từ khi ông cố của Sử gia qua đời, Sử gia từng bước xuống dốc, nam nhân trong phủ cũng không có tiền đồ gì, nếu không phải dựa vào Thái tử, chỉ sợ đã sớm xuống dốc.

"Vậy sẽ là ai?" Từ Long càng nóng nảy hơn, không nhịn được dẫm một cái lên bàn.

Tạ quý phi cũng không hiểu ra sao, mặc dù bà ta đã cài tai mắt vào cung của Thái tử, nhưng gần đây Từ Canh làm việc vô cùng hợp lòng người, lúc trước không hiểu sao có một vài nội thị thân cận bị thất sủng, ngay cả Từ Phúc Lễ được thái hậu ban tặng cũng bị loại ra bên ngoài, hiện nay ở bên cạnh

hắn một tác cũng không rời là Kim Tử một, kẻ không biết xuất hiện từ nơi nào. Không phải là Tạ quý phi không cho người đi mua chuộc Kim Tử, thậm chí còn đi tìm hiểu thân thế của Kim Tử, muốn tìm người nhà của hắn để tiến hành uy hiếp, nhưng tiểu tử kia lại không cha không mẹ, bà ta muốn làm nhưng không có chỗ để ra tay.

Nhất thời Tạ quý phi cũng bắt đắc dĩ, chỉ đành phải cẩn thận dẫn dò Từ Long thận trọng từ lời nói đến việc làm, "Từ Canh có cái gì nào? Sử gia còn chưa thoát khỏi khỏi bùn lầy, hắn muốn làm cái gì cũng không có người giúp. Tân thái phó nói giúp hắn một lời tốt thì có ích lợi gì, trong tay hắn lại không có thực quyền, đâu có thể so với cữu cữu của con tay nắm trọng binh. Mấy năm nay cữu cữu của con liên tục hoạt động trong triều, lôi kéo được không ít người, chỉ cần Từ Canh hơi có sai lầm, tất nhiên sẽ kéo hắn xuống ngựa, đến lúc đó, vị trí Thái tử này còn không phải là của con."

Cuối cùng Từ Long bị Tạ quý phi khuyên trở về, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái như cũ, nghĩ tới nghĩ lui, lập tức gọi nội thị vào phòng, lặng lẽ phân phó một hồi.

Từ Canh bên này, buổi sáng sau khi đến Thượng thư phòng học tập, ngay cả cơm trưa hắn cũng không ăn đã lập tức xuất cung, lặng lẽ đi vào Tân phủ.

Đối với chuyện Thái tử điện hạ đến, Tân Nhất Lai cũng không ngạc nhiên, một ngày trước lúc nói chuyện với Từ Canh, ông ta đã nhạy cảm ý thức được vị thái tử điện hạ này không hề giống với người thường, không chỉ tư duy khoáng đạt, càng hiếm có là kiến thức uyên bác, không hề đàn độn giống như người đã được nuôi lớn ở trong cung từ thuở nhỏ, lại càng không giống đệ tử được Tân lão gia từ dạy dỗ, từ đó nói lên, cách nghĩ của hai người vô cùng hợp ý.

Càng làm cho Tân Nhất Lai cảm thấy kinh ngạc là vị Thái tử điện hạ này vô cùng bình dị gần gũi, thậm chí còn được khen ngợi là khiêm nhường, không hề tự cao tự đại, thái độ còn cung kính khiến cho Tân Nhất Lai có chút không được tự nhiên.

Đương nhiên, đối với Từ Canh mà nói, cử chỉ khách khí của Tân tiên sinh càng hiếm có hơn, đời trước tính tình của vị đại gia này cũng không tốt, mặc kệ thân phận của hắn, nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng, lúc nóng giận coi hắn như tôn tử mà giáo huấn, nhưng Từ Canh vẫn cố gắng chịu đựng, càng cảm thấy vô cùng thân thiết, bị chửi cũng không tức giận, thỉnh thoảng bị đánh cũng thành thành thật thật chịu đựng, quyết không đi tìm Tân thái phó cáo trạng.

"... Phụ hoàng muốn Tân tiên sinh viết tấu chương trình lên, nội các sẽ thảo luận trước. Nhưng mà ta thấy phụ hoàng đã động tâm, nhưng mà nếu trong nội các có người phản đối, chỉ sợ cũng không ngăn được." Từ Canh uống chén trà, lại nhìn Thụy Hòa đang đứng bên cạnh hầu hạ, cười nói: "Nghe nói Đại lang của quý phủ văn võ song toàn, đã sớm trúng cử nhân, không biết dự định khi nào có kết quả?"

Thụy Hòa vội vàng trả lời: "Hồi điện hạ, ta tuổi còn nhỏ, trong nhà có ý là trước tiên để cho ta đến Quốc tử giám đọc sách hai năm rồi nói sau."

Từ Canh nghe vậy mặt lại lộ vẻ không tán đồng, lắc đầu nói: "Đại lang có Thái phó và Tân tiên sinh dạy bảo, so với Quốc tử giám còn tốt hơn rất nhiều. Ta thấy tuy ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng lại làm việc rất có chừng mực, không biết có hứng thú đến phủ Chiêm sự làm việc một thời gian hay không? Hôm qua Bệ hạ nói sau này sẽ để cho ta dần dần học Ban sai*, trong tay ta lại không có mấy ai tin tưởng được, thật sự là đau đầu."

*Ban sai (việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa)

Trong lòng Thụy Hòa khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không vội vã đáp lời, liếc nhìn Tân Nhất Lai một cái, lại cung kính lên tiếng trả lời: "Thỉnh điện hạ cho ta thời gian suy nghĩ." Hắn sợ Từ Canh hiểu lầm, lại vội vàng giải thích: "Có thể được Thái tử điện hạ coi trọng, quả thật là may mắn của Thụy Hòa, chỉ là ngài cũng biết tính tình của tổ phụ, nếu ta chưa bẩm báo qua, đã đồng ý chuyện này, chắc chắn sẽ bị đánh mấy chục hèo, đến lúc đó đừng nói đến phủ Chiêm sự, chưa biết chừng còn không thể đứng lên."

Vừa nhắc tới Tân thái phó, Từ Canh lập tức im miệng, ngưng ngưng cười cười, "Đúng là tính tình của Thái phó có chút nóng nảy. Như vậy được rồi, lát nữa ta sẽ đi nói với ông ấy, nếu trong lòng Thái phó không thoải mái thì sẽ nhắm về phía ta."

Lại nói, gần đây Tân thái phó cũng chưa mắng hắn lần nào, thật đúng là có chút không quen.

Hai người trẻ tuổi bọn họ nói chuyện nửa ngày, bên này Tân Nhất Lai đã viết xong bản điều trần. Trên thực tế, Tân Nhất Lai đã sớm chuẩn bị bản điều trần chi tiết, thậm chí còn bảo Thụy Hòa giúp cân nhắc qua từ ngữ, hôm nay mới hoàn thiện thêm, đợi đến khi lấy ra nhìn, làm cho Từ Canh sợ hết hồn,

"Đây... Nhiều như vậy sao?"

Tân Nhất Lai vuốt vuốt râu ngắn dưới cằm, khó nén vẻ đắc ý, "Cái này cũng chưa tính là nhiều, nếu thật sự muốn xây hải quan, các chương mục kế hoạch, sắp xếp các hoạt động, linh tinh, ít nhất cũng phải trên mười vạn chữ, đó mới thực sự là khiến cho người ta đau đầu." Mặc dù Tân Nhất Lai từng làm giáo sư, đã viết qua rất nhiều các bản báo cáo cầu kỳ, nhưng dù sao cũng đều là giả dối sáo rỗng, so với xây dựng hải quan, thật sự là tiểu vụ kiến đại vu*, mấy ngày nay ngay cả cửa Tân Nhất Lai cũng không ra, liên tục suy nghĩ chuyện này, lại trưng cầu ý kiến của Hoàng thị và Thụy Hòa, đến bây giờ mới hoàn thành bản thảo.

*Tiểu vụ kiến đại vu: Chữ "Vu" ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tam quốc chí- Ngô thư-truyện Trương Hồng".

Thời Tam Quốc có một đôi bạn rất thân nhau, một người làm quan ở nước Ngụy tên là Trần Lâm, còn một người làm mưu sĩ cho Tôn Quyền ở Đông Ngô tên là Trương Hồng. Hai người đều có tài năng và rất kính trọng nhau. Họ tuy không sống cùng một nơi, nhưng vẫn thường xuyên viết thư qua lại thăm hỏi nhau và đàm luận về văn học. Một hôm, Trương Hồng nhân nhìn thấy một chiếc gối bằng gỗ lim rất đẹp, liền tức hứng viết luôn một bài phú rồi

gửi cho Trần Lâm. Trần Lâm vô cùng tán thưởng bài phú này, rồi nhân một buổi tiệc đã đưa ra cho mọi người xem, và nói một cách tự hào rằng: "Bài phú này thực là tuyệt tác, các ông có biết không, đây là do Trương Hồng người bạn thân của tôi viết đó". Ít lâu sau, khi Trương Hồng được đọc qua hai giai tác của Trần Lâm là "Vô khô phú" và "Ứng cơ luận" đã phải vỗ tay khen tuyệt. Trương Hồng viết thư cho Trần Lâm tỏ lòng khen ngợi phong cách sáng tác mới mẻ và độc đáo của Trần Lâm, đồng thời còn khiêm tốn xin học hỏi Trần Lâm. Trần Lâm nhận được thư bạn cũng khiêm tốn hồi thư rằng: "Tôi ở phương bắc đã không thông thạo tin tức, lại rất ít giao du với các văn nhân, học sĩ, tầm mắt còn rất hạn hẹp, ở chỗ tôi rất ít người viết văn chương, nên tôi trở nên có tiếng tăm cũng tương đối dễ dàng, nhưng đây không có nghĩa là tôi có tài năng xuất chúng, so với ông tôi còn kém xa, đây thật chẳng khác nào tiểu vu gặp đại vu, không thể bày trò pháp thuật được nữa".

Khuôn mặt Từ Canh nghiêm chỉnh, nghiêm túc đón lấy một xấp bản thảo thật dày.

Từ Canh hiềm khi ở lại Tân phủ đợi quá lâu, sau khi lấy được bản điều trần lập tức lên đường tiến cung. Đợi hán vừa đi, Tân Thụy Hòa nhân tiện nói:

"Cha, chúng ta vội vàng trở thành đồng minh của hán như vậy, không được tốt cho lắm?"

"Đồng minh?" Tân Nhất Lai cười một tiếng, "Hoàng đế Đại Lương rất coi trọng đích thứ, năm đó Hiếu gia hoàng hậu không có con, Chính Dương đế thả rằng lập Hoàng thái nữ cũng không chịu để cho con vợ kế lên ngôi, huống chi là hiện tại. Mặc dù Nguyên hậu mất sớm, nhưng hệ thống đối với Thái tử luôn khác với người thường, chỉ cần Thái tử không ngốc ngếch đi mưu nghịch, vị trí này sẽ không rơi vào tay người khác. Thái tử ngốc sao? Không phải vì ta nọ ân tình của hán nên mới nói chuyện thay hán, mấy ngày nay qua lại, Thái tử không chỉ không ngốc, mà tính cách và năng lực tuyệt đối không thua kém đương kim Thánh thượng. Về phần những đợt sóng ngầm trong triều lúc này, không cần Thái tử động thủ, Hoàng đế nhìn không nổi nữa thì sẽ trừng trị bọn họ."

Thụy Hòa hiểu ra, mở miệng hai mắt, "Ý của cha là, chúng ta nắm lấy cơ hội đi theo Thái tử?"

Tân Nhất Lai lờm hán, "Con nói xem?" Bây giờ đi theo thái tử, tương lai chính là tiềm đề* cự thần, chỉ cần không làm ra chuyện gì ngu xuẩn, sau này sẽ có khả năng được phong hầu bá tướng. Mặc dù kiếp trước Tân Nhất Lai là giáo sư, nhưng chỉ cần là đàn ông, ai mà không có chút dã tâm, nhất là trong triều đại này, nếu không quyền không thế, thì cái gì cũng không có. Những thứ khác không nói, dù sao cũng phải suy nghĩ thay mấy đứa bé.

Tiềm đề cự thần: Bè tôi cũ

Thụy Hòa gật đầu, "Nhi tử đã hiểu, lập tức đi nói với tổ phụ, con nghĩ chắc tổ phụ cũng sẽ không phản đối."

Tân thái phó chẳng những không phản đối, còn rất cao hứng, vẻ mặt yêu thương nhìn Thụy Hòa ra sức khen ngợi, "... Ta cũng biết An ca nhi nhà chúng ta rất tài giỏi mà, Thái tử điện hạ cũng có con mắt tinh tường biết thưởng thức châu ngọc, không, phải là liếc trúng con. Có thể làm việc ở bên cạnh Thái tử đó là phúc khí vô cùng lớn. Ôi, Thái tử cũng rất đáng thương, nhà ngoại đã không giúp được chuyện gì, lại còn không ngừng ngăn cản, mấy năm nay cũng bởi vì Sử gia, trong tối ngoài sáng Thái tử gặp bao nhiêu oán giận. Sau này An ca nhi đi theo bên cạnh Thái tử, nhất định phải tận tâm tận lực, tuyệt đối không được lười biếng..."

Tân thái phó khen Thụy Hòa xong rồi, ánh mắt lại rơi vào trên người Tân Nhất Lai. Tân Nhất Lai lập tức căng thẳng, vội vàng cúi đầu nói: "Con sai rồi."

Tân thái phó tức giận trừng mắt nhìn ông ta nói, "Người chỗ sai nào?"

"Con cũng không biết con sai ở đâu, người cảm thấy con sai ở đâu, thì con đã sai ở chỗ đó, do người định đoạt." Rõ ràng là trả lời vô cùng thành thật, nhưng lại nghe giống như không thoải mái. Tân thái phó nổi giận, chỉ vào ông ta quát mắng: "Người tới đây làm bộ với lão tử hử, làm như là lão tử đang bức người vậy. Từ nhỏ đã không nghe lời, đọc sách cũng không nghiêm túc, còn không hiểu chuyện bằng An ca nhi, rốt cuộc sao có thể làm cha..."

Tân Nhất Lai đã quen bị chửi, sắc mặt không chút thay đổi, ngược lại Thụy Hòa có chút lúng túng, nhiều lần muốn lạng lẽ lui ra ngoài nhưng lại bị Tân thái phó nhìn chăm chăm, đành phải kiên trì đứng dự thỉnh.

Tân thái phó trung khí mười phần mắng một trận, cảm thấy sáng khoái tinh thần, cuối cùng nổi lòng từ bi đuổi đuổi Tân Nhất Lai ra ngoài, Thụy Hòa cũng gấp rút theo sát phía sau. Hai cha con đi ra khỏi viện, Thụy Hòa nặng nề thở ra một hơi, thở dài nói: "Tổ phụ thật hung dữ."

Tân Nhất Lai không cho là đúng cười ha ha hai tiếng, không sao nói: "Lão gia tử đã lớn tuổi, cứ thuận theo ý của ông ấy. Dù sao cũng chỉ là mắng vài câu, vô thưởng vô phạt, cũng không thiếu miếng thịt nào, gấp gáp cái gì. Ngay cả Thái tử điện hạ ông ấy cũng dám mắng, huống chi là ta. Nhưng mà, con cũng phải không chịu thua kém cho ta, sau này nếu có thể giành được chức Trạng nguyên hay Thám hoa, ta ở trước mặt lão gia tử nói chuyện cũng có sức lực hơn, cuối cùng là do ta dạy dỗ tốt, con trai của ông ấy cũng không bằng con trai ta."

Thụy Hòa: "..."

Tân Nhất Lai suy nghĩ nếu chuyện hải quan có thể thành, tám chín phần là hoàng đế sẽ để Thái tử làm chủ trì, phụ tử bọn họ tất nhiên sẽ bị thái tử ủy thác trách nhiệm nặng nề, vì vậy lập tức kéo Thụy Hòa đi đến thư phòng cẩn thận bàn bạc.

Bên Bích la viện, Đại Trần đang xem xét các sổ sách trong phủ, vô cùng lo lắng, "Nương, có phải nhà chúng ta có chút nghèo không?" Nàng vốn tưởng rằng Tân lão gia tử làm quan nhiều năm như vậy, cũng có chút ít của cải, không ngờ là căn bản không có gì để nhìn, ngoại trừ vàng bạc bọn họ mang từ Tô Châu về, thế nhưng trong kho phòng chỉ có không đến năm vạn lượng bạc dư. Đại Trần tâm lập tức cảm thấy rất lạnh rất lạnh.

Nàng là do Hoàng thị nuôi dưỡng, thuở nhỏ đã rất có đầu óc buôn bán, mười tuổi đã đi theo Hoàng thị xử lý công việc vặt, cho tới bây giờ, càng muốn tìm được cơ hội thi triển tài năng.

Hoàng thị vừa nghe nàng nói, lập tức hiểu được trong hồ lô của cô nương này bán thuốc gì, không khỏi cười nói: "Sao, con lại có chủ ý gì?"

Đại Trân lập tức tiến tới, "Không phải cha đã nói, chờ sau khi hồi kinh chúng ta sẽ bắt đầu bán xà bông sao. Người cho con bán cái này đi."

Mặc dù Đại Lương Triều cảm quan viên buôn bán, nhưng lại không cảm nữ tử hậu trách, nữ quyến nhà quyền quý trong kinh thành, ai cũng có vài cửa hàng làm của hồi môn, cô nương chưa gả cũng sẽ học một chút thủ đoạn kinh doanh, cũng không thể để tôi tớ giờ trò sau lưng. Cổ Đại Trân đi theo Hoàng thị học việc buôn bán, ngay cả Tân lão gia tử cũng chưa từng phản đối.

Nhưng mà, Hoàng thị lại không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, "Không được."

Đại Trân cũng không gấp, chỉ nhũu mày hỏi: "Vì sao không được, nương cảm thấy tuổi ta quá nhỏ, lo lắng ta không làm được."

Hoàng thị nói: "Mười tuổi con đã bắt đầu giúp ta xử lý chuyện trong phủ, ta tất nhiên hiểu được bé thông tuệ hơn người. Nhưng buôn bán là buôn bán, hoàn toàn khác với những việc vặt trong nhà. Xà bông thơm là một đồ chơi mới mẻ, chọn mua nguyên liệu như thế nào, giữ bí mật cách điều chế như thế nào, mỗi tháng sản xuất bao nhiêu, làm thế nào để bán được trên thị trường, tất cả những thứ này đều phải học. Con chưa bao giờ xử lý chuyện làm ăn, muốn làm thì nên bắt đầu từ việc nhỏ."

Đại Trân hiểu, "Ý của nương là muốn con rèn luyện ở cửa hàng nhỏ trước. Vậy con nên mở cửa hàng nào mới tốt?" Tinh thần của nàng lập tức tỉnh táo, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn, "Trước kia ở Tô Châu nương mở cửa hàng buôn bán vật liệu may mặc đồ trang sức, buôn bán rất tốt, nếu không thì, con cũng mở một cửa hàng như vậy? Không được không được, cũng không thể đoạt khách hàng của ngài. Nếu không thì, bán lá trà? Phần lớn lá trà của kinh thành đều là từ phía nam..."

Trong đầu nàng chợt lóe lên các suy nghĩ, nhưng vẫn không nắm được ý chính. Hoàng thị thấy thế, không khỏi cười nói: "Con ở trong nhà khó chịu nghĩ ngợi lung tung có ích gì, không bằng xuống phố nhìn đi. Nơi này là kinh thành, phong tục tập quán và sở thích đều khác với Tô Châu, con cũng không thể chắc chắn như vậy."

Đại Trân gật đầu liên tục, "Sáng mai con sẽ lập tức ra phố."

Tác giả có lời muốn nói: Đáp ứng yêu cầu của mọi người, nữ chủ ra ngoài mua nước tương*.

*Nguyên văn là Đà tương du: lấy xì dầu.

.

Ở TQ trước đây, khi muốn mua xì dầu ngta phải mang chai đến cửa tiệm để mua. Cụm từ này phát sinh trong một trường hợp như sau: Có một người MC thực hiện chương trình truyền hình trực tiếp, trong quá trình cân phỏng vấn 1 số người dân, khi MC đó gọi 1 người qua đường và phỏng vấn thì nhận đc câu trả lời là "Đà tương du" rồi người này liền đi mất, ý nói là người đó chỉ đi mua xì dầu mà thôi, ko quan tâm đến việc khác.

Sau này từ này thường đc dùng trong các trường hợp có 1 người đi ngang qua nhưng ko để tâm đến những gì diễn ra bên cạnh.

Nguồn: Tiểu diệp thảo

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thái Hậu

Tuy nói trong lòng Từ Canh vô cùng hận thái hậu, nhưng trên mặt không hề lộ ra nửa phần, mỗi ngày đều tới sớm thỉnh an, mang dâng vẽ của một đứa cháu hiếu thuận, so với những hoàng tử khác còn hiếu thảo hơn.

Ngày hôm đó hán vẫn như thường lệ đến thỉnh an thái hậu, mới vừa ngồi xuống nhấp một ngụm trà, thì nghe thấy thái hậu hỏi:

"Gần đây Thái tử đối người bên cạnh sao, lâu rồi không thấy Từ Phúc Lễ đi theo, hán ta đã làm sai điều gì chọc giận con sao?"

Từ Canh thầm nghĩ quả nhiên đã hỏi tới rồi, trên mặt vẫn là thần thái tự nhiên, cười trả lời: "Từ Phúc Lễ làm việc trầm ổn, lại là do Hoàng tử mẫu ban tặng, là người đáng tin cậy nhất, cung điện của tôn nhi còn phải dựa vào hán quản lý, sao có thể cả ngày lẫn đêm đều đi theo con chạy khắp nơi, cho nên mới điều một nội thị thân cận khác tới hầu hạ. Cũng may tuổi tác của hán tuy còn nhỏ, nhưng trung thành và thành thật, ngay đến cả phụ hoàng cũng khen ngợi hán."

Ngay cả hoàng đế cũng đã mở miệng khen, tất nhiên thái hậu cũng không tiện nói gì, chẳng qua là không vui. Kế này của bà ta không thành, trong đầu lại nảy ra một kế khác, "Con là thái tử của một nước, bên cạnh không thể chỉ có một nội thị hầu hạ. Có phải người trong tay dùng không được vừa ý? Lát nữa mang hai người ở chỗ ta về, đều đã dạy dỗ cẩn thận, sẽ không thua kém người khác."

Từ Canh càng cười đến sáng lạn, "Người trong cung Hoàng tử mẫu tất nhiên là cực kỳ cơ trí, nhưng mà hôm qua phụ hoàng vừa mới ban cho con vài người, còn đặc biệt do Lý Như Xương lựa chọn rất lâu, tôn nhi không dám tùy tiện mang bọn họ tới đây, sợ có chỗ nào làm không ổn ảnh hưởng tới ngài. Số nội thị bên trong cung Trường Tín đã vượt qua quy định, tôn nhi cũng không dám lại dẫn người từ bên ngoài vào, nếu không, bị triều thần biết được, lại dâng tấu hạch tội con."

Thái hậu nhìn Từ Canh một cái thật sâu, lúc trước bà ta mơ hồ cảm thấy gần đây đứa cháu này có chút khác thường, hôm nay thử một lần, quả nhiên là thế. Xưa nay đầu óc Thái tử chứa toàn bần nhão, tại sao bây giờ lại đột nhiên trở lên lơ lửng như vậy, là kẻ nào nhiều chuyện nói điều không nên nói ở bên tai hắn đây?

Khi đang nói chuyện, Tạ quý phi dẫn Từ Long vào điện, nhìn thấy Từ Canh, trên mặt Từ Long nặn ra một nụ cười, "Gần đây Thái tử ca ca thật sự là rất hiểu thuận, lần nào cũng tới sớm như vậy, bây giờ khiến cho người làm đệ đệ như ta đây cảm thấy rất xấu hổ." Trong lời nói đúng là đang châm chọc Từ Canh trước kia bất hiểu.

Nếu đổi lại là Từ Canh trước kia, sẽ lập tức nổi giận âm ỉ với Từ Long, trong phòng này ngoại trừ mẹ con Từ Long còn có Thái hậu, ba người này là một ổ, không cần nghĩ cũng biết sẽ truyền đi những cái gì. Từ Canh hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng trên mặt lại chỉ làm như nghe không hiểu, cười híp mắt nói: "Hiếu thuận hoàng tử mẫu là phải, nếu Nhị đệ xấu hổ, sau này nên đến sớm hơn, Hoàng tử mẫu thấy cũng cao hứng."

Từ Long không được như ý, gương mặt co rút, không lên tiếng nữa.

Thái hậu tựa hồ chợt nhớ tới cái gì đó, "Lúc trước thư đồng của Thái tử là huynh đệ Sử gia không phải đã đi chịu tang rồi sao, bây giờ thư đồng là ai?"

Từ Long xen vào nói: "Gần đây bên cạnh Thái tử cũng không có người theo hầu."

"Chuyện này không thể dễ như vậy được." Gương mặt Thái hậu trầm xuống, "Bên cạnh Nhị lang và Tam lang đều có mấy thư đồng đi theo, đường đường là Thái tử tại sao lại không có người hầu hạ. Phủ Khánh quốc công có mấy hài tử rất hiểu chuyện, đọc sách cũng rất tốt, sáng mai mời bọn họ tiến cung cho Thái tử nhìn một chút. Nếu hài lòng, thì chọn bọn họ đi."

Khánh quốc công là nhạc phụ của Tuệ vương, tuổi tác của Lục lang và Thất lang cũng xấp xỉ Từ Canh, đời trước Từ Canh cũng chọn bọn họ làm bạn học, về sau bị giật giấy học toàn những thứ hư hỏng.

Nhưng mà, Từ Canh cũng không có mở miệng phản đối, cười đáp: "Gia giáo của phủ Khánh quốc công tất nhiên là không tồi." Chuyện này xem như tạm thời quyết định.

Hắn cũng không để chuyện đó ở trong lòng, vừa đến tuổi trưởng thành, hoàng đế đã mở miệng cho hắn tham dự chính sự, sau này tàn suất vào học ắt sẽ giảm rất nhiều, trong mười ngày có thể đến được hai ngày đã không dễ, thứ hai hắn cũng không phải là thiếu niên mười lăm tuổi không có chủ kiến, tất nhiên sẽ không bị hai tên khốn kiếp kia của Khánh quốc công châm ngòi xui khiến, thứ ba, hôm nay hắn đã hai lần làm mất mặt thái hậu, nếu lại đánh vào mặt của bà ta lần nữa, không biết bà ta sẽ lại nghĩ ra chủ ý độc ác gì.

Nhưng mà, Từ Canh vẫn suy nghĩ quá đơn giản. Đến buổi tối, thái hậu lại đưa thêm bốn cung nữ đến.

Mấy ngày nay Kim Tử đi theo bên cạnh Từ Canh, nội tâm dần dần biến đổi, ít nhiều nhận ra được những con sóng lớn giữa thái hậu và thái tử, nghe nói thái hậu thương người, lập tức trở lên căng thẳng. Từ Canh thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của hắn không khỏi bật cười, "Cũng chỉ là vài cung nữ tầm thường, người căng thẳng cái gì?"

Kim Tử co rúm lại nói: "Đến... Rốt cuộc vẫn là người do thái hậu ban thưởng."

"Nếu là ban thưởng, so với chó mèo cũng chỉ tốt hơn một chút, chẳng lẽ còn muốn ta cho các nàng thể diện. Truyền lời của ta, đến nói với Từ Phúc Lễ, trong điện của ta không thiếu người, sắp xếp cho tất cả các nàng ra bên ngoài, vậy nước quét nhà cũng được, thiếu thừa may vá cũng được, tùy hắn. Không có lệnh của ta, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến nội điện và thư phòng, nếu không giết chết không cần hỏi."

Không nói đến phản ứng của Từ Phúc Lễ khi nghe được lời này sẽ như thế nào, bên trong Cẩn Thân điện hoàng đế bệ hạ cũng đang tức giận ném vỡ rất nhiều đồ đạc. Thái hậu cũng không phải là mẹ đẻ của bệ hạ, mà là do kế tục tiên đế, ngoài mặt hai người là mẫu tử từ hiếu, nhưng trong lòng đều hiểu. Hậu cung vô chủ, hoàng hậu mất sớm, không ai quản lý hậu cung, những năm gần đây, toàn bộ hậu cung vẫn bị thái hậu giữ trong tay, hoàng đế rộng rãi, lại chú trọng danh tiếng, chỉ cần thái hậu không làm gì quá phận, thời gian qua ông đều mắt nhắm mắt mở, không nghĩ tới bà ta càng ngày càng quá đáng.

"Bên kia Thái tử nói như thế nào?" Hoàng đế trầm mặt, trong mắt lộ vẻ lo lắng, "Nó nhận người sao?"

Lý Như Xương khom lưng trả lời: "Thái hậu ban tặng, đưa người tới cửa, thái tử điện hạ sao có thể không thu. Nhưng mà, nô tài nghe nói thái tử không cho các nàng lại gần, bốn cung nữ kia tất cả đều bị an trí ở bên ngoài điện vậy nước quét nhà, lại ra lệnh cấm không cho phép tiến vào trong điện, nếu không giết không tha."

Lúc này sắc mặt của Hoàng đế mới tốt hơn chút ít, "Lát nữa người lấy có gạt Từ Phúc Lễ ra ngoài."

Lý Như Xương vội vàng đáp ứng, lát sau lại thử dò xét hỏi: "Bên Khánh quốc công..."

Hoàng đế nhíu mày suy tính một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Trước hãy tạm chờ xem, ta thấy trong lòng đại lang cũng đã hiểu rõ." Gần đây đứa nhỏ này càng ngày càng thông minh, nếu đã biết rõ đề phòng thái hậu, tất nhiên cũng sẽ lưu tâm với Khánh quốc công. Đây cũng không phải là chuyện to tát gì, nếu nó vội vàng chen vào một chân, ngược lại càng tỏ ra nó chuyện bé xé ra to.

"Bảo thái tử chuẩn bị một chút, sáng mai bắt đầu đi theo trăm xử lý chính sự. Về phần thượng thư phòng, năm ngày đến một lần là đủ rồi."

Lý Như Xương nhất nhất nghe theo.

... ..

Bản điều trần của Tân Nhất Lai vừa đưa vào nội các, lập tức làm nổi lên một trận sóng to gió lớn, mới đầu vài vị đại thần nội các còn tranh cãi không ngừng, đợi đến khi nhìn thấy lợi nhuận cuối cùng trong bản điều trần đều đồng thời choáng váng mặt mày. Hộ bộ thượng thư Chung Phàm Ngôn kích động nhảy lên, "Àm - -" vỗ bàn một cái, lớn tiếng quát: "Ai dám phản đối lão tử liều mạng với hần!"

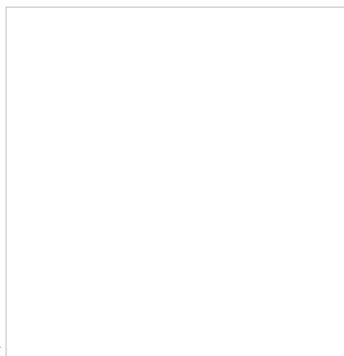
Xưa nay Lý nội các là người cẩn thận, mặc dù bị con số kia làm kinh hãi, nhưng vẫn có chút lo lắng, "Cuối cùng vẫn là lý luận suông, nếu thật sự muốn làm thì khó mà nói được."

Chung Thượng Thư tròn mắt nhìn hần, "Lý nội các còn có thể nghĩ ra được biện pháp khác, kiếm được một trăm vạn lượng bạc mỗi năm sao?"

Lý nội các lập tức nghẹn lại.

Tân thái phó luôn luôn gần bướng cổ hủ hiếm khi thay Chung Thượng Thư nói chuyện, "Cho dù lợi nhuận một năm không được trăm vạn lượng bạc, nhưng kiếm được 50 vạn lượng cũng là rất tốt rồi."

Mặc dù bản điều trần là do Tân Nhất Lai viết, trên mặt giấy lại là nét chữ quán các*, nhất thời Tân thái phó cũng không nhận ra đây là chữ của con trai mình, thái độ dựa trên nguyên tắc khách quan bình luận: "Những thứ khác không nói, ngược lại bản điều trần này viết rất tốt, hiếm thấy là nội dung tỉ mỉ xác thực, chu đáo, vẫn mạch lạc rõ ràng, so với những bài văn chương lờ lẹt khác thì tốt hơn rất nhiều." Trong lòng ông suy nghĩ có nên góp lời với hoàng đế bệ hạ không, sau này mỗi bản tấu chương điều trần của quan viên đều phải viết tốt như vậy?

*Quán các:

Còn lại một vị Lâm nội các vào nội các chưa được nửa năm, lai lịch kém nhất, ngày thường nói chuyện cực kỳ cẩn thận, thấy thế cũng không phát biểu ý kiến nữa, chỉ phụ họa Tân thái phó: "Bản điều trần này đúng là viết rất tốt, không biết rốt cuộc là vị quan viên nào ở tư Thị Bạc* viết ra?"

*Tư thị bạc => Vụ, Sở hàng hải.

Hoàng đế cười nhìn Tân thái phó một cái, cũng không trả lời, nói: "Trăm cũng cảm thấy như vậy."

Mặc dù Lý nội các đối với chuyện thiết lập quan thuế có chút dị nghị, nhưng ông ta cũng hiểu bây giờ Đại Lương Triều đang trong khốn cảnh, nếu ông ta phản đối nữa, e rằng Chung Thượng Thư sẽ tức giận muốn đánh nhau với ông ta. Lại nhìn bệ hạ một cái, mặc dù chưa từng đề lộ ra, nhưng rõ ràng là có ý tán đồng, nếu không, cũng sẽ không đặc biệt giải thích rõ đây là đệ trình của thái tử, rõ ràng là muốn cho thái tử diện hạ giành vinh quang đây mà.

Nội các vừa mới thông qua, trong triều lập tức náo nhiệt. Ai cũng hiểu được đây là một chuyện rất tốt, không chỉ có bạc qua tay như nước, nếu làm tốt, còn có thể lập được công lớn, vì thế các phe phái dốc toàn lực phái người đi khắp nơi tìm quan hệ, khách đến phủ của mấy vị nội các càng ngày càng tấp nập, ngay cả Sử gia đang giữ đạo hiếu cũng phái người đến cung Trường Tín truyền tin tức, muốn thái tử bổ nhiệm một vài người vào trong.

Trong lúc mọi người đang bắt tiền quá hải*, cuối cùng trong cung hạ ý chỉ, phong Tân Nhất Lai làm Công bộ hữu Thị Lang, phụ tá thái tử chủ trì xây dựng hải quan. Trong kinh lập tức ầm ầm, ngay cả Tân thái phó cũng sợ hết hồn.

*Bắt tiền quá hải: Mỗi người mỗi cách; mỗi người có cách riêng của mình; bắt tiền quá hải; ai nấy đua nhau trốn thuế; gà đua tiếng gáy. (Bắt tiền trong truyện Đông Du Ký, hồi 48 có đoạn: "Tám vị tiên đến biển Đông, Lã Động Tân nói: 'Mỗi người tự trở phép thần thông mà qua biển được không?'" Ý nói mỗi người có cách riêng của mình, hoặc mỗi người dùng bản lĩnh của mình để cùng nhau đua tài).

Ai cũng hiểu được hiện nay Công bộ Thượng thư Mao Từ Chỉ tuổi tác đã cao không quản lý được sự vụ, ngoài mặt Tân Nhất Lai chỉ tiếp nhận chức hữu Thị Lang, nhưng trên thực tế lại có thể phụ trách quản lý toàn bộ Công bộ - - rốt cuộc vị này từ đâu xuất hiện? Sau khi mọi người cẩn thận nghe ngóng, ô, hóa ra là con trai độc nhất của Tân thái phó, ở Tô Châu mười năm, kiểm tra đánh giá hàng năm đều rất tốt, hơn nữa thái tử lại tôn sư trọng đạo, khó trách lại rơi xuống đầu hần.

Mặc dù trong triều có rất nhiều tiếng tranh cãi, nhưng thánh chỉ đã hạ, mọi người dù không phục cũng không dám nhiều lời. Huống chi, bệ hạ đã nói, toàn bộ việc xây dựng nha môn hải quan sẽ do thái tử và Tân thị lang phụ trách, nói cách khác, ai muốn vào nha môn làm việc, phải qua cửa ải của hai người

này.

Thái tử ở trong cung, mọi người muốn tìm hấn cũng không vào cung được, chỉ đành phải đến Tân gia nghĩ biện pháp. Nhưng mà, bởi vì tính tình Tân thái phó rất thối, trong triều trên dưới có giao tình với ông ta quả thực đã ít lại càng ít, ngày thường gần như không có lui tới, lúc này làm sao có thể đi vào cửa chính của Tân gia, khiến cho một vài người có ý định trở nên lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tương Ngộ

Sau khi Tân Nhất Lai nhận được thánh chỉ lập tức trở nên bận rộn, mặc dù Tân thái phó bị quyết định này của bệ hạ làm cho kinh hãi một phen, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Hiếm thấy là ông không có mắng Tân Nhất Lai xoi xả, chỉ gọi Tân Nhất Lai vào thư phòng cẩn thận dặn dò, rồi sau đó đóng cửa từ chối tiếp khách, cáo bệnh không ra. Nhưng dù vậy, vẫn có vài người chưa chịu từ bỏ ý định, không gặp được Tân thái phó và Tân Thị lang, lại muốn bắt đầu từ nữ quyến, vì vậy, Hoàng thị trở nên buồn bực, trong tay có một xấp dây thiếp mời và bái thiếp, vừa mở ra nhìn, thấy bên trong có ít nhất là tám mười cái thiếp chưa bao giờ qua lại. Cũng may Thụy Xương ở Quốc Tử Giám không bị quấy rầy, bởi vì bọn họ căn bản không biết nó là Nhị lang của phủ thái phó.

Hoàng thị bị những chuyện loạn thất bát tao này làm cho phiền muộn chịu không nổi, dứt khoát dẫn Đại Trân và cặp sinh đôi trở về nhà mẹ đẻ. Năm trước lão tổ tông của Hoàng gia vừa qua đời, trong phủ đang chịu tang, những người kia cũng không thể tiếp tục đuổi theo.

Ngược lại Đại Trân rất vui vẻ, Tân lão gia từ ở nhà, nàng cũng không dám vụng trộm chuồn ra ngoài, Hoàng gia lại không có người trông nom nàng, chỉ cần nói với Hoàng thị một tiếng, nàng lập tức thay nam trang, dẫn theo hai nha hoàn và hai hộ vệ hầu hạ bên người cùng ra ngoài.

Ở lượn một vòng quanh chợ, trong lòng Đại Trân mơ hồ có chút ý tưởng, chỉ là còn chưa quyết định hành động. Nhoáng một cái đến trưa, nàng tìm một túl lâu yên tĩnh sạch sẽ chuẩn bị dùng cơm. Mặc dù Đại Trân còn nhỏ, nhưng cách ăn mặc quần áo lại không tầm thường, với hòa nhã kim tinh của mình tiểu nhị trong túl lâu vừa nhìn đã biết nàng không giàu thì cũng phú quý, vừa nhìn thấy đã mời nàng lên nhả gian trên lầu.

“Trong tiệm có những món nào ngon, lấy sáu món ăn sở trường và một món canh, còn đồ ăn thì người tự mình xem rồi làm.” Đại Trân phân phó nói.

Tiểu nhị nghe vậy cười càn nịnh nọt hơn nói, “Vâng.”

Mặc dù đã sớm lập thu, nhưng thời tiết vẫn nóng bức như cũ, Đại Trân ngồi không yên, lại sai thị nữ mở ra cửa sổ, đến ngồi bên cửa sổ hóng gió nhìn ngắm phong cảnh. Túl lâu này cũng không ở trên trục phố chính, con hẻm bên dưới cửa sổ có chút vắng vẻ, chỉ có tốp năm tốp ba người đi lại trên đường. Đang đi về phía túl lâu là hai thiếu niên lang, nhìn cách ăn mặc quần áo có vẻ là một chủ một tớ. Vị chủ nhân trẻ tuổi kia đang vừa đi vừa nói chuyện với người hầu bên cạnh, thái độ vô cùng thân cận.

Dáng người của thiếu niên lang cao gầy giống như thanh tùng*, trong lúc bước đi rất có phong độ, Đại Trân nhìn không được đưa mắt nhìn hai lần, chính trong chớp nhoáng này, từ ngõ hẻm bên kia có một người xông tới, chạy tới bên này, hấn vốn đang ở ngõ bên kia, lúc thấy sắp tới gần hai thiếu niên kia, bước chân đột nhiên tăng nhanh vọt về phía bọn họ, sau đó “Ầm – -” một tiếng, đặt mông ngồi trên mặt đất.

*Thanh tùng

“Ui da, chân của ta, chân của ta bị đụng gãy.” Tên lưu manh vô lại kia ôm chân lớn tiếng kêu khóc, rất nhanh chóng có ba bốn hấn từ lao đến vây quanh đôi chủ tớ kia, lớn tiếng quát: “Các người, đụng phải người thì đừng hòng chạy thoát, không dễ dàng như vậy đâu. Mau mau đưa lên quan!”

“Đúng vậy, bắt bọn chúng lên quan.”

“Đưa lên quan làm gì, bảo bọn họ bồi thường ít tiền là được. Vị tiểu công tử lịch sự này, vừa nhìn đã biết là người đọc sách, sao có thể đi gặp quan làm hỏng danh tiếng.”

“Đúng, bồi thường tiền đi. Chân cũng đã gãy, ít nhất cũng phải hai mươi lượng bạc.”

“...”

Từ Canh cau mày nhìn mấy tên lưu manh trước mặt, trong lòng quả thực không vui. Tất nhiên hấn biết mình đang gặp phải bọn lừa đảo, trước kia cũng có nghe Tân thái phó nhắc tới, không ngờ hôm nay hấn lại gặp được. Hấn cũng không sợ mấy tên lưu manh này, bởi vì đời trước chết trong tay thích khách, sau khi sống lại Từ Canh vô cùng luyện tiếu tính mạng, mỗi lần xuất cung đều phải mang theo mười mấy thị vệ đại nội, đối phó với mấy tên lưu manh này đúng là dao trâu mổ tiết gà. Nhưng mà, nếu thực sự đánh nhau, chỉ sợ sẽ ầm ĩ, nếu truyền đi, sẽ làm cho người ta chán ghét, sáng mai có thể Ngự sử sẽ dâng tấu hạch tội hấn, mặc dù bệ hạ nhất định sẽ giữ lại không trả lời, nhưng sau này xuất cung sẽ có chút phiền phức.

Đang do dự, Từ Canh chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có người lớn tiếng quát: “Rõ ràng là các người cố ý va vào muốn lừa gạt người ta hả, đừng tưởng rằng không có người nhìn thấy, ta ở trên lầu đã nhìn thấy tận mắt.”

Mọi người nghe tiếng cùng nhau ngẩng đầu lên, Từ Canh cũng ngưng thần nhìn lại, cửa sổ trên đỉnh đầu lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to, tóc đen, làn da trắng như tuyết, đúng lúc ánh mặt trời soi sáng gương mặt hân, dường như cả người tỏa ra ánh sáng. Từ Canh hí hửng, có chút sững sờ, đây không phải là Nhị lang của Tân gia sao, nửa tháng trước bọn họ từng gặp qua một lần.

Ở trong trí nhớ của Từ Canh, Nhị lang của Tân gia là một hài tử thật thà phúc hậu, tuy không nhanh trí tài giỏi như Tân Thụy Hòa, nhưng cũng chừng chạc kiên định hiếm thấy, giống với Tân thái phó nhiều hơn là giống với Tân Nhất Lai. Nhưng hôm nay vừa nhìn, tiểu thiếu niên này cũng có vài phần dũng khí.

(Giải thích về phần này cho những bạn nào không hiểu, chỗ này là anh thái tử đang nhầm giữa nữ chính và em trai sinh đôi của mình là Thụy Xương. Đây mới là lần đầu tiên hai người gặp nhau.)

“Trùng cái gì mà trùng, đừng nghĩ rằng đám các ngươi nhiều người thì ta sẽ sợ ngươi.” Đại Trân chống nạnh lòng đầy căm phẫn, “Không phải là các ngươi muốn đi gặp quan sao, vừa rồi ta đã phái người đến nha môn báo án, lập tức sẽ có sai dịch đến, các ngươi có gan thì đứng đi.”

Mấy tên lưu manh nào có sợ nàng, lập tức có người hướng về phía trên lầu mắng to, ô ngôn uế ngữ bên tai không dứt. Sắc mặt Đại Trân không thay đổi chút nào, duỗi đầu ngón tay ra hướng vào trong phòng ngoắc ngoắc, rất nhanh, cửa sổ lại có thêm hai hộ vệ cao lớn lực lưỡng, khuôn mặt hai người lạnh lùng, khí phách hung hãn, bọn lưu manh lập tức choáng váng, người nhìn ta, ta nhìn người, nháy mắt với nhau, biết điều rút lui.

Đột nhiên Từ Canh rất muốn cười. Tiểu nhị lang của Tân gia này thật sự là không giống như trong tưởng tượng của hắn.

Đã có người giúp đỡ giải vây, tất nhiên Từ Canh muốn nói lời cảm tạ, đợi đến khi đi lên nhà gian của tửu lâu, đứng rất gần, hắn mới phát hiện mặc dù dáng dấp của vị công tử này có vài phần tương tự với Nhị lang của Tân gia, nhưng cũng không phải là cùng một người, hơn nữa, ánh mắt nhìn hắn giống như đang nhìn một người xa lạ.

Trong đầu Từ Canh đột nhiên lóe lên ánh sáng, “Chẳng lẽ ngươi là Tam lang của Tân gia?” Hắn biết Tân phu nhân Hoàng thị sinh hai cặp sinh đôi, về phần nam nữ lại không rõ ràng lắm, hôm nay bỗng nhiên gặp Đại Trân và Thụy Xương có dáng dấp giống nhau như đúc, lại là một thân nam trang, dĩ nhiên ấn tượng ban đầu sẽ cho rằng đây là Tam lang của tân gia.

Thân thể Đại Trân cứng đờ, bởi vì Thụy Xương thích đọc sách, ngày thường phần lớn thời gian đều ở trong thư viện, người biết đệ ấy không nhiều lắm, hơn nữa bởi vì Thụy Xương sinh muộn hơn nàng, cho nên khi Đại Trân hành tẩu bên ngoài đều tự xưng là Tân gia Nhị lang. Nhưng hôm nay nhưng lại kỳ quái là, vị này tại sao lại gọi nàng là... Tam lang.

“Vị lang quân này... đã từng gặp Nhị huynh của ta?” Đại Trân mặc dù không tình nguyện, nhưng lúc này cũng chỉ có thể kiên trì gọi Thụy Xương là huynh trưởng.

“Lúc trước từng gặp qua một lần.” Nếu đã biết là người của Tân gia, thái độ của Từ Canh càng hiền hòa hơn, “Hôm nay Quốc Tử Giám không có giờ học sao?”

Đã từng gặp Thụy Xương, còn biết đệ ấy đọc sách ở Quốc tử giám, rốt cuộc vị này là ai? Đại Trân hoài nghi nói: “Lang quân họ gì?”

“Ta họ Cố tên Hồng, là con cả trong gia đình, tất cả mọi người đều gọi ta là Cố đại lang.” Từ Canh có ý đùa giỡn, mượn thân phận của Võ Anh Hầu phủ, “Ta có hai vị biểu huynh đọc sách ở Quốc tử giám, vì thế đã từng gặp Nhị lang.”

Dáng dấp của Từ Canh anh tuấn, lại là một quý công tử ăn mặc đẹp đẽ, và lại lời nói khản thiết, ánh mắt trong suốt, Cố Đại Trân không nghi ngờ gì, “Hóa ra là Cố huynh. Ta thật sự là Tam lang của Tân gia, chẳng qua là ta không thể so với Đại huynh, Nhị huynh thông minh, thuở nhỏ không thích đọc sách, chỉ biết được ít chữ, nếu cũng đi vào Quốc tử giám, không phải đã vứt hết mặt mũi của tổ phụ ta sao.”

Nàng nói đến chỗ này khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng châu ngọc, ngay thẳng sáng ngời, làm cho người ta không khỏi sinh lòng hảo cảm.

Ở trong lòng Từ Canh, người của Tân gia một là cổ hủ bảo thủ lại trung thành và tận tâm như Tân lão gia tử, hai là thông minh tuyệt đỉnh giáo hoạt quý quyết giống như Tân Nhất Lai, ngay cả Tân Thụy Hòa tuổi còn nhỏ cũng là nhân vật hung hữu khâu hác*, không ngờ, Tân gia thế cũng có một Tân tam lang thẳng thắn đại khí, không thích đọc sách như vậy, Từ Canh có chút bất ngờ, nhưng cũng rất vui mừng.

*Hung hữu khâu hác: có 2 ẩn ý:

- 1 – trong lòng nắm được ý cảnh thâm sâu
- 2 – cách phán đoán và xử trí phù hợp với từng hoàn cảnh.

Ở đây là ẩn ý thứ 2.

“Đừng nói tới sách vở nữa, vừa nhắc tới ta lập tức đau đầu.” Từ Canh thoải mái ngồi xuống, Kim Tử cúi đầu đứng sau lưng hắn, “Vị từ nhỏ đến lớn đã bị mắng rất nhiều lần, đến bây giờ lão nhân vẫn còn nhắc tới chuyện đó. Nhưng mà ta đoán cuộc sống của huynh còn khó khăn hơn, nghe nói vài vị lang quân của Tân gia đều thông minh tuyệt đỉnh, Đại lang mười tám tuổi đã thi trúng Cử nhân, thứ hạng cũng không thấp, có huynh trưởng như vậy, thật sự là lòng chua xót.”

Đại Trân cười lớn lắc đầu, “Cũng may gia phụ không phải là người cổ hủ, nói đọc sách là để hiểu rõ lý lẽ, chưa từng ép buộc ta đi khoa khảo.”

“Tân đại nhân thật sự là sáng suốt.” Từ Canh nghe vậy cảm thấy bất ngờ, hẳn biết Tân Nhất Lai cũng không phải là người ôn nhu dễ nói chuyện như thế, chẳng lẽ là bởi vì cùng chiều tiểu Tam lang, “Đừng rồi, còn chưa tạ ơn Tam lang đã bênh vực lẽ phải, nếu không phải là huynh lên tiếng hỗ trợ, hôm nay ta sẽ bị những tên vô lại kia dây dưa.”

Đại Trân không cho là đúng vung tay lên, “Tiện tay mà thôi, Cố huynh không cần phải khách khí, có điều là sau này ra khỏi cửa huynh nên nhớ mang theo nhiều hạ nhân, bọn lưu manh là những kẻ mềm nắn rắn buông, thấy các huynh nhiều người, sẽ không dám trêu chọc.”

Từ Canh vội vàng đồng ý, lại cười ranh mãnh nói: “Tam lang tuổi còn nhỏ, lại nói chuyện rõ ràng mạch lạc, tại hạ thật sự là bội phục không thôi?”

“Thực sự không có gì, chỉ có một chút kiến thức rộng rãi mà thôi. Huynh đừng thấy ta trẻ tuổi đọc ít sách, những thủ đoạn vặt vãnh trên phố phường, cũng đã thấy nhiều. Mặc dù ta đọc sách không được, nhưng xử lý công việc lật vặt cũng không tệ, mười tuổi đã bắt đầu học cách xử lý các công việc lật vặt trong phủ.” Đại Trân ngoài miệng khách khí, nhưng trong lòng lại rất cao hứng, ngược đầu lên không khỏi đắc ý, mắt to vụt sáng, thấy thế Từ Canh buồn cười trong lòng, nhưng ngoài miệng lại liên tục khen: “Tam lang thật là tài giỏi.”

Đại Trân nghe vậy, càng cao hứng. Thừa nhỏ nàng được Hoàng thị dạy dỗ nuôi lớn, tính cách và sở thích của bản thân rất khác với những khuê tú bình thường, mặc dù cũng học chút cầm kỳ thư họa, nhưng cũng không tinh thông, cũng không đọc sách của các thánh nhân, mà phần lớn là các sách sử và du ký, kiến thức mặc dù phong phú, nhưng mỗi lần tụ hội với các thiên kim khuê tú của phủ khác đều không tới, mượn danh Nhị lang ra ngoài giao thiệp, mọi người luôn là ba câu không rời khỏi vấn đề thi cử. Những năm gần đây, ngoại trừ cha mẹ huynh đệ trong nhà, đây là lần đầu tiên có người thật lòng thật dạ khen ngợi nàng.

Đại Trân cao hứng, càng cảm thấy vị “Cố huynh” này là một người thẳng thắn sáng suốt hiếm thấy, quả thực là mới quen mà như đã thân, “Cố huynh đoán xem hôm nay ta ra khỏi phủ là vì chuyện gì?” Nàng không đợi Từ Canh trả lời, lập tức cười tự mình công bố đáp án, “Phủ của chúng ta không thể so với những thế gia quyền quý của kinh thành, nền móng yếu, huynh đệ tỷ muội lại nhiều, mất thấy từng người sẽ lớn lên, phải sớm chuẩn bị tiền bạc kết hôn thật tốt, cho nên, ta suy nghĩ nên kiếm tiền như thế nào đây.”

Nói đến kiếm tiền, Tân tiên sinh là cao thủ đó. Từ Canh nghĩ trong lòng, năm đó bọn họ bị phản binh đuổi chạy tới Giang Nam, không có tiền không có binh, vô cùng thảm hại, phải dựa vào tuyệt bút của Tân tiên sinh để kiếm bạc, thủ đoạn kiếm tiền quả thật là khiến cho người ta phải khen ngợi. Vị tiểu Tam lang của Tân gia này không biết đã học được mấy phần thủ đoạn của Tân tiên sinh?

“Tam lang có chủ ý gì?” Từ Canh xoa xoa hai tay tiến lại gần, mặt dày nói: “Vừa khéo trong tay ta có chút tiền dư, nếu như Tam lang làm ăn, cũng đừng quên hợp tác.”

“Cố... Cố huynh muốn hợp tác làm ăn với ta sao?” Đại Trân vừa mừng vừa sợ, lại có chút ngoài ý muốn, “Huynh cũng không biết ta định buôn bán cái gì, không sợ ta làm mất hết tiền của huynh sao?”

Con trai của Tân tiên sinh chắc chắn sẽ không kém, lui một vịn bước trời cao biển rộng, tiểu Tam lang trẻ tuổi tính toán không được chu toàn, không phải phía sau còn có Tân tiên sinh sao, ông ta sẽ không thể trơ mắt nhìn con mình bị lỗ vốn — Trong lòng Từ Canh vô cùng đắc ý, trên mặt càng thêm thành khẩn, “Không bằng Tam lang nên cân nhắc suy nghĩ?”

Rốt cuộc Đại Trân tuổi vẫn còn nhỏ, tâm tư đơn thuần, bị Từ Canh dụ dỗ như vậy, càng cảm thấy hẳn chính là tri kỷ, vô cùng cao hứng, dứt khoát gọi tiểu nhị trong tiệm mang lên một bầu rượu, kéo cái ghế nhích lại gần bên cạnh Từ Canh, tự mình rót một chén cho hắn, nghiêm mặt nói: “Cố huynh thật là khí phách! Từ từ nghe ta nói...”

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đặc Biệt Muốn Nhận Một Đồ Đệ Như Vậy!

Thật ra mà nói, ngay từ đầu Từ Canh cũng không có bao nhiêu lòng tin đối với Đại Trân. Tuy nói là con trai của Tân tiên sinh, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ. Nhìn tướng mạo mà đoán thì cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, học được cách quản lý các công việc lật vặt trong phủ là hết cỡ. Lúc hắn mười hai mười ba tuổi còn đang làm cái gì... haizz, thật không cần nghĩ đến nữa. Có điều, sau khi nghe xong ý tưởng của Đại Trân, hai mắt Từ Canh lập tức tỏa sáng. Không phải chuyện này cũng giống như năm đó, Tân tiên sinh thành lập cái gọi là siêu thị gì gì đó buôn bán tất cả mọi thứ ở Đại Lương sao? Thật không hổ là tiểu lang quân* nhà Tân tiên sinh, quả thực là nhất mạch tương thừa*!

*lang quân: ở đây là chỉ người con trai nổi bật, được coi trọng trong gia tộc; không có nghĩa là người chồng.

* Nhất mạch tương thừa: cùng có quan hệ huyết thống, hỗ trợ lẫn nhau

Tuy nói Từ Canh không thiếu tiền, nhưng ông trời đã đem cơ hội kiếm tiền đến trước mặt hắn, nếu hắn không nhận lấy thì thật có lỗi với bản thân. Từ Canh hưng phấn vỗ bàn một cái, ngang ngược nói: “Hai vạn lượng bạc, không đủ ư lại thêm!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Trân vì phần khích mà đỏ bừng lên, “Cố huynh yên tâm, ta nhất định không phụ kỳ vọng của huynh.”

Nàng tự mình làm được một việc lớn, vui vẻ chạy vào trong nhà, nhanh chân đi tìm Hoàng thị khoe khoang. Ai mà biết được Hoàng thị không những không khen nàng, ngược lại cau mày nói: “Con mới chỉ gặp mặt người ta một lần, mà đã móc tìm móc phôi muốn hợp tác việc buôn bán, cũng không sợ bị người ta lừa. Uổng công ta còn khen con thông minh, thật sự là sai rồi. Con cứ âm âm ỉ ỉ như vậy, phỏng chừng sau này bị người đem đi bán lại còn muốn giúp người ta kiếm tiền nữa đấy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Trân phồng lên, nàng không phục nói: “Con... Vị Cố huynh kia thoát nhìn cũng không giống như người xấu.”

Hoàng thị bị nàng chọc giận nở nụ cười, “Người xấu cũng không khắc chữ trên trán, làm sao con biết được hần tốt hay xấu? Như con đã nói, ngoại trừ biết rõ người ta họ Cố, con còn biết được gì nữa không?”

Đại Trân cắn cắn môi, “Huynh ấy nói đã gặp qua Nhị lang, chắc chắn không phải kẻ lừa đảo, nếu không sẽ không thể nhìn một cái đã nhận ra con không phải là Nhị lang. Quốc tử giám cũng không phải địa phương bình thường, người của quý phủ nào vào được đó đều rất giỏi. Nhà bọn họ lại có đến hai người, vậy thì chính là người trẻ tuổi trong nhà không chịu thua kém mà đi thi, không thi cũng là quan to hiển quý. Trong kinh thành này họ Cố hiển quý, con nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Võ Anh Hầu phủ mà thôi. Nói đến Hầu phủ, chẳng phải Tam thúc đã cứu chúng ta sao? Hơn nữa, con cũng chẳng có vật gì giá trị để người khác lừa gạt. Vị Cố huynh kia chỉ nói muốn góp hai vạn lượng bạc để nhận về ba phần lợi nhuận, mặc dù hần chưa đưa tiền, nhưng con cũng đã làm khế ước gì đâu.”

Hoàng thị vuốt vuốt huyết Thái dương, tính tình nhẩn nại giảng giải đạo lý cho nàng, “Khế thư thì chưa làm, nhưng ý tưởng của con đã nói hết cho hần nghe, nếu chẳng may hần đi trước một bước mở cửa hàng trước con thì làm sao bây giờ? Hần nói bản thân họ Cố con cũng tin, nếu đúng là lang quân Võ Anh Hầu phủ, cần gì phải che giấu như vậy? Nhị lang mặc dù đang ở Quốc tử giám đọc sách không ra khỏi cửa, nhưng nếu người khác có lòng riêng, lẽ nào lại không thể biết nó.” Kể từ khi Tân lão gia vừa đến nhận chức Công bộ thị lang, trong kinh thành có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong phủ, Hoàng thị cũng khó tránh khỏi suy nghĩ quá nhiều.

Đại Trân nghe xong sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẻ mặt vẫn quật cường như cũ. Dĩ nhiên nàng hiểu được những lời Hoàng thị nói rất có đạo lý. Nhưng mà ngẫm lại, vị Cố gia lang quân kia cười mở phóng khoáng, khiến cho nàng có cảm giác mình sẽ không nhìn nhầm người. Phụ thân muốn dạy dỗ nàng thành bậc trượng phu, còn từng kể cho nàng chuyện xưa Kiều Phong và Đoàn Dự lấy tiệc rượu kết làm bằng hữu. Nàng và vị Cố gia lang quân kia chẳng lẽ không thể trở thành bằng hữu được hay sao?

Mặc dù trong lòng Đại Trân có điểm không phục, nhưng cuối cùng cũng không dám làm trái ý Hoàng thị. Nàng lặng lẽ quan sát sắc mặt Hoàng thị, thấy nương mặc dù vẻ mặt nặng nề, nhưng cũng không có vẻ quá tức giận, bèn cẩn thận lại gần kéo một bên tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Nương, là con sai rồi, ngài đừng nóng giận. Về sau con nhất định sẽ làm việc cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để bị người khác lừa.”

Nàng giả vờ đáng thương làm nũng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu, giống như chú mèo nhỏ muốn nịnh nọt chủ nhân. Hoàng thị căn bản không có khả năng chống đỡ được, sờ sờ đầu nàng, ôn nhu khuyên nhủ: “Nương cũng là vì muốn tốt cho con mà thôi.” Hoàng thị cảm thấy cần phải tìm Tân Nhất Lai nói chuyện một chút, nếu không cứ để tiếp tục như vậy, khuê nữ trong nhà sẽ bị hần dạy hư mất.

Hai mẹ con thân mật thăm thiết chuyện trò một lúc lâu, cho đến khi có người hầu bẩm báo nói Võ Anh Hầu phủ sai người đến đây. Đại Trân vụt một cái nhảy dựng lên, trừng to mắt hỏi: “Thật... Thật sao?”

Hoàng thị lạnh nhạt nhìn nàng một cái, Đại Trân le lưỡi, giọng cười hai tiếng ngồi trở lại chỗ cũ, ôn nhu lại thận trọng hỏi: “Sao lại cho người tới đây? Người đến có nói có chuyện gì hay không?”

Tô ma ma sắc mặt lộ vẻ nghi ngờ, “Nói là đã đến phủ chúng ta trước, nghe nói Tam lang cùng ngài trở về nhà mẹ đẻ, nên lại tìm tới nơi này. Nhưng là...” Tam lang mới được mấy tuổi chứ, vẫn còn đang bò ở trên giường kia kìa. Người Võ Anh Hầu phủ muốn tìm Tam lang làm cái gì?

Đại Trân trong lòng rất nhanh liền vui vẻ, trên mặt vẫn còn cố gắng làm ra vẻ lạnh nhạt, giả vờ giả vịt mà nói: “Đến tìm Tam lang ư? Thật sự là kỳ lạ.”

Hoàng thị nhin không được ho một tiếng, ngắt lời của nàng: “Ma ma mau mời người đó vào đi. Võ Anh Hầu phủ cũng không phải là người lạ, ngàn vạn đừng để chậm trễ.” Nói xong, nàng lại hướng về phía Đại Trân phát tay, “Con trốn sau tấm bình phong đi, đừng để cho người khác nhìn thấy.”

Tô ma ma vội vàng đáp ứng. Chỉ chốc lát sau liền có một nam tử gần ba mươi tuổi, khuôn mặt bình thường đi vào phòng. Hoàng thị cẩn thận hỏi thăm, quả nhiên là “Cố gia đại lang” phái tới đưa tiền. Lúc đến lúc đi đều rất sáng khoái, đem ngân phiếu giao tiền xong liền cáo từ rồi đi, từ lúc vào nhà đến lúc rời đi tổng cộng cũng không đến thời gian uống cạn tuần trà (khoảng 10 - 15 phút). Hoàng thị nhìn thấy lòng mày nhảy dựng lên – hai vạn lượng bạc tặng ra ngoài nhẹ bằng như vậy, ngay cả cái biên lai cũng không ghi. Nếu là mấy đứa nhỏ nhà mình, nhất định nàng sẽ níu lấy lỗ tai hung hăng dạy dỗ cho một trận.

Người của Võ Anh Hầu phủ chân trước mới vừa ra khỏi cửa, Đại Trân chân sau liền nhảy ra ngoài, vui vẻ ôm lấy Hoàng thị, “Con đã nói Cố huynh không là người xấu. Quả nhiên huynh ấy nói chuyện giữ lời!”

Hoàng thị xoa mi tâm, quyết định không cùng mấy tiểu quý này so đo.

Trong lòng Hoàng thị có chuyện, ở nhà mẹ đẻ cũng không an tâm, ngay tối hôm đó liền dẫn mấy đứa nhỏ trở về phủ. Buổi tối Tân Nhất Lai vừa mới từ nha môn trở về, Hoàng thị liền nói việc này cho hần nghe, vừa bắt đầu dĩ lại vừa tức giận nói: “Chàng nói xem hai cái đứa này sao lại đều đàn độn như vậy. Hầu phủ cũng thật là, dù có tiền cũng không thể phung phí như thế chứ. Mang tiền đi như vậy, trong nhà cũng không quan tâm, không sợ bị người ta lừa mất hay sao. Nhà bọn họ lớn mà cũng không quan tâm, ta đây biết phải dạy dỗ Đại Trân như thế nào bây giờ.”

Tân Nhất Lai cũng có cảm giác ngoài ý muốn, “Cổ đại lang là người tốt bụng như vậy sao?”

“Tốt bụng cái đầu chàng!” Hoàng thị tức giận vỗ lên đầu hấn một cái, “May mà không phải là con ta. Nếu không, phỏng chừng một ngày nào đó cũng sẽ bị hấn gài bẫy mất thôi.”

Tân Nhất Lai bị đánh đã quen, không chút phật lòng, vuốt râu mà cười: “Tiền bạc nhà ai cũng đều phải vất vả mới kiếm được, sao dám để tùy bọn nhỏ phung phí. Một số tiền lớn như vậy, cũng không có đến vài vị hoàng tử có thể tùy tiện xuất ra ngay được. Hầu phủ chịu cấp tiền cho hấn, chứng tỏ đứa nhỏ này làm việc thỏa đáng. Nàng cũng đừng lo lắng cho Đại Trân quá. Đứa nhỏ này giống ta, đừng xem nó làm việc nhỏ thì có chút hồ đồ, nhưng việc lớn lại không hề hồ đồ chút nào. Cái này gọi là đại trí giả ngu*.”

*Đại trí giả ngu: tài trí giả ngu dốt

Hoàng thị vẻ mặt ghét bỏ trừng mắt nhìn hấn, “Sao lúc nào chàng cũng nghĩ ra cách tự biên tự diễn thế? Tính tình thật là, khiến cho người ta không thể chịu nổi!”

“Nàng đã không chịu khen ta, ta tự khen bản thân mình cũng không được sao.” Tân Nhất Lai sửa sang lại y phục, lại sửa sang đầu tóc, ưỡn ngực nói: “Không thèm nghe nàng nói nữa, ta đi tìm khuê nữ nhà chúng ta nói chuyện phiếm. Vẫn là nữ nhi tốt, nữ nhi chính là áo bông nhỏ tri kỷ a . . . .”

Hấn vừa đi vừa hát, mới ra đến cửa sân, đã thấy Thụy Hòa đang vội vã chạy đến. Nhìn thấy Tân Nhất Lai lập tức la lớn: “A, cha đây rồi, vừa hay con đang có chuyện tìm người.”

Tân Nhất Lai nhanh chân chạy về phía trước, trong miệng còn lớn tiếng dạy dỗ: “Ôi chao, một chết đi được, một chết đi được. Ở nha môn bận rộn một ngày, ta chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, có chuyện phiền toái gì con cũng đừng tới tìm ta.”

Thụy Hòa làm bộ không nghe thấy, ba chân bốn cẳng đuổi theo chặn đường đi của Tân Nhất Lai, vẻ mặt đau khổ nói: “Người cũng không thể thấy chết mà không cứu.”

Tân Nhất Lai không cho là đúng, vừa ngoáy lỗ tai vừa nói: “Con đừng có làm thế nữa. Cầu khẩn làm nũng gì gì đó, để muội muội con dùng còn có thể xem một chút. Con đã mười tám mười chín tuổi, vóc dáng so với lão tử còn cao hơn, mặt mũi cũng già rồi, làm nũng còn ra thể thống gì nữa. Ta nhìn thấy mà cả người liền nổi hết da gà đây này.”

Thụy Hòa gần như ngày nào cũng bị Tân Nhất Lai đã kích, trái tim đã sớm luyện được kiên cường mười phần, tự động bỏ ngoài tai tất cả những lời của Tân Nhất Lai, níu cánh tay cha hấn kéo về hướng viện của mình, “Thái tử điện hạ trả lại bản tấu của con, ngài giúp con xem một chút xem rốt cục là có vấn đề ở đâu.”

“Ồ, thật sao?” Tân Nhất Lai có chút cảm giác ngoài ý muốn. Thụy Hòa là do một tay hấn dạy dỗ, tuy nói chuyện thì cứ chiếm phần lớn tinh lực, nhưng khả năng về kinh tế học cũng tuyệt đối không kém. Ở trong mắt Tân Nhất Lai, so với phần lớn quan viên trong triều thì tốt hơn rất nhiều, cho nên hấn mới yên tâm để cho con đến phủ Chiêm Sự.

“Là thái tử điện hạ trả lại?” Tân Nhất Lai tò mò truy vấn: “Hấn có nói gì không? Không phải là lại chọn bừa lung tung đấy chứ?”

Thụy Hòa lộ vẻ mặt bội phục, “Điện hạ nói ra rất nhiều ý kiến, con cũng cảm thấy rất có lý.”

Tân Nhất Lai càng hiểu kỳ, con trai của mình tự mình biết. Thụy Hòa thiên tư thông minh, từ nhỏ so với đứa trẻ khác cũng thành thực hơn, khó tránh khỏi có chút ít tự cao. Mặc dù ngày thường biểu hiện cực kỳ khiêm tốn, nhưng chút kiêu ngạo kia vẫn giữ ở trong lòng. Tân Nhất Lai cũng là lần đầu thấy con mình lộ ra vẻ mặt như thế. Thế nên hấn cũng không đi nữa, bụng đầy tò mò đi theo Thụy Hòa vào thư phòng của hấn.

Trong thư phòng của Thụy Hòa có chút bừa bộn, trên bàn ngỗng ngang rất nhiều giấy tờ, tất cả đều đã bị vò thành một đống nằm la liệt ở xung quanh, gần như không còn chỗ để đặt chân. Bình thường Thụy Hòa rất để ý đến chuyện sạch sẽ mà lúc này cũng mặc kệ, nhấc chân đất đá văng đống giấy trên mặt ra, kéo Tân Nhất Lai ngồi xuống, từ trong ngăn kéo lấy ra tấu sớ đưa cho cha mình: “A cha, người xem xem.”

Tân Nhất Lai nhận lấy, đọc nhanh như gió một lần, lộ ra vẻ mặt đặc sắc.

“Như thế nào?” Thụy Hòa vội vàng hỏi: “A cha ngài cảm thấy viết như thế nào?”

Tân Nhất Lai lại phảng phất giống như không nghe được lời hấn nói, nhíu mi lại ngẩng đầu nhìn nóc nhà, thấp giọng lầm bầm, “Không đúng, không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?” Thụy Hòa đem đầu ghé đến, nhìn chăm chăm tấu sớ trong tay Tân Nhất Lai hỏi: “A cha cảm thấy lời phê của thái tử điện hạ phê có vấn đề?”

Tân Nhất Lai liếc xéo hấn một cái, ánh mắt hết sức phức tạp, “Thái tử điện hạ là ai dạy dỗ?”

Thụy Hòa có chút không rõ, do dự trong chốc lát, mới thử dò xét trả lời: “Ông . . . Ông nội.”

“Không thể nào.” Tân Nhất Lai lập tức cao giọng chối bỏ: “Tính tình của ông nội con ta còn không rõ sao. Học vấn thì rất tốt, để đi dạy dỗ trạng nguyên thì còn có khả năng. Đạo trị quốc với chuyện kinh bang tế thế thì không giống thế, ông con đều không biết gì cả, làm sao mà dạy được. Những lời phê

này của Thái tử điện hạ...” Ngược lại cùng hần nhất mạch tương thừa. Tân Nhất Lai mặt dày mày dạn nghĩ, con mẹ nó thật muốn nhận người như vậy làm học trò.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chung Thượng Thư

Edit: mizuno_kc

Beta: Song Từ

Tân Thụy Hòa vô cùng hối hận, sớm biết sự tình sẽ xảy ra thành như vậy, cho dù bất hần phải suy nghĩ đến tởc cả đầu thì hần cũng dứt khoát không đi tìm lão cha xin giúp đỡ. Bây giờ thì hay ho rồi, tấu sớ viết xong lại còn bắt phải đưa cho cha hần xem trước. Kể từ ngày đó sau khi xem những lời phê của thái tử, cha sẽ thường xuyên bắt bẻ, không có việc gì thì cũng sẽ để ý đến những chi tiết nhỏ nhất, có thể tìm ra được mười bảy mươi tám lỗi sai của hần. Thụy Hòa cảm thấy nhân sinh thật sự là vô cùng gian nan.

Cũng khó trách Tân Nhất Lai luôn cảm thấy bức bối. Hần vốn cho rằng Thụy Hòa là thiếu niên thông minh nhất mà hần từng biết, đọc sách đã gọi không nói, cách đối nhân xử thế cũng cực kỳ khéo léo đưa đẩy, còn có tài kinh bang tế thế. Tân Nhất Lai cảm thấy đứa nhỏ này tương lai sớm muộn gì cũng sẽ được phong hầu bá tướng, làm rạng rỡ tổ tông. Kết quả bây giờ đột nhiên xuất hiện một vị thái tử điện hạ, bất luận học vấn như thế nào, nhưng chỉ xem những lời phê tấu chương kia, vừa thỏa đáng lại vừa chu đáo. Miễn cưỡng mà đem Thụy Hòa ra so sánh tiếp – người ta mới có mười lăm tuổi thôi đấy, đây rốt cuộc là do ai dạy dỗ ra vậy?

Dù sao cũng không phải là do lão cha già nhà mình dạy dỗ, Tân Nhất Lai trầm nghĩ trong lòng, ngày khác nhất định phải đi tìm thái tử điện hạ hỏi cho rõ ràng mới được.

Trái ngược với Thụy Hòa, Đại Trân lại giống như cá gặp nước. Hôm đó nàng đi dạo trong thành một vòng, cảm thấy muốn làm cái gì cũng không thể làm được. Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu đột nhiên nảy ra ý tưởng, muốn mở một cửa hàng tạp hóa lớn, đồ ăn thức uống, đồ dùng đồ chơi tất cả đều được bán ở đó, “Cũng đỡ phải mất công mọi người vì mua đồ dùng mà phải chạy ngược chạy xuôi.” Đại Trân trầm nghĩ.

Hoàng thị trầm nghĩ trong lòng, đây không phải chính là mô hình siêu thị ở hiện đại sao? Khuê nữ nhà mình quả nhiên là thông minh, thật có tiền đồ!

Chỉ có điều, mở siêu thị, không đúng, là mở cửa hàng tạp hóa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nơi này không giống như ở hiện đại, hàng hóa thông thương, ở đây nếu muốn nhập hàng cũng chỉ có một hai nguồn cung cấp đủ lớn. Có điều Đại Trân cũng không vì thế mà lùi bước, ngược lại còn chịu khó nghiên cứu tìm tòi. Tiểu cô nương mặc nam trang nghiêm túc đi theo người ta nói chuyện học cách làm ăn, đi sớm về trễ, không chút để ý đến những lời bàn luận thế tục. Mới đầu cũng có người thấy nàng còn nhỏ tuổi, có chút ít ma cũ bắt nạt mà mới. Nhưng Đại Trân cũng không còn giống lúc trước dễ tin người, dễ nói chuyện như với Cố gia lang quân. Thường xuyên qua lại, người khác cũng hiểu được thiếu niên này không dễ lường gạt, trong lòng ngược lại sinh ra chút kính nể. Hoàng thị thấy nàng dần dần thành thực, cuối cùng cũng yên tâm hơn, không phải ngày ngày để mắt đến nữa.

Về phần Tân Nhất Lai, ngoại trừ việc xây dựng bến tàu ở cửa biển, thì trước mắt chuyện hần quan tâm nhất chính là thái tử điện hạ. Chính xác mà nói, mấy ngày qua hần không ngừng tìm cách đề cử bản thân đến thượng thư phòng làm sư phó dạy học. Nhưng vừa nghĩ tới phản ứng của Tân thái phó, hần lại chùn bước.

Hoàng đế bệ hạ có đồng ý hay không là chuyện khó mà nói trước được, nhưng Tân lão gia tử khẳng định sẽ xù lông lên cho mà xem. Tân Nhất Lai dường như có thể tưởng tượng được vẻ mặt khinh bỉ của lão gia tử, “Nhị giáp殿 ngược thứ ba, còn không biết xấu hổ đòi được dạy dỗ thái tử điện hạ. Người định đến đó để dạy hư thái tử điện hạ hả? Người định để mặt mũi của ta ở đâu hả?”

Thật sự là khiến người khác đau đầu.

Tân đại nhân phiền não bèn quyết định đi giúp lão bà buôn bán. Hoàng thị đã tìm người ở trong điền trang đứng ra mở xưởng xà phòng, hàng mẫu mới vừa được đưa vào phủ. Đồ làm ra rất tinh xảo, so với mấy loại xà phòng đất tiền trong siêu thị hiện đại còn đẹp hơn, mùi thơm cũng dễ chịu hơn. Còn dùng hộp gỗ chạm khắc để đựng, vô cùng sang trọng và cao cấp.

“Cái thứ đồ chơi này thì bán được bao nhiêu bạc?” Tân Nhất Lai cân nhắc chiếc hộp trong tay, “Thật là lấy gùi bỏ ngọc* mà.”

*lấy gùi bỏ ngọc: lấy xấu bỏ tốt

Hoàng thị đắc ý nói: “Trên phương diện làm ăn, chàng thì biết cái gì. Ngay cả Đại Trân chàng cũng không bằng nó đâu.”

Tân Nhất Lai lập tức không phục, “Ta làm sao mà ngay cả Đại Trân cũng không bằng? Không phải con bé định mở tiệm tạp hóa sao, chuyện này thì có gì khó khăn đâu.” Chuyện Đại Trân và Cố gia đại lang hợp tác mở cửa hàng, Tân Nhất Lai vẫn luôn để ý đến, còn vụng trộm đi thăm dò bên chỗ Cố gia

đại lang kia. Có gia đại lang cao lớn thô kệch thoạt nhìn có chút khù khờ, thật không ngờ lại giống như lời Đại Trăn nói, là nam nhi phóng khoáng ngay thẳng. Có điều, nếu hắn có thể không hề do dự đóng góp hai vạn lượng bạc để hợp tác buôn bán với Đại Trăn, thì hẳn chắc chắn phải là người vô cùng có chủ kiến. Như thế xem ra, nhìn người quả thật là không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Hoàng thị đến nhìn cũng lười phải để ý đến hắn.

“Nàng lại xem thường ta.” Tân Nhất Lai tức giận tới mức hừ hừ, “Đừng có mà bắt nạt ta, khiến cho giáo sư nổi giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

Hoàng thị như cười như không, “Thiếp sẽ chờ xem”

Tân Nhất Lai thở hồng hộc thả hộp xà phòng lại trên bàn, đứng lên nói: “Ta tức giận thật rồi đấy. Ta đi tìm khuê nữ nhà mình đây.”

Hoàng thị che miệng cười, “O, tức giận thật sao? Đừng nha, con bé đã bận rộn lắm rồi, chàng cũng đừng có đi làm loạn thêm nữa. Có thời gian rảnh thì nhanh đến thăm Tấn ca nhi và Thọ ca nhi đi. Bao nhiêu ngày rồi chàng không chơi với mấy đứa nhỏ, cẩn thận về sau bọn chúng không thân thiết với chàng nữa đâu.”

Tân Nhất Lai bĩu môi, “Nàng nói cứ như sau này lúc bọn chúng lớn lên sẽ vẫn thân thiết với ta vậy. Con trai sẽ không quán quýt, khóc lóc tâm tình gì với nàng đâu. Chỉ cần cưới con dâu, vài phút sau là chúng sẽ quên nàng ngay thôi. Chỉ có con gái là tốt nhất.”

Hoàng thị lại không được lạc quan như hắn, “Chàng cho rằng bây giờ là thời đại nào? Về sau con bé lập gia đình thì chàng cũng chỉ còn nước biết khóc mà thôi. Thiếp đây ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.” Tuy nói triều Đại Lương phong tục cởi mở, nhưng thời đại nào cũng vậy cả thôi, luật lệ đối với nữ nhân lúc nào cũng hà khắc. Đã giả cho người thì chính là người nhà khác, cho dù có bị ủy khuất thì không phải lúc nào nhà mẹ đẻ cũng có thể giúp đỡ để được trút giận. Tính tình Đại Trăn đã như vậy thì làm sao có thể để nàng chịu ủy khuất được.

Tân Nhất Lai lại nói: “Sợ cái gì, cùng lắm thì tìm con rể tới ở rể. Ta vất vả luôn cúi bẩy lâu để leo lên là vì cái gì? Không phải là để lót đường cho con trai con gái mình sao? Chỉ cần nhà chúng ta không suy, con bé cũng sẽ cật bất liễu khuỵ*.”

*cật bất liễu khuỵ: không chịu thiệt thòi

Hoàng thị nghe vậy thì dở khóc dở cười, “Nhà người ta đều là không có con trai thì mới kén con rể đến ở rể, làm gì có ai giống như chàng đâu. Còn không sợ người ta cười cho.”

“Ta mới không thêm sợ.” Tân Nhất Lai cười nhạo nói: “Thế gian này mọi người đều là mềm nắn rắn buông. Chỉ cần ta được đứng ở chỗ đủ cao đủ mạnh, thì chẳng ai dám thuyết tam đạo tứ*. Cho dù có muốn bàn tán, cũng phải đặt ta ở trên mà kính nể.”

*thuyết tam đạo tứ: nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ, nói này nói nọ

“Ồi chao, chàng thật đúng là tràn đầy tự tin nhỉ. Nhưng như thế thì sao, cho dù bản thân chàng có được phong hầu bá tước, vào được nội các, kinh thành này cũng chẳng thiếu người như vậy, làm gì có ai để chàng vào mắt.” Hoàng thị cười giỡn nói: “Thiếp sẽ chờ để dựa vào chàng mà hưởng phúc.”

“Nếu lúc trước ở Tô Châu thì ta sẽ không dám nói những lời như vậy. Nhưng bây giờ thì khác rồi.” – Tân Nhất Lai sờ sờ cái cằm, lộ ra vẻ mặt thần thần bí bí, “Nàng không cảm thấy là thái tử điện hạ giống như đang phá lệ coi trọng phủ chúng ta sao?”

Gần như ngày nào cũng chạy tới phủ không nói, còn mang rất nhiều chuyện quan trọng trong triều ra để hỏi ý kiến của hắn. Biểu hiện như thế, cũng giống như coi hắn là đế sư*. Mặc dù Tân Nhất Lai không hiểu rõ đến tột cùng là có ý tứ gì, nhưng trong lòng vẫn rất hưởng thụ. Thái tử là thái tử của một nước, tương lai sẽ lên ngôi hoàng đế, những đại thần có công lớn như bọn họ chắc chắn sẽ được trọng dụng. Tân Nhất Lai cảm thấy, chuyện vào nội các của hắn mà nói cũng không phải là tương lai quá xa vời, không bao giờ có được nữa.

*đế sư: thầy dạy của hoàng đế

Lão cha nhà mình còn có thể vào được nội các, không có lý nào hắn lại không được.

Tân Nhất Lai tiếp tục mang theo hi vọng về tương lai tốt đẹp mà cần cù, chăm chỉ làm việc. Nhưng hôm nay khi hắn mới vào đến cửa chính Bộ Công thì đã nghe được một tin tức đau lòng, Bộ Hộ đã bác bỏ tấu sớ của hắn.

“Kẻ nào, kẻ nào dám bác bỏ?” Tân Nhất Lai vỗ bàn giận dữ, “Dựa vào cái gì mà dám bác bỏ kế hoạch của chúng ta? Ta muốn hỏi cho rõ ràng, bản kế hoạch của ta viết không đủ chi tiết à? Cái gì mà dự toán quá cao, ngài nói cho ta nghe xem nào.”

Chung Thượng Thư của Bộ Hộ nhìn hắn vô cùng chân thành, “Làm gì có chuyện đó, bản kế hoạch này của Tân đại nhân viết rất tốt, dự toán cũng làm rõ ràng rành mạch, so với tính toán của ta còn đầy đủ hơn hai phần.”

“Vậy rốt cuộc vì nguyên nhân gì?”

Chung Thượng Thư vuốt vuốt tay, vô cùng lưu manh nói, “Nhưng mà ta không có tiền.”

Tân Nhất Lai cảm thấy có một ngụm máu tươi từ cổ họng xông lên tận miệng, hận không thể phun hết vào mặt cái lão già vô lại này.

Mắt thấy Tân Nhất Lai bắt đầu xắn tay áo, Chung Thượng Thư cuống quýt chạy thực mạng, vừa chạy vừa lớn tiếng nói: “Ai nha, có chuyện gì thì từ từ nói. Người đừng có kích động như thế, còn ra thế thống gì nữa. Người đường đường là mệnh quan triều đình, sao lại đi đánh người.”

Tân Nhất Lai phất tay áo ngồi xuống bàn của Chung Thượng Thư, “Ngài yên tâm, ta sẽ không đánh người. Ta sẽ ngồi ở đây, hôm nay sẽ không đi đâu hết. Không chỉ hôm nay, sáng mai ta cũng đến. Ngày nào ngài chưa cấp tiền thì ngày đó ta cũng chưa đi. Không chỉ có ta, ngày mai ta sẽ kéo thêm vài chục người ở Bộ Công cùng nhau qua đây, chúng ta nói chuyện với nhau một chút.”

Chung Thượng Thư cúi đầu, mười phần bất đắc dĩ, “Người trẻ tuổi không nên kích động như vậy, không tốt không tốt đâu. Ta đang nói đến đạo lý, nói đạo lý người có hiểu hay không? Cái chức Thượng Thư Bộ Hộ này ta cũng chẳng muốn làm nữa rồi. Tất cả mọi người đều chỉ đến tìm ta để đòi tiền, mở niềng ra chính là đòi vài chục thậm chí cả trăm vạn lượng bạc. Hàng năm quốc khố nhập vào rồi lại xuất ra, đầu đầu cũng muốn dùng tiền, ta lại chẳng phải là thần tiên, đi chỗ nào mà tìm bạc cho các người được chứ? Các người thông cảm cho lão nhân gia ta chút đi, đừng có hơi một tý là động đao động thương*. Hôm qua Võ Anh hầu còn mang cả đao đến đây nữa, haizzz, người nói xem sao lại không có đạo lý như vậy chứ?”

*động đao động thương: nói nôm na là dùng vũ lực, động tay động chân, sử dụng biện pháp mạnh

Tân Nhất Lai mặt lạnh băng không lên tiếng, chỉ gất gao nhìn chằm chằm vào lão.

Chung Thượng Thư than thở chuyện bất đắc dĩ của bản thân xong, tiến đến vỗ vỗ bả vai Tân Nhất Lai, cắn răng nói: “Như vậy đi, niệm tình ta và lão gia tử nhà người là đồng liêu* đã nhiều năm, trước mắt ta sẽ cấp cho người hai mươi vạn lượng bạc.”

*đồng liêu: bạn cùng làm quan

Tân Nhất Lai cười lạnh, “Ồ kinh thành này nếu muốn xây khu vườn đẹp để một chút cũng tốn không dưới hai mươi vạn lượng bạc rồi.”

“Vậy... thì cấp thêm cho người mười vạn nữa.” Chung Thượng Thư lộ ra vẻ mặt thống khổ như bị cắt mất thịt, “Thêm một lượng nữa cũng không có đâu.” Hắn nói xong dừng lại một chút, bi ối nhìn về phía Tân Nhất Lai chớp chớp mắt, “Không phải trước kia người làm quan ở Tô Châu sao. Đó chẳng phải chính là chỗ giàu có và đông đúc bậc nhất đời này sao. Đến đó tìm ai mà hóa duyên*, cho dù người muốn thêm vài lần mười vạn lượng bạc cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?”

*hóa duyên: (từ trong Đạo Phật) Chư Tăng đi ăn xin để những người khác “để bát” cúng, rồi để họ nguyện cầu những gì họ mong ước gọi là hoá duyên. Ý chỉ hành động trao đổi lợi ích có qua có lại, mong muốn của cả 2 bên đều được thỏa nguyện.

Tân Nhất Lai mặt không đổi sắc hướng về phía lão vái chào, “Hạ quan không biết phải hoá duyên như thế nào, mong được Thượng thư đại nhân tự mình làm mẫu. Còn có, Bộ Công chúng ta nhận được lệnh xây dựng bến tàu này, ngài vẫn cảm thấy, chỉ cần ba mươi vạn lượng bạc là có thể xây được sao?”

Khuôn mặt Chung Thượng Thư cười như bông cúc nở hoa, “Như vậy mà vẫn còn khó khăn chưa giải quyết được hay sao?”

Tân Nhất Lai lại không lên tiếng. Chung Thượng Thư đang định tiếp tục khuyên nhủ hắn, Tân Nhất Lai đột nhiên chợt nhíu mày, “Ba mươi vạn lượng bạc để xây bến tàu cũng không phải là hoàn toàn không được. Chỉ có điều...” hắn đang nói thì ngừng lại. Hai mắt Chung Thượng Thư lập tức sáng lên, “Có yêu cầu gì người cứ việc nói.”

“Thuyền chợ của tư nhân qua bến tàu phải do Bộ Công chúng ta quản lý.”

Đồng tử Chung Thượng Thư đột nhiên co rụt lại, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Tân Nhất Lai, trong chớp lát lại cười rộ lên, chỉ tay vào hắn nói: “Tiểu tử người thật ra rất khôn khéo đấy. Có điều, chuyện như vậy một mình ta cũng không thể quyết được, còn phải xem ý tứ của bệ hạ đã.” Hắn suy nghĩ một chút, lại nhắc nhở: “Chỉ lo Bộ Hình và các địa phương sẽ có dị nghị.”

Tân Nhất Lai hừ nói: “Cũng không thể để một mình chúng ta vất vả gây dựng, có thành quả rồi lại bị người khác cướp mất, trên đời này làm gì có đạo lý như vậy. Nếu bọn họ không đồng ý, vậy cũng không sao. Ba mươi vạn lượng bạc kia cũng không cần nữa, nếu xây một cái bến tàu chỉ tốn mười vạn lượng, chỉ cần bọn họ trong vòng nửa năm là hoàn thành thì Bộ Công bọn ta sẽ không nói nửa lời vô nghĩa.”

Chung Thượng Thư cười hí mắt gật đầu, “Nói rất có đạo lý, ta cũng đồng ý. Có điều chuyện như vậy vẫn phải đệ trình để nội các thương nghị. Một sớm một chiều cũng chưa chắc đã có kết quả.”

“Hạ quan cũng không vội.” Tân Nhất Lai thông thả ung dung khép tay áo, “Cùng lắm thì chờ qua mùa đông, sang năm mới xây.”

“Người trẻ tuổi rất hay thiếu kiên nhẫn.” Chung Thượng Thư lấy đầu ngón tay chỉ chỉ vào đầu hắn, cười như cáo già.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nội Các

EDIT: SONG TỬ

Tân Nhất Lai quảng chuyện lớn này cho Nội các xong thì không thèm quan tâm nữa, dường như không hề sốt ruột. Ông ta không nóng nảy, Hoàng đế bệ hạ lại nóng nảy, đề trễ một ngày, tổn thất đều là tiền, Hoàng đế bệ hạ đang rất nghèo, lúc này lập tức triệu bốn vị đại thần nội các tiến cung nghị sự, thuận tiện cũng cho gọi thái tử đến.

Dù sao Chung Thượng Thư cũng tán đồng, cười hơ hớ nói: “Vi thần không đồng ý cũng không sao, nếu không Hộ bộ sẽ phải xuất ra thượng trăm vạn lượng bạc, ta cũng không còn cách nào khác.”

Sắc mặt Tân thái phó có chút khó coi, “Ta không đồng ý. Dùng ba mươi vạn lượng bạc để xây bến tàu, quả thực là chuyện cười, tuyệt đối không có khả năng.” Ông đã bị nhử từ vô liêm sỉ nhà mình làm cho tức chết rồi, ba mươi vạn lượng bạc xây bến tàu, đầu bị lừa dối, nếu không xây không được, đây chính là tội khi quân, mạng cũng không giữ được. Từ khi nào mà đồ hỗn trưởng kia học được thói ba hoa chích chòe như vậy!

Lý nội các cũng biết rõ Hộ bộ khó xử, nghe vậy cũng rục rịch, tò mò hỏi: “Tân thị lang có thật là chỉ cần ba mươi vạn lượng bạc không?”

Chung Thượng Thư một phen át lời Tân thái phó, lớn tiếng trả lời: “Đúng vậy, chính là ba mươi vạn.”

Tân thái phó gấp đến mức mặt cũng đỏ lên, hất cánh tay về phía Chung Thượng Thư trợn mắt nhìn, “Ngươi — —”

“Tân thái phó ngài đừng kích động.” Hoàng đế bệ hạ buồn cười nói: “Nếu lệnh lang đã khen ngợi cảng biển này, chắc hẳn trong lòng đã có tính toán. Trẫm đã xem qua đánh giá kiểm tra của hân nầy năm nay, hàng năm đều là hạng ưu, và lại danh tiếng trong dân gian cũng không tệ, có thể thấy được, Tân thị lang quả thật có thể làm được.”

“Nhưng mà, bệ hạ, đây không phải là trò đùa.” Tân thái phó sắp khóc .

Từ Canh cảm thấy mình cũng nên nói một lời, ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói: “Cũng không thể trách Thái phó lo lắng, dù sao số bạc này đúng là quá ít. Nhưng mà, nhi thần cho rằng Tân thị lang làm việc sẽ không lỗ mắng, nếu đã đáp ứng, ngài ấy dù có đập nồi bán sắt chắc chắn sẽ xây xong bến tàu. Chỉ bằng tạm thời đồng ý sở cầu của Tân thị lang, nếu như bến tàu có thể xây xong, vậy thì giao Thị Bạc* tư cho Công bộ quản lý, nếu quả thực xây không tốt, thì lại là chuyện khác. Lại nói tiếp, lời Tân thị lang nói cũng rất có đạo lý, chuyện mở hải quan là do Công bộ đề nghị, tất cả chính vụ đều do Tân thị lang vất vả xử lý, hao tổn tâm lực xây dựng hải quan, cuối cùng công lao lại thuộc về kẻ khác, nói thẳng ra là bất công. Nếu như được quản lý tốt thì không nói, nhưng nhi thần đã xem qua gần mười khoản mục của Thị Bạc tư, hàng năm nhập kho chỉ có mấy vạn lượng bạc, điều này khiến cho người ta thật sự là không biết nên khóc hay nên cười. . .”

*Thị Bạc tư = Cục hàng hải bây giờ.

Bốn vị Nội các nghe vậy tất cả đều yên lặng, Chung Thượng Thư nhìn không được cười lạnh, “Nghe nói kể từ khi tin tức xây hải quan truyền ra, Lại bộ gần như là đánh nhau, ai cũng tranh nhau đoạt lấy Thiên Tân Tuyên Châu và Nghiêm Châu, vì sao thì không cần nói cũng biết. Theo vi thần thấy, mặc kệ chuyện này Tân thị lang làm như thế nào, cũng nên không kiêng nể mà chinh đồn Thị Bạc tư.”

Lâm Nội Các ngồi bên cạnh nghe thấy vậy trên mặt nóng hừng hực, chất từ nhà ông ta vừa mới xin được một chức vị trống ở Thiên Tân, vì chuyện này, Lâm Nội Các còn bán mặt mũi đi tìm Lại bộ Thượng thư nói chuyện. Tư lịch của Lâm nội vốn kém, hiện nay trong lòng đang chột dạ, càng cúi đầu không nói tiếng nào, cũng không dám nói lời phản đối.

Nếu Nội các đã thống nhất ý kiến (Tân thái phó hoàn toàn bị khinh thường), tất nhiên Hoàng đế bệ hạ cũng không có ý kiến khác, đang muốn gọi Lý Như Xương đến Công bộ ban khẩu dụ, đã thấy Từ Canh đứng dậy, “Phụ hoàng, vẫn nên để nhi thần tự mình đến nói chuyện với Tân thị lang.”

“Vậy cũng tốt.” Hoàng đế bệ hạ có ý để cho Từ Canh đi đốc sức, vui mừng đồng ý.

Vừa ra khỏi Thái Cực điện, Từ Canh lập tức đi về phía nha môn Công Bộ, không ngờ Chung Thượng Thư cũng rẽ cùng hướng với hân, Từ Canh cười cười hỏi: “Hình như nha môn của Hộ bộ không phải là ở chỗ này?”

Chung Thượng Thư cũng cười, “Đây là hạ quan đi tìm Tân thị lang, xem có thể giúp được cái gì không?” Kỳ thật trong lòng hiếu kỳ, thực ra là muốn biết Tân Nhất Lai có kế hoạch gì, thuận tiện thăm dò một chút tin tức, may ra có thể kiếm được chỗ tốt cho Hộ Bộ. Haizz, Hộ Bộ thượng thư cảm thấy thật khó khăn!

Từ Canh tâm như gương sáng, cũng không vạch trần, cười hơ hớ mà nói: “Thượng thư đại nhân muốn giúp, để kiếm được nhiều tiền hơn sao.”

Chung Thượng Thư làm bộ như không nghe thấy, hướng về phía Từ Canh dùng tay ra dấu mời, “Điện hạ mời đi trước.”

Hai người lắc lư, một trước một sau đi vào cửa chính của Công bộ. Chỉ chốc lát sau, Tân Nhất Lai nhận được tin lập tức ra đón, lão đại Chung Thượng Thư từ xa đã bắt đầu khoe công lao, “Tiểu Tân, ta không phụ nhờ vả, hao hết lời lẽ rốt cục mới thuyết phục được Nội các và bệ hạ đồng ý yêu cầu của ngươi, ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng. Không nói đến người khác, lão nhân bướng bỉnh nhà các ngươi, ta bắt chấp bị hân hành hung nguy hiểm đến tính mạng mới giữ chặt hân được, ngươi phải nhớ lấy việc làm của ta.”

Tân Nhất Lai vô cùng thành khẩn chấp tay thi lễ với ông ta, “Lão đại xin yên tâm, có chuyện gì tốt đệ nhất định sẽ nhớ đến ngài đầu tiên.”

Chung Thượng Thư lập tức theo cột mà lên, “Vây bây giờ người nói cho ta nghe một chút đi.”

“A?” Tân Nhất Lai giả ngu.

Từ Canh mặt lộ vẻ không đành lòng.

Chung Thượng Thư hận không thể đi lên tóm lỗi tại Tân Nhất Lai, “Chắc chắc, lúc nọ và người nói thật là dễ nghe, dùng xong liền ném. Đáng thương cho ta, lão nhân này cũng không biết nên đi tìm ai để nói lý. Người còn như vậy, ta đành phải đi tìm Tân thái phó! Nghe nói thuở nhỏ Tân thái phó tập võ, sức lực rất lớn, thân thể tráng kiện, người chịu khổ là Tân thị lang thôi.”

Tân Nhất Lai không có biện pháp đối phó với lão lưu manh không biết xấu hổ này, về mặt đưa đám nói: “Đại nhân mời vào nhà nói chuyện.” Bị lão lưu manh này dễ mất tới, đoán chừng phải xuất huyết nhiều!

Vào phòng, Tân Nhất Lai nhắm mắt lấy ra một bản kế hoạch, Chung Thượng Thư không để ý đến mặt mũi, gấp rút đoạt lấy trước mặt Từ Canh, nhanh chóng lướt nhanh một lần, nếp nhăn trên mặt giãn ra một chút, ánh mắt vốn thâm tàng bất lộ cũng bắt đầu hiện tinh quang, mặc dù bên trong có rất nhiều chỗ không hiểu, nhưng không sao, vẫn cảm thấy hình như rất lợi hại, nhất là cái gọi là “Xi măng” gì đó, quả thực chính là thần vật.

“Này... xi măng là cái quái gì, có thật là dùng sẽ tốt như vậy?”

Trong lòng Từ Canh khẽ động, lập tức hiểu ra. Ở kiếp trước đây chính là một trong những phát minh quan trọng của Tân tiên sinh, hóa ra lại xuất hiện sớm như vậy.

Tân Nhất Lai dùng sức lắc đầu, “Không tốt, là do ta thổi phồng lên thôi.”

Chung Thượng Thư cảm lấy sách ở trong tay gõ lên đầu Tân Nhất Lai một cái, oán hận nói: “Tân thái phó là người thành thật như vậy, sao lại nuôi dạy ra một nhi tử giáo hoạt tinh quái như ngươi. Rõ ràng ngươi đã làm xong sách này từ lâu, lại cố ý không lấy ra, chính là vì muốn hời ta tiền. Thằng nhóc này, Hộ Bộ chúng ta muốn một phần doanh thu từ xi măng này.

Tân Nhất Lai không nói gì. Từ Canh nặng nề ho hai tiếng, như có thâm ý.

Chung Thượng Thư lại làm bộ không nghe thấy, về mặt từ ái nói: “Hộ bộ cũng sẽ không chiếm một phần này của ngươi. Ngươi suy nghĩ một chút xem, đây cũng không phải là vật tầm thường, liên quan đến quốc kế dân sinh, không biết bao nhiêu người đang đổ mắt nhìn đâu, thủ đoạn gì cũng sẽ dùng đến. Lão phu mặc dù bất tài, nhưng ở trong triều cũng có mấy phần mặt mũi, đến lúc đó tự nhiên sẽ toàn lực bảo vệ ngươi.”

*Quốc kế dân sinh (đường lối cùng cố, phát triển đất nước, nâng cao đời sống nhân dân).

Tân Nhất Lai nhìn ông ta, mặt không thay đổi nói: “Hạ quan vốn định hợp tác với triều đình.”

“Đó không phải là --” Chung Thượng Thư vừa dứt lời đã lập tức hiểu ra, há miệng nhìn Từ Canh bên cạnh.

Từ Canh cũng chân thành nhìn ông ta, mặt mỉm cười.

Chung Thượng Thư: “... Ha ha.” May mắn là, ông ta vẫn chưa nói hết.

“Chỉ là một phần, một phần mà thôi.” Chung Thượng Thư khó khăn duỗi ra một ngón tay, lớn tiếng khóc than, “Ta cũng không còn cách nào khác. Ngươi nhìn đi, nha môn Hộ bộ nhiều năm rồi chưa được sửa chữa, trời vừa mưa xuống lập tức bị rỉ nước khắp nơi, mùa đông lại càng tệ hơn nữa, gió thổi bốn phía, lạnh đến nỗi khiến người ta run lấy lấy, lại không có tiền đốt chậu than, rất nhiều quan viên bị đông lạnh mà mắc bệnh thấp khớp lâu năm, ta nhìn mà trong lòng khó chịu. Mỗi một người đều là trụ cột trong nhà, nếu như bị lạnh đến mắc bệnh, không phải ta sẽ phụ lòng người ta sao...”

Mặc dù biết vị lão đại này cố tình làm ra vẻ, nước mắt cũng sắp chảy ra, nhưng Tân Nhất Lai làm sao có thể không biết xấu hổ từ chối yêu cầu này, thờ dài một hơi nói: “Thượng thư đại nhân, ngài không cần nói nữa, một phần thì một phần, xem như là tâm ý của hạ quan với các đồng僚 trong Hộ bộ.” Nói xong, Tân Nhất Lai lại nhìn Từ Canh một cái, Từ Canh cũng vội vàng nói: “Thượng thư đại nhân một lòng vì tập thể, bản vương kính nể không thôi.”

Chung Thượng Thư lau mặt, kéo tay Tân Nhất Lai nói: “Vây là chúng ta đã nói chuyện xong. Đúng rồi, ngươi tính xem, phần của ta một năm có thể lời bao nhiêu tiền?”

Tân Nhất Lai: “...”

Chung Thượng Thư kiếm được tiền, vừa lòng thỏa mãn mà chuẩn bị cáo từ, lại bị Từ Canh gọi lại, “Chung lão thỉnh chờ một chút, ta còn có một chuyện muốn nhờ.”

Ánh mắt Chung Thượng Thư lóe lên, nụ cười trên mặt trở nên có chút phức tạp, “Điện hạ xin nói.”

“Chuyện Thị Bạc tư do Công bộ quản lý quản, xin ngài hãy tạm thời giữ bí mật.”

Chung Thượng Thư cảm thấy bất ngờ, “Vì sao?”

Từ Canh mặt lộ vẻ khó đoán mỉm cười, “Ta nghe nói nha môn Lại bộ gần đây rất bận rộn, bởi vì mọi người như ong vỡ tổ muốn đến Thiên Tân và những nơi khác, tại sao lại như vậy thì không cần phải nói rõ. Nếu bọn họ đã muốn đi, sao lại không thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ chứ. Nha môn của Lục bộ đã nhiều năm chưa tu sửa, không phải trước mắt đang thiếu tiền sao, đây đúng là thời điểm thích hợp. Nghe nói, hiện tại ở Thiên Tân lương của một chức quan lục phẩm cũng đã tăng tới tám ngàn lượng bạc, chỉ tiếc Lại bộ Lưu thượng thư không chịu nhả ra.”

Bình thường Chung Thượng Thư chưa bao giờ nhìn Từ Canh chăm chăm như vậy, rốt cục một hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, về mặt thập phần vì diệu.

Ông ta nhìn Tân Nhất Lai một cái, nhưng Tân Nhất Lai một chút phản ứng cũng không có, bộ dáng thấy nhưng không thể trách, Chung Thượng Thư lại lau mặt, hoài nghi có phải mình quá mẫn cảm hay không, từ khi nào mà Thái tử điện hạ trưởng thành như vậy mà ông ta lại không hay biết. Bất quá nói đi thì nói lại, Thái tử tính kế mọi người chẳng kiêng nể như thế thật đúng là làm cho người ta rất hài lòng!

Vì vậy Chung Thượng Thư hắng giọng một cái, hết sức lạnh nhạt nói: “Chủ ý này của Điện hạ không tệ, lát nữa xuống nha môn, hạ quan sẽ tự mình đến phủ Lưu thượng thư một chuyến. Lão nhân kia nhất gan, sợ gánh trách nhiệm, những ngày qua liên tục trốn ở trong phủ giả vờ bị bệnh. Bất quá hạ quan và ông ấy có chút giao tình, nói rõ ràng thì tốt rồi. Ôi chao, nhìn nhiều năm như vậy, cuối cùng nha môn của Lục bộ chúng ta đã được tu sửa. Đúng rồi, chuyện như vậy chỗ Lý nội các và Lâm nội các sẽ không truyền ra ngoài.”

“Quý phủ của Lâm nội các vừa mới mưu cầu được một chức tri châu ở Thiên Tân, lúc này đoán chừng là đang rất hối hận, làm sao giám nói lung tung khắp nơi. Nhưng mà, vừa rồi đã cho người đi “chào hỏi” hai vị nội các, về phần Tân thái phó –” Từ Canh có chút lo lắng nhìn Tân Nhất Lai.

Chung Thượng Thư đặc biệt nghiêm túc khuyên nhủ: “Tiểu Tân, nếu không thì tối hôm nay đừng hỏi phủ nữa, ta sợ ngươi sẽ bị đánh.”

Tân Nhất Lai lại tỏ ra rất bình tĩnh, “Đa tạ Thượng thư đại nhân nhắc nhở, bất quá, mặc dù tính tình gia phụ có chút nóng nảy, lại không nói đạo lý. Trở về ta sẽ giải thích với ông ấy, sẽ không có việc gì.”

Chung Thượng Thư cười “Ha ha”, “Vậy thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngắm Hoa Khô Trước Đắc Ý Lâu

Tân Nhất Lai ở trước mặt Chung Thượng Thư nói chuyện hiên ngang lẫm liệt, không sợ hãi chút nào, vừa ra khỏi nha môn là đi tìm nhi tử làm cứu binh. Thụy Hòa làm việc ở phủ Chiêm Sự, nói là thị vệ của thái tử, nhưng thật ra là giúp đỡ Cố Văn xử lý chính vụ. Tuy Thụy Hòa tuổi còn trẻ, nhưng làm việc lại rất có trật tự, rất có khả năng, không đến mấy ngày thủ hạ trong Chiêm Sự phủ đã có vài phần kính trọng với cậu, ngay cả Cố Văn là một người chất phác cũng nhìn không được, cơ hồ mỗi ngày đều tán thưởng Thụy Hòa, đương nhiên, sẽ an bài cho cậu ngày càng nhiều việc hơn, thế cho nên mỗi ngày khi cung điện sắp khóa cửa Thụy Hòa mới có thể trở về nhà.

Tân Nhất Lai đi quanh quẩn trước cửa cung, đầu sắp rụng hết tóc rốt cục mới nhìn thấy Thụy Hòa về mặt một mồi đi ra, Tân Nhất Lai ba chân bốn cẳng xông lên trước một tay bắt lấy Thụy Hòa, “Lát nữa, về đến nhà con phải đi tìm tổ phụ hỏi công khóa (bài học), hỏi được càng nhiều càng tốt.”

Thụy Hòa mặt mày như con chó chết, uể oải nhìn xem Tân Nhất Lai: “Cha, ngài lại làm cái gì vậy?” Những lời này mấu chốt là ở một chữ “Lại”.

“Con đang nói cái gì vậy. Ta có thể làm cái gì chứ, thời gian qua ta vẫn luôn thành thật.”

“Vậy tại sao tổ phụ phải đánh ngài?”

Tân Nhất Lai hờn hờn: “Con đừng có nói càn, tổ phụ con muốn đánh ta khi nào.”

“Vậy tại sao ngài lại tìm con làm bia đỡ đạn.” Thụy Hòa vốn đã đoán ra: “Đây cũng không phải là lần đầu của ngài, trước kia chọc giận nương cũng tới tìm con. Nhưng mà hiện tại con đã không còn được việc, nếu thật sự lão nhân gia muốn nổi giận, con cũng không cản được, chỉ sợ còn sẽ bị liên lụy. Ngài nên ôm Tân ca nhi và Thọ ca nhi đi qua. Nếu Tổ phụ muốn động thủ, ngài để cho hai đứa bé khóc, tổ phụ bảo đảm không có cách.”

Tân Nhất Lai lập tức vỗ tay lên đầu: “Nói rất có đạo lý, thật không hổ là con ta, thật sự là quá thông minh, thông minh đệ nhị trong kinh thành.” Người thông minh nhất không cần phải nói cũng biết là ai.

Thụy Hòa: “...”

Hai người vừa mới tiến vào cửa phủ, Hồng thúc lập tức đến đón, sắc mặt phức tạp nhìn xem Tân Nhất Lai: “Đại gia, lão gia gọi ngài đến thư phòng.”

Tân Nhất Lai run người một cái, cố gắng trấn định mà nói: “Biết rồi, ta đi qua ngay.” Nói xong lòng bàn chân như có gió chạy tới Bích La viện, vào

phòng nhưng không thấy cặp sinh đôi đâu, chỉ có Hoàng thị và Đại Trân đang nói chuyện trong phòng.

Hoàng thị nhìn thấy vẻ mặt Tân Nhất Lai bối rối hoảng sợ, thuận tay đưa chén trà trong tay tới: “Chàng nôn nóng vội vàng làm gì, giống như là bị chó dữ đuổi theo vậy.”

Tân Nhất Lai nhận lấy cái ly ừng ực uống một hớp hết sạch: “So với chó dữ còn đáng sợ hơn! Nhi từ đâu?”

“An ca nhi không trở về cùng chàng sao?”

“Ta muốn hỏi Tân ca nhi và Thọ ca nhi.” Tân Nhất Lai vẻ mặt đưa đám nói: “Lão gia tử bảo ta qua đó, đoán chừng lát nữa sẽ bị đánh, ôm hai hài tử đến cứu mạng, nếu không hôm nay ta thâm rồi.”

Hoàng thị buồn cười, lại không muốn bật cười ngay trước mặt Tân Nhất Lai, chỉ đành phải cố nhịn cười, gương mặt đã nghẹn hồng: “Làm sao bây giờ, buổi sáng mầu thân cho người tới đón hai đứa nhỏ đi rồi, bảo là muốn giữ lại vài ngày.”

Đại Trân đứng lên nhẹ ho một tiếng: “Con bồi a cha đi. Tổ phụ trọng mặt mũi, chắc sẽ không phát hỏa ngay trước mặt nữ nhi đâu.”

Tân Nhất Lai ngẫm lại cảm thấy có chút đạo lý, lão gia tử mặc dù nghiêm khắc, nhưng thời gian qua chỉ nhằm vào ông ta, Đại Trân dù sao cũng là cô nương gia, truyền thống xưa nay của Tân gia là luôn nuông chiều nữ hài tử, con tức của lão gia tử dù có lớn hơn nữa cũng không thể phát hỏa ngay trước mặt Đại Trân.

“Lát nữa tùy theo hoàn cảnh mà hành sự.” Tân Nhất Lai thấp giọng dặn dò khuê nữ, “A cha đều nhờ vào con.”

Đại Trân nháy mắt mấy cái với Tân Nhất Lai: “Ngài cứ yên tâm đi.”

Hai cha con nàng vừa vào nhà, Tân lão gia tử vừa nhìn lập tức hiểu ra, dựng râu tròng mắt muốn nổi đóa, vẻ mặt sa sầm nói: “Trân nha đầu đi về trước đi, tổ phụ có chính sự phải nói cùng cha con.”

Nhưng Đại Trân không hề sợ ông, cười hi hi hành lễ, lại tiến lên khoác tay lão gia tử nói: “Gia gia người có chuyện gì thì lát nữa nói với cha con, tôn nữ cũng có chuyện quan trọng muốn thỉnh giáo ngài đây. Ngài còn nhớ lần trước con từng đề cập với người chuyện mở cửa hàng không, hiện tại con đang tìm vài nơi, cũng không biết rốt cuộc chỗ nào mới thích hợp. Gia gia ngài kiến thức rộng rãi, cho tôn nữ chút ý kiến đi? Một chỗ ở thành Đông Hưng, Bình phố...”

Tân lão gia tử mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không thể nói lời mất hứng, Tân Nhất Lai nhân cơ hội, bàn chân như bôi dầu, lạng lẽ chạy trốn.

Đến buổi tối lúc ăn cơm, rốt cục Tân lão gia tử vẫn bắt Tân Nhất Lai đến dạy dỗ một trận, may mắn không có động tay động chân, về phần bị mắng, Tân giáo sư bày tỏ chút mưa phùn này quả thực không là cái gì.

Nhưng mà vấn đề của Đại Trân vẫn không được giải quyết, nàng vì chuyện cửa hàng mà đau đầu không thôi. Tân lão gia tử mặc dù học vấn cao, nhưng đầu óc không có một chút gì về việc buôn bán, nếu thật sự đề ông ấy đưa ra chủ ý, vài phút là lỗ hết sạch tiền. Cũng may lão gia tử chỉ hung ác trước mặt Tân Nhất Lai, đối với cô nương trong nhà vẫn còn rất sáng suốt, nghe thấy Đại Trân muốn mở cửa hàng cũng không giận, còn hưng trí bưng bưng dùng sức nghĩ ra đủ mọi chủ ý.

Ngược lại Hoàng thị có thể nghĩ ra chủ ý, nhưng lại hết lần này tới lần khác cố ý không chịu nói ra, nhất định muốn nhìn Đại Trân tự mình giải quyết. Đại Trân nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đi tìm “Cố huynh” làm cố vấn. Mặc dù Cố huynh nói trên phương diện làm ăn đều do nàng định đoạt, nhưng dù sao cũng là đối tác, chuyện làm như thế nào thì cũng nên báo với người ta một tiếng.

Vì vậy sớm tinh mơ ngày hôm sau, Đại Trân đến Võ anh Hầu phủ tìm người, kết quả lại chụp hụt, đầy tớ của Hầu phủ chỉ nói Đại lang không ở trong phủ, hỏi đi đâu vậy lại không nói ra được.

”Không bằng buổi chiều Tiểu lang quân lại đến?” Thị vệ Cố phủ vô cùng khách khí đề nghị: “Có lẽ buổi chiều Đại lang sẽ trở lại.”

Đại Trân bắt đầu đi: “Nếu huynh ấy trở lại, người bảo huynh ấy đến thành tây phủ Tân thái phó tìm ta, a, nói là tìm Tam lang.”

Thị vệ khô khan cười: “Nhất định nhất định.” Chờ Đại Trân vừa đi, hần lập tức truyền tin tức vào trong cung.

“Cố gia Tiểu Tam lang.” Từ Canh lập tức nhớ tới tiểu lang quân cười mở hào phóng lại cố làm ra vẻ thành thực kia, tâm tình tự nhiên trở lên vui vẻ, “Cũng không biết tiệm tạp hóa hần mở ra sao rồi?” Hần lật sách trong tay, tiện tay ném nó qua một bên, “Dù sao cũng không có việc gì, đi xem hần một chút cũng tốt, dù sao cũng đã bỏ ra hai vạn lượng bạc.”

Kim Tử không lên tiếng, thầm nghĩ trong lòng, sao lại không có việc gì để làm, những thứ không nói khác, ngay đến bài tập Tân thái phó giao cho còn không động bút. Nhưng mà, thái tử điện hạ đã nói là không có chuyện gì thì sẽ không có chuyện gì.

Vì vậy, mới vừa ngủ trưa dậy, Đại Trân lập tức nhận được thiệp mời của “Cố gia Đại lang”.

“Tại sao hần lại không vào trong phủ?” Đại Trân nhỏ giọng nói lầm bầm “Chẳng lẽ cũng sợ bị tổ phụ mắng?” Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng nàng vẫn nhanh chóng thay xong quần áo, mang theo vài hộ vệ ra phủ đi thẳng đến Đắc Ý Lâu.

Đắc Ý Lâu là tửu lâu nổi danh nhất kinh thành, cũng nổi danh là đắt tiền, nghe nói một bàn tiệc bình thường có thể bán được mười mấy lượng bạc, nhưng mà trong kinh thành thiếu nhất chính là người không có tiền, nơi này buôn bán vô cùng tốt, trong đại sảnh cũng không tẻ, nếu muốn lên nhĩ gian, có tiền chưa chắc đã đặt trước được.

Hôm nay Đắc Ý Lâu lại phi thường náo nhiệt, hai tầng lầu đại sảnh không còn chỗ ngồi, bên trong bên ngoài tất cả đều là người, người đông chen chúc nhau, Đại Trần mất rất nhiều sức lực mới chen vào được.

“Hôm nay không lấy tiền sao, sao lại nhiều người như vậy?” Đại Trần thật vất vả mới đi lên lầu ba nặng nề thở phào nhẹ nhõm, trước kia nàng cũng từng đi qua Đắc Ý Lâu, mặc dù buôn bán không tẻ, nhưng cũng không chen chúc giống như hôm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu nhị trong tiệm dẫn đường cười hơ hớ trả lời: “Lang quân có điều không biết, gần đây các đại Hoa Lâu trong kinh thành đang cạnh tranh chọn hoa khôi, mỗi tuần sẽ có một xe hoa đi qua Đắc Ý lâu của chúng ta, cho nên hôm nay mới náo nhiệt như vậy. Ngài đã đặt chỗ ở nhĩ gian, nơi có chỗ nhìn tốt nhất, lát nữa nhất định sẽ thấy rất rõ ràng.”

Đại Trần lập tức hứng thú, “Hoa... Hoa khôi? Xinh đẹp không, người gặp qua chưa? Khi nào thì các nàng đi qua?”

Gương mặt của hộ vệ theo hầu sa sầm, nếu như thực sự là một lang quân thì không nói, một tiểu cô nương sao lại cảm thấy hứng thú với hoa khôi như thế, nếu không biết còn tưởng rằng đây là một tiểu sắc quỷ.

Tiểu nhị lại thấy nhưng không thể trách: “Cũng sắp rồi.”

Đại Trần cũng không nói nhiều với hầu nữa, sai bước hướng tới nhĩ gian, vào phòng vung tay với Từ Canh nói: “Lát nữa chúng ta nói sau.” Nói xong, ba chân bốn cẳng vọt tới cửa sổ không ngừng nhìn xung quanh, lập tức kích động chỉ xuống phía dưới nói: “Đến rồi đến rồi! Chúng ta thật đúng là may mắn, đúng lúc các nàng đi qua nơi này.”

Từ Canh u mê đi theo sát đến bên cửa sổ, theo phương hướng ngón tay Đại Trần nhìn lại, cau mày nói: “Dưới là vật gì, sao lại nhiều người như vậy?”

“Hoa khôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Trần kích động trở nên đỏ bừng: “Đang ở phía sau xe hoa, đều tách ra ngồi, có vài cái, huynh xem xem, a o khuôn mặt nhỏ nhắn thật trắng.”

Từ Canh có chút lúng túng, không biết nên bày ra vẻ mặt gì. Hắn nhìn kỹ Đại Trần một chút, vóc dáng vẫn còn cao hơn nữa, nhỏ nhỏ gầy gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tròn trịa, có một cảm giác xinh đẹp khó phân biệt, nhưng vừa nhìn chính là một tiểu hài tử không lớn, tại sao khi thấy nữ nhân lại hưng phấn như vậy. Tân tiền sinh và Thụy Hòa đều không phải là kẻ háo sắc, rốt cuộc tiểu gia hỏa này giống ai?

Đội ngũ xe hoa càng đi càng gần, tiếng động ầm ỉ trong Đắc Ý Lâu cũng càng ngày càng lớn, nhóm người xem náo nhiệt lớn tiếng nói chuyện, nghị luận xem vị mỹ nhân trên xe hoa nào là quyến rũ nhất, còn có tay ăn chơi hô danh hiệu của mỹ nhân rồi ném đồ lên xe, thậm chí còn có người ném khăn tay. Cũng may Đại Trần mặc dù kích động, vẫn còn có chút đứng mực, chỉ đi theo hô vài tiếng, cũng không làm ra hành động gì quá đáng, nếu không, Từ Canh cảm thấy hẳn nên giúp Tân tiền sinh quán giáo hải tử này thật tốt.

Rốt cuộc xe hoa cũng đã đi đến bên dưới Đắc Ý Lâu, tốc độ rõ ràng là chậm lại, cơ hồ là dừng lại bất động. Mọi người đều biết khách nhân bên trong Đắc Ý Lâu không phú thì quý, so với người bên ngoài thì ra tay hào phóng hơn rất nhiều, nếu có thể giành được trái tim của một thanh niên tài tử thì cực kỳ may mắn, nói không chừng còn có cơ hội hoàn lương* nữa.

*Hoàn lương: gái điếm hoàn lương lấy chồng.

“Huynh cảm thấy cô nương nào xinh đẹp nhất?” Đại Trần hồn nhiên chưa phát hiện ra sự khác thường của Từ Canh, hai mắt vẫn như cũ tỏa sáng nhìn chăm chăm lầu dưới, nhô cả người ra ngoài cửa sổ, hận không thể từ cửa sổ nhảy xuống, “Ta cảm thấy cô nương mặc sa y lục sắc tương đối xinh đẹp. Huynh nhìn miệng nàng kia, thật là đỏ!”

Từ Canh bĩu môi, “Bây giờ đang là đại thu*, mặc một kiện sa y, áo rách quần manh, cũng không sợ lạnh. Mặt trắng như vậy, đoán chừng là trát nửa cân phấn lên mặt, miệng còn bôi thành như vậy, rất giống yêu tinh.”

*Đại thu: mùa thu hoạch chính (khoảng tháng 9, tháng 10).

Đại Trần lập tức ghen hờn, chậm rãi nghiêng đầu lại quan sát hắn từ trên xuống dưới, “Cố huynh rất giống Nhị lang nhà chúng ta.”

“Như thế nào?”

“Như một cổ giả*.” Đại Trần nhăn mũi, vờ vai hắn đặc biệt tận tình khuyên bảo: “Tục ngữ nói thực sắc tính dã*, mọi người đều thích cái đẹp, thích nhìn mỹ nhân không phải là chuyện gì xấu, người trẻ tuổi, không cần phải bảo thủ như vậy.”

*Cổ giả: có thể hiểu là người có tính tình cổ hủ như một ông lão.

*Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Từ Canh nhìn khuôn mặt trẻ con mập mạp của nàng, nghe giọng nói ra vẻ ông cụ non của nàng, thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải.

Toàn bộ xe hoa dừng lại dưới Đắc Ý Lâu hơn một khắc (khoảng 15p), từ đầu đến cuối Đại Trần đều độc chiếm vị trí cửa sổ, bình luận về chúng mỹ

nhân bên dưới, một hồi còn gọi được tên hai ba mỹ nhân. Từ Canh chỉ làm như không nghe thấy, lòng mảy mui lại tự mình uống trà, không cần thận uống hơi nhiều, mắc tiểu.

Đại Trân vẫn hưng trí bừng bừng nằm ở cửa sổ, Từ Canh phỏng đoán xe hoa không đi thì nàng cũng không chịu trở về nói chuyện đứng đắn, đứng lên đi đến quan phòng (phòng vệ sinh). Hắn đi đại tiện xong quay lại, mới đi vào hành lang, lập tức nhìn thấy bên kia hành lang có hai người đang đi ra, Từ Canh lơ đãng nhìn sang, trong lòng lập tức dâng lên cơn sóng thần.

Tác giả có lời muốn nói: Quả nhiên còn là cần một giọng nói, xuất hiện rất nhiều chân ái, cảm động ỉng.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Miệng Lưỡi Của Đại Trân

Từ Canh biết đời trước mình không phải là một vị hoàng đế tốt, tại vị gần mười năm chưa làm được bao nhiêu chuyện lợi quốc lợi dân, cho nên sau này bị Tần tiên sinh mắng chết đi sống lại, hoàn toàn không còn thể diện hân cùng chưa bao giờ sinh lòng oán giận, nhưng mà, Tần tiên sinh có tư cách mắng hân chỉ trích hân, chỉ có Triệu Nghiên Nghiên, hoàng hậu đời trước của hân là không bao giờ có tư cách này.

Đúng vậy, người đang đi tới từ đầu bên kia hành lang chính là hoàng hậu đời trước của Từ Canh – Triệu Nghiên Nghiên, nữ nhân Từ Canh chán ghét căm hận nhất trên đời này. Từ Canh và Tuệ vương vì bản thân ham muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mặc dù Từ Canh hận bọn họ, nhưng cũng không đến nỗi thất thố, nhưng Triệu Nghiên Nghiên là một con sói nguy hiểm, Từ Canh vừa nghĩ tới thì hận nghìn răng nghìn lợi.

Triệu Nghiên Nghiên là cháu ruột của Triệu quốc công, nhưng phụ thân chỉ là thứ tử, lại là hạng người vô năng, gia tộc cũng dần dần suy bại, sau này Triệu thị vào cung, vì để cho nhà mẹ đẻ nàng ta không đến mức quá khó nhìn, Từ Canh tự mình hạ chỉ phong tước vị cho Triệu phủ, nếu không Triệu gia bọn họ đã sớm biến thành người sa cơ thất thế. Sau này Triệu Nghiên Nghiên vào cung, mặc dù Từ Canh không sùng ái mấy, nhưng cũng chưa từng có lỗi với nàng ta, nàng ta không có con, hậu cung không yên, cũng là Từ Canh liên tục che chở.

Nhưng hết lần này tới lần khác chính nữ nhân này, không chỉ không biết ơn, âm thầm cùng tư thông với người ta không nói, lại còn hạ độc trong đồ ăn của hân, làm hại hân hơn ba mươi tuổi vẫn không sinh được con, huyết mạch hoàng gia bị mất trong tay hân, mỗi lần Từ Canh nghĩ đến đây thì vô cùng tức giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng ta.

Có lẽ là ánh mắt phần hận của Từ Canh quá rõ ràng, Triệu Nghiên Nghiên nhảy cảm co rúm lại một cái, ánh mắt quét tới, đúng lúc chống lại ánh mắt của Từ Canh, nàng ta lập tức sợ hết hồn, cuống quýt trốn đến sau lưng biểu huynh Tạ Diễm, sợ hãi xin giúp đỡ nói: “Biểu huynh, người kia thật đáng sợ.”

Tạ Diễm lập tức ngăn cản phía trước nàng ta, nhủ mảy mui cảnh giác trừng mắt nhìn Từ Canh, quát lên: “Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa sẽ móc mắt ngươi xuống.”

Hôm nay Triệu Nghiên Nghiên vụng trộm chạy ra ngoài, cũng mặc một thân nam trang, chỉ là ngày thường nàng ta ít khi hoá trang như thế, nên không có khí khái của nam tử, hơi có phần dờ ờ thảng. Tạ Diễm biết Từ Canh đã nhìn ra thân phận nữ tử của nàng ta, trong lòng có chút căng thẳng, sốt ruột, giọng nói trở nên cứng rắn hơn.

Từ Canh cười lạnh, trong lòng sinh ra xúc động muốn tiến lên bóp chết đôi gian phu dâm phụ này, nắm tay thật chặt, móng tay cũng đâm vào trong da thịt.

“Ồ, là hung phạm.” Không biết Đại Trân đứng ở cửa khi nào, chống nạnh khí thế hung hăng hướng về phía Tạ Diễm châm chọc khiêu khích, “Lá gan của vị đại gia này không nhỏ, động một chút là muốn móc mắt người ta, người thử đến đây móc coi! Ngươi không nhìn người ta chăm chăm, làm sao biết người ta đang nhìn, hơn nữa, mắt của ngươi có vấn đề à? Mở to hai mắt ra nhìn một chút có đại nam nhân nào ra cửa còn tô son điểm phấn, bóp eo thon nhỏ không? May là vị huynh trưởng này của ta là người phúc hậu, bất quá chỉ là cảm thấy hiếm có mới nhìn, đổi lại là người khác, chỉ sợ đã động tay động chân! Không muốn người ta nhìn, thì ngoan ngoãn nuôi ở trong phủ đừng mang ra ngoài, nếu không, chắc chắn...”

Ánh mắt của nàng càn rỡ quét qua người Triệu Nghiên Nghiên, hiển nhiên coi nàng ta là thiếp thất được người có tiền nuôi dưỡng cung chiều, hoặc là nói, nàng cố ý nói Triệu Nghiên Nghiên là luyến sủng. Khiêu thâm mỹ của Đại Trân vô cùng nam tính, nam nhân phải cường tráng kiên cường, anh khí bừng bừng, nữ tử thì phải thiên kiều bá mị, xinh đẹp động lòng người, cho nên, đối diện với loại người một thân son phấn éo là nàng rất là không thích, quả thực chính là khinh bỉ.

Triệu Nghiên Nghiên tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nước mắt lượn vòng trong hốc mắt, muốn rơi nhưng không rơi, giống như hoa đào gặp mưa, rất là đáng thương, khiến trong lòng Tạ Diễm đau đớn. Nhưng miệng lưỡi Tạ Diễm không đủ sắc bén, biết mình không cãi lại Đại Trân, lại nhìn thấy Từ Canh cao to cường tráng hơn hân ta, hơn nữa ánh mắt hung ác không giống người tốt, hân ta càng không dám động thủ, chỉ đành phải oán hận trừng mắt nhìn hai người bọn họ một cái, ôm Triệu Nghiên Nghiên đi xuống lầu.

Mặc dù không thể ăn tươi nuốt sống hai người bọn họ, nhưng có thể khiến hai người đó tức giận thành như vậy, trong lòng Từ Canh cũng thấy rất hả giận, lại nhìn Đại Trân một cái, càng cảm thấy tiểu quý này đáng yêu, thật không hổ là nhi tử của Tần tiên sinh.

Quay lại, Từ Canh cảm kích nói lời cảm tạ, lại nói: “Nhìn không ra đệ tuổi còn nhỏ, mà miệng lưỡi lại rất lợi hại.”

Đại Trân mắt híp quét mắt nhìn hẩn một cái, “Huynh so với ta cũng không lớn hơn bao nhiêu, lại nên giọng ông cụ non, nghe được không tự nhiên.” Nàng dùng một chút, trông mắt đột nhiên chuyển một cái, vẻ mặt trở nên thần bí lại sâu xa, “Nói thật, vừa rồi tại sao Cố huynh lại nhìn chăm chăm vào người nọ? Chẳng lẽ huynh...” Đoạn tự phân đào gì gì đó...

Xương sườn trong miệng Từ Canh rớt ra, hặn không thể học máu, “Ngươi ngươi ngươi... Đừng nói càn, ta chính là...” Hẩn tức giận đến không biết nói làm sao.

Cũng may Đại Trân chỉ nói đùa, thấy vẻ mặt hẩn dữ tợn, vội vàng chuyển đề tài, “Cố huynh, huynh ăn trước đi, lát nữa ta sẽ nói với huynh về chuyện cửa hàng.”

Từ Canh để đĩa xuống, đẩy đồ ăn trước mặt ra, “Quên đi, không có khẩu vị, nghe đệ nói vậy.”

“Đừng, bàn tiệc ở Đắc Ý Lâu rất là đắt đỏ.” Đại Trân cầm đĩa gấp một miếng thịt lợn lên ném thử, con mắt sáng long lanh, không ngừng gật mạnh đầu, “Đúng là ăn ngon thật, thảo nào bán mắc như vậy.” Nói xong nàng lại gấp một miếng nữa, nghiêm túc giống như đang ăn trân bảo hiếm thấy vậy.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Từ Canh thấy có người ăn com như thế, giống như đây chính là chuyện quan trọng nhất trên đời này, mà thức ăn trên bàn cũng chính là mỹ vị ngon nhất trên đời. Nhìn thấy nàng ăn ngon lành, không hiểu sao Từ Canh cảm thấy hình như bụng của mình cũng có chút đói, vì vậy lại cầm đồ ăn trở lại, cùng Đại Trân dùng com.

Cùng ăn com với một thùng com, không cẩn thận cũng sẽ biến thành một thùng com, Từ Canh không cẩn thận ăn quá no. Kim Từ tiến lập tức tiến lên rót trà, Đại Trân liếc nhìn nước trà trong chén của hẩn một cái, “Mới vừa com nước xong không được uống trà, không tốt cho bao tử, có thể bị sỏi thận.”

“Sỏi thận là cái gì?” Nhà quê Từ Canh tò mò hỏi.

Đại Trân sững sờ một chút, kỳ thật nàng cũng không biết rõ, chỉ nghe Hoàng thị nói qua thì nhớ kỹ. Nhưng mà, cho dù không biết thì cũng không thể lộ ra cái dốt, vì vậy suy nghĩ một chút, nàng ra vẻ bí hiểm, “Nói huynh cũng không biết.”

Từ Canh: “...”

Cũng may đời trước tính tình của Từ Canh đã sớm bị Tân Nhất Lai mài cho không còn gì, nhất là trước mặt vị Tiểu Tam lang là con của ân sư, lại muốn cho mặt mũi, cho nên hẩn cũng không tức giận, dù sao sỏi thận gì đó, vừa nghe là biết không phải vật gì tốt.

Đại Trân tìm được ba chỗ mở cửa hàng, vị trí cũng không tệ, nhưng mà vì để cho Từ Canh có thể hiểu hơn, nàng còn cố ý vẽ bản đồ, đáng tiếc Từ Canh mở to hai mắt nhìn hồi lâu nhưng lại không hiểu, “... Đây là cái bản đồ quỷ quái gì vậy? Chữ như gà bới! Đệ thật sự là con của Tân tiên sinh sao?”

“Đã sớm nói với huynh là ta rất ngốc rồi.” Đại Trân bị hẩn dạy dỗ nhưng mặt không đổi sắc, cười hơ hớ thu bản đồ về cho Tiểu Đạo cất đi, “Nếu xem không hiểu thì đừng xem nữa, chúng ta đi thôi.”

Từ Canh còn tưởng rằng nàng tức giận, lập tức thay đổi thái độ trở nên cẩn thận, “Cũng không phải là xem không hiểu, nếu không thì, ta nhìn lại một lần nữa.”

“Đừng.” Đại Trân phóng khoáng vung tay lên, “Chúng ta đi khảo sát thực địa.”

Lời của nàng mặc dù có điểm kỳ quái, nhưng mà ngược lại có thể nghe hiểu, Từ Canh nghĩ, rốt cuộc cũng là do Tân tiên sinh sinh ra, trước kia Tân tiên sinh khi nói chuyện cũng có chút kỳ quái.

Đi xuống lầu, Đại Trân nhìn thấy xe ngựa của Võ Anh Hầu phủ cao lớn uy phong, nhìn lại xe ngựa nhỏ bé đáng thương nhà mình, quyết đoán xoay người đi cùng Từ Canh. Lên xe ngựa, nàng thoải mái duỗi lưng một cái, lại vươn tay vươn chân, “Vẫn là xe ngựa nhà huynh ngồi thoải mái nhất.”

Từ Canh có chút bất ngờ, “Tân gia cũng không thiếu tiền.” Hơn nữa, lấy tính cách yêu thích hưởng thụ của Tân tiên sinh, sẽ không để cho hài tử trong nhà chịu khổ chịu tội mới phải.

“Không phải là chuyện tiền nong.” Đại Trân bi thương thở dài, “Tổ phụ của ta... Chao ôi.”

Cuộc sống hàng ngày của các nàng ở Tô Châu rất là thoải mái, Tân Nhất Lai và Hoàng thị chưa bao giờ để người của mình chịu ủy khuất, càng sẽ không ủy khuất hài tử, chi phí ăn mặc trong nhà vô cùng tốt, ra cửa là ngồi xe ngựa rộng rãi thoải mái, nhưng mà khi trở lại kinh thành thì bị Tân lão gia từ mắng, nói bọn họ xa xỉ lãng phí, Tân Nhất Lai không có cách, đành phải cắt giảm chi phí, đương nhiên, cắt giảm chủ yếu là những thứ bên ngoài, ngược lại ăn mặc trong nhà thay đổi không lớn.

Vừa nhắc tới Tân thái phó, Từ Canh lập tức tỏ ra đã hiểu, “Đúng đúng. Lão gia từ làm việc luôn cẩn thận, ta biết.”

Hai người ngồi nhìn ta, ta nhìn người, đột nhiên sinh ra cảm giác gặp được tri kỷ lâu năm.

Xe ngựa đi không nhanh, trên xe không xóc nảy chút nào, Đại Trân cảm thấy đây mới là tư thế bình thường khi ra ngoài. Đang hâm mộ, xe ngựa đột nhiên chấn động, hình như có vật gì đó nặng nề đụng phải xe ngựa, Đại Trân nhất thời ngồi không vững, “Ầm—” từ trên chỗ ngồi ngã xuống.

“Ui da – -” Đại Trân bị đau phát ra một tiếng thét kinh hãi, đang muốn oán hận, một cánh tay chợt đưa qua bắt được cánh tay của nàng. Khuôn mặt Từ Canh trầm như nước, một tay giữ Đại Trân thật chặt, tay kia từ bên hông lấy ra một cây chủy thủ để ngang trước mặt. Đồi trước hấn bị đâm mà chết, trong lòng có bóng ma, đã sớm hình thành thói quen mang theo binh khí tùy thân, hiện nay bỗng nhiên có điều khác lạ, hấn theo bản năng rút thanh chủy thủ ra.

Hai mắt Đại Trân không chớp, vô cùng kinh hãi, “Này này... Có thích khách?” Dưới chân thiên tử, còn đang là ban ngày ban mặt, thế nhưng lại có người cả gan dám ra đây hành thích? Rốt cuộc Cố gia Đại lang đã đắc tội với ai?

Khi đang nói chuyện, xe ngựa lắc lư “ầm ầm” vài cái, nhưng không có lật xe, chỉ là Đại Trân ngồi bên trong xe không rõ tình huống bị dọa cho vô cùng sợ hãi, cũng may Từ Canh coi như trầm ổn, lại dùng lực ôm nàng, Đại Trân mới không còn bị đụng vào xe.

Ngoài xe ngựa nhanh chóng nổi lên những tiếng động lớn ầm ỹ, Từ Canh nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng gọi “Hộ giá”, trong nội tâm hơi bình tĩnh. Thị vệ đi theo hấn không ít, chỉ là đều ẩn núp trong bóng tối, người khác cũng không thể biết. Có bọn họ, hơn trăm kẻ xấu tầm thường cũng không đủ gây sợ hãi. Từ Canh chỉ khó hiểu là rốt cuộc ai đã động thủ với hấn, Tà gia mặc dù kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng cũng chỉ hướng về phía những quan viên tầm thường, Hồng Gia Đế đang tại vị, có cho Tà gia một trăm lá gan, bọn họ cũng không dám ra tay với Từ Canh ngay trên phố xá sầm uất.

Nhưng mà, ngoại trừ Tà gia, còn ai sẽ hấn hấn tận xương, nhất định muốn tính mạng của hấn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tặng Cho Huynh Một Ít Xà Bông Thơm Nè!

Âm thanh xôn xao bên ngoài nhanh chóng được dẹp loạn, Đại Trân thò đầu từ trong ngực Từ Canh ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt nhìn chăm chăm khoảng cách từ cổ đến dao găm, hô hấp rõ ràng hơi chậm lại, “Cố... Cố huynh có thể thu đao lại không, quá dọa người.”

Lúc này Từ Canh mới mặt không thay đổi thu thanh chủy thủ cắm vào vỏ đao, lại nói: “Khiến đệ sợ?”

Đại Trân nặng nề thở ra một hơi, lắc đầu, “Không sao, chỉ sợ đụng phải lưỡi đao khiến bản thân bị thương. Chuyện ta đã thấy còn đáng sợ hơn chuyện này gấp mười lần. Động đao, thấy máu!” Nàng làm động tác cắt cổ, Từ Canh bị nàng chọc cho cười rộ lên, “Ta đã quên chuyện trên đường trở về kinh thành các người đã gặp phải đạo tặc.”

“Chuyện này rốt cuộc là sao? Có người muốn hại huynh, huynh đã đắc tội với người nào vậy?” Đại Trân có chút không được tự nhiên nhẹ nhàng đẩy Từ Canh ra, giả vờ giả vịt chuyển động bả vai và cánh tay, trên gương mặt tròn nhỏ nhắn hơi phấp phồng. Nàng cũng không phải là cô nương xấu hổ ngượng ngùng, thế nhưng chưa bao giờ thân mật với một nam tử xa lạ như vậy, cảm giác có chút kỳ quái hơi khó chịu, nhưng cũng không ghét.

Có lẽ là bởi vì mùi trên người hấn rất dễ ngửi, Đại Trân nghĩ, hương trà nhàn nhạt trộn lẫn với trầm hương, nhẹ nhàng khoan khoái lại ấm áp.

Từ Canh cười khỏ, “Có lẽ chỉ là ngoài ý muốn.” Hấn thật sự không biết rốt cuộc là tên nào không muốn sống nữa, dám can đảm gây rối giết người.

Vừa mới dứt lời, bên ngoài truyền đến giọng nói thật thấp của Kim Từ, “Lang quân, ngài không sao chứ.”

Từ Canh vén rèm xe lên, bên ngoài vô cùng yên tĩnh, trên đường cái không một bóng người đi đường, vắng vẻ. Trong không khí có mùi máu tươi nhàn nhạt, trên mặt đất còn sót lại vài vết máu lớn, ánh mặt trời ngày thu chiếu xuống, vô cùng chói mắt. Từ Canh nhăn mặt nhíu mày, không mang theo một tia tình cảm hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đằng trước có con ngựa bị kinh sợ, đụng phải người, chúng ta bị liên lụy.”

Từ Canh “A” một tiếng, quay đầu nhìn về phía Đại Trân cười, “Ta đã nói là ngoài ý muốn mà.”

Đại Trân còn muốn ra ngoài xem náo nhiệt, lại bị Từ Canh lấy tay đẩy, nhấn đầu của nàng đẩy trở về, “Có cái gì tốt, mau vào đi.”

Từ Canh cũng không dùng nhiều sức lực, nhưng Đại Trân lại bị hấn đẩy ngã trên mặt đất. Từ Canh sợ hết hồn, cuống quýt vươn tay đến kéo nàng lên, ân cần hỏi: “Ngã có đau không?”

Đại Trân tức giận sửa sang lại đầu tóc, tức tối trừng mắt nhìn hấn, “Đầu tóc rối bù rồi.” Nàng trừng mắt tức giận thật đáng yêu, giống như con mèo nhỏ đang xù lông.

Từ Canh có chút buồn cười, lại sợ nàng tức giận. Không biết tại sao, hấn đặc biệt có hảo cảm với Tiểu Tam lang của Tần gia, a, có lẽ là bởi vì hấn là nhi tử của Tần tiên sinh, hoặc là bởi vì hấn đã cứu hấn từ này – – mặc dù tiểu quý này không biết.

“Có người chết sao? Ta nghĩ thấy mùi máu tươi, thật đáng thương.”

“Không phải là máu người, là máu của ngựa.” Từ Canh trợn mắt nói dối, “Con ngựa kia nổi điên chạy loạn, bị người ta làm thịt.” Hân nháy mắt với thị vệ ở ngoài, lại nói: “Tiếp tục đi thôi, lát nữa người của nha môn Kinh Triệu đoàn sẽ đến, chúng ta đừng đứng ở chỗ này làm vướng bận.”

Thị vệ hiểu ý, lập tức nhỏ giọng lui ra. Từ Canh thả màn xe xuống rồi ngồi trở lại chỗ cũ, xe ngựa nhanh chóng chuyển động.

Hai người bọn họ giống như chưa có chuyện gì xảy ra, đến xem chỗ mở cửa hàng, Từ Canh cũng đi theo nhưng không ra được chủ ý, “Tựa hồ cũng không tệ lắm, Tam lang cảm thấy thế nào?”

“Cho nên mới do dự.” Đại Trần gãi gãi đầu, vẻ mặt phức tạp rồi rầm, một lát sau, nàng giống như đưa ra một quyết định, khẽ cắn răng chần chừ nhỏ giọng nói: “Kỳ thật — ta còn có một ý.”

Lúc nàng nói chuyện hai mắt phát sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa thoát nhìn có chút ngốc nghếch, lại vô cùng đáng yêu, Từ Canh nhớ tới khi còn bé cũng đã từng nuôi một con mèo, trong lòng nhin không được trở nên vui vẻ.

“Đệ nói thử đi?” Từ Canh giả vờ ho khan, giấu đi sự vui vẻ.

“Ta nghĩ, nếu không thì, chúng ta dứt khoát chọn cả ba cửa hàng này luôn đi.” Nàng chống nạnh, dáng vẻ đang làm việc lớn.

Từ Canh nghe vậy cũng không bị kinh hãi, biểu hiện trên mặt hơn nửa là hiếu kỳ, “Vì sao?”

“Ta nghĩ là, nếu chúng ta mở tiệm tạp hóa làm ăn tốt, chỉ sợ sẽ lập tức có người học theo, hai ba tháng là nơi nào cũng mở, đến lúc đó việc buôn bán của chúng ta chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Không bằng đi trước một bước, mở ba cửa hàng cùng lúc, chúng ta sẽ chọn những vị trí tốt nhất, người khác muốn học, cũng không thể mau chóng tìm được nơi thích hợp, như vậy, qua mấy tháng chúng ta sẽ là độc nhất trong kinh thành, những khách nhân muốn mua đồ, nghĩ đến đầu tiên chính là cửa hàng của chúng ta, người khác muốn đoạt mỗi làm ăn cũng sẽ không dễ dàng.”

Rốt cuộc vẫn là nữ nhi do Hoàng thị dạy dỗ, ở phương diện buôn bán Đại Trần đặc biệt có thiên phú, mặc dù tuổi còn nhỏ, mặc dù có rất nhiều chỗ chưa suy tính chu toàn, nhưng người có tài cũng sẽ dần dần lớn lên. Từ Canh cảm thấy nếu đời trước Tiểu Tam lang không chết, chỉ sợ Tân tiên sinh kiếm tiền cũng không bằng hắn.

“... Huynh cảm thấy ta nói có lý không?” Đại Trần mong đợi nhìn hắn, chỉ chờ hắn gật đầu một cái, sẵn sàng để bổ sung thêm yêu cầu vào “Đầu tư”.

Từ Canh trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng mở miệng, “Cần bao nhiêu tiền?”

Đại Trần nặng nề thở ra một hơi, có chút không dám tin, “Huynh... Huynh đồng ý?”

“Đó là đương nhiên,” Từ Canh cười, “Đệ nói rất có đạo lý. Chúng ta thật vất vả mới có biện pháp kiếm tiền, không thể để cho người khác học được. Nhưng mà, bây giờ ta không mang theo nhiều tiền — “

“Không sao, chúng ta lấy được cửa hàng trước là tốt rồi.” Đại Trần kích động nói: “Ta đã đề cập qua với gia mẫu, người đã đồng ý cho ta vay một ít.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Canh nghĩ, “Mấy ngày nữa ta sẽ cho người đưa đến phủ của đệ.”

Hai người sáng khoái hợp tác làm ăn, chỉ chốc lát sau đã quyết định xong các vấn đề chi tiết, mắt thấy thời gian không còn sớm, Từ Canh đưa Đại Trần về phủ xong chuẩn bị hồi cung, lúc gần đi lại bị Đại Trần gọi lại, “Cố huynh chờ một chút, ta có đồ cho huynh.”

Nàng cười cực kỳ thần bí, khoe miệng mang theo đắc ý khó nén, “Nhà chúng ta làm xà bông thơm, tặng cho huynh một ít nè.”

Từ Canh lập tức nghĩ tới, đời trước Tân tiên sinh từng làm xà bông thơm để bán, đồ chơi này không gây sự chú ý giống như thủy tinh hay xi măng, âm thầm mà lại kiếm ra tiền, thời điểm hắn nghe Tân tiên sinh nói còn sợ hãi kêu lên nữa. Không nghĩ tới hiện tại Tân phủ muốn đem nó ra ngoài, như vậy có phải là những vật khác cũng sẽ không còn xa nữa?

Đại Trần cầm chừng mười hộp xà bông thơm, dùng giấy dầu thật mỏng bao một tầng, sau đó lại bỏ vào bên trong hộp gỗ được chạm rồng, chỉ là đóng gói mà giá trị đã xa xỉ như vậy.

“Có rửa mặt, còn có gội đầu tắm rửa, mùi thơm cũng không giống nhau, đều ghi hết trên giấy.” Đại Trần thân thiết nói: “Nếu người trong nhà huynh thích dùng thì cho hạ nhân đến phủ nói một tiếng, ta sẽ cho người đưa qua.”

“Không thu tiền?” Từ Canh có ý hỏi.

“Vật nhỏ sao có thể thu tiền của huynh, ta cũng không phải là kẻ thấy tiền thì mắt không mở ra được.”

Từ Canh bật cười, “Được, ta sẽ nhớ giúp đệ tặng cho mọi người.”

Mục đích của Đại Trần bị hắn chọc thủng, đỏ mặt, “Một mình huynh dùng cũng rất tốt.”

Từ Canh cười to, “Ta cũng không muốn bị người ta nghị luận nói là trên người một đại nam nhân lại có mùi thơm ngào ngạt.”

Tâm Đại Trân khẽ động, “Đúng thật, lần sau ta sẽ nói với mẫu thân của ta làm loại xà phòng thơm mới, luôn có người không thích hương liệu.”

“Hoặc là thêm chút trầm hương cũng tốt.”

Đại Trân “Ha ha” nhìn hấn, “Trầm hương quá mắc, lợi nhuận không được nhiều.”

Từ Canh: “...”

Rốt cuộc Từ Canh vẫn không có mang những xà bông thơm này vào trong cung — hấn cũng không thể đưa cho hậu cung phi tần được! Cuối cùng vẫn đưa hết toàn bộ cho Cố Vãn, nhờ Cố Vãn giúp một tay. Đáng thương cho một người thành thật như Cố Vãn, cầm một đồng xà bông thơm, nửa ngày cũng không biết nên làm sao bây giờ, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành phải nhờ vợ là Lưu thị xin giúp đỡ.

Kết quả Lưu thị cầm được thì không lỡ buông tay, ngửi cái này, xem cái kia một chút, cảm thấy muốn giữ lại toàn bộ. “Chàng nhìn này còn có miếng làm thành một đóa hoa, thật sự là một ý tưởng tuyệt diệu, sao lại có người không chịu chứ.”

“Dùng hết rồi lại đi mua là được.” Cố Vãn hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của nữ nhân, không phải chỉ là xà bông thơm thôi sao, nhà ai mà chẳng có hương liệu, có thể thơm hơn hương liệu nhà mình dùng sao?

“Ôi chao chàng không hiểu.” Lưu thị phát phát tay đuổi hấn qua một bên, lát sau chợt nhớ tới cái gì đó, hoài nghi hỏi: “Sao hôm nay chàng lại đột nhiên hiểu biết như thế? Chúng ta thành thân nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy chàng mua đồ cho ta đó.”

“Thái tử điện hạ cho.” Cố Vãn vừa nói ra khỏi miệng, bỗng nhiên lại nhớ tới Từ Canh đã từng dặn hấn, chuyện hợp tác buôn bán với Tam lang Cố gia không thể truyền ra ngoài, lập tức nói: “Tân gia Đại gia am hiểu truy nguyên*, không biết tại sao lại làm ra được loại xà bông thơm này, tặng cho điện hạ một ít, điện hạ liền thưởng cho ta.”

*Truy nguyên: nguồn gốc của sự vật.

Lưu thị không biết nên khóc hay nên cười, “Tân gia Đại gia cũng thật là biết điều, nghĩ gì mà lại tặng cho thái tử điện hạ cái này. Đây là đồ dùng của nữ nhân, thái tử điện hạ sao có thể không biết xấu hổ cầm tiền cung.”

Đối với chuyện đây mọi việc lên người Tân Nhất Lai, Cố Vãn không hề có một chút áp lực tâm lý nào, sắc mặt như thường đối chủ đề, “Dù sao thái tử điện hạ được thưởng không ít, nàng tự mình chọn lấy hai cái, còn dư lại thì tặng hết cho người ta đi.”

Lưu thị mặc dù có chút không muốn, nhưng nếu Cố Vãn đã mở miệng, nàng cũng không muốn hạp hời nữa, đồng chọn tây chọn do dự nửa ngày cuối cùng đã chọn được hai cái, một cái là hình bông hoa có mùi của hoa tường vi, một cái khác có hình phi ngư* hương hoa nhài, một cái dùng để rửa mặt, một cái dùng để tắm rửa, về phần còn dư lại, vài chị em dâu mỗi người một khối, lão phu nhân hai khối, còn dư lại đều đưa cho bằng hữu thân thích.

*Phi ngư: cá bay.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chỉnh Chết Bọn Chúng Cho Ta!

Đại Trân vừa hồi phủ lập tức đến nói cho Hoàng thị nghe quyết định ngày hôm nay của mình, lại vừa cẩn thận hỏi: “Nương, ta làm như vậy có phải là quá mạo hiểm không?”

Hoàng thị lại vui mừng cười rộ lên, “Thật không hổ là cô nương nhà chúng ta, có can đảm.” Hoàng thị thật không ngờ tuy Đại Trân còn nhỏ tuổi nhưng không chỉ suy nghĩ chu đáo, mà còn có thể khí phách như thế. Đứa nhỏ này mới mấy tuổi đầu, còn chưa đầy mười ba tuổi nữa, nếu sinh ở hiện đại, sau khi lớn lên sẽ là một nữ cường nhân trong thương giới, ngay cả Hoàng thị cũng không sánh bằng.

“Người cảm thấy con làm rất đúng.” Đại Trân được Hoàng thị khen ngợi, lập tức hỏi hạp, mắt to cười đến uốn cong thành hai mắt trắng lưỡi liềm, “Con vốn luôn lo lắng, sợ mình quá xúc động. Dù sao nhà chúng ta cũng không giàu có gì, nếu phải bồi thường, không chỉ táng gia bại sản, cũng không thiếu được cũng bị thương gân động cốt*. Mắt thấy đại huynh sắp đến tuổi, một hai năm nữa sẽ đến lúc thành thân, nếu ngay cả sinh lễ thành thân của huynh ấy cũng không có, con thật sự sẽ trở thành tội nhân của Tân gia.”

*Thương gân động cốt: trọng thương đến gân cốt

“Con phải suy nghĩ lâu dài.” Hoàng thị nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nàng là vẻ mặt ưu quốc ưu dân nhìn không được rất muốn bặt

cười, “Hôn sự của đại huynh con còn rất xa, tầm mắt của nó rất cao, lại cực kỳ bất bẻ, ta thật sự không biết nó muốn kết hôn với thiên tiên như thế nào.”

Hai mẹ con vừa nhắc tới hôn sự của Thụy Hòa, lập tức trở lên hưng phấn, Đại Trân bát quái hỏi: “Đại huynh cũng không còn nhỏ, chẳng lẽ trong lòng không có ngưỡng mộ cô nương nào sao? Nương người hỏi thử huynh ấy xem. Nhị biểu ca còn nhỏ hơn đại huynh nửa tuổi, cũng đã đính hôn rồi. Lần trước không phải người đã nói, cô nương nào đó của Thị lang có ý với đại huynh sao?”

“Chao ôi – ” Hoàng thị thở dài, “Đại huynh của con chính là một cái đầu gỗ, còn chưa thông suốt, tiểu cô nương người ta chủ động nói chuyện với nó, cái mặt nó còn sa sầm giống như người ta thiếu tiền nó không trả. Như vậy sao có thể cưới được vợ, cho dù có là thiên tiên chắc nó cũng không bằng lòng.”

“Bình thường đại huynh không như vậy.” Đại Trân suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: “Nhất định là huynh ấy không thích cô nương kia.” Thụy Hòa là người thông minh khéo léo, muốn đầu óc có đầu óc, muốn vốc người có vốc người, lớn lên còn tuân tũ, nếu thật sự muốn lấy lòng, ai cũng không ngăn cản nổi – ngay cả nhân vật lợi hại như Tần lão gia tử cũng bị Thụy Hòa dụ dỗ đến mặt mày hớn hờ.

Hoàng thị cũng đoán vậy, nhưng mà, nếu không thích cô nương này, vẫn còn những người khác mà, nhưng dường như Thụy Hòa không có tâm tư đó. Theo lý thuyết, với một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, đây không phải là thời điểm thanh xuân xao động, nhiệt huyết sôi trào sao, nhi tử này của nhà bọn họ sao lại giống như một cán bộ kỳ cựu bị cấm dục vậy.

Hoàng thị càng nghĩ tâm tình càng phức tạp, ưu sầu, rối rắm, khiến tóc đã bạc không ít. Về phần Hoàng thị buồn vì chuyện gì, cũng không thể nói với người ngoài.

Rốt cuộc Đại Trân vẫn còn đơn thuần, hồn nhiên nói: “Hiện tại Đại huynh đi theo thái tử điện hạ làm việc, cả ngày bận rộn muốn chết, làm sao có thời giờ cho nhi nữ tình trường. Hôn sự của huynh ấy cần được người quan tâm nhiều hơn, ra ngoài đi dạo nhiều hơn, nhìn các cô nương trong các phủ, chờ gặp được người thích hợp, sau đó sẽ bảo đại huynh đến gặp mặt người ta, chắc chắn sẽ tìm được người tâm đầu ý hợp với huynh ấy.”

Hoàng thị nâng trán, “Chỉ hy vọng được như thế.”

Tần Thụy Hòa ở phủ Chiêm Sự hồn nhiên không biết tư duy của Hoàng thị đã đột phá đến không trung, một đi không trở lại. Đúng như Đại Trân nói, bây giờ cậu đang bận muốn chết, kể từ khi vào phủ Chiêm Sự chưa có một ngày thanh nhàn, từ khi Cổ Văn phát hiện được tiểu lang quân này thì vô cùng tín nhiệm, hận không thể giao hết tất cả mọi việc cho cậu làm, ngay cả thái tử điện hạ lúc nào cũng treo câu “Biết nhiều khổ nhiều” trên môi, còn ra vẻ “Ta vô cùng xem trọng ngươi”, mỗi lần Thụy Hòa muốn thoái thác một hai, thái tử điện hạ sẽ nhìn hần khó xử, “Ồi chao, ta không tin nổi người khác.”

Thụy Hòa muốn lật bàn, cậu mới có mười tám tuổi thôi, mười tám tuổi đó nha! Một đám trung niên phủ Chiêm Sự đỏ mắt chờ mong thái tử điện hạ thưởng việc làm, tại sao hết lần này tới lần khác điện hạ lại để mất tới cậu chứ. Lang quân mười tám tuổi nhà người ta đều thành thân nhìn tức phụ của mình mừng năm mới, hần lại đáng thương bị chôn vùi trong các loại văn thư, cuộc sống thật đáng sợ.

Mặc dù Hoàng thị rất quan tâm đến hôn sự của con trai trưởng nhà mình, tái sinh làm một mẫu thân “Sáng suốt”, rốt cuộc nàng vẫn chưa làm được hành động nào đột phá, chẳng qua là gần đây rõ ràng đã xã giao nhiều hơn một chút, nhìn thấy cô nương nhà ai xinh đẹp ôn nhu là hai mắt tỏa sáng. Đương nhiên, đến cửa xã giao luôn phải mang theo một chút ít lễ vật, xà bông thơm trong nhà cũng vì thế mà quang minh chính đại đi vào hậu trạch của mỗi đại quan to hiển quý trong kinh thành, lặng yên được quảng cáo. Đương nhiên, chuyện này để sau hãy nói.

Về phần thái tử điện hạ, từ khi hồi cung thì trầm mặt, không nói một lời, bọn thị vệ bị hù dọa nom nớp lo sợ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Vào nội điện, Kim Tử cho tất cả các nội thị hầu hạ trong điện lui ra ngoài, chỉ triệu vài thị vệ vào phòng hồi hạn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Canh hỏi, thanh âm của hần rất thấp, vẻ mặt cũng không hung thần ác sát, nhưng mọi người trong phòng lại cảm thấy đầu gối như nhũn ra, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Cũng may Tần thủ lĩnh thị vệ Lê Bằng vừa mới được điều đến là người sống sót đi ra từ trong chiến trường, lá gan cũng lớn hơn một chút, khom người trả lời: “Thuộc hạ đã điều tra, là hai người gặp ở Đắc Ý Lâu, một người là con trai của Tà Mẫn viên ngoại lang của Lại bộ, một người nữa là Nhị nương tử của phủ Triệu quốc công.” Trong lòng hần thầm mừng hai người ngu xuẩn kia, quả thực là tự tìm đường chết mà, lúc trước trên chóc thái tử điện hạ thì thôi đi, thế nhưng còn dám tới trả thù, đây không phải là đang đâm đầu vào chỗ chết sao? Không nói đến thân phận của thái tử điện hạ ra sao, vị đại gia này cũng không phải là dễ bắt nạt!

Từ Canh nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó mừng như điên, bỗng nhiên nhảy lên suýt nữa ngã khỏi ghế. Nhưng hần lại hoàn toàn không quan tâm, ngạc nhiên mừng rỡ đan xen lớn tiếng hỏi: “Ngươi nói ai? Tà Diễm, hóa ra là hần!”

Hần còn đang suy nghĩ tìm có gì để trừng trị tên gian phu kia, thì tên ngu xuẩn đó lại tự mình đưa dao găm vào trong tay hần, hơn nữa còn thuận tiện đổ một chậu nước đục lên đầu Tà gia – ai bảo Tà Diễm kia là họ hàng với nhà mẹ đẻ của Tà quý phi chứ.

Từ Canh thật muốn ngửa mặt lên trời cười to, thật vất vả mới cố nén được, nhưng trên mặt vẫn khó nén sự vui vẻ, lúc nói chuyện cũng quên che giấu, “Cái thứ chó má hôi hám, mà dám động thủ trên đầu lão tử, phải trừng trị bọn chúng. Chính chết bọn chúng cho ta!”

Lê Bằng lập tức ngừng đầu ưỡn ngực, “Thuộc hạ sẽ dẫn người bao vây phủ Triệu quốc công và Tà phủ” Ám sát thái tử, đây chính là trọng tội tịch thu tài sản toàn gia giết kẻ phạm tội, coi như thái tử điện hạ không so đo, chúng thần trong triều cũng sẽ không buông tha. Tiểu tử Tà gia và Triệu tiểu nương thật sự là đang tìm đường chết mà.

“Chậm đã.” Từ Canh lại lên tiếng ngăn cản, vẻ mặt hết sức ôn nhu, Lê Bằng nhìn thấy nhẹn không được sợ run cả người.

“Chuyện như vậy chúng ta không nên tự mình hành động, nếu không, truyền đi còn tưởng rằng bản vương lòng dạ hẹp hòi, cố ý làm khó hấn ta. Chuyện này nếu đã xảy ra trên phố xá sầm uất, tất nhiên sẽ do nha môn Kinh Triệu Doãn xử trí, bản vương thân là thái tử, cũng không nên vượt qua chức phận.” Từ Canh khẽ cười, đặc biệt vô tội.

Lê Băng hiểu, “Thuộc hạ sẽ đến nha môn Kinh Triệu Doãn báo án ngay.”

“Mau đi đi.” Từ Canh cười híp mắt nói: “Đưa nhân chứng vật chứng qua luôn, đỡ phiền toái Kinh Triệu Doãn Lưu đại nhân phải đi tra án.”

Lê Băng gật đầu, cố nén không hỏi Từ Canh làm sao luyện ra được một thân phi khí* như vậy, nhanh chóng lĩnh mệnh xuất cung, đi thẳng đến nha môn Kinh Triệu Doãn. Chỉ chốc lát sau, Kinh Triệu Doãn Lưu Huy tự mình dẫn binh đi bắt người.

*Phi khí: cường đạo; kẻ cướp; đạo chích; thổ phi

... ..

PhủTriệu quốc công

Triệu Nghiên Nghiên trở về phòng thì nhìn thấy trên bàn đặt hai xấp tơ lụa, một kiện vải màu xanh biếc, kiện vải còn lại màu xám, không khỏi nhướng mày, không vui nói: “Ai đưa tới, tại sao lại là màu này?” Bọn nha hoàn cũng biết từ trước đến nay nàng chỉ yêu màu đỏ, tất nhiên không phải là các nàng chọn, tám chín phần là do Đại phòng bên kia chọn xong còn dư lại.

Nha hoàn giải thích: “Buổi sáng Cô nãi nãi* cho người đưa tới, tổng cộng chỉ có kiện vải màu đỏ lụa, nương tử không có ở đây, Đại nương tử bèn chọn trước.”

*Cô nãi nãi: bà cô (cô của bố) ; 2. cô (nhà gái gọi con gái đã lấy chồng)

Triệu Nghiên Nghiên càng thêm tức giận, “Nàng biết rõ ta thích màu đỏ, nhưng lại chọn nó, đúng là cố ý đối nghịch với ta mà. Ta mặc kệ, người đi đổi về cho ta.” Nàng ta tức giận hất bàn, hai xấp tơ lụa lạch cạch rơi xuống, thấy nha hoàn chần chờ không dám tiến lên, nàng ta càng phẫn nộ, cao giọng quát lên: “Không có lỗi tại sao, mau chóng đi đi.”

Nha hoàn không dám phản bác, chỉ đành ngồi xổm xuống ôm cuộn vải màu xanh lấm bụi ra cửa, qua một hồi lâu, lại vẫn ôm cuộn vải trở về sân nhỏ, sợ hãi nói: “Đại nương tử nói, cuộn vải kia nàng đã cắt ra rồi”

Gương mặt Triệu Nghiên Nghiên tức giận đến xanh mét, tức giận không kiềm được mắng: “Đồ vô dụng, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, nuôi người thì có ích gì.” Lúc nói chuyện, thuận tay cầm chén trên bàn trà lên ném tới.

Nha hoàn không dám trốn, chỉ khẽ nghiêng người, rót cuộc vẫn không tránh được, chén trà kia nện mạnh trên trán nàng, lập tức chảy máu, dòng máu đỏ tươi lập tức chảy xuống.

“Làm sao vậy?” Bên ngoài truyền đến thanh âm của Nhị phu nhân Tường thị, trên mặt Triệu Nghiên Nghiên chợt thoáng qua một tia bối rối, đang muốn quát nha hoàn trốn vào trong phòng, thì Tường thị cũng đã vào cửa.

“Con lại đang phát hỏa?” Tường thị vừa vào cửa lập tức nhìn thấy một nha hoàn đang run lẩy bẩy, sắc mặt thay đổi, gọi ma ma hầu hạ cạnh bên nói: “Dẫn Hồng Anh đi thoa thuốc, đừng để cho người khác trông thấy.”

Ma ma gật đầu đáp ứng, nhanh chóng dẫn Hồng Anh ra cửa.

Tường thị lại cho tất cả hạ nhân lui ra ngoài, đóng cửa lại, mặt trầm xuống, thấp giọng quát hỏi Triệu Nghiên Nghiên: “Hôm nay con đã đi đâu?”

Triệu Nghiên Nghiên cúi đầu xuống không dám hé răng.

“Con lại đi ra ngoài với Tạ Diễm?” Tường thị đã sớm đoán được, bây giờ thấy bộ dạng này của nàng ta thì lại càng khẳng định, vô cùng tức giận, hận không thể đánh người, “Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được gặp mặt Tạ Diễm, tại sao con lại luôn không nghe lời chứ. Tạ Diễm có cái gì tốt, mười tám mười chín tuổi rồi ngay cả cái tú tài cũng không thi đậu, tương lai làm sao có tiền đồ? Con giả cho hấn sẽ phải chịu khổ cả đời.”

Triệu Nghiên Nghiên cắn môi không phục, “Biểu ca tài hoa hơn người, ngay cả Tạ thượng thư cũng liên tục khen huynh ấy. Chỉ là huynh ấy không may mắn, sang năm nhất định sẽ thi đậu”

“Không may mắn? Nó không thành công bao nhiêu năm rồi!” Tường thị cá giận nói: “Nếu nó thi đậu thì thế nào, nhi tử của một tiểu quan lục phẩm, vô môn vô lộ, cho dù sau này đậu Tiến sĩ, muốn thành công cũng phải mất mấy chục năm nữa. Con chờ được không được không?”

“Nhưng Tạ thượng thư rất tán thưởng biểu ca, sau này vào quan trường, Thượng thư đại nhân nhất định sẽ ra sức đề bạt huynh ấy.”

“Con lại nghe nó hoa ngôn xảo ngữ.” Tường thị tức giận tới mức dúi đầu Triệu Nghiên Nghiên một cái, “Tộc nhân của Tạ gia không đến một ngàn thì cũng có vài trăm, nó chỉ là con cháu họ hàng, Tạ thượng thư có biết tới nó hay không còn chưa biết.”

Triệu Nghiên Nghiên cắn môi không nói.

Tường thị biết nữ nhi của mình tính tình vận vẹo, không dám lại đả kích, chỉ ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Ta cũng vì muốn tốt cho con. Con là con gái của phu nhân phủ Quốc công, trở thành thái tử phi còn được, Tạ Diễm kia sao có thể so sánh.”

Triệu Nghiên Nghiên hừ nói: “Nương người lại dụ dỗ con, tuy con là con vợ cả, nhưng lại sinh ở nhị phòng, nào có thể diện tôn quý của Đại tỷ tỷ, nếu thật sự muốn đi tuyền tú, đừng nói đến thái tử phi, chỉ sợ ngay cả trắc phi cũng không được.”

Gương mặt Tường thị lộ vẻ vẻ đắc ý, “Tất nhiên ta có cách của ta.”

Nội tâm Triệu Nghiên Nghiên khẽ động, trầm ngâm một hồi lâu, nhin không được mở miệng hỏi: “Nương người thực sự có cách để ta làm thái tử phi sao?”

“Chỉ cần con nghe ta, ta sẽ đưa con ngồi lên cái ghế của thái tử phi.” Tường thị nói lời này thật sự không phải là ăn nói lung tung, cháu dâu của thái hậu là thân tỷ tỷ nhà mẹ đẻ bà ta, rất thông thạo tin tức trong cung, mấy ngày trước lặng lẽ truyền lời nhắn đến, nói là thái hậu có ý muốn tuyền phi cho thái tử điện hạ, vừa khéo nhà mẹ đẻ thái hậu không có cô nương nào đủ tuổi, bảo bà ta nên thường xuyên vào cung.

Mặt Triệu Nghiên Nghiên biến sắc, có chút muốn, lại có chút do dự, một hồi lâu sau, ánh mắt của nàng rơi trên hai sấp tơ lụa màu sắc âm đạm trên bàn, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng, cuối cùng cắn răng, trong mắt là một mảnh ngoan tuyệt, “Nữ nhi sẽ nghe lời người.”

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Làm Sao Bây Giờ Thái Tử Điện Hạ Quá Đơn Thuần Mềm Lòng?

Mười lăm mỗi tháng, trên dưới phủ Triệu quốc công đều phải cùng nhau dùng cơm tối. Tường thị và Triệu Nghiên Nghiên tới hơi trễ, khi đến phòng khách lớn mọi người đã ngồi đủ cả rồi. Triệu Đại nương từ ngồi bên tay phải Đại phu nhân Hồ thị, khép mi rũ mắt, khí độ đoan trang. Triệu Nghiên Nghiên nhớ tới sấp tơ lụa màu đỏ lựu kia, trong lòng vô cùng căm hận, không phải chỉ sinh ở đại phòng thôi sao, đắc ý cái gì, sau này đợi đến khi nàng ta làm Thái tử phi, sẽ cho các nàng đẹp mặt.

“Tại sao lại tới muộn như vậy, toàn gia đều đang chờ hai người các người.” Nhị gia Triệu gia không vui thấp giọng quở trách.

“Được rồi, chúng ta cũng mới vừa đến, đợi chưa bao lâu.” Đại phu nhân Hồ thị giảng hòa nói, lại nhìn Triệu Nghiên Nghiên ôn nhu nói: “Nghe nói hôm nay thân thể Nhị nương từ khó chịu, có mời thái y tới xem chưa? Cũng đừng ý vào trẻ tuổi mà cố gắng chịu đựng, thân thể của nữ hài tử vẫn quan trọng hơn.”

Tường thị thấy sắc mặt Triệu Nghiên Nghiên thay đổi, sợ nàng sắp giận, vội vàng lên tiếng trước nàng ta: “Còn không mau cảm ơn Đại bá mẫu của con quan tâm. Buổi tối hôm qua Nghiên Nghiên đọc sách hơi muộn, có chút cảm lạnh, hôm nay ngủ ở nhà một ngày, lúc này đã tốt hơn.”

“Vây là tốt rồi.” Đại phu nhân cười càng hiền lành, “Cô cô có sai người đưa một ít vải vóc đến đây, ta đã bảo Chu gia mang đến cho con rồi, có thích không?”

Triệu Nghiên Nghiên cười lạnh, “Đại bá mẫu chọn, chất nữ sao có thể không thích.” Giọng nói của nàng ta cứng nhắc, trên mặt không hề che dấu sự không vui, Nhị gia Triệu gia thấy thế lập tức thay đổi sắc mặt, nâng cao giọng quát mắng: “Dám nói chuyện với Đại bá mẫu của người như thế hả, có còn quy củ hay không. Rốt cuộc nương người đã dạy người như thế nào !”

Tường thị vừa thẹn vừa cáu, chẳng qua là e ngại các trưởng bối đều ở đây nên không dám lên tiếng, hung hăng lờ Triệu Nghiên Nghiên một cái, trầm giọng quát lên: “Còn không mau xin lỗi Đại bá mẫu của con.”

“Con nói sai cái gì chứ?” Triệu Nghiên Nghiên mắt đỏ lên ủy khuất, lỗ chầy chực khóc, “Dù sao chuyện gì cũng là do con không đúng, nói cái gì cũng sai, về sau con sẽ không nói nữa.”

“Người còn tỏ vẻ oan ức!” Con tức của Nhị gia Triệu gia lập tức tăng vọt, mắt thấy sẽ phải nổi đóa, lại bị người im lặng từ đầu đến cuối là Quốc công gia quát mắng, “Người im miệng! Buổi tối âm ỉ cái gì, có chút chuyện, nhất định phải mắng con khóc người mới cao hứng.”

Triệu Nhị gia sững sờ, không hiểu vì sao lão gia tử lại đột nhiên lên tiếng. Trong nội tâm Tường thị khẽ động, hiểu ra nhất định là Quốc công gia nghe được tin tức từ nơi nào đó, nếu không, lão gia tử vốn không quan tâm đến chuyện của vãn bối tại sao lại đột nhiên có thái độ khác thường giúp nữ nhi nói chuyện như vậy. Vừa nghĩ đến đây, nội tâm Tường thị nhất thời phấn khích, vẻ mặt cũng thay đổi dịu dàng ngoan ngoãn, về mặt áy náy nói với Hồ thị: “Hôm nay đứa nhỏ này cảm thấy trong người không thoải mái, tính tình vô cùng xấu, vừa rồi còn vì chuyện sấp tơ lụa kia mà còn nổi giận với ta nữa. Tâu từ người ngăn vạ lần đừng để trong lòng.”

Hồ thị mặt không đổi sắc, ôn nhu nói: “Náo loạn nửa ngày, hóa ra là không thích tơ lụa Đại bá mẫu đưa tới. Sớm bảo hạ nhân đến nói một tiếng, bảo Đại nương tử đổi lại cho nàng là tốt rồi.”

Triệu Đại nương tử nghe vậy khiếp vía thốt: “Chỗ ta còn một cuộn tơ lụa màu lam, nếu Nhị muội muội thích thì cầm qua đó đi, cũng không phải là đồ quý giá gì, đừng nói cái gì đổi hay không đổi.”

Triệu Nghiên Nghiên không muốn nhìn thấy dáng vẻ làm bộ làm tịch này của nàng ta, đang muốn mở miệng châm chọc vài câu, lại bị Tường thị kéo tay áo.

Triệu Nghiên Nghiên khẽ cắn răng, cuối cùng không lên tiếng nữa.

Người một nhà theo thứ tự ngồi xuống, vừa muốn ăn cơm, đột nhiên ngoài viện truyền đến một trận tiếng động lớn ồn ào. Mọi người cùng nhau quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hộ vệ trong phủ lần lượt xông tới, vội vàng hấp tấp la lớn: “Quốc công gia, nha môn Kinh Triệu Doãn cho người bao vây phủ, còn muốn xông vào bắt người!”

Cả nhà sợ hãi, Triệu quốc công giận không kìm được vỗ án, “Lư Huy này muốn làm gì? Một Kinh Triệu Doãn nhỏ nhoi mà cũng dám đến phủ chúng ta gây chuyện, cho rằng lão phu không có biện pháp với hắn?” Ông ta vừa mới dứt lời, lập tức nhìn thấy Lư Huy mạnh mẽ dẫn mười mấy bộ khoái hung hãn vọt vào viện, không kiêng nể gì nấp kín cả sân viện.

“Được lắm Lư đại đầu, làm cái gì đây, ai cho ngươi lá gan đến phủ Quốc công điều võ dương oai!”

Lư Huy căn bản không để vị Triệu quốc công hết thảy này vào mắt, mặt không thay đổi chấp tay chào ông ta nói: “Quốc công gia, tại hạ đang làm nhiệm vụ, nếu có đắc tội, sau này sẽ tới cửa tạ lỗi.” Hắn dùng một chút, ánh mắt quét một vòng trên gương mặt những người ở trong phòng, cuối cùng dừng lại chỗ Triệu Đại nương tử và Triệu Nghiên Nghiên, “Không biết trong phủ vị nào là Nhị nương tử?”

Mọi người Triệu gia cùng nhau nhìn về phía Triệu Nghiên Nghiên, không hiểu nàng ta cửa lớn không ra, cửa sau không lại, tại sao lại chọc tới nha môn Kinh Triệu.

Lư Huy lập tức hiểu ý, nháy mắt với bộ khoái, chúng bộ khoái bước nhanh đến phía trước không khách khí kéo Triệu Nghiên Nghiên đi. Triệu gia Nhị gia sớm đã bị hù dọa hai chân như nhũn ra nói không ra lời, rốt cuộc cũng là mẹ con tình thâm, Tường thị dùng hết khí lực nhào tới phía trước khóc hô: “Vi sao các người lại vô duyên vô cớ tùy tiện bắt người. Bắt cô nương trong sạch nhà chúng ta vào nha môn Kinh Triệu, khiến danh tiếng Nhị nương bị phá hủy. Cha, cầu xin người, không thể để bọn họ bắt Nhị nương đi — —”

Triệu quốc công nghe vậy tâm khảm động, do dự, suy nghĩ một chút, vẫn ra mặt nói: “Lư đại nhân, có thể nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không? Nhị nương tử là một cô nương, nếu thật sự bị các người đưa đi, thì cả đời này sẽ bị phá hủy.”

Lư Huy cười lạnh, “Quốc công gia vẫn nên lo lắng cho bản thân đi, dù sao chuyện này có liên quan đến Thái tử điện hạ, tội danh mưu sát Thái tử là tội liên đới đó, chỉ sợ mọi người trong quý phủ cũng không trốn thoát.”

Triệu quốc công lập tức như bị sét đánh, gần như không thở được suýt nữa hôn mê. Đại gia* Triệu gia vừa sợ lại vừa vội, vội vàng tiến lên nắm mạnh một cái lên giữa nhân trung của ông ta, lúc này Triệu quốc công mới tỉnh dậy, nhưng mà cũng không nói lên lời. Đại gia Triệu gia vừa thấy lão cha đã bình thường, vội vàng đứng dậy hỏi thăm tin tức với Lư Huy, “Lư đại nhân, đây... đây nhất định là có chỗ hiểu lầm, nhà chúng ta trung thành tận tâm với Đại Lương, tuyệt không hai lòng, dù có cho chúng ta gan lớn như trời cũng không dám có gì bất kính đối với Thái tử điện hạ, lại càng không khả năng mưu hại ngài ấy — —”

*Đại gia: con trai cả trong nhà.

Lư Huy có chút không kiên nhẫn ngắt lời ông ta, “Thị vệ bên cạnh Thái tử điện hạ tự mình đến báo án, tên hành hung cũng đã thừa nhận là do Nhị nương của quý phủ và Tạ Diễm của Tạ gia âm thầm sai khiến, nếu không phải chứng cứ vô cùng xác thực, hạ quan cũng không dám tùy tiện đến phủ Quốc công bắt người, ngài nói có đúng không?”

Tường thị nghe thấy tên Tạ Diễm toàn thân run lên, vô ý phát ra tiếng kinh hô. Đại phu nhân Hồ thị lập tức đoán được nguyên do, lớn tiếng quát: “Tạ Diễm kia không phải là cháu trai nhà mẹ đẻ đệ muội* sao? Chẳng lẽ hôm nay Nhị nương không phải bị bệnh nằm liệt giường, mà là lặng lẽ ra ngoài gặp Tạ Diễm?”

*Đệ muội: em dâu.

“Không, không phải vậy...” Tường thị muốn phủ nhận, nhưng vừa mới mở miệng nói mấy chữ lập tức bị Nhị gia Triệu gia tát một cái ngã trên mặt đất. Triệu Nhị gia tức giận đến nổi gân xanh, hận không thể đánh chết mẹ con Tường thị, “Xem người dạy nữ nhi tốt của mình đi, đây là muốn hại chết toàn gia chúng ta.”

Mọi người trong phủ khóc lóc, sợ hãi, vô cùng rối loạn. Lư Huy cũng không để ý tới, trầm mặt, ra lệnh cho bộ khoái kéo Triệu Nghiên Nghiên sớm đã bị dọa đến ngất xỉu đi ra cửa. Kết quả, bọn họ mới vừa ra khỏi cửa chính phủ của Quốc công, thì nhìn thấy Cố Hưng dẫn một đám quân sĩ tầng tầng lớp lớp đi tới.

“Cố tướng quân đây là — —” Lư Huy và Cố Hưng không tính là thân thiết, nhưng mà hắn nghe nói gần đây Thái tử điện hạ rất thân thiết với Võ Anh Hầu phủ, lần này Cố Hưng đến đây chỉ sợ cũng là thay Thái tử điện hạ đến lập uy.

“Bệ hạ có lệnh, trong phủ Triệu quốc công có kẻ khả nghi mưu sát Thái tử, ra lệnh cho Bôn quan tạm thời giam giữ trên dưới phủ Quốc công ở trong phủ, nếu không phải do bệ hạ ban lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi phủ.”

Lưu Huy sớm đã đoán được hình như Thái tử điện hạ có ý định làm lớn việc này lên, nghe vậy cũng không có bất ngờ, chấp tay với Cố Hưng, “Như thế, hạ quan không làm chậm trễ công vụ của Cố tướng quân nữa.” Hai người chấp tay từ biệt, mỗi người làm việc của mình.

Chuyện Từ Canh bị ám sát vốn là do Tạ Diễm nhất thời tức giận, hắn ta vốn cũng không muốn giết người, chỉ muốn cho Từ Canh và Đại Trần một giáo huấn nho nhỏ, tuyệt đối không nghĩ tới lại chọc phải tổ ong vò vẽ, không chỉ khiến bản thân và người nhà gặp nguy hiểm, ngay cả phủ Triệu quốc công cũng bị dính líu, có thể giữ được tước vị hay không thật đúng là khó nói.

Lưu Huy áp giải Triệu Nghiên Nghiên và Tạ Diễm vào tù, không cần dùng đến tra khảo, sớm đã dọa cho hai người bọn họ sợ mất mật khai hết toàn bộ quá trình. Đêm đó Lưu Huy lập tức kết án, kết hợp với lời khai phạm nhân cùng đưa vào cung, ngày thứ hai lâm triều sự tình vừa truyền ra, cả triều đều sợ hãi.

Các Ngự Sứ là người hưng phấn nhất, mặc dù Lưu Huy giải thích vụ án này nhẹ nhàng linh hoạt, giống như chỉ là hai nam nữ trẻ tuổi không hiểu chuyện tự mình tìm đường chết, nhưng nhóm Ngự Sứ không thấy như vậy, tất cả mọi người ở trong quan trường hỗn loạn, có âm mưu quỷ kế nào mà chưa từng thấy qua, chuyện Thái tử bị ám sát lớn như vậy, cho nên đây hai kẻ ngu xuẩn ra để định tội, giỡn chơi sao, đây quả thực là công khai vũ nhục đầu óc của các Ngự Sứ đại nhân!

Nếu hai kẻ ngu xuẩn này không có chỗ dựa làm sao dám động thủ với Thái tử điện hạ chứ? Không thể nào, nhất định là có âm mưu! Vì vậy, mọi người bắt đầu truy tìm căn nguyên, Tạ Diễm đúng không, nghe nói là họ hàng với Tạ gia, cần thận suy nghĩ, có thể miễn cưỡng được coi là biểu huynh của Nhị hoàng tử, quan hệ này rất tế nhị. Về phần phủ Triệu quốc công, nghe nói ngày thường rất thân thiết với nhà mẹ đẻ của thái hậu, chắc chắn...

Tạ quý phi và Từ Long tức giận muốn ngắt xiu, lão gia tử của Tạ gia cũng bị hù dọa không nhẹ, mặc dù bọn họ có lòng muốn đoạt vị, ngày ngày nguyên rửa Từ Canh chết sớm, nhưng không ai dám thực sự động thủ, chẳng qua là ngầm vụng trộm giữ chút thủ đoạn nho nhỏ mà thôi, dù sao Hoàng đế Bệ hạ và lũ triều thần đang nhìn chăm chăm, Thái tử không chỉ không có chỗ thất đức, hơn nữa gần đây danh tiếng còn càng ngày càng tốt, với thế lực bây giờ của Tạ gia làm sao dám vượt quá giới hạn.

Tạ gia cũng có chút thế lực trên triều đình, các Ngự sứ vừa mở miệng, lập tức có người nhảy ra phản đối, lớn tiếng phản bác nói: “Các người có chứng cứ gì? Không có bằng chứng, đây không phải là ngậm máu phun người sao?”

Sau Tạ quý phi và Từ Long, lão gia tử của Tạ gia cũng bị trư đội* này làm cho tức giận.

*Trư đội: trư là heo, đội là đồng đội. Không biết nên dùng từ gì nên mình để nguyên văn.

Các Ngự sứ chờ chính là câu này, càng nhảy càng cao: Có biết Ngự sứ được gọi là gì không? Có biết cái gì gọi là đồn đãi tấu sự không? Công việc của chúng ta chính là dựa trên tin đồn! Thật sự muốn có chứng cứ, lúc này cũng không phải là lúc chúng ta lên tiếng, mà chính là người của Đại lý tự* ra sân! Hơn nữa, chúng ta hạch tội Tạ gia liên quan cái rắc rối đến các người hã, các người nói chuyện thay Tạ gia, có phải bên trong còn có những người khác chen một chân vào đúng không...

*Đại lý tự: Đại lý tự là cơ quan có nhiệm vụ xét lại những án nặng đã xử rồi, như án về tử tội hay tội lưu rồi gọi kết quả cuộc điều tra qua bộ Hình để đệ tâu lên vua xin quyết định.

Nhìn các Ngự sứ cãi nhau đến vui vẻ, Từ Canh cười đến gập cả bụng, trốn ở trong cung Trường Tín hai ngày, rốt cục mới ra mặt thay phủ Triệu quốc công và Tạ gia cầu tình, mạnh mẽ đứng trước mặt các triều thần lấy được hảo cảm của mọi người.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người vô cùng đau đầu, làm sao bây giờ Thái tử điện hạ quá đơn thuần mềm lòng? Quả nhiên vẫn cần những cự thần như chúng ta phụ tá, nếu không, Thái tử điện hạ đơn thuần nhất định sẽ bị lão hồ ly Tạ gia kia lừa xoay quanh!

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Muội Muội Coi Trọng Một Hán Tử Giết Heo!!!

Cuối cùng phủ Triệu quốc công và Tạ gia không bị liên lụy, chỉ có hai người là Tạ Diễm và Triệu Nghiên Nghiên bị xử lý, bởi vì Triệu Nghiên Nghiên chỉ là tông phạm nên được giữ lại tính mạng, bị đày đi Lĩnh Nam. Đây cũng không phải là do Từ Canh lòng dạ rộng lớn, hay vô cùng khiêm tốn gì, bản thân hắn cũng hiểu rõ, muốn mượn vụ án nhỏ đó để liên lụy đến Tạ gia chỉ là vọng tưởng, đã như vậy, chỉ bằng dứt khoát buông tay, sẽ thể hiện hắn là người nhân hậu -- trong mấy tháng qua hắn vẫn luôn lấy hình tượng khoan dung độ lượng nhân từ để đối nhân xử thế, nếu đột nhiên trở nên hung hăng, nói không chừng sẽ khiến lũ triều thần suy nghĩ nhiều. Hơn nữa, hắn không truy cứu, thì sẽ có người khác truy cứu, các Ngự sứ sẽ không bỏ cơ hội nổi danh rất tốt này! Về phần Triệu Nghiên Nghiên, nàng ta phạm phải chuyện như vậy, coi như hắn không động thủ, còn nhiều, rất nhiều người khác muốn tính

mạng của nàng ta, Từ Canh không muốn vì một con chó mà làm ô uế tay mình. Mặc dù phủ Triệu quốc công là một lũ yếu đuối nhu nhược, đòi trước chưa bao giờ giúp hắn được việc gì, nhưng cũng không có hại hắn, về phần trong nhà có một Triệu Nghiên Nghiên đầu óc ngu xuẩn như vậy, ai cũng không ngờ tới.

Tin tức Thái tử gặp chuyện truyền đi, rất nhanh toàn thành đều biết, tuy rằng Thái tử điện hạ nói tốt giúp Tà gia và phủ Triệu quốc công thoát tội, nhưng dân chúng kinh thành cũng không thấy như vậy, đương nhiên, cũng có thể là có người không muốn cho bọn họ thấy như vậy, dù sao tội danh trên đầu Tà gia không thể rửa sạch ngay được, ngay cả nhà mẹ đẻ của Thái hậu ít nhiều cũng bị dính líu đến, bị người ta lạng lẽ nghị luận.

Một tin tức lớn như vậy, tất nhiên Đại Trân cũng có nghe nói, trong đầu linh quang chợt lóe, kích động nhảy dựng lên, “A, hóa ra là chuyện ngày đó, lúc ấy muội cũng ở hiện trường.”

Gân xanh trên trán Thụy Hòa giật giật, “Cái gì?”

“Chuyện là mấy ngày hôm trước, muội và Cố huynh bàn xong chuyện làm ăn, lúc từ Đắc Ý Lâu đi ra, có con ngựa bị kinh hãi đụng phải xe ngựa, muội còn tưởng là chuyện ngoài ý muốn, hóa ra là có người âm thầm chi điểm. Hung thủ kia thật sự là vừa to gan lại vừa ngu xuẩn, ngay cả muội khi ra cửa cũng phải dẫn theo vài hộ vệ thân thủ tráng kiện, thân phận như Thái tử điện hạ, làm sao có thể không dẫn theo thị vệ xuất cung? Muốn dùng một con ngựa bị kinh hãi để làm hại Thái tử, nhất định là hung thủ này khi ra cửa đã quên mang não.”

Trong nội tâm Thụy Hòa mơ hồ cảm thấy có điểm là lạ, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra rốt cuộc là không đúng chỗ nào, cậu vượt vượt huyết thái dương, cảm thấy nhất định là gần đây mình bận đến văng đầu, đầu óc không nghe theo sai bảo nữa rồi.

“... Lúc ấy muội sợ hết hồn, còn nghĩ thấy bên ngoài có mùi máu tươi, nhưng mà Cố huynh nói chỉ là giết ngựa, không có ai bị thương...” Đại Trân lải nhải cảm khái một phen, thấy Thụy Hòa nhún mày không nói một lời, lo lắng hỏi: “Đại huynh huynh làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái hả? Nếu không thì huynh đi nghỉ ngơi đi.”

Thụy Hòa lắc lắc đầu, “Không sao, chỉ là cảm thấy giống như đã quên cái gì đó, nhưng lại nghĩ không ra. Có thể là gần đây quá mệt mỏi.”

Đại Trân vốn muốn nhờ Thụy Hòa đặt tên cho tiệm tạp hóa của nàng, thấy thế cũng ngại ngùng mở miệng, chỉ sẵn sóc khuyên nhủ: “Đại huynh huynh cũng đừng quá liều mạng, không nên chuyện gì cũng tự mình làm, nếu không, cho dù có thể làm được cũng vô nghĩa. Huynh còn nhớ a cha từng kể cho chúng ta nghe chuyện xưa của Gia Cát Lượng không, tể tướng Gia Cát có bản lĩnh lớn, cuối cùng biến cuộc sống của bản thân trở nên mệt mỏi, đến khi ông ta chết đi, khiến Thục quốc ngay cả người thừa kế cũng không có, đây không phải là vừa hại người vừa hại mình sao.”

Đại Trân biết rõ tính tình của Thụy Hòa, cậu là người chuyện gì cũng theo đuổi sự hoàn mỹ, tuyệt đối không cho phép chính mình có bất kỳ sai lầm nào, vì vậy tuy Thái tử và Cố Văn được thoải mái, nhưng Thụy Hòa lại mệt mỏi gần chết, Đại Trân thật đúng là không phục giùm cậu.

Thụy Hòa cười khỏ, “Theo như lời muội nói, thì ta có lòng tốt nhưng lại làm chuyện xấu đi, vừa mệt mỏi lại còn không được một lời tốt đẹp.”

“Muội là đang oán hận Thái tử điện hạ quá phận, tại sao có thể đẩy hết mọi việc lên người huynh chứ.”

Thụy Hòa làm động tác chó có lên tiếng với nàng, đè thấp giọng nói: “Lại dám nói Thái tử điện hạ không đúng, cẩn thận tổ phụ mắng muội.” Tân thái phó bảo vệ Thái tử điện hạ đây là chuyện ai ai cũng biết, dù sao cũng chỉ có một nguyên tắc, đó là chỉ có Thái tử điện hạ được phép mắng người khác, người khác không thể nói nửa câu không tốt, nếu không sẽ nổi giận đánh người.

“Muội đâu có dám, chỉ là lo lắng huynh thôi.” Đại Trân che miệng cười, đưa tay nheo nheo gương mặt của cậu, méo máo, “Huynh xem huynh gầy đi rồi này. Gầy rất khó coi.”

“Người ta còn nói ta càng thêm anh tuấn tiêu sái đó.” Thụy Hòa không phục, ánh mắt Đại Trân sáng lên, tò mò hỏi: “Ai nói? Là nương từ nhà ai vậy, muội có biết không?”

Thụy Hòa dờ khóc dờ cười, “Tiểu nha đầu muội sao lại bát quái như vậy, cẩn thận người ta nói muội là bà tám. Cả ngày ta ở phủ Chiêm sự ngay cả cửa cũng không ra, làm sao gặp được tiểu nương từ gì đó chứ.”

“Vậy nhất định là trường bối nhà cô nương nào đó thay mặt nhìn thử.” Đại Trân nghiêm trang nói: “Nếu không vô duyên vô cớ trái lương tâm khen huynh anh tuấn làm chi.”

“Trái lương tâm chỗ nào, ta không anh tuấn tiêu sái sao? Muội đã nhìn thấy lang quân nhà nào dễ nhìn hơn đại huynh của muội chưa?” Đối với bề ngoài của mình, Thụy Hòa vẫn rất là tự tin, mọi người nhìn thấy cậu đều nói cậu lớn lên rất giống Tân thái phó lúc còn trẻ, năm đó Tân lão gia từ dựa vào khuôn mặt mới miễn cưỡng từ nhĩ giáp chen đến Thám hoa, có thể không xuất chúng sao — đương nhiên, Tân lão gia từ tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Thụy Hòa vốn chỉ thuận miệng nói, cười giong mà thôi, không ngờ Đại Trân thật sự cẩn thận suy nghĩ, một lát sau, nàng đặc biệt nghiêm túc nói: “Nếu chỉ luận ngũ quan, đại huynh đích xác là số một số hai, rất ít người có thể so sánh, nhưng muội cảm thấy Đại lang của Cố gia cũng vô cùng có phong độ, nếu hai người các người đứng chung một chỗ, chỉ sợ khó phân thắng bại.”

Ánh mắt Thụy Hòa chợt lóe, đôi mắt trở nên có một chút thâm thúy và quý dị.

Đại Trân bị cậu nhìn thì có chút không được tự nhiên, bất an chuyển động, “Đại huynh huynh nhìn muội như vậy làm gì?”

“Muội là một cô nương, đánh giá bề ngoài xấu đẹp của một nam nhân, không cảm thấy là không đúng sao?” Thụy Hòa chưa xót nói: “Hơn nữa, ta đã

từng gặp Cổ đại lang, gương mặt của hắn thô bỉ giống như một hán tử giết heo vậy, nào có liên quan gì đến hai chữ phong độ. Nếu không phải là muội lấy tiền của người ta nên nói tốt cho hắn, ta thật sự lo lắng cho đời mắt của muội. Dù sao cũng là do mẫu thân tự mình dạy dỗ, tại sao thẩm mỹ lại kém như vậy?”

Đại Trần không phục, “Muội thấy đại huynh lòng dạ hẹp hòi thì có, không thể chịu được người ta hơn mình. Huynh yên tâm, nếu nói bản lĩnh, vẫn là đại huynh nhà chúng ta lợi hại nhất, về phần những người khác, bộ dạng dễ nhìn cũng không tạo ra cơm ăn, huynh đâu cần chuyện gì cũng phải so đo hơn thua với người ta. Hơn nữa muội cũng không có nói hắn dễ nhìn hơn huynh, không phải chỉ là khó phân thắng bại thôi sao.”

Đây không phải là vấn đề ai dễ nhìn hơn! Thụy Hòa thờ hồng học nghĩ, với bộ dạng như thế của Cổ đại lang, vậy mà Đại Trần lại cảm thấy hắn ta tác phong nhanh nhẹn, đây là tình huống gì, chẳng lẽ đây chính là tình nhân trong mắt hóa Phan An sao? Vấn đề này tương đối nghiêm trọng, vô cùng vô cùng nghiêm trọng!

Thụy Hòa quyết định đi tìm Hoàng thị cáo trạng.

Muội muội mười ba tuổi xinh đẹp sao có thể vừa ý một hán tử giết heo, vô luận như thế nào Thụy Hòa cũng không thể nhẫn!

“Không thể nào?” Hoàng thị nghe Thụy Hòa nói xong không hề tin tưởng, “Ánh mắt của muội muội con rất cao.” Tính tình nữ nhi nhà mình bà còn không biết sao, ở phương diện khác đặc biệt nông cạn, còn nhỏ đã thích mỹ nhân, hai ba tuổi đã biết nhìn mặt, người nào tư sắc không bình thường mà muôn ăm nó, nhất định sẽ bị nó không chút lưu tình đẩy ra.

Thụy Hòa gấp đến mức mặt đỏ lên, “Con thật sự không có gạt người! Nương, người nghĩ con sẽ vì chút chuyện nhỏ đó mà kinh động người sao? Lúc này Đại Trần thực sự không giống bình thường, người không nhìn thấy vẻ mặt của muội ấy lúc nhắc tới Cổ đại lang đâu, mặt mày hớn hở, giống như còn thân cội Cổ đại lang hơn con, còn nói bộ dạng Cổ đại lang anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, con thấy muội ấy đã bị mờ mắt.”

Hoàng thị chán ghét trừng mắt nhìn cậu, “Con thật đáng ghét.”

Thụy Hòa vừa nói ra khỏi miệng cũng có chút hối hận, có vẻ không tương xứng với một người ưu nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng họa phong như cậu, vì vậy vội vàng sửa lời, nói: “Nương là con đang lo lắng thôi. A Trần mới bao nhiêu tuổi, cũng không thể nôn nóng nhìn tướng mạo người ta, hơn nữa bề ngoài của Cổ đại lang giống như một gã đồ tể vậy, tướng mạo quá thô bỉ. Người ngẫm lại xem, vạn nhất A Trần giả đi, sinh cho người một ngoại tôn nữ giống Cổ đại lang như đức, liệu người có nhìn nổi không?”

Hoàng thị không cho là đúng, “Con nghĩ quá xa rồi đó, A Trần còn chưa có hiểu chuyện, nó đang tập trung tinh thần vào cửa hàng, căn bản sẽ không nghĩ tới những thứ này. Con càng bó buộc, quản thúc nó, nói không chừng nó phiền chán, cố ý muốn đối nghịch với con, lại cứ nhìn chăm chăm Cổ đại lang kia không thả thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, cho dù bộ dạng của Cổ Đại lang khó coi, nhưng làm người không tệ, làm việc cũng có khí phách, người như thế sao có thể nói người ta như vậy.”

Thụy Hòa vô cùng ủy khuất, “Không phải là vì con đang lo lắng cho A Trần sao.” Hơn nữa, tại sao mọi người trong nhà ai cũng nói Cổ đại lang không tệ, tại sao một chút cậu cũng nhìn không ra.

“Con có nhân rồi, thì cũng đừng quan tâm đến A Trần, trước tiên là quan tâm đến bản thân đi. Ta nói này Đại lang, con sắp tròn mười tám tuổi rồi, chả lẽ con không phải lòng nương tử nhà ai sao?”

Thụy Hòa lập tức ngồi nghiêm chỉnh, “Tại sao lại nói đến trên đầu con rồi.”

“Nói nhảm,” Hoàng thị xì một tiếng: “Muội muội con mới có mười ba tuổi, mấy năm nữa mới đến tuổi thành thân, ta gấp làm gì. Nhưng còn con, hài tử cùng lứa nhà người ta không thành thân, thì cũng bắt đầu tương tư, tại sao vừa nhắc tới chuyện như vậy con lại giả ngu hả? Nếu con không nói rõ với ta, con thích cô nương như thế nào, vậy ta sẽ tùy tiện chọn lấy một người cho con ha, đến lúc đó cũng đừng có nói là không hài lòng.”

Thụy Hòa hối hận muốn chết, sớm biết vậy có đánh chết cậu cũng không đi tìm Hoàng thị cáo trạng.

“Nương, hài nhi không nôn nóng chuyện hôn sự.” Thụy Hòa nghiêm mặt nói: “Không phải a cha đã nói không thể thành thân quá sớm sao, không tốt cho thân thể.”

“Không có bắt con lập tức thành thân, chính là muốn giúp con nhìn trước, nếu không nhanh chóng định ra hôn sự, những cô nương tốt đều bị người ta cướp mất, đến lúc đó chỉ còn những người bị dư lại, con muốn khóc cũng không kịp.” Chủ yếu là Hoàng thị nghĩ xa, thậm chí những người hiện đại kết hôn sinh con muộn, thời điểm thanh xuân xao động cũng yêu sớm gì gì đó, không, mười tám tuổi cũng không tính là yêu sớm, con mình thanh tâm quả dục như vậy, làm mẹ sao có thể không lo lắng.

Thụy Hòa cười khô, xoa xoa huyết thái dương, cuối cùng thỏa hiệp, “Hài nhi cảm thấy các cô nương cùng lứa có chút quá... Ngây thơ.” Cậu dè dặt đắn đo từ ngữ nói: “Giống như vị Đại nương tử lần trước đến phủ, bộ dáng không tệ, nhưng vừa mở miệng, lại ngây thơ đơn thuần, so với A Trần cũng không bằng. Con cũng không biết nên nói với nàng cái gì mới tốt.”

Cảm thấy tiểu cô nương người ta quá đơn thuần ngây thơ — đây là thích cô nương thành thực chừng chạc? Quả nhiên là có thẩm mỹ tốt!

Gương mặt Hoàng thị nở nụ cười tươi, chỉ cần không có điều khó nói là tốt rồi, về phần cô nương tâm tính thành thực, vẫn có thể tìm được.

“Được, nương đã biết.” Hoàng thị từ ái vỗ vỗ bả vai Thụy Hòa, “Con yên tâm, cho dù có phải đào sâu ba thước đất, nương nhất định sẽ tìm một cô nương như vậy cho con.”

Thụy Hòa: Giọng điệu này của ngài không giống như đang tìm con dâu, mà là muốn bắt đào phạm!

“VẬY A TRẦN...”

Hoàng thị vung mạnh tay lên, “Chuyện của A Trần trong lòng ta có tính toán, con yên tâm đi.”

Thụy Hòa: “... Sao con vẫn cảm thấy không yên tâm?”

Hoàng thị nhắc chân đá, “Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị Bắt Gặp.

Đại Trần vẫn đang bận rộn với chuyện mở tiệm tạp hóa, mỗi lần có chủ ý mới, lại hỏi qua ý kiến của Hoàng thị. “Con lo liệu cho tiệm tạp hóa như vậy, thế định đặt tên là gì?” Cuối cùng Hoàng thị không nhận được nói: “Đừng quá khó nghe là được.”

Đại Trần đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, ha ha cười, “Vốn định đặt một cái tên, nhưng con còn chưa nghĩ ra. Nương cảm thấy nên lấy cái tên nào mới tốt?”

Hoàng thị cũng không để ý đến nàng, “Ta đâu có biết. Cửa hàng này là do con mở, ta chỉ quan tâm đến thù lao, đến cuối năm chia cho ta tiền lãi là được, cái khác ta mặc kệ.”

Đại Trần chun mũi, “Con đi tìm a cha.”

“Tìm ông ấy cũng vô dụng.” Hoàng thị nhắc nhở: “Cố đại lang mới là Đại lão bản, chuyện lớn như vậy con phải đi hỏi ý kiến của hắn, nếu không tùy tiện lấy một cái tên, vạn nhất người ta không thích làm sao bây giờ? Các con hợp tác làm ăn, cho dù người ta khách khí nói mọi chuyện đều do con làm chủ, con cũng không thể coi là thật.”

Đại Trần búng tỉnh đại ngộ, dùng sức gật đầu, “Nương nói đúng, là do con quá chủ quan.” Rốt cuộc vẫn chưa hợp tác với người ta bao giờ, không biết bên trong còn có những thứ cong cong thẳng thẳng này. Đại Trần nghĩ, chủ yếu là bởi vì Cố đại lang làm việc quá cỏi mờ, thoát nhìn không giống một người hay tính toán chi li, cho nên nàng mới có thể hoàn toàn quên mất những thứ này.

Như vậy không phù hợp chút nào.

Vì vậy nàng lại vui vẻ đến Cố phủ tìm người, kết quả lại được cho biết Cố đại lang không có ở đây.

“Lại không có ở đây? Có biết hắn đã đi đâu không?” Đại Trần có chút buồn bực, vị Cố huynh này một là không cần đến Quốc tử giám đọc sách, hai là không cần đến nha môn làm việc, tại sao lại không ở nhà, rốt cuộc là đang bận rộn cái gì vậy.

Thị vệ cười híp mắt lắc đầu tỏ vẻ không biết, rồi sau đó, lại giống như lần trước nói: “Có lẽ buổi chiều lang quân sẽ trở lại.”

Đại Trần bắt đầu đi, chỉ đành cáo từ, đi được vài bước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, dứt khoát hỏi thị vệ kia mượn tờ giấy ghi lại lời nhắn cho Từ Canh, hỏi hắn chuyện đặt tên của cửa hàng, sau đó lại tiếp tục bận rộn. Qua hai ngày, cuối cùng bên Cố phủ đã có tin tức, Cố đại lang lại mời nàng đến Đắc Ý Lâu ăn cơm, nói là đặt tên rất hay.

“Lại đi ra ngoài?” Hoàng thị nhớ tới lời nhắc nhở của Thụy Hòa, không nhận được nói: “Tại sao Cố đại lang không đến phủ?”

Đại Trần nhún mày, “Bọn con hợp tác việc buôn bán mà thôi, giải quyết việc chung, tới cửa bái kiến trưởng bối không được tốt lắm.”

Hoàng thị che dấu cười cười, “Nương chỉ muốn nhìn một chút xem Cố gia đại lang có thật sự là phong lưu tuấn lãng giống như lời kẻ hay không.”

“Tất nhiên.” Đại Trần lập tức trở nên sôi nổi, “Mặc dù hắn không có tuấn tú như đại ca, nhưng vô cùng phong độ, là một người thoải mái, rất dễ ở chung. Không biết là đại ca nghe ai nhàn thoại hay là mất vấn đề, lại nói hắn có bộ dạng cao lớn thô kệch cử chỉ thô lỗ, thật sự quá đáng. Rõ ràng Cố huynh là một thiếu niên lang có tác phong nhanh nhẹn, nhã nhặn lịch sự tao nhã, nếu nương hỏi con, chỉ sợ ngay cả đại ca cũng không bằng đâu.”

Hoàng thị khê hí mắt, “Phải không? Thật đáng tiếc là không thể nhìn thấy --” Bà trầm ngâm một hồi, suy nghĩ một chút lại thừa dò xét nói: “Dù sao hôm nay nương cũng nhàn rồi, chi bằng đi theo con đến gặp vị Cố đại lang kia một lúc?”

Đại Trân đầu tiên là sững sờ, chợt có chút do dự, “Này... Này không được tốt lắm. Có huynh hẹn con đến nói chuyện chính sự, con dẫn một trưởng bối qua, chắc hẳn sẽ giật mình, rốt cuộc vẫn là thất lễ.”

“VẬY QUÊN ĐI.” Thoạt nhìn Hoàng thị rất dễ nói chuyện, cười híp mắt nói: “VẬY CON NHANH CHÓNG ĐI ĐI, ĐỪNG ĐỂ CHO NGƯỜI TA CHỜ LÂU. CÒN NỮA NHỚ DẪN THEO NHIỀU NGƯỜI, ĐỪNG ĐỂ XẢY RA CHUYỆN.”

Đại Trân vội vàng đáp ứng. Đợi nàng vừa đi khỏi, Hoàng thị lập tức đứng dậy phân phó hạ nhân nói: “TÌM CHO TA MỘT BỘ NAM TRANG, BẢO LÃO BÀNH Ở TIỀN VIỆN CHUẨN BỊ XE NGỰA, CHÚNG TA CÙNG ĐI.”

Tô ma ma sững sờ, “Phu nhân muốn đi đâu?”

“NGƯỜI NÓI ĐI?” Hoàng thị chợt nhíu mày, biểu hiện trên mặt vô cùng thần bí.

Đại Trân chân trước ra cửa, Hoàng thị chân sau vội vàng đi theo, Tô ma ma thật sự là dở khóc dở cười. Khó trách mấy hài tử của Tân gia ai cũng nhanh nhẹn, cũng không biết là do ai dạy dỗ.

Đắc Ý lâu vẫn luôn làm ăn thịnh vượng, từ lúc Từ Canh bao hết nhĩ gian trên lầu hai, vậy mà tiểu nhị trong tiệm vẫn còn nhận ra Đại Trân, gặp mặt lập tức dẫn nàng lên lầu ba, Hoàng thị đang muốn theo sau, mới vừa đi tới đầu bậc thang lầu hai thì bị ngăn cản, “XIN LỖI KHÁCH QUAN, TRÊN LẦU ĐÃ HẾT CHỖ.”

Hoàng thị cau mày, quét mắt nhìn một vòng đại sảnh lầu hai, chọn trúng vị trí dựa vào tường ở phía đông. Chỗ kia tầm thường, nhưng lại vừa vặn có thể nhìn thấy người lui tới bậc thang, thật sự rất thích hợp.

Đại Trân ở trên lầu hoàn toàn không biết mình đã bị theo dõi, vô cùng cao hứng nói chuyện phiếm với Từ Canh, “... TA ĐÃ NGHĨ RA MƯỜI CÁI TÊN, NHƯNG VẪN KHÔNG HÀI LÒNG. LÚC SAU LẠI NGHĨ, HAI CHÚNG TA HỢP TÁC MỞ CỬA HÀNG, HON NỮA HUYNH CÒN LÀ ĐẠI ĐÀU, TÊN CỦA CỬA HÀNG TẮT NHIÊN PHẢI DO HUYNH ĐẶT MỚI ĐÚNG, CHO NÊN TA ĐẾN HẦU PHÙ TÌM HUYNH, KHÔNG NGỜ HUYNH KHÔNG CÓ Ở NHÀ.”

“TA ĐI THEO MẤY THÚC THÚC CHẠY KHẮP NƠI, PHẦN LỚN THỜI GIAN KHÔNG TRONG PHỦ. NẾU ĐỆ CÓ CHUYỆN MUỐN TÌM TA, CHỈ CẦN NÓI VỚI HỘ VỆ CANH CỬA LÀ ĐƯỢC, KHI TRỞ VỀ TẮT NHIÊN TA SẼ TỚI TÌM ĐỆ.” thật ra Từ Canh có chút do dự, mới đầu hẳn tự xưng là Cố đại lang, một là chỉ muốn nói đùa với Đại Trân, thứ hai là không muốn làm cho Đại Trân rụt rè, bây giờ suy nghĩ lại, cuối cùng thân phận của hắn sẽ bị vạch trần, đến lúc đó Tiểu Tam lang này sẽ tức giận không để ý tới hắn nữa, tính khí đám người của Tân gia thì người này còn thối hơn người kia!

“HÓA RA LÀ NHƯ VẬY.” Đại Trân không hề thối mặt cười rộ lên, “KHÔNG SAO, HUYNH CỨ BẬN VIỆC CỦA HUYNH ĐI, DÙ SAO TA CŨNG KHÔNG NÔN NÓNG. ĐÚNG RỒI, HUYNH ĐÃ NGHĨ RA TÊN CỦA CỬA HÀNG CHƯA?”

“VẬY GỌI LÀ- SIÊU THỊ VẠN GIA LẠC ĐI.” Từ Canh nhếch môi cười.

Đại Trân mơ hồ, “TA BIẾT VẠN GIA LẠC LÀ CÓ Ý GÌ, NHƯNG SIÊU THỊ LÀ CÁI GÌ? TIỆM CỦA NGƯỜI TA ĐỀU TÊN LÀ CỬA HÀNG GÌ GÌ ĐÓ, TRAI* HOẶC LÀ QUÁN, VÌ SAO CHÚNG TA LẠI ĐẶT CÁI TÊN KỶ CỤC NHƯ VẬY?”

*Trai: Ví dụ “Vạn hương trai” là tên cửa tiệm.

“SIÊU THỊ CÓ NGHĨA LÀ.” Từ Canh dùng những lời Tân tiên sinh đã từng nói cho hắn biết ở đời trước, giải thích lại cho Đại Trân nghe, “CÓ THỂ MUA BẤT CỨ VẬT GÌ TRONG CỬA HÀNG CỦA CHÚNG TA, ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ MỘT CỬA HÀNG LỚN, MÀ LÀ MỘT CỬA HÀNG SIÊU CẤP LỚN.”

Đại Trân bừng tỉnh đại ngộ, “HÓA RA LÀ NHƯ VẬY. SIÊU THỊ VẠN GIA LẠC, SIÊU THỊ, ỪM, VỪA VANG DỘI LẠI ĐẶC BIỆT, CÁI TÊN NÀY RẤT HAY. CỐ HUYNH HUYNH THỰC SỰ LÀ CÓ HỌC VẤN.” Miệng nàng ngon ngọt, biết dụ dỗ người ta, hơn nữa thời điểm khen người ta còn có thể mở to mắt, nhìn chăm chăm Từ Canh không hề chớp mắt lấy một cái, tỏ ra vô cùng chân thành.

Từ Canh bị nàng nhìn cảm thấy ngượng ngùng, có chút chột dạ, lại có chút khác thường không giải thích được, hắn vội vàng cúi đầu nhấp một ngụm trà che dấu biểu cảm trên mặt, “TA KHÔNG LÀ GÌ CẢ, NẾU MUỐN NÓI TỚI HỌC VẤN, VẪN LÀ NHÀ CÁC NGƯỜI LỢI HẠI HON. ĐẠI HUYNH THỤY HÒA CỦA ĐỆ MỚI MƯỜI TÁM TUỔI ĐÃ LÀ CỬ NHÂN, ĐÓ THỰC SỰ LÀ HIẾM CÓ.”

“ĐẠI HUYNH CỦA TA, HẮN THẬT SỰ THẬT RẤT LÀ THÔNG MINH.” Đại Trân nhớ tới chuyện Thụy Hòa “Vu oan” cho Từ Canh rất không được tự nhiên, đồng thời cũng vô cùng không hiểu vì sao thời gian qua Thụy Hòa lại có thành kiến lớn như vậy với Cố huynh, rõ ràng Cố huynh là một người rất tốt vô cùng tốt.

“... NÓI ĐẾN ĐẠI HUYNH, TA LẠI CẢM THẤY CỰC KỶ TỨC GIẬN, KHÔNG PHẢI TƯ THỨC CỦA HUYNH LÀ CHIÊM SỰ CỦA THÁI TỬ SAO, TA HỎI HUYNH, PHỦ CHIÊM SỰ KHÔNG CÓ AI KHÁC CÓ THỂ LÀM VIỆC SAO, TẠI SAO LẠI KHIẾN ĐẠI HUYNH TA BẬN RỘN NHƯ VẬY. CHĂNG QUÁ HẮN CHỈ NHẬN MỘT CHỨC THỊ VỆ SUÔNG, NHƯNG CÒN BẬN RỘN HON CẢ CHA TA. MỚI ĐẾN PHỦ CHIÊM SỰ CHƯA BAO LÂU, NGƯỜI ĐÃ GÂY ĐI RỒI. NẾU LẠI TIẾP TỤC NHƯ VẬY, TA SẼ PHẢI ĐI TÌM THÁI TỬ ĐIỆN HẠ TRANH LUẬN.”

Từ Canh không được tự nhiên ho một trận mãnh liệt, “KHỤ KHỤ-- VIỆC ĐÓ, KHI TRỞ VỀ TA SẼ NÓI LẠI VỚI TƯ THỨC CỦA TA.”

“VẬY HUYNH CŨNG ĐỪNG QUÊN NHA.”

Từ Canh gượng cười.

Sau đó hai người bọn họ lại thương lượng rất nhiều các chi tiết về siêu thị, đã từng làm từng thấy tận mắt người có kinh nghiệm mở siêu thị, Từ Canh đưa ra rất nhiều ý kiến xây dựng, từ bố trí quầy hàng, đến an bài tiểu nhị trong tiệm, nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, Đại Trân ngồi nghe bội phục không thôi.

“Cố huynh huynh thật sự là vô cùng lợi hại, còn lợi hại hơn cả cha ta đó.” Đại Trần khen ngợi thật lòng nói.

Từ Canh vô cùng thẹn thùng, “Ta chỉ tùy tiện ăn nói ba hoa thôi, đệ chỉ nên tạm thời tin tưởng, về phần Tân tiên sinh, ta cũng không dám so sánh với ông ấy.” Dùng chủ ý của phụ thân người ta để thể hiện, mặc dù da mặt Từ Canh đủ dày, nhưng vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

.....

“Phu nhân, bọn họ đang xuống.” Tô ma ma vẫn luôn chú ý đến cầu thang, Từ Canh và Đại Trần vừa mới đi ra, bà ta lập tức tiến đến khê thì thầm nói nhỏ với Hoàng thị. Hoàng thị vội vàng nghiêng người, nửa cúi đầu, đưa tay giả vờ uống trà, thuận tiện che hơn nửa gương mặt, một đôi mắt lại lạng lẽ hướng về phía Từ Canh quan sát từ trên xuống dưới.

Thiếu niên lang có vóc dáng rất cao, thân hình hơi lộ vẻ thon gầy, ngũ quan vô cùng tuấn lãng, khí độ càng thêm phi phàm. Hoàng thị lập tức nhú mày, cho dù Thụy Hòa có thành kiến, cũng sẽ không trợn mắt nói dối, vị trước mặt này tác phong cử chỉ nhanh nhẹn, nói một thiếu niên lang khí thể hiên ngang thành một hán tử giết heo cao lớn thô kệch, cho nên nói, đây tuyệt đối không phải là vị Cố gia đại lang trong miệng Thụy Hòa!

Thụy Hòa tuyệt đối sẽ không nhận lầm Cố đại lang, như vậy, chỉ có thể là vị trước mặt này đang giả mạo thân phận của Cố đại lang để kết bạn với Đại Trần. Rốt cuộc hắn có ý đồ gì?

Trong lúc tâm trí Hoàng thị đang xoay chuyển, Từ Canh và Đại Trần đã đi xuống lầu, Hoàng thị chợt tỉnh dậy, “Lặng lẽ theo sau”.

“Ta đưa đệ trở về.” Từ Canh ân cần vén rèm xe lên, lại cúi tay nhắc Đại Trần lên xe, sau đó nhanh nhẹn lên xe ngựa, lúc thả màn xe xuống, hắn lơ đãng quét mắt nhìn bên trong Đắc Ý lâu một cái.

Sau khi đưa Đại Trần đi, Từ Canh không vội vã hồi cung, phân phó Kim Tử nói: “Đến Võ Anh Hầu phủ.”

Xe ngựa của Hoàng thị vẫn đi ở phía sau.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau, dọc theo phố lớn tiếp tục đi về phía trước, sau đó đi vào ngõ đá. Xe ngựa của Hoàng thị vừa mới tiến vào ngõ, đột nhiên phía trước xuất hiện vài đại hán vạm vỡ chặn đường.

“Tại sao lại không đi nữa” Hoàng thị ngồi trong xe không biết đang xảy ra chuyện gì, thấp giọng hỏi.

“Các vị dọc đường đi theo tại hạ, không biết là vì chuyện gì?” Từ Canh thông thả ung dung xuống xe, chậm rãi đi lên phía trước. Giọng hắn nhẹ nhàng linh hoạt, thậm chí có chút thờ ơ, nhưng hộ vệ Tân gia ai cũng không dám xem thường — ánh mắt của thiếu niên này lang quả thực vô cùng có khí thế, làm cho người ta không dám quán sát.

Hoàng thị tuyệt đối không ngờ là lần đầu tiên mình đi theo dõi lại bị người ta bắt quả tang tại trận, bây giờ vô cùng lúng túng, đã bị người ta bắt được, đoán chừng là giả vờ ngây ngốc cũng chạy không thoát, bà đành phải nhắm mắt nhảy xuống xe ngựa, đánh mặt cười khan nói: “Cố đại lang quân không nên hiểu lầm, tại hạ là do phu nhân của Tân đại gia phái tới, bởi vì Tam lang của bốn phủ hợp tác việc buôn bán với lang quân, phu nhân lo lắng cho Tam lang, cho nên mới...”

Mặc dù Hoàng thị mặc nam trang, nhưng dù sao bà cũng là một phụ nhân trưởng thành, không giống thiếu niên mười hai mười ba tuổi nam nữ khó phân biệt, trên người có đặc thù nữ tính rõ ràng, Từ Canh liếc mắt một cái đã nhìn ra. Nhìn Hoàng thị toàn thân khí phái, không thể nào là một hạ nhân, như vậy, ngoại trừ Đại phu nhân của Tân gia còn có thể là ai?

Từ Canh cả kinh trên người chảy đầy mồ hôi lạnh

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thiên Vương Cái Địa Hồ!*

(“Thiên vương cái địa hồ- 天王盖地虎” – trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, ở VN có tên Rừng Thảm Tuyết Dày và “Bảo tháp trấn hà yêu – 宝塔镇河妖” – là ám hiệu gặp mặt, đầu lĩnh thổ phi Tọa Sơn Điều hỏi “Thiên vương cái địa hồ?”, Dương Tử Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”.)

Thân là Thái tử điện hạ tương lai là vua một nước, theo lý thuyết hẳn là không sợ trời không sợ đất, nhưng hết lần này tới lần khác Từ Canh lại bị sự xuất hiện bất ngờ của Hoàng thị, khiến cho kinh sợ không nhẹ, ngay cả bản thân cũng không giải thích được là vì sao, chính là cảm giác chột dạ khi vùng trộm thông đồng với tiểu oa nhi nhà người ta, bị phụ huynh bắt được. May mà hắn không có làm việc gì trái với lương tâm, nếu không sẽ vô cùng lúng túng.

“Ha ha, ha ha.” Từ Canh đánh mặt ngây ngô cười, “Hóa ra là hiểu lầm,...Ta xin phép đi trước. Mời ngài về cho.” Sau đó, hắn dẫn một đám thị vệ xám xịt rời đi...

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, trong ngõ hẻm không còn một bóng người, Hoàng thị còn chưa kịp phản ứng.

“Đi rồi sao?” Hoàng thị nhìn Tô ma ma một cái, còn có chút mơ hồ. Tô ma ma gật đầu, khó khăn nhắc nhở: “Phu nhân, vừa rồi đoán chừng là tiểu lang quân kia nhận ra ngài đã tới.”

“Hả?” Hoàng thị: “...”

Hoàng thị choáng váng trở về phủ, Từ Canh cũng không khá hơn bà chút nào, dọc đường đi tâm thần không yên. Hắn nghĩ sợ rằng thân phận của mình sẽ lập tức bị vạch trần, có trời mới biết sau khi biết được chân tướng người của Tân gia sẽ nhìn hắn như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, thay vì chờ Tân tiên sinh biết được sự thật, còn không bằng tự mình thành thật nói ra, vì vậy, hắn suy nghĩ một chút, lập tức phân phó Kim Từ gọi Thụy Hòa đến.

Nhưng chờ Thụy Hòa vào phòng, Từ Canh lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Thấy vẻ mặt táo bấn của Từ Canh, cuối cùng vẫn là Thụy Hòa chủ động dò hỏi: “Điện hạ gặp chuyện gì khó xử sao?”

Từ Canh vô cùng ngượng ngùng nhìn cậu, “Có một chuyện muốn nói với người.” Hắn khẽ cắn răng, chầm chước dùng từ mở miệng nói: “Chuyện là như thế này. Thời gian trước có một ngày ta xuất cung bị vài tên lưu manh vô lại dây dưa, đúng lúc gặp được một tiểu lang quân giúp ta giải vây. Tiểu lang quân kia tuy nhỏ tuổi, nhưng lại cực kỳ có kiến giải, ta nói chuyện với hắn một hồi, thế nhưng lại giống như nhất kiến như cố*, vì vậy quyết định bỏ vào một khoản tiền cho hắn buôn bán...”

*Nhất kiến như cố: mới quen đã thân; gặp lần đầu đã quen thân.

Thụy Hòa mơ hồ cảm thấy chuyện xưa này có chút quen tai, nhưng cũng không biết là vì nguyên nhân gì lại không dám nghĩ tới Đại Trân, ngược lại chân chừ hỏi: “Chẳng lẽ Điện hạ bị người nọ lừa? Gan chó của người này thật lớn mà...”

Từ Canh sực nỡ nện lại, “Không có không có... Người hãy nghe ta nói hết đã.”

Thụy Hòa lập tức im lặng.

“Lúc ta vừa mới gặp hắn thì có chút tâm tư vui đùa, che giấu thân phận của mình, tiểu lang quân kia lại vô cùng đơn thuần, không hề phát hiện có chỗ không ổn, vẫn luôn coi ta như bằng hữu. Nhưng mà, nếu là bằng hữu, ta cũng không thể tiếp tục gạt hắn, hơn nữa, người nhà của tiểu lang quân này cũng quen biết ta...”

Thụy Hòa không nói gì, trừng to mắt nhìn hắn. Từ Canh bị cậu nhìn mà cảm thấy ngượng ngùng, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười nói: “Bây giờ chắc người đã đoán được.”

Thụy Hòa đặc biệt nghiêm túc nói: “Hạ quan không hiểu.” Trong miệng thì nói như vậy, nhưng nhãn dao lại bay vèo vèo. Khó trách Đại Trân liên tục la hét diện mạo của Cô đại lang phi phạm, náo loạn nửa ngày, hóa ra là bị người ta lừa gạt, quả thực là không thể so sánh Cổ đại lang này với một hán tử giết heo được. Thái tử điện hạ quyền cao chức trọng, còn có diện mạo tuấn tú, Đại Trân trẻ tuổi chưa trải việc đời, vạn nhất ngu ngốc đập một chân vào, vậy cũng thật là... ngay cả nghĩ Thụy Hòa cũng không dám nghĩ đến.

Đừng trách Thụy Hòa dám nhìn Từ Canh bằng ánh mắt hình mũi tên, chủ yếu là do trước mặt Tân thái phó và Tân tiên sinh, Từ Canh vẫn phải nhún nhường, ngày thường cũng hết sức khách khí với Thụy Hòa, cho nên Thụy Hòa mới dám hung dữ, nhưng mà, cậu cũng chỉ dám vụng trộm trừng vài lần, về phần những cái khác, vẫn là chờ sau khi hồi phủ tìm Đại Trân từ từ nói chuyện.

Từ Canh hiển nhiên đã nhận ra được thái độ của Thụy Hòa, vừa chột dạ, lại vừa cảm thấy có phải Thụy Hòa có chút quá nghiêm khắc. Mặc dù mình giấu giếm thân phận kết giao bằng hữu với Tiểu Tam lang, nhưng ngoại trừ thân phận bên ngoài, hắn thật sự không có lừa gạt người ta. Nếu không, hay là thành thật xin lỗi vẫn tốt hơn?

“Được rồi, tiểu lang quân kia chính là Tam lang của quý phủ.” Từ Canh dứt khoát thành thật khai báo, “Hình như lệnh đường có chút không yên tâm về Tam đệ của người...”

Thụy Hòa cả kinh, “Mẫu thân của ta đã làm cái gì?”

Từ Canh đang muốn trả lời, đột nhiên Kim Từ tiến vào bẩm báo nói Tân thị lang cầu kiến. Từ Canh và Thụy Hòa đồng thời khựng lại, Từ Canh quần bách cười cười, “Mời Tân thị lang vào đi, đúng lúc ta cũng có chuyện muốn thương lượng với ông ấy.”

Sau đó, Tân Nhất Lai lập tức hùng hổ bước vào phòng, vào nhà Tân Nhất Lai mới phát hiện bầu không khí trong phòng có phần lúng túng, trong lòng cảm thấy hoài nghi, có chút do dự, mở miệng nói: “Đại lang cũng ở đây.”

Thụy Hòa liếc Từ Canh một cái, cúi đầu xác nhận. Từ Canh càng không được tự nhiên hơn, lẩm bẩm nói: “Đúng lúc ta có việc muốn nói với các người, Tân thị lang đã đến.” Hắn nói xong lại nháy mắt với Thụy Hòa, ý bảo cậu mở miệng. Mặt Thụy Hòa đen lại, nhưng không muốn đối nghịch với Từ Canh, chỉ đành phần nộ kể lại chuyện đã xảy ra một lần nữa.

Tân Nhất Lai cũng không nhạy cảm giống như Thụy Hòa, nữ nhi của mình tự mình biết, thứ nhất ở phương diện này Đại Trân còn chưa thông suốt, một lòng một dạ muốn buôn bán kiếm tiền, căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện lập gia đình, thứ hai, các thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi sẽ có một chút tư tưởng phản nghịch, ông càng quản thúc, nói không chừng chuyện gì Đại Trân cũng có thể làm. Với tính tình của Đại Trân, sau này tình yêu đến, biết rõ thân

phận của Từ Canh tuyệt đối sẽ không có tâm tư này.

“Hóa ra vị Cố huynh tiêu sái tuấn lãng trong miệng Tam lang lại chính là Thái tử điện hạ, khó trách hạ quan lại cảm thấy kỳ quái. Ta đã gặp qua Cố đại lang, tính tình ngay thẳng còi mớ, vô cùng giống lão Võ Anh hầu, nhưng mà lại không giống với vị “Cố huynh” kia chút nào. Điện hạ ngài thật tinh mắt, Tam lang nhà chúng ta là hài tử thông minh cơ trí nhất trong nhà.” Tân Nhất Lai vui tươi hơn hờ nói, trong lòng lại nghĩ, đây có là cái gì, nếu thực sự muốn bàn luận, Đại Trân sẽ bị mắc tội khi quân đó!

Từ Canh nghe vậy mừng rỡ, sớm biết Tân tiên sinh dễ nói chuyện như vậy, hẳn cũng không đi tìm Thụy Hòa nữa, thật là thất sách. Lại nói, gia đình hạnh phúc mỹ mãn khiến Tân tiên sinh hòa nhã đi rất nhiều, đã biết chuyện như vậy, Tân tiên sinh cũng không mắng hắn!

Thụy Hòa nhìn cha cậu và Thái tử không hề khúc mắc cười cười nói nói, trong lòng buồn nôn.

Vừa nhắc tới Đại Trân và bọn họ hợp tác mở cửa hàng, Từ Canh đặc biệt nói nhiều, trong ngôn từ tràn đầy sự coi trọng với Tiểu Tam lang, Tân Nhất Lai cảm thấy rất vinh dự, khuê nữ nhà bọn họ tuổi còn nhỏ lại giỏi giang như vậy, ông có thể không đắc ý sao.

“Đúng rồi, nghe nói Tam lang đang tìm điện hạ đặt tên cho cửa hàng kia, không biết điện hạ đã nghĩ xong chưa?” Tân Nhất Lai bụng trà cười dài hỏi.

Từ Canh nói: “Tên là siêu thị Vạn gia lạc.”

Tân Nhất Lai nghiêng tay một cái, nắp của tách trà “Loảng xoảng” một tiếng rơi trên mặt đất, lập tức vỡ tan. Thụy Hòa nhú mày nhìn ông, cảm thấy hình như vẻ mặt của cha cậu có cái gì đó không đúng – rất lâu rồi cậu chưa thấy trên mặt Tân Nhất Lai lộ ra vẻ khiếp sợ này.

Từ Canh trầm nghĩ trong lòng không hay rồi, chẳng lẽ cái tên này có gì đó cổ quái, nếu không vì sao Tân tiên sinh lại phản ứng kịch liệt như thế?

Tân Nhất Lai lập tức ý thức được bản thân thất thố, vội vàng buông chén trà trong tay nói: “Vi thần lỡ tay.”

“Không sao.” Từ Canh vội vàng lắc đầu, Kim Từ vội vàng ngồi xổm xuống thu dọn tàn cuộc trên mặt đất.

“Tân thị lang cảm thấy cái tên này không tốt sao?”

“Không dám không dám, không –” Tân Nhất Lai hơi có chút hoảng hốt, lại vội vàng đổi giọng, “Không phải là không tốt, chẳng qua là cảm thấy có chút lạ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe qua cái tên này. Không biết siêu thị này có ý gì?” Tân Nhất Lai nói xong lại lặng lẽ quan sát thần sắc của Từ Canh, muốn tìm ra chút dấu vết từ trên mặt hắn.

Chẳng lẽ Thái tử điện hạ cũng xuyên không? Nếu không tại sao lại biết được một cái tên hiện đại như vậy, làm sao hắn có thể biết được siêu thị chứ?

Nhưng hồi tưởng lại bản thân và Từ Canh thường xuyên gặp mặt, Tân Nhất Lai lại có chút mơ hồ, mặc dù tư duy Điện hạ khoáng đạt hơn so với người khác, nhưng ngôn ngữ cử chỉ lại không khác với cổ nhân, nếu như hắn thật sự là xuyên không, không phải đã sớm phát hiện ra Tân gia có chỗ không thích hợp sao? Dù sao, thậm chí Tân Nhất Lai đã đưa xà phòng, xi măng ra ngoài.

“Siêu thị chính là một cửa hàng siêu cấp lớn.” Từ Canh gần như có thể xác định cái tên này có vấn đề, ánh mắt của Tân Nhất Lai quả thực làm cho người ta sợ hãi!

“Hóa ra là như vậy.” Tân Nhất Lai cười đến cực kỳ ôn nhu, gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên chuyển đề tài, bất ngờ mở miệng, “Thiên vương cái địa hồ?”*

“Bảo tháp trấn hà yêu.”* Từ Canh theo bản năng mở miệng nói về dưới, sau đó lập tức hối hận muốn chết, tại sao cái miệng này lại thối như vậy, thật là thối mà! “Cái đó... Hình như đã nghe qua câu đối này ở đâu đó, ha ha.”

(“Thiên vương cái địa hồ – 天王盖地虎” – trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, ở VN có tên Rừng Thảm Tuyết Dày và “Bảo tháp trấn hà yêu – 宝塔镇河妖” – là ám hiệu gặp mặt, đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sơn Điều hỏi “Thiên vương cái địa hồ?”, Dương Tử Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”)

Về mặt Tân Nhất Lai càng thêm phức tạp, “Bắc Kinh 2010?”

“Hả?” Từ Canh không hiểu cái gì*, hắn có thể đoán được hình như Tân Nhất Lai đang nói ám ngữ, nhưng một chữ cũng không hiểu.

*Nguyên văn là “Trọng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng. (Câu này có điển tích nhưng tớ chỉ ghi ngắn gọn vậy thôi, bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì có thể tra google)

Tân Nhất Lai có chút hồ đồ, biết thiên vương cái địa hồ, không có lý nào ngay cả Bắc Kinh cũng chưa từng nghe qua, rốt cuộc vị này đến từ thời đại nào? Suy nghĩ một hồi, Tân Nhất Lai lại hỏi: “□□?”

Từ Canh dùng sức nháy mắt, không hiểu ra sao “Cái gì chiếu? Chiếu trúc? Ngủ bằng cái chiếu đó không được thoải mái lắm đâu.”

Cuối cùng Tân Nhất Lai thở phào nhẹ nhõm, hình như chỉ là hiểu lầm. Rốt cuộc Thái tử nghe được những từ ngữ mới mẻ này ở đâu, chẳng lẽ bên cạnh Thái tử còn có huynh đệ khác xuyên không đến?

Tân Nhất Lai cười “Ha ha” nhằm cho qua chuyện này, lại khen: “Cái tên này Điện hạ đặt rất hay, ngày khác chờ cửa hàng khai trương, nhất định sẽ làm ăn thịnh vượng, tiền vào như nước*.”

*Nguyên văn là: Hồng hồng hỏa hỏa – 红红火火: Nghĩa đen là rất thịnh vượng, trong câu này có chữ “红” nghĩa là tiền lãi, tiền thưởng, hoa hồng... nên mình mạn phép dùng câu tục ngữ trên.

“Nhất định nhất định.” Mặc dù Từ Canh phát hiện có cái gì đó không đúng, nhưng Tân tiên sinh không hỏi tới nữa thật sự là quá tốt, sau này hán nhất định sẽ không tiếp tục nhiều chuyện nói lung tung nữa!

Tân Nhất Lai bẩm báo hết công sự, sau đó dẫn Thụy Hòa cáo từ, hai người vừa ra khỏi cung, Thụy Hòa không thể chờ đợi được hỏi: “Cha, vừa rồi người và Thái tử điện hạ nói cái gì vậy, tại sao nhi tử lại nghe không hiểu?”

“Chỉ là câu đối, không ngờ Thái tử điện hạ sẽ đối lại.” Tân Nhất Lai hơi hột nói, Thụy Hòa không tin lắm, vừa rồi chính mắt cậu nhìn thấy gương mặt Tân Nhất Lai biến sắc hai lần, nhưng cha cậu lại không nói, Thụy Hòa có hỏi cũng vô dụng, chỉ đành phải nén hồ nghi và hoang mang trong lòng xuống, chuyển đề tài tới Đại Trân.

“Cha, người không lo lắng cho A Trân sao?”

“Lo lắng cái gì?” Tân Nhất Lai lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Đại lang không nên xem thường muội muội con, mặc dù nàng tuổi còn nhỏ, tính tình lại rất thành thực, cũng không phải là tiểu cô nương thấy lang quân nhà ai tuấn tú thì thẹn thùng căng thẳng. Nữ nhi nhà chúng ta cho dù muốn lập gia đình cũng phải là một chồng một vợ, quyết không thể bị ép buộc trở thành thiếp thất đáng ghê tởm của người ta, cho dù Thái tử điện hạ có tốt hơn nữa, nhưng thân phận của hán cũng đủ để khiến A Trân kính nhi viễn chi*.”

*Kính nhi viễn chi: tôn kính mà không thể gần gũi; kính trọng nhưng không gần gũi

Mặc dù Thụy Hòa biết Tân Nhất Lai nói rất có lý, nhưng cậu là đại huynh, có trách nhiệm của huynh trưởng, hán không thể thay Đại Trân gánh lấy rắc rối, ở điểm này, ngay cả vợ chồng Tân Nhất Lai cũng không bằng cậu. Vì vậy, vừa hỏi phủ cậu lập tức đi nói chuyện này với Đại Trân.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Lai Lịch Của Thái Tử!

“Thái tử điện hạ sao?” Đại Trân sợ ngây người, “Đại huynh huynh đang nói giỡn với muội sao, Cố huynh sao có thể là Thái tử chứ?” Có Thái tử điện hạ nào lại bình dị gần gũi như vậy sao? “Muội cảm thấy ta sẽ lấy chuyện như vậy để đùa giỡn với muội sao?” Thụy Hòa mặt không thay đổi nói: “Chính miệng Thái tử điện hạ đã thừa nhận ngay trước mặt a cha và ta.”

“Không hay rồi.” Đại Trân sờ sờ cằm, thấp giọng lầm bầm, “Muội còn nói Thái tử bóc lột huynh ngay trước mặt hán. Cố... Không, thoát nhìn Thái tử điện hạ rất hòa khí, cũng không có vẻ sẽ tức giận với muội. Nhưng, hán cũng rất lợi hại, cái gì cũng biết, hôm nay còn dạy muội bày trí hàng hóa trong cửa hàng như thế nào, muội cảm thấy hán còn thông minh hơn đại huynh.”

“Này – -” Thụy Hòa có ý giả vờ như mất hứng, “Ta đang đứng ở đây đó, trước mặt ta mà dám nói người khác tốt hơn, không sợ ta sẽ tức giận sao.”

“Đại huynh sẽ không hẹp hòi như vậy đâu. Thái tử rất lợi hại, mặc dù hán là Thái tử, nhưng không hề kiêu ngạo, lại vừa thông minh hiểu học, cái gì cũng biết, khó trách tổ phụ lại thích hán như vậy. Hoàng đế tương lai anh minh như thế, Đại Lương Triều chúng ta có hy vọng phục hưng rồi!” Đại Trân nói đến phần sau đã giống giọng điệu của Tân thái phó như đúc, thấy thế Thụy Hòa vô cùng khó chịu.

Cuối cùng Thụy Hòa vẫn không mở miệng bảo Đại Trân cách Từ Canh xa ra một chút, cậu đã nhìn ra, cho dù bình thường Đại Trân thông minh cỡ nào, rốt cuộc nàng vẫn chỉ là một tiểu nha đầu chưa đầy mười ba tuổi, hơn nữa một lòng một dạ muốn kiếm tiền, căn bản sẽ không hiểu tình yêu nam nữ, nếu như cậu thực sự nói cái gì đó, đó mới gọi rảnh rồi đi gây chuyện.

Nhưng mà, có lời này vẫn muốn nói, “... Nói cho cùng thì vị kia vẫn là Thái tử điện hạ, dù ngoài mặt ôn nhu hiền hòa thế nào, nhưng ngạo khí đã khắc vào xương. Nếu muội đã biết thân phận của người ta rồi, cũng không nên thất lễ giống như trước đây nữa, nếu không cẩn thận chọc giận hán, đến lúc đó sẽ không hay...”

Đại Trân không cho là đúng, “Thái tử điện hạ vô cùng ôn nhu hiền hòa.” Thấy Thụy Hòa nghiêm mặt, Đại Trân vội vàng đổi giọng, “Đại huynh huynh yên tâm, muội không phải là kẻ ngu ngốc, vô duyên vô cớ thất lễ với hán làm chi? Không nói tới hán là Thái tử, cho dù chỉ là người bình thường, ta cũng sẽ không chọc giận hán đâu.” Hai người bọn họ là đồng bọn làm ăn, là đồng bọn đó hiểu không!

Rốt cuộc chuyện Đại Trân và Thái tử điện hạ hợp tác buôn bán không bị truyền đi, chỉ có vài người trong phủ biết, ngay cả Tân lão gia tử Tân Nhất Lai cũng không nói, chỉ sợ đột nhiên lão gia tử điện lên muốn đưa cửa hàng của Đại Trân cho Từ Canh – – không phải là do Tân Nhất Lai đa tâm, mà lão gia tử tuyệt đối có thể làm ra được chuyện như vậy.

“Hóa ra đó chính là Thái tử.” Trong Bích La viện, Hoàng thị cũng đang cảm khái với Tân Nhất Lai, “Khó trách bé* nói hấn khí độ bất phàm, thật đúng là không sai. Mới mười lăm tuổi, thoát nhìn vô cùng chừng mực, thật không giống với những hài tử ở tuổi này. Thời điểm Đại lang lớn như vậy còn không bằng người ta đâu.”

*Bé: cách gọi trẻ em một cách thân mật.

“Đâu thể nào giống Thái tử được.” Tân Nhất Lai nghĩ tới Thái tử là đệ tử của lão gia tử, trong lòng đặc biệt có chút tư vị, với tính tình nóng nảy của lão gia tử nhà bọn họ, tại sao lại dạy dỗ ra được một Thái tử điện hạ chừng mực lại thông minh như thế. Chẳng lẽ thật sự giống như tục ngữ rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, Thái tử giống với Hoàng đế bề họ? Vậy tại sao Nhị hoàng tử Từ Long kia lại không được di truyền loại gen ưu tú này?

“Đúng rồi – -” Tân Nhất Lai chợt nhớ tới một chuyện quan trọng, vội vàng đứng dậy đóng cửa kỹ càng, thần thần bí bí nói: “Ta cảm thấy hình như bên cạnh Thái tử có người giống chúng ta.”

“Sao cơ?”

Tân Nhất Lai kể chuyện ban ngày thử dò xét Từ Canh cho Hoàng thị nghe, Hoàng thị nghe vậy cũng kinh ngạc, “VẬY... sẽ là ai? Hấn là người trong cung.”

“Trước kia danh tiếng của Thái tử cũng không tốt.” Tân Nhất Lai nghiêm mặt nói: “Nàng cũng biết tính tình lão gia tử nhà mình, vô cùng bảo vệ Thái tử, không thể nghe người khác nói hấn nửa câu không tốt, nhưng trước kia ngay cả ông cũng không ít lần bị Thái tử chọc cho tức giận đến cáo bệnh không dậy nổi, nhìn lại hiện tại, hình như có chút kỳ quặc.”

Trong đầu Hoàng thị tràn đầy các loại chuyện xưa phép thuật quỷ thần, nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: “Không phải là giống chúng ta... Đòi người chứ?”

Tân Nhất Lai không lên tiếng, yên lặng một hồi lâu, mới trầm giọng nói: “Cái này cũng không giống. Nàng nhìn xem, mặc dù hai chúng ta đã đến đây mười năm, nhưng ngôn hành cử chỉ vẫn khác với người thường, người khác không nhìn ra được, nhưng trong lòng chúng ta vẫn luôn biết. Mấy tháng gần đây Thái tử thay đổi trở nên hiểu chuyện, ta thấy hấn nói chuyện làm việc không hề có chút khác thường, hoàn toàn chính là hình tượng một thái tử hoàn mỹ vô khuyết.”

“Hay là... Hấn trọng sinh?” Ánh mắt Hoàng thị sáng lên, cảm thấy giống như hết thảy đều có nguyên nhân.

“Huyền huyền sao?”

Hoàng thị giẫm cọt, “Chúng ta có thể xuyên không đến, chẳng lẽ người ta không thể trọng sinh một lần? Bằng không, một Thái tử suốt ngày gây chuyện thị phi vừa không ham học lại không trải qua biến cố gì, làm sao trong một đêm đã thay đổi thành một người hiểu chuyện. Chẳng ngắm lại xem, có phải thái tử điện hạ đã quá tốt với nhà chúng ta hay không? Cho dù lão gia tử là Thái phó, nhưng chàng mới trở về kinh chưa bao lâu, không có công trạng gì, vì sao Thái tử lại biệt đãi chàng như vậy? Vì sao lại biết một ít những danh từ mới mẻ, chẳng lẽ không phải là do chàng nói ra?”

Tân Nhất Lai là giáo sư trường quân đội, không phải là tác giả mạng, lại càng chưa từng xem qua mấy cái loạn thất bát tao như truyện YY, ở phương diện này không bằng Hoàng thị tư duy khoáng đạt, nghe lời nói của Hoàng thị, còn có chút mông lung, “Không phải chứ, tại sao ta càng nghe càng hồ đồ, hơn nữa... Quả thực là chỉ nghĩ đến một chút thôi là vô cùng sợ hãi.” Chẳng lẽ ở thời đại này bọn họ đã sống lại nhiều lần, ai nha má ơi, quá choáng váng.

Hoàng thị đắc ý cười, “Chỉ sợ ngay cả chàng cũng nghĩ không thông, vẫn là đừng suy nghĩ nữa, càng suy nghĩ càng đau đầu.” Vốn Hoàng thị chỉ thuận miệng nói, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, đột nhiên cảm thấy khả năng này rất lớn.

“Không được, ta cần phải hiểu rõ.” Tân Nhất Lai dứt khoát tìm giấy bút ra ghi chép. Nếu quả thật Thái tử trọng sinh, lúc trước hấn phái Cố Hưng tới cứu người đã được giải thích, nếu không, với một Thái tử điện hạ sống trong thâm cung, sao có thể biết được chuyện bọn họ bị phục kích.

“... Vậy đòi trước ta nhất định là một cánh tay quan trọng của Thái tử.” Tân Nhất Lai vuốt cằm nói: “Nếu không, Thái tử điện hạ sẽ không chạy đến Tân phủ khi chúng ta vừa quay về, còn đặc biệt đẩy ta ngồi lên chiếc ghế Thị lang Công bộ. Nàng nói xem rốt cuộc ta có được phong hầu bá tước không, có phong quang hơn lão gia tử không?” Nghĩ đến đây lập tức có chút kích động.

Hoàng thị cũng không quan tâm đến cái này, “Ta chỉ muốn biết rốt cuộc bé nhà chúng ta sẽ gả cho ai? Chàng nói xem Thái tử điện hạ có biết không?”

Tân Nhất Lai lúng túng, “Cái này hơi quá rồi. Ngay cả bé là nữ hài tử Thái tử điện hạ cũng không biết, đến bây giờ hấn còn tưởng rằng đó là Tam lang nhà chúng ta đó.”

Tân Nhất Lai nói xong, lại thờ dài, đợi nửa ngày, thấy Hoàng thị không có động tĩnh, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, thấy khuôn mặt của Hoàng thị trở nên trắng bệch.

“Nàng sao vậy?”

Hoàng thị ôm ngực một hồi lâu nói không ra lời, ngay cả hô hấp hình như cũng có chút khó khăn. Tân Nhất Lai bị Hoàng thị hù dọa không nhẹ, vội vàng rút chén trà nóng đưa tới, vừa xoa nhẹ sau lưng cho Hoàng thị vừa ôn nhu khuyên lơn: “Có phải lại suy nghĩ lung tung không, khiến bản thân hoảng sợ đến như vậy.”

Hai tay Hoàng thị run rẩy nâng cái ly lên nhấp một hớp trà nóng, lại hít sâu một hơi, cuối cùng bình tĩnh hơn một chút, ánh mắt cũng thay đổi trở nên sắc bén, “Nếu như chúng ta đoán đúng, đời trước chàng thật sự được trọng dụng, bé và Nhị lang là long phượng thai, cho dù Thái tử chưa từng gặp, đầu gì cũng từng nghe nói rồi chứ, tại sao hắn lại không biết bé là một cô nương?”

“Nhưng mà, Điện hạ hẳn thật sự...” Tân Nhất Lai không ngốc, lập tức hiểu được tại sao vừa rồi về mặt của Hoàng thị đại biến, nếu như Thái tử thật sự không biết Đại Trân, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất... Đời trước căn bản không có Đại Trân, thậm chí có khả năng ngay cả Thụy Xương cũng không tồn tại, nếu không, chỉ cần Thụy Xương sống trên đời, người khác sẽ khó tránh khỏi nhắc đến tỷ tỷ sinh đôi đáng thương của nó.

“Là trận biến cố lúc trở về kinh.” Tâm Tân Nhất Lai từ từ trầm xuống, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, nếu như lúc ấy không phải Cổ Hung kịp thời dẫn người đuổi tới, có thể bây giờ nhà bọn họ chỉ còn dư lại vài người? Lần đầu tiên Tân Nhất Lai mãnh liệt cảm nhận được loại thống khổ và phần nợ này, vừa nghĩ tới các con của mình vốn nên sống khả ái hoạt bát lại bị chết trong trận phục kích, trái tim của Tân Nhất Lai giống như bị vật gì đó níu lấy, lại giống như có lưỡi dao cắt trái tim ông từng chút từng chút một.

Mặc dù Tân Nhất Lai cũng từng trịnh trọng nói lời cảm ơn với Từ Canh và Cổ Hung, nhưng bây giờ nghĩ lại, so với sự thống khổ khi mất đi thân nhân, việc đó thật sự là bé nhỏ không đáng kể.

“Có lẽ là do chúng ta suy nghĩ quá nhiều.” Hoàng thị cố hết sức đỡ trán, đầu bà đau dữ dội, “Trùng sinh cái quỷ gì, là do thiếp thuận miệng nói thôi.” Bà có chút hối hận, tại sao mình lại nảy ra ý nghĩ này, bây giờ khiến cho trong lòng hai vợ chồng vừa đau lại vừa khó chịu. Trải qua trận phục kích kia, mọi người đều cảm thấy mừng rỡ khi tìm được đường sống trong chỗ chết, mà bây giờ, hai người lại thật sự cảm nhận được sự thống khổ và đáng sợ khi mất đi thân nhân.

Tân Nhất Lai vội vàng phụ họa, “Nói cũng phải, hai chúng ta không nên nói càn nữa. May mắn là không có ai biết, nếu không còn tưởng chúng ta có bệnh.”

Hai vợ chồng quyết định sau này sẽ không nói đến chuyện này nữa, nhưng trong lòng hai người biết rõ, mầm mống hoài nghi đã nảy mầm, thậm chí đã lớn thành một cái cây, cho dù Thái tử không làm gì, bọn họ và Tà gia đã là không chết thì không kết thúc.

Trong Cung Trường Tín, Từ Canh không hề hay biết lai lịch mình lại bị Hoàng thị thuận miệng nói ra, hắn đang cẩn thận nghiên cứu bức vẽ xây dựng hải quan do Công bộ trình lên. Đời trước Đại Lương Triều cũng không có hải quan, trên thực tế, sau khi hắn đăng cơ trong rất nhiều năm, Tân Nhất Lai chưa bao giờ được trọng dụng, tựa hồ tâm tư của Tân Nhất Lai cũng không ở đây, mãi cho đến khi hắn bị Từ Long đuổi ra khỏi kinh thành, chặt vật an phận ở Giang Nam, Tân Nhất Lai mới như một viên minh châu bị phủ bụi hiện ra ánh hào quang của mình.

Từ Canh biết Tân Nhất Lai có rất nhiều bản lĩnh, có một loại tín nhiệm mù quáng và sùng bái với ông ấy, cho nên dù đời trước chưa từng nhìn thấy bản đồ hoạch định của Tân Nhất Lai, nhưng thái độ của hắn với bản vẽ xây dựng này không phải là thăm thị mà là học tập. Vừa nhìn, quả nhiên phát hiện rất nhiều niềm vui bất ngờ, đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều sẽ coi những điều bất ngờ là vui mừng, dù sao thời gian qua vị Thượng thư đại nhân ở Công bộ kia chuyện gì cũng đến tìm hắn gây phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thảo Luận Về Mô Hình Phòng Ở!

“Đây quả thực là làm loạn mà!” Đại quân sự Mao thượng thư trong truyền thuyết đang tức giận đến giậm chân trước mặt Từ Canh, “Hạ quan nhận chức ở Công bộ đã hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một bản vẽ không tuân theo chuẩn mực như vậy.” Vốn là ông ta muốn tìm Hoàng đế để bệ hạ đề cáo trạng, kết quả Hoàng đế chưa có nghe hết, đã đuổi ông ta đến cung Trường Tín. Từ Canh biết tính tình của lão nhân gia này vô cùng nóng nảy, cười hơ hớ hỏi: “Mao thượng thư cảm thấy chỗ nào có vấn đề thì chỉ ra, chúng ta cùng nhau thảo luận. Ngược lại Cô* cảm thấy bản vẽ này vẽ rất khá rất rõ ràng, người ngoại đạo* như ta xem cũng có thể hiểu.”

*Cô (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến).

*Ngoại đạo: người thường; không chuyên môn; không phải trong nghề; người ngoài nghề; tay ngang.

“Đây rõ ràng là lừa gạt người ngoại đạo như Điện hạ ngài mà.” Mao thượng thư vỗ bàn rống to, sau đó ôm bản vẽ, chỉ vào phía trên tòa nhà nói: “Điện hạ người nhìn căn phòng này, có giống một căn phòng không? Lão phu sống cả đời vẫn chưa bao giờ nhìn thấy căn phòng xấu như vậy, rất giống một cái chuồng khi lớn!”

Từ Canh bị ông ta làm cho nghẹn họng không biết nên nói như thế nào, “Đâu có chỗ nào giống chuồng khi, phòng này...” Được rồi, đúng là nhìn không được tốt lắm, khó trách Mao thượng thư lại có phản ứng lớn như vậy, nên biết mặc dù ngày thường vị Thượng thư đại nhân này không quản lý việc lớn, nhưng khi nào có liên quan đến phòng ốc, lão gia tử lập tức thay đổi, không nói tới một Thái tử như Từ Canh, cho dù có là Hoàng đế bệ hạ tới cũng không có cách. Từ Canh vô cùng hoài nghi Phụ hoàng hắn đã sớm đoán được như thế, nên mới đuổi người tới chỗ hắn.

“Dù sao, hạ quan tuyệt đối sẽ không cho phép Công bộ xây loại phòng này, làm vũ nhục con mắt của Bồn quan!” Mao thượng thư tức giận đặt mông ngồi trên ghế thái sư, thân hình mập mạp ép xuống làm cái ghế dường như cũng chìm xuống, nhìn điệu bộ kia chắc là không chịu đi rồi. Từ Canh vô cùng đau đầu, lại không thể nổi giận đuổi người đi, ai bảo hiện tại hắn đang đi trên con đường thân thiết với người dân chứ? Giả vờ là một quân vương ôn hòa, mọi người trong triều đình đang đánh giá hắn tốt lên, nếu như lúc này nhịn không được quát tháo Mao lão gia tử, không phải là uổng phí công sức mấy tháng nay của hắn.

Từ Canh nhìn Mao thượng thư một cái, lão gia tử vững như bàn thạch ngồi tại chỗ dùng sức thờ hồn hên, vừa nhìn là biết không dễ chọc, Từ Canh suy nghĩ một chút, phản phô Kim Tử nói: “Sai người đi mời Tân thị lang tới.” Hắn không còn cách nào, chỉ sợ có thể đối phó với Mao lão gia tử cũng chỉ có mình Tân tiên sinh — nếu quả thực không xong, thì Tân thái phó cũng được.

Sau đó hắn lại dụ dỗ Mao thượng thư uống trà ăn cái gì đó, Mao thượng thư phú quý bất năng dâm*, không nhúc nhích chút nào, cho đến khi Từ Canh liên tục mời, ông ta mới bắt đầu đi ăn hai đĩa bánh hạt dẻ ngọt ngào.

*Phú quý bất năng dâm: không bị tiền bạc cám dỗ; giàu sang không đắm mê...

Mao thượng thư ăn điểm tâm xong, Tân Nhất Lai cũng vừa đến, vào nhà nhìn thấy lão đại nhân giống như phật Di Lặc, lập tức bắt đầu đau đầu, kiên trì đi đến, đánh mặt cười, “Thượng thư đại nhân cũng ở đây hả.”

Mao thượng thư xoa miệng, tức giận “Hừ” một tiếng.

Từ Canh nhìn Tân Nhất Lai xin giúp đỡ, “Cuối cùng Tân thị lang đã đến, đúng lúc lắm, ngài và Mao thượng thư trò chuyện về bản vẽ đi.”

Mao thượng thư hung ác liếc Tân Nhất Lai một cái, con mắt không phải là con mắt, mũi không phải là mũi, thái độ tương đối không vui. Tân Nhất Lai cũng không giận, ông từng nghe nói qua tính cách của Mao thượng thư, mặc dù vị lão đại nhân này không quản lý chuyện quan trọng trong bộ, nhưng phạm là chuyện liên quan đến phòng ốc, lão đại nhân giống như là đánh tiết gà, nếu ai dám làm trái ý ông ấy, cứ chờ bị mắng đi.

Nhưng với Tân Nhất Lai đây cũng chỉ là một việc con con, ông đã sớm quen với chuyện bị mắng, nếu như bị mắng mà có thể giải quyết tất cả mọi chuyện trong một lần, vậy thì thiên hạ thái bình rồi.

“Thượng thư đại nhân có ý kiến với chỗ nào?” Tân Nhất Lai thành khẩn hỏi.

Mao thượng thư ồm ồm nói: “Chỗ nào cũng có ý kiến.” Ông ta ưỡn cái bụng bự, thân thủ lại hết sức lưu loát, huých một cái nhảy dựng lên, cầm lấy bản vẽ trên bàn hung hăng vỗ một cái vào trước mặt Tân Nhất Lai, “Bản vẽ này ai làm? Có người xây nhà như vậy sao? Người nhìn nóc nhà này đi, tường này, phòng ở ngay cả đầu cùng* cũng không có, không phải là ném hết mặt mũi của Công bộ chúng ta đi sao?”

*Đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu.

Gương mặt Tân Nhất Lai lộ vẻ khó xử, “Hạ quan hiểu, Thượng thư đại nhân cảm thấy phòng này nhìn không tốt?”

“Chỗ nào nhìn không tốt, rõ ràng là không thể nhìn, con mắt của lão tử đã bị thứ xấu xí này làm mù mắt rồi.”

Tân Nhất Lai thở dài, “Hạ quan vô cùng hiểu tâm tình lúc này của Thượng thư đại nhân, nói thật, hạ quan cũng cảm thấy bản vẽ này xác thực tồn tại rất nhiều vấn đề, ta cũng muốn xây dựng những ngôi nhà thật xinh đẹp, quyết không thể làm mất mặt Công bộ chúng ta. Nhưng mà, hạ quan thật sự không có biện pháp. Ngài cũng biết Hộ bộ keo kiệt như thế nào, chỉ cấp cho chúng ta ba mươi vạn lượng bạc, còn phải hoàn thành trong vòng nửa năm, hạ quan tính toán số sách, riêng tiền nhân công một bến tàu đã bảy tám vạn lượng bạc, tiền còn dư lại ngay cả mua vật liệu gỗ cũng không đủ, chớ nói chi là xây nhà.”

Mao thượng thư bị chọc tức, “Chung lão đầu kia là ai người còn không biết, tại sao hắn cấp cho người ba mươi vạn lượng bạc người lại đồng ý chứ, óc heo!”

“Dạ dạ dạ...” Tân Nhất Lai hoàn toàn không phản bác, chấp nhận tất cả phê bình, Từ Canh đứng bên cạnh chỉ cảm thấy là lạ, thật không giống Tân tiên sinh trong ấn tượng của hắn tí nào.

“Người còn nói đúng!” Mao thượng thư càng tức giận, “Rốt cuộc người có đầu óc hay không?”

Sau đó Tân Nhất Lai không nói nữa, im lặng nhìn Mao thượng thư, về mặt và ánh mắt vô cùng ủy khuất.

Từ Canh nhịn không được nói giúp: “Rốt cuộc cũng là do Tân thị lang trẻ tuổi da mặt mỏng, sao có thể là đối thủ của Chung Thượng Thư.”

Mao thượng thư hận đến không ngừng thở dài, ông ta và Chung Thượng Thư biết nhau đã vài thập niên, tất nhiên biết được Chung Thượng Thư vô cùng keo kiệt, giống như da thịt của bản thân vậy, thật sự không có cách nào lấy được tiền từ trong tay lão keo kiệt kia, vì vậy càng nghĩ càng cảm thấy bị thương, “Danh tiếng mấy chục năm nay của lão phu sắp bị hủy ở đây.” Ông ta lại liếc qua bản vẽ trên bàn, càng cảm thấy nhức mắt, vội vàng che mắt không nhìn nữa, “Đây là việc lão phu không thể quản được. Chuyện đó ... Nếu thật sự xây nhà, đừng khắc tên lão phu, mất mặt.”

Thượng thư đại nhân thở phì phò rồi đi, Từ Canh chợt cảm thấy thoải mái không ít, bội phục giờ ngón tay cái lên với Tân tiên sinh, “Vẫn là Tân thị lang lợi hại, vài ba câu đã đuổi Mao thượng thư đi.”

Tân Nhất Lai khiêm tốn cười, “Mao thượng thư là người phúc hậu, kỳ thật loại người này rất dễ đối phó, chỉ ba chữ là đủ, chính là “Không có tiền” ! Thật sự là, người không dễ thân cận nhất trong Lục bộ chính là Chung nội các của Hộ bộ, đây chính là một lão hồ ly giáo hoạt.” Có lẽ là ở trước mặt Từ Canh ông tùy ý đã quen, Tân Nhất Lai cũng thoải mái với Từ Canh hơn rất nhiều, lúc nói chuyện còn có thể nói đùa, Từ Canh cảm thấy cảm giác này rất tốt, cũng cười đùa nói: “Ta còn tưởng rằng Tân tiên sinh sẽ nói là Thái phó chứ.”

Nụ cười trên mặt Tân Nhất Lai lập tức gượng gạo, mắt tự nhiên co quắp vài cái, nhỏ giọng nói: “Gia phụ không thuộc quyền của Lục bộ, không tính trong đó.” Tất cả mọi người trong Lục bộ cộng lại cũng không đáng sợ bằng Tân lão gia từ! Không giảng đạo lý chỉ thích đánh người thân, không có cách nào đối phó?

“Quyết định là bản vẽ này?” Từ Canh nhin cười, giờ giờ bản vẽ nói: “Vừa rồi Tân tiên sinh nói tiền nhân công của bến tàu tới bảy tám vạn lượng bạc, hơn nữa còn có vật tư và các phí tổn linh tinh, cho dù ngài có xi măng, xây một bến tàu ít nhất cũng cần mười lăm mười sáu vạn lượng bạc, về điểm này chỉ sợ tiền của Hộ bộ thực sự không đủ dùng.”

Về mặt Tân Nhất Lai lạnh nhạt, “Bạc là chuyện nhỏ, chỉ cần không có người níu chân là được.” Tân Nhất Lai chỉ sợ có chỗ quấy rối, Từ Canh hợp với Lại bộ lừa gạt những người khác một phen, bảo vệ không cho những kẻ chó cùng rứt giậu đến gây phiền phức cho bọn họ, tuy nói hải quan có Thái tử trấn giữ ở phía trước, nhưng rốt cuộc trời cao Thái tử xa, sao có thể quản được nhiều như vậy.

Từ Canh suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Như vậy. Chờ đến khi bến tàu bắt đầu khởi công, chúng ta phải đến Thiên Tân nhìn một chút.”

Trong lòng Tân Nhất Lai vui vẻ, trên mặt lại tỏ ra bất an, “Chỉ sợ không được tốt lắm. Tục ngữ nói thiên kim chi tử tọa bất thủy đường*, huống chi là Thái tử một nước, bệ hạ tất nhiên sẽ không đồng ý.”

*Thiên kim chi tử, tọa bất thủy đường: thành ngữ trích trong “Sử ký” của Tư Mã Thiên thời Tây Hán – nghĩa đen: người có thân thể đáng giá ngàn vàng, không ngồi dưới hiên nhà [vì sẽ bị ngồi rơi trúng] – nghĩa bóng: thân thể của người có tiền thì cực kỳ đáng quý

“Cổ nhân cũng nói đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường. Là do ta chủ trương muốn xây dựng hải quan, nếu như xảy ra sai lầm, đến lúc đó mất mặt chính là ta. Không nói đến việc này, xây dựng hải quan có lợi cho nước cho dân, nếu vì thù oán hèn hạ của một số kẻ xấu mà trì hoãn, cô* tuyệt đối không nương tay.” Từ Canh nói xong lời cuối cùng, trong ánh mắt tất cả đều là tàn khốc, thậm chí ngay cả xưng hô cũng thay đổi, trong nháy mắt lại có khí thế uy hiếp của đế vương, Tân Nhất Lai cũng bị lung lay, thấy thế hai mắt tỏa sáng: Thái tử điện hạ quả nhiên là có phong phạm của mình quân một đời!

*Cô (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến).

Chờ tới lúc gần đi, Từ Canh có chút chân chừ gọi Tân Nhất Lai lại, có vẻ hơi lo lắng hỏi: “Chỗ Tam lang của quý phủ... Hần có tức giận không?”

“Tam lang? A, sao có thể chứ, Tam lang cũng không phải là hải tử lòng dạ hẹp hòi, nghe nói có thể hợp tác với Thái tử điện hạ, cao hứng còn không kịp, cứ nói bản thân được hưởng hào quang, sau này cũng không sợ có người đồ mất làm chuyện xấu.”

Lúc này Từ Canh mới cao hứng trở lại, “Vây là tốt rồi. Mặc dù ta biết tính tình Tam lang rộng lượng cởi mở, nhưng rốt cuộc vẫn lo hần tức giận, dù sao cũng là do ta lừa gạt trước.” Vừa nghĩ tới tiểu Tam lang Tân gia, tâm tình của Từ Canh bất giác tốt hơn, cả ngày bận rộn chính vụ trong triều, tìm được bằng hữu tán gẫu trò chuyện thật sự là quá tốt, chỉ bằng ngày mai lại đi tìm hần?

Buổi tối lúc ăn cơm, Tân Nhất Lai nói chuyện có thể Từ Canh sẽ rời kinh với Thụy Hòa, lại nói: “Ta đoán đến lúc đó Thái tử cũng sẽ dẫn con theo. Nhân cơ hội này, nhìn nhiều học tập nhiều hơn nữa.”

Thụy Hòa vội vàng đáp ứng, Đại Trân có chút toan tính, “A cha và đại huynh cũng phải đi Thiên Tân sao? Con cũng muốn đi.”

Thụy Hòa không khách khí phá vỡ kỳ vọng của nàng, “Nghĩ hay lắm! Không phải tháng sau tiệm tạp hóa của muội sắp khai trương sao, còn có thời gian cùng chúng ta đến Thiên Tân?”

“Tiệm tạp hóa cái gì, đó gọi là siêu thị Vạn gia lạc.” Đại Trân nghiêm túc phản bác: “Đại huynh nếu huynh lại gọi sai tên, ta sẽ cho huynh biết tay.”

Thụy Hòa “Hừ” một tiếng, “Dù sao muội cũng không đi được.”

Đương nhiên Đại Trân cũng hiểu mình đi không được, mở miệng hỏi câu này cũng chỉ là cố ý tìm chuyện để nói mà thôi, nhưng bây giờ bị Thụy Hòa xem thường như vậy, Đại Trân khó tránh khỏi tức giận, lập tức tìm Tân Nhất Lai cáo trạng, “A cha, người nhìn Đại huynh kia, huynh ấy bắt nạt con.”

Tân Nhất Lai liếc Thụy Hòa một cái, về mặt lạnh nhạt nói: “Đừng ấu trĩ như vậy.”

Giương mặt Thụy Hòa vèo một cái đỏ lên, nhỏ giọng giải thích: “Con chỉ đang nói đùa với A Trân.” Nói xong, cậu lại sùng mặt lên nói với Đại Trân: “Đùa giỡn với muội, muội còn nhìn không ra, ngốc từ.”

Đại Trân không cho là đúng ngửa đầu lên, dương dương đắc ý nói: “Đúng, mặc dù muội ngu ngốc, nhưng hình như hết lần này tới lần khác Thái tử điện hạ người ta chỉ muốn buôn bán với ta. Cho dù huynh là người thông minh nhất trên đời này thì thế nào, đó cũng là chuyện số mệnh bình thường, nhìn dáng vẻ của huynh bây giờ đi, cái đó gọi là gầy gò tiêu tụy, cần thận thiếu niên đầu bạc, về sau ngay cả vợ cũng cưới không được.”

Thụy Hòa bị nàng làm cho vô cùng tức giận, phu thê Tân Nhất Lai vừa cho cặp sinh đôi ăn, vừa cười hơ hớ xem cuộc chiến, khỏi phải nói vô cùng cao hứng. Nói thật, Thụy Hòa có chút ông cụ non, Hoàng thị vẫn còn lo lắng trong lòng cậu giấu chuyện gì đó, khiến bản thân ghen đến hồng, lúc này thấy

hai huynh muội bọn họ cười cười nhón nháo, cuối cùng Thụy Hòa cũng có chút ít bộ dáng của một thiếu niên lang, ngược lại tâm của Hoàng thị an định không ít.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cố Tướng Quân Tất Nhiên Là Vô Cùng Tốt!

Từ Canh cùng phụ tử Tân gia rời kinh trước khi lập đông, sau đó không tới mấy ngày, nha môn Lục bộ bắt đầu sửa chữa lại, nếu làm việc nhanh, trước khi mùa đông lạnh lẽo đến có thể Lục bộ sẽ có thay đổi lớn. Chung Thượng Thư ôm chén trà nóng hồi đứng trong sân của Hộ bộ ngẩng đầu nhìn những người thợ đang làm việc trên nóc nhà, tâm tình vô cùng thoải mái. Mất thấy đã đến cuối năm, cũng chính là thời điểm Hộ bộ bận rộn nhất trong năm, bên trong bên ngoài nha môn khắp nơi đều là người, thấy Chung Thượng Thư tất cả mọi người đều đi qua thỉnh an, chào hỏi, thuận tiện nói một câu cảm kích, “Cuối cùng nơi này của chúng ta cũng được sửa chữa lại, năm nay không phải lo lắng sẽ bị đông lạnh nữa rồi.”

Chung Thượng Thư uống một hớp nước trà, vui mừng gật đầu, “Phải uống nước nhớ nguồn.”

Mọi người không hiểu ý tứ trong lời nói này của ông ta, tò mò muốn hỏi cho rõ ràng, Chung Thượng Thư lại cố làm ra vẻ thần bí liên tục lắc đầu, “Mấy ngày nữa sẽ hiểu thôi.”

Vì vậy, vài ngày sau, rốt cuộc tin tức ty Thị Bạc chuẩn bị sáp nhập vào Công bộ được truyền ra ngoài, trong kinh thành lập tức người vui kẻ buồn, lúc trước tốn một số tiền lớn đến Lại bộ mưu cầu chức quan tức giận muốn chết, trong miệng hô muốn đến tìm Lại bộ Lư Thượng thư tính sổ, nhưng mọi người cũng chỉ dám vụng trộm mắng vài câu, có ai dám thực sự đến Lại bộ giương oai? Thoạt nhìn Lư thượng thư là một quả hồng mềm, nhưng nếu thật sự nổi giận, đám người không muốn sống kia có vẻ rất hăng hái, thế nhưng ngay cả các vị Nội các đại nhân cũng không dám lên tiếng, nếu không, một người có vẻ ốm đau bệnh tật như thế sao có thể ngồi trên chiếc ghế Lại bộ thượng thư đã gần mười năm?

Đương nhiên, ngoại trừ những người giận dữ bên ngoài, trên dưới triều đình trên vẫn còn rất hòa hợp, mặc dù cũng có người quanh co lòng vòng đến trước mặt Hồng Gia Đế cáo trạng, nhưng Hoàng đế bệ hạ lại làm như không biết, không hề phản ứng. Vì vậy mọi người hiểu ra, rõ ràng chuyện này đã được công khai trước mặt Hoàng đế, nếu không, với một người cẩn thận như Lư thượng thư, tuyệt đối sẽ không làm chuyện mua quan bán tước rõ ràng như thế. Hơn nữa tất cả các quan viên trong Lục bộ cũng có lợi ích, vì vậy, chuyện này không giải quyết được gì, về phần Thái tử điện hạ người đóng một vai trò quan trọng trong đó, trái lại không có ai nhắc đến.

Cuối tháng mười, Đại Trân khai trương “Siêu thị Vạn gia lạc”, nhất thời gây chấn động trong kinh thành, việc buôn bán rất tốt ngay cả Hoàng thị cũng bị giật mình. Mặc dù bà cũng rất xem trọng cửa hàng của Đại Trân, lại không nghĩ rằng sẽ có phản ứng lớn như vậy.

“Mới đầu phần lớn khách hàng là người bình thường, tiệm của chúng ta bán rất nhiều mặt hàng giá cả lại không đắt, cho nên mọi người mới đến cổ vũ. Không ngờ mới có vài ngày, lại có không ít quân sự của các thế gia đến, đầu tiên là cầm hóa đơn hỏi phủ, sau đó dứt khoát đặt đơn hàng, mỗi một gia đình là mấy chục mấy trăm lượng bạc buôn bán, tiểu nhị trong cửa hàng bận rộn bán hàng đến nỗi không có thời gian đi ăn cơm. . .” Đại Trân mặt mày hớn hơ báo tin mừng cho Hoàng thị, vui vẻ cười toe toét, “Người không biết đâu, lúc trước vì nhập hàng con đã phải đi cầu xin người ta, mất không biết bao nhiêu công sức, hiện tại, bọn họ đều vội vàng muốn giao hàng tận nơi, sợ con không bán hàng của bọn họ. Nhưng mà, con nghe nói hiện tại đã có người rục rịch muốn học theo, đoán chừng là qua một thời gian ngắn nữa, sẽ có càng nhiều cửa hàng ăn theo.”

Hoàng thị nghe vậy lại hơi hơi nhíu mày, “Có thể làm ăn với các thế gia tất nhiên là tốt, nhưng mà, nhớ dặn dò quân sự trong cửa hàng cẩn thận một chút, đặc biệt là khi nhập hàng nhất định phải liên tục kiểm tra. Cửa hàng làm ăn quá tốt, chỉ sợ đoạt không ít chén cơm của người ta, các nhà giàu mua nhiều nhất là dầu mỡ, những uân khúc cong thẳng bên trong cũng là phiền toái nhất. Bởi vì cái gọi là ngăn cản tiền tài của người cũng giống như giết cha mẹ của người ta, chúng ta không sợ có cửa hàng ăn theo, chỉ sợ có tiểu nhân quấy phá, âm thầm giờ thù đoạn hèn hạ. Tuy nói con buôn bán có Thái tử làm chỗ dựa, người bình thường không dám trêu chọc, nhưng nếu như không phải là người bình thường thì sao? Nói không chừng có người đang muốn mượn cửa hàng này để khai đao với Thái tử điện hạ.”

Đại Trân lập tức tiếp thu ý kiến của Hoàng thị, nghiêm nghị gật đầu nói: “Nương dạy rất đúng, nữ nhi đúng là có chút quá đặc ý vênh váo. Chốc nữa con phải đến cửa hàng dặn dò chương quỹ, bảo bảo họ nhất định phải cẩn thận. ” Nàng nói xong, suy nghĩ một chút, lại có chút bận tâm hỏi: “Nhưng mà, vạn nhất có người bịa đặt thì làm sao?” Sợ là có người hạ độc trong đồ ăn, một khi sự việc vỡ lở sẽ khó xử lý.

Hoàng thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quá căng thẳng, hiển nhiên là bị giật mình, vội vàng nói: “Vả lại chúng ta làm tốt chuyện của mình, về phần người khác, đến lúc đó gặp chiêu thì phá chiêu. Chỉ có ngăn ngừa kẻ trộm, không có ngăn ngừa phòng kẻ cướp, cũng không thể bởi vì sợ bóng sợ gió mà bị hù dọa, ngay cả chuyện chính sự cũng không dám làm.”

Đại Trân suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có đạo lý, nghiêm mặt nói: “Thỉnh thoảng con có nghe Đại huynh nói chuyện, hình như quân thần trong triều rất hài lòng với Thái tử điện hạ, nếu có người muốn gây khó dễ cho Thái tử, tám chín phần chín là Tà gia. Nhưng mà chuyện thích khách lần trước, Tà gia đã bị các Ngự sử cho là có dính líu đến, tin đồn còn chưa hết, lúc này chắc hẳn cũng không dám sinh sự.” Cho nên, trong khoảng thời gian này tạm thời cũng coi như an toàn? Về phần sau này, nếu thật sự xảy ra chuyện, không phải còn có Thái tử đến xử lý sao?

Nghĩ như thế, Đại Trăn yên tâm không ít, nhưng mà, việc nên chú ý thì vẫn phải chú ý, cả đêm nằng soạn thảo “Quy tắc chung của Siêu thị”, yêu cầu tất cả các chương quỹ và tiêu nhị trong cửa hàng phải làm việc theo quy tắc, quyết không thể phớt lờ.

Kinh thành bên này buôn bán hùng hực khí thế, nhóm của Từ Canh lại không được thuận lợi. Sau hai ngày rời kinh bọn họ gặp phải thời tiết mưa lớn, quan đạo bị đất đá chắn đường, xe ngựa không di chuyển được, bắt đầu dĩ đành phải tạm dừng giữa đường. Đến khi thật vất vả chạy tới Thiên Tân, quan viên bên kia nghe thấy tin tức ty Thị Bạc do Công bộ quản lý, nhiệt tình lập tức bị dập tắt, mặc dù không đến mức cố ý đối nghịch, nhưng rõ ràng thái độ lạnh nhạt đi rất nhiều — đây là nhờ phúc của Từ Canh, đầu gì cũng là Thái tử, quan viên địa phương cho dù có ý kiến cũng không dám làm loạn, nếu như chuyện này chỉ có phụ tử Tân Nhất Lai, hai người có thể sống sót trở về kinh hay không còn chưa biết được.

Xây dựng bến tàu vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, phụ trách nơi này là một Viên ngoại lang do Công bộ phái tới, nghe nói Thái tử và Tân Nhất Lai đến, đêm đó lập tức chạy tới kể khổ, “Điện hạ, hạ quan vô năng, đã gần nửa tháng rồi, sắp bắt đầu làm việc mà vẫn chưa tuyển đủ người, người ta cầm tiền mà cũng không chịu đến đây làm việc. Muốn tìm quan địa phương hỗ trợ, nhưng nguyên một đám bọn họ tất cả đều ra sức khước từ...”

Từ Canh cười lạnh, “Đầu chỉ là ra sức khước từ, theo Cô* thấy, sợ rằng còn níu chân sau lưng. Nếu không, người ở Thiên Tân đồng như vậy tại sao khi chiêu mộ lại không có ai đến làm việc?”

*Cô (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Viên ngoại lang về mặt đầu khổ nói: “Hạ quan cũng đã sớm hoài nghi, nhưng không có bằng chứng, cũng không dám nói lung tung. Rốt cuộc đây cũng không phải là kinh thành, người ta muốn giờ thủ đoạn gì, chúng ta thật đúng là vô lực chống đỡ. Không dỗi gạt Điện hạ, đầu gì hạ quan cũng có hoàng mệnh trong người, bọn họ không dám ra tay với hạ thân, nhưng vài hộ vệ đi theo đều gặp độc thủ, không phải là bị người hạ độc, thì cũng bị người ta chụp bao bố đánh, tất cả đều đã nằm xuống. Đây rõ ràng chính là giết gà dọa khỉ, muốn cho Công bộ chúng ta biết tay.”

Trong lòng Từ Canh hận muốn chết, trên mặt vẫn còn u ám, dù sao chuyện đại sự đã có Tân tiên sinh chống đỡ, người thông minh nên gánh vác nhiều chuyện một chút, hẳn không thông minh như vậy, làm tốt trách nhiệm của Thái tử là được rồi, ngàn vạn lần đừng nhúng tay lung tung để tránh làm hỏng tính toán của Tân tiên sinh.

Vì vậy, Thái tử điện hạ đặc biệt bình tĩnh trả lời, “Cô đã biết, chuyện này Cô tự có chủ ý, tạm thời người đi về trước, cứ làm việc như bình thường.”

Viên ngoại lang thấy đáng về đã tính trước tính trước mọi việc của hắn, cho là hắn đã sớm có chủ ý, trong lòng lập tức bình tĩnh, thầm nghĩ khó trách Thái tử điện hạ dám dốc hết sức đảm đương chuyện này, hóa ra đã sớm có tính toán. Ngay cả Tân Nhất lai cũng âm thầm suy nghĩ xem, rốt cuộc Thái tử điện hạ đã nghĩ ra biện pháp giải quyết gì, thật sự là rất tò mò.

Chờ Viên ngoại lang vừa đi, Thụy Hòa bị ánh mắt của Tân Nhất Lai ép buộc đặt câu hỏi cho Từ Canh: “Điện hạ đã có biện pháp đối phó với khốn cảnh trước mắt sao?”

Từ Canh lạnh nhạt gật đầu, “Đúng vậy.”

“Xin lắng tai nghe.”

Gương mặt Từ Canh lộ ra nụ cười như thiên sứ, “Để cho Tân tiên sinh xử lý.”

Thụy Hòa nuốt nửa thở không nổi, Tân Nhất Lai cũng bị sắc nước miếng, che ngực lớn tiếng ho khan. Thái tử điện hạ giống như là hoàn toàn không biết mình là kẻ đầu sỏ gây nên, về mặt vô tội nhìn hai người bọn họ, “Tân tiên sinh sao vậy?”

“Hạ quan đau ngực.” Tân Nhất Lai khóc không ra nước mắt, ông ta sai rồi, rõ ràng ông ta biết Thái tử Điện hạ là đức hạnh* gì, tại sao còn có thể dẫn động tin tưởng hắn có thể nghĩ ra biện pháp hóa giải khốn cảnh, hóa ra từ khi rời kinh chủ ý của tiểu hồ ly này chính là để cho ông ta bán mạng, thật sự là giáo hoạt vô cùng giáo hoạt. Tân Nhất Lai càng cảm thấy suy đoán của Hoàng thị vô cùng có lý, trong thân thể của niên thiếu non nớt này nhất định đang che giấu một linh hồn thành thực lại gian xảo, đời trước chắc chắn là mình thường xuyên bị tên hồn đản này tính kế!

*Đức hạnh (thường mang nghĩa xấu)

Từ Canh cười híp mắt nhìn Tân Nhất Lai, “Thân thể Tân tiên sinh khó chịu? Ta sẽ bảo Kim Tử đi mời đại phu.”

“Không cần.” Tân Nhất Lai thống khổ ngăn lại nói: “Đầu óc của hạ quan, đại phu không thể trị được.”

Thụy Hòa im lặng nhìn hai người bọn họ, nội tâm bị đã kích tương đối lớn.

Mặc kệ Tân Nhất Lai không tình nguyện cỡ nào, chuyện này đã rơi vào đầu ông ta, đương nhiên, kỳ thật ông ta cũng đã sớm có chuẩn bị, trước khi rời kinh đã bắt đầu suy nghĩ, trên đường tới đây cơ bản đã vô cùng hoàn thiện.

“Ý của hạ quan là, nếu đã xây bến tàu, tất nhiên sau này những nơi đó sẽ trở thành cứ điểm quan trọng, triều đình cần đóng quân lâu dài ở nơi này để duy trì trị an. Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ phái người tới, chỉ bằng nói trước mấy tháng...” Lúc này Tân Nhất Lai vừa mới gợi ý, Từ Canh đã lập tức hiểu ra, bưng bình đại ngộ vỗ tay một cái, vui vẻ nói: “Ý kiến hay, tại sao ta lại không nghĩ ra chứ.”

Kỳ thật đời trước Tân tiên sinh cũng đã từng làm chuyện tương tự, chỉ là lúc ấy không phải là chuyển quân chính quy, mà là xây dựng một binh đoàn khác, vừa luyện binh, vừa làm nghề nông, lúc ấy còn bị những quan viên khác trong triều châm biếm, về sau bị Tân tiên sinh làm cho bẽ mặt.

Thụy Hòa ở bên cạnh cũng hiểu ra, suy nghĩ một chút lại đưa ra nghi vấn nói: “Chỉ sợ quan Chương bình có dị nghị.” Dù sao, các võ quan đều cảm thấy chuyện quan trọng nhất chính là luyện binh, sĩ tốt bị gọi đi làm việc nặng, ngoài miệng bọn họ không nói, chỉ sợ trong lòng mất hứng.

“Cũng không phải là không trả tiền.” Tân Nhất Lai cười giễu cợt nói: “Nếu như điều đến Thiên Tân, về sau đánh trận ít đi. Binh lính không đánh trận, dựa vào một ít lương bổng trong quân, không nói tới nuôi gia đình, bản thân dùng cũng không đủ. Chỉ cần soái lĩnh không phải là kẻ ngu, sẽ biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Huống chi, xây dựng hải quan còn do Thái tử Điện hạ chủ trì, ai dám không nể mặt ngài ấy chứ?”

“Ngài nói cứ như ta là thổ phi vậy.” Từ Canh cười rộ lên, dừng một chút, lại nói: “Dù sao nếu muốn điều quân, không bằng điều người quen, ta thấy Cố tướng quân rất tốt.”

Vừa nhắc tới Cố Hưng, khuôn mặt ba người lộ ra tươi cười, Tân Nhất Lai vuốt vuốt râu ngắn trên cằm, gật đầu nói: “Cố tướng quân tất nhiên là vô cùng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tưởng Khai*

*Là một từ Hán ngữ, ý là không muốn giữ chuyện không vui ở trong lòng.

Chuyển ngữ: Song Từ

Lâm Đồng gặp Tân Nhất Lai trước cửa hội quán, vội vàng tiến lên hành lễ vãn an, hẳn ta thông thạo tin tức, tất nhiên đã biết Tân Nhất Lai là đại hồng nhân trước mặt Thái tử Điện hạ, hơn nữa Tân thị lang không chỉ là con trai của Tân thái phó, còn là tiền sĩ hai bảng, so sánh với người lãnh đạo trực tiếp là Nghiêm Cử, hiển nhiên vị trước mặt này càng thêm phù hợp với phạm vi kết giao của Lâm Đồng.

Đối với biểu hiện của Lâm Đồng, tất nhiên Tân Nhất Lai không có từ chối, cười hơ hớ hàn huyên vài câu, lúc này mới nói lời từ biệt.

“Vị lang quân của Lâm gia này đến sớm hơn so với suy đoán của hạ quan.” Tân Nhất Lai nói: “Đừng thấy hẳn đến Thiên Tân không lâu, trái lại cực kỳ thông thạo tin tức.”

Từ Canh mỉm cười, “Rốt cuộc vẫn là chất tử mà Lâm nội các coi trọng, đầu óc chưa đến mức không dùng được.” Mặc dù Lâm Đồng ham công danh và lợi lộc, nhưng dù sao cũng đã chứng minh Lâm nội các chưa từng truyền nội dung nghị sự của Nội các ra ngoài, nếu không, Lâm Đồng cũng sẽ không chờ đến sau khi tin tức về xi măng truyền ra ngoài, mới chạy tới thể hiện.

Tân Nhất Lai gật đầu, “Điện hạ chờ xem, vài ngày nữa có lẽ sẽ bận rộn. Hạ quan nghe nói hiện tại bên trong thành Thiên Tân đang rục rịch, tuy rằng Nghiêm Cử tại chức ở Thiên Tân mười mấy năm, nhưng dù sao xuất thân và kiến thức cũng có hạn, phải dựa vào “cạp vảy” mới ngồi lên được cái ghế tri châu, Mông Âm xuất sĩ không nhìn trúng xuất thân của hẳn ta, Khoa Cử xuất sĩ xem thường học thức của hẳn ta, ngoài mặt hoà hợp êm thấm, bên trong mỗi người đều có toan tính. Hạ quan đoán là hai ngày nữa sẽ không ngừng có người tới muốn tham gia vào đội ngũ của Điện hạ.”

Vừa mới dứt lời, bên ngoài lại vang lên tiếng thông truyền của thị vệ, nói là có quan viên cầu kiến. Từ Canh và Tân Nhất Lai đưa mắt nhìn nhau, cùng cười rộ lên.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả đều phát triển tốt, dù sao vẫn khó tránh khỏi có một số chỗ không vừa ý. Công xưởng xi măng giờ mới bắt đầu thành lập, trong vòng mấy ngày gần gũi đã đánh lui nhiều loại người muốn lấy cơ xông vào bên trong sân bãi. Nhưng mà Tân Nhất Lai sớm đã đoán trước, dẫn theo những hộ vệ từ kinh thành đến người người vô cùng cao lớn vạm vỡ nhanh nhẹn đứng mảnh, hơn nữa phía sau còn có Thái tử và Lục bộ làm chỗ dựa, sức mạnh tràn đầy, nếu ai dám xông vào, bọn họ dứt khoát đánh chết, mặc dù không thể hoàn toàn ngăn chặn mạch nước ngầm này, nhưng dù sao cũng làm cho đối phương thu liễm đi rất nhiều.

Về phần Nghiêm Cử, thoát nhìn tất cả đều gió êm sóng lặng, hẳn ta cũng như các quan viên địa phương bình thường khác đến thỉnh an Từ Canh, còn đặc biệt thiết yến mở tiệc chiêu đãi Từ Canh và Tân Nhất Lai, phong thái vô cùng thấp kém, khiến cho Tân Nhất Lai cũng có chút hoài nghi có phải hẳn ta đang kinh sợ hay không, chỉ có Từ Canh liên tục cười lạnh, “Cho dù hẳn ta chịu đựng tay, thì người phía sau hẳn ta có chịu không?”

Tân Nhất Lai lập tức hiểu ra, “Ý của Điện hạ là — Tuệ vương đã chen một chân vào trong đó? Không thể nào...” Tân Nhất Lai thực sự có chút bất ngờ. Dù sao danh tiếng của Tuệ vương ở kinh thành vô cùng tốt, một là chưa bao giờ kéo bè kết phái trong triều, hai là chưa bao giờ truyền ra bất kỳ cái gì, Tân Nhất Lai mới trở về kinh có mấy tháng, tất nhiên là không biết rõ lai lịch của ông ta. Nhưng mà Từ Canh cũng không phải là người hay bịa đặt, nếu đã nói như vậy, tất nhiên là có đạo lý của hẳn.

Trong đôi mắt của Từ Canh là một mảnh lạnh lẽo, “Hoàng thúc này của ta không phải là một nhân vật đơn giản, bây giờ chỉ là đang giấu tài mà thôi, dù sao trong triều đang thái bình, ông ta có muốn ra mặt cũng không có cơ hội. Nhưng với tình hình hiện tại ông ta cũng thể không nhàn nhã, không biết phía dưới có bao nhiêu tay chân bí mật, ngay cả trong cung cũng có không ít cơ sở ngầm. Tân tiên sinh đừng quên, Thái hậu là mẹ đẻ của ông ta.”

Từ Canh nói đến mức này, chỉ thiếu điều không nói rõ Tuệ vương là phản tặc, không phải là Tân Nhất Lai nghe không hiểu, gương mặt của ông dần dần ngưng trọng, nhú mày nói: “Nếu thật sự như thế, Tuệ vương này thật đúng là một phiền phức. Rốt cuộc ông ta vẫn là thân vương, ngày thường giả vờ là một người nhân từ tại, ở trong triều cũng có chút danh vọng trong Thanh Lư. Nếu chúng ta khai đao với ông ta, chỉ sợ không ổn.”

Từ Canh vuốt vuốt huyệt thái dương, gật đầu nói: “Ta biết.” Cũng bởi vì biết rõ điểm này, cho nên trong mấy tháng nay sau khi sống lại hắn chưa từng có tâm tư muốn đi tìm Tuệ vương báo thù. Một ngày chân tướng của Tuệ vương còn chưa lộ ra, hắn tùy tiện hành động chỉ sợ sẽ đánh rần động cỏ, không nói tới phản ứng của đám triều thần, Thái hậu sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho hắn. Có chữ “Hiếu” áp chế trên đỉnh đầu, không nói tới hắn, ngay cả Hồng Gia Đế cũng không có cách nào áp chế Thái hậu.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng Từ Canh càng thêm bế tắc, xưa nay Đại Lương Triều luôn coi trọng đích thứ, cho tới bây giờ chỉ có con trai trưởng kế vị, nếu đã có Thái tử, không có chuyện Tiên đế truyền ngôi cho người khác? Thật tốt là có ngọn núi Hồng Gia Đế trấn áp ở trên đầu hắn, lúc này sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Thấy gương mặt Từ Canh khó coi, Tân Nhất Lai cười khuyên nhủ: “Điện hạ ngài cũng đừng để ở trong lòng. Nói thật, ngài không cần quan tâm đến Tuệ vương kia, tuy rằng ở trong triều ông ta cũng có chút thanh danh, nhưng những danh tiếng kia lại không thể kiếm được cơm ăn, đám triều thần cũng sẽ không vì vậy mà hướng về phía ông ta. Đám Thanh Lư có cảm tình với ông ta là vì cảm thấy Tuệ vương vô cùng thối thời không nhúng tay vào triều chính, đợi đến một ngày nào đó Tuệ vương thực sự mưu nghịch, người đầu tiên đứng ra phản đối chính là bọn họ.”

Ngoài miệng thì Tân Nhất Lai nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ tại sao Thái tử lại vô duyên vô cớ hoài nghi Tuệ vương, chẳng lẽ đời trước Tuệ vương này quả thật đã từng mưu nghịch? Nếu thật sự là như thế, tất nhiên Tuệ vương sẽ không thật sự lạnh nhạt giống như ngoài mặt, nhất định đã bí mật kết giao với không ít triều thần, lát nữa phải cho người đi dò hỏi mới được.

Từ Canh cẩn thận suy nghĩ, cũng bắt đầu cười, “Tiên sinh nói rất có đạo lý.” Cho dù có là sự thật, cho dù có là đời trước, Tuệ vương vẫn luôn trốn ở sau lưng Từ Long, đầu tiên là giật giấy Từ Long tạo phản, chờ tới sau khi Từ Long được việc ông ta mới mượn danh nghĩa Càn vương* đấu với Từ Long, từ đầu đến cuối, danh tiếng của tên hồ ly giáo hoạt này chưa bao giờ bị vẩn đục.

*Càn vương (cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn), tận trung, xả thân vì triều đình

“Nhưng mà, phía Thái hậu, Điện hạ cũng phải cẩn thận một chút.” Tân Nhất Lai đã sớm phát hiện ra Từ Canh không có thiện cảm với Thái hậu, vì thế lúc nói chuyện cũng sẽ lộ ra một chút, “Tranh đấu trên triều đình ngài không cần phải lo lắng, cho dù đầu đến ngươi chết ta sống thì thế nào, Điện hạ ngài là chính tông điều này vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi, chỉ cần Điện hạ không mắc phải sai lầm, cho dù là tử sĩ của Tà gia cũng không dám xem thường lập một Thái tử khác, nếu không bách quan trong triều sẽ không bỏ qua bọn họ. Nhưng mà, nữ nhân trong hậu cung lại càng ác độc âm hiểm, khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Dù sao trên danh nghĩa Thái hậu cũng là tổ mẫu của ngài, lời nói tuy không dễ nghe, nhưng cho dù bà ta tùy tiện định ra cho ngài một mối hôn sự, ngài cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh.”

Quả nhiên là Tân tiên sinh, chỉ một câu nói đầu tiên đã đoán ra được! Đời trước không phải là Thái hậu đã thừa dịp Hoàng đế bệnh nặng chỉ hôn cho hắn sao? Chỉ tiếc đời trước hắn là kẻ ngu xuẩn, thấy Triệu Nghiên Nghiên xuất thân từ Quốc công phủ tướng mạo lại xuất chúng, không chút nghĩ ngợi lập tức đồng ý, căn bản không hề phòng bị Thái hậu còn có tâm tư khác, kết quả cưới phải một bạch nhãn lang* ác độc, nghĩ đến đây Từ Canh không kìm được mồm nôn mửa.

*Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Gương mặt Từ Canh tràn đầy vẻ bội phục nhìn Tân Nhất Lai, lại hỏi: “Theo sở kiến của Tân tiên sinh, ta nên làm gì để tránh khỏi loại phiền toái này đây?”

Tân Nhất Lai vốn chỉ thuận miệng nói, không ngờ Từ Canh lại thuận thế tiếp tục tiếp hỏi, không khỏi sửng sốt, lại chợt đoán ra cái gì đó, hơi trầm ngâm nói: “Hôn sự của Điện hạ là chuyện liên quan đến xã tắc, không thể coi thường. Cho dù Thái hậu có tâm, nhưng không qua được cửa ải cuối cùng là bệ hạ cũng vô dụng. Ngài không cần để ở trong lòng, chỉ cần cẩn thận với những tên nội gián ở trong cung là được, cho dù là Thái hậu cũng không làm gì được ngài.”

Từ Canh gật đầu, trên mặt hơi lộ ra vẻ say mê, “Ta và phụ hoàng từng đề cập qua chuyện này, ta đã đặc biệt cầu xin ông ấy nói muốn làm chủ hôn sự của mình, phụ hoàng đã đồng ý.” Hắn nói xong, không biết tại sao lại đột nhiên chợt dạ, trong đầu chợt hiện lên một khuôn mặt, đợi tới khi nhớ ra người đó là ai, Từ Canh bị hù dọa suýt nữa đã ném chén trà trong tay đi.

“Điện hạ ngài làm sao vậy?” Tân Nhất Lai nhú mày nhìn sắc mặt Từ Canh đột nhiên thay đổi, vô cùng ân cần hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có không có... Không có.” Từ Canh sợ hãi vội vàng lắc đầu, ấp úng nói: “Vừa rồi là do ta nghĩ đến Triệu gia Nhị nương tử kia. Nghe nói lúc trước Thái hậu đã chọn trúng nàng, may mắn là sau này xảy ra chuyện kia, nếu không, có thể ta đã bị bọn họ khiến cho ghê tởm muốn chết.”

Tân Nhất Lai ngờ vực nhìn Từ Canh một cái, đột nhiên có chút hoài nghi lúc trước ông ta gặp chuyện ám sát phải chăng là có huyền cơ.

Chờ tới khi Tân Nhất Lai cáo từ rời đi, Kim Từ vốn luôn im lặng đột nhiên mở miệng nói: “Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nô tài cũng sẽ liều chết bảo vệ Điện hạ chu toàn.”

Từ Canh sửng sốt, trên mặt từ từ nở một nụ cười vui vẻ, “Đừng có nói càn, ta cũng không phải là ta trước kia, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi lại chịu khổ. Thái hậu thì sao chứ? Ta kính bà ta, vì bà ta là Thái hậu, nếu thật sự muốn cản trở Cô vương...” Nụ cười trên mặt hắn càng thêm ôn nhu ấm áp,

cũng càng thâm sâu khó hiểu. Kim Tử lặng lẽ nhìn, trong lòng cảm thấy kiên định không ít.

Trải qua sinh tử, Từ Canh đã sớm không còn là tên hôn quân nhu nhược bắt lực của đời trước, cẩn thận suy nghĩ, cho dù là Tuệ vương, hay là Tạ gia, bọn họ có tư cách gì mà tranh đoạt với hắn chứ? Đời trước hắn ngu ngốc vô năng vẫn được đăng cơ làm hoàng đế, Từ Long và Tuệ vương hao hết tâm tư đoạt được một nửa giang sơn cuối cùng vẫn không giữ được, Từ Canh tin chắc, sau khi hắn gặp chuyện bỏ mình, Tân tiên sinh nhất định sẽ giành lại non sông tiếp tục nghiệp lớn, trên người hắn gánh vác huyết hải thâm cừu. Có Tân tiên sinh ở đây, để xem bọn Từ Long họ có thể nhảy nhót được bao lâu? Nếu như đời trước Tân tiên sinh không bị trọng thương nằm trên giường mười mấy năm, Tạ gia căn bản không thể sống đến ngày bọn chúng tạo phản.

Được rồi, lần này hắn sống lại, báo thù cũng chỉ là chuyện con con, đời này chuyện quan trọng nhất dường như đã làm xong, đó chính là cứu được người một nhà của Tân phủ vốn nên mất mạng. Về phần những tranh đấu và âm mưu trong triều đình sau này, có Tân tiên sinh ở đây, còn sợ cái gì chứ! Tạ gia thì sao? Thái hậu và Tuệ vương thì sao, nếu Tân tiên sinh thật sự muốn tính kế bọn chúng, những người này có chết cũng không biết đã chết như thế nào.

Đột nhiên Từ Canh thông suốt.

Làm một Thái tử không phải lo lắng mọi chuyện, Từ Canh cảm thấy hắn hoàn toàn có thể vượt qua nhẹ nhàng, có lẽ hắn nên theo đuổi việc phục dựng lại một Đại Lương Triều thịnh thế thái bình? Thân là đệ tử Tân tiên sinh, dù sao cũng nên theo đuổi một cái gì đó có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nghẹn Họng

Mùa đông bắt đầu bằng một trận tuyết rơi đầu mùa vô cùng lớn, toàn bộ kinh thành bị bao phủ bởi một màu trắng xóa. Thời tiết lạnh lẽo, gần đây Đại Trân không thích xuất môn, dù sao chuyện buôn bán của cửa hàng đã có hạ nhân đắc lực giúp nàng trông coi, nàng dứt khoát buông tay chương quỹ, bắt đầu ở nhà làm mèo ngủ đông. Hoàng thị thấy nàng suốt ngày ỉu xiu ngồi bên cạnh bếp lò sưởi ấm, đề nghị: “Nếu nhàn rồi không có chuyện gì làm, thì con may cho cha và Thụy Hòa mấy bộ y phục đi, lần trước không phải đã nói là sẽ làm mấy bộ trung y sao, tại sao sau đó lại không thấy vậy?”

Đại Trân cẩn thận nhớ lại, cuối cùng nhớ ra mới may được một tay áo của bộ trung y, gương mặt không khỏi ửng hồng, nhỏ giọng phân phó Tiểu Đạo vào trong phòng mang quần áo ra ngoài.

“Con làm cho a cha là được rồi, Đại huynh thì thôi đi.” Đại Trân bĩu môi, “Huynh ấy khinh thường tài nấu nướng của con, không nói tới công lao, lại còn cười nhạo con nữa.”

“Vậy thì con càng phải cố gắng làm việc đó thật tốt, đến lúc đó cho dù Đại huynh muốn cười nhạo con cũng không được?”

“Chỉ là một bộ trung y thôi mà, mặc thoải mái là tốt rồi, cần đẹp để làm gì, căn bản chính là lãng phí.” Đại Trân không hề có một chút hứng thú với nữ công, lớn như vậy rồi, nhiều lần cũng chỉ là thi thoảng làm khăn, tự mình hạ bút vẽ vài bông hoa lên trên, sau đó để cho Tiểu Đạo thêu giùm, “Con thực sự không hiểu tất cả mọi người nghĩ cái gì, mất mười ngày nửa tháng mới có thể thêu xong một cái khăn tay, dùng xong giặt hai ba lần là phai màu cũng ngại mang ra dùng, việc này quá lãng phí! Sợ là thêu khăn từ sáng đến chiều cũng không đủ dùng.”

Hoàng thị không biết nói gì, “Con làm như ai cũng giống con, vừa cầm lấy kim khâu đã mệt rã rời, có cô nương nhà ai thêu một cái khăn mà mất mười ngày nửa tháng không?”

“Nhưng vậy cũng không có lời.” Đại Trân cau mày nói.

“Người phú quý không có so đo chuyện này đâu, mọi người còn e sợ là không đủ quý trọng đó. Chân chính so với bình dân bách chúng, có ai mua được lãng la tơ lụa.”

“Nếu có thể thêu ra một thứ thật đặc biệt thì tốt rồi.” Đại Trân nâng má vẽ mặt mong đợi nói: “Chờ a cha quay về con phải đi tìm người mới được, người nhất định sẽ có biện pháp.”

Hoàng thị cười nhạo nói: “Cha con đâu có hiểu mấy cái này, con cầu xin ông ấy còn không bằng đến cầu xin ta.”

“Ngài có chủ ý gì?” Đại Trân lập tức hưng phấn, trong đôi mắt to phát ra ánh sáng kích động.

Hoàng thị lại lắc đầu, “Đâu có dễ dàng như vậy. Nhưng mà, nếu ta là con, thay vì ngồi nghĩ ra công cụ thêu thùa, chi bằng đi làm ra mấy móc kéo sợi dệt vải, so với thêu thùa thực dụng hơn nhiều. Nhiều người ở Đại Lương Triều của chúng ta ngay cả y phục cũng mặc không đủ ấm, làm gì có tinh thần ngồi thêu thùa.”

Đại Trân cảm thấy vô cùng có lý, gật đầu nói: “Ngài nói đúng, con lập tức đi làm.”

Hoàng thị thấy bộ dáng đương nhiên của nàng, không nhận được nói: “Chắc chắc, hình như nghĩ bản thân thật sự có thể làm được điều đó? Mấy trăm năm qua cũng chưa gặp được người có thể cải tiến khung dệt, không phải con nói dối là có thể đổi.”

Đại Trân có chút chần chừ, rất nhanh lại nghĩ ra chủ ý, “Con đi tìm Nhị lang hỗ trợ.”

Mấy hài tử của Tân gia từ khi vỡ lòng đã theo Tân Nhất Lai bắt đầu học tập kiến thức truy nguyên (truy tìm nguồn gốc (của sự vật)), trong ba đứa nhỏ đứa học tốt nhất không phải là Thụy Hòa, cũng không phải là Đại Trân, mà là Thụy Xương thoạt nhìn có chút cổ hủ khô khan. Hoàng thị vẫn gọi cậu là học bá, từ nhỏ cậu đã thể hiện năng lực trời cho có một không hai, xưa nay đã học bài là đọc đến đâu nhớ đến đấy, ngay cả Thụy Hòa cũng không thể không cam bái hạ phong.

Học Bá: “Học Bá”, từ này vốn dĩ để chỉ những nhân vật rất có ảnh hưởng trong giới học thuật, ví dụ như nhà khoa học Albert Einstein. “Bá” trong tiếng Trung mang nghĩa là “rất có quyền lực” Bây giờ, “Học Bá” là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Sau Đông chỉ, Quốc tử giám cho nghỉ học, Thụy Xương vẫn ở nhà không bước chân ra khỏi cửa. Mặc dù cậu đầy bụng thi thư, nhưng rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, Tân thái phó áp chế cậu không cho phép cậu tham gia thi Hương, Thụy Xương vô cùng nhụt chí, trong lòng cực kỳ không thoải mái, thi thư ngày thường thích xem đều vứt sang một bên, cho đến khi Đại Trân đến mời cậu chế tạo khung dệt, rốt cuộc cậu mới có chút ít tinh thần.

“Thật sự là không hiểu nổi tỳ, một tiểu cô nương, tại sao suốt ngày luôn suy nghĩ làm ra những món đồ này vậy.” Tuy trong miệng nói lời oán hận, nhưng đôi mắt của Thụy Xương lại phát ra ánh sáng, vừa nói chuyện vừa hưng phấn mà chà xát hai tay, “Được rồi trước tiên lấy khung dệt đến đây, phá hủy nó một lần mới biết phải làm gì.”

“Còn cần đệ phân phó sao? Ta sớm bảo Tiểu Đạo cho người đi mua rồi.” Kỳ thật điền trang của Tân gia cũng có món đồ này, có điều điền trang kia cách khá xa, tính tình Đại Trân nóng nảy không đợi được.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Đạo đã dẫn bốn hạ nhân mang một khung dệt vào sân nhỏ, Đại Trân vội vàng nghênh đón, vừa nói: “Nhị Lang đệ phải cố sức tiến lên, ta đã vỡ ngực cam đoan trước mặt mẫu thân. Nếu chuyện này không thành, rất là mất mặt nha.”

Thụy Xương mắt hừng khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, “Tỳ khoe khoang khoác lác ở trước mặt mẫu thân lại gọi ta tới đây để làm việc, thật sự là giáo hoạt, có người nào làm tỳ tỳ như ngươi không? Ta mặc kệ, nếu thật sự thất bại, người mất mặt cũng là ngươi.”

Đại Trân nịnh nọt muốn cậu thuận theo, “Quan hệ của hai chúng ta như thế nào hả, cũng đừng so đo chuyện này với tỳ tỳ. Nếu làm thành công món đồ này, ta sẽ cho đệ... Uhm ba phần tiền lãi.”

Thụy Xương liếc nàng một cái, “Tỳ cho rằng ai cũng tham tiền như tỳ sao?”

Đại Trân ra vẻ người lớn vỗ vai cậu, “Thật là một thiếu niên đơn thuần, nghĩ rằng xem tiền tài như cặn bã là thể hiện bản thân thanh cao, thật sự là vô cùng sai lầm mà. Có thể chân chính hoàn toàn không quan tâm đến tiền bạc chỉ có người không thiếu tiền, nếu đệ sinh ra trong gia đình bình thường, miễn cưỡng mới ăm no, cũng đừng nói đến đọc sách. Nếu sung túc một chút, cả nhà muốn chu cấp cho người đọc sách cũng phải thắt chặt dây lưng quần, cũng không dám tùy ý luyên thuyên, nhất định phải nghĩ kỹ rồi mới bằng lòng hạ bút, chỉ sợ lãng phí tờ giấy, đâu có giống như đệ còn ghét bỏ loại giấy khô cứng tầm thường bán trong cửa hàng, viết xong nhìn không ra chữ.”

Thụy Xương bị nàng nói đến nóng ran cả mặt, vội vàng đầu hàng, thái độ đặc biệt thành khẩn, “Là là... Là do ta không đúng, a tỳ, tỳ nói rất có đạo lý. Chỉ có ba phần tiền lãi thôi sao, quá ít, ít nhất phải là năm phần.”

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Đại Trân hừ nói: “Trước tiên nghiên cứu xong món đồ kia rồi hãy nói, xong việc rồi chúng ta mới suy nghĩ đến chuyện khác.”

“Chuyện này không phải do tỳ đề ra trước sao?”

“Ta chỉ thuận miệng nói thôi, đệ còn nghĩ là thật.”

Thụy Xương sắp tức chết rồi, “Đừng có quá đáng nha Tân Đại Trân, lúc thì thế này, lúc thì thế khác, rốt cuộc tỳ muốn làm gì? Đừng ý vào mình lớn hơn mà bắt nạt người ta, cẩn thận ta cáo trạng với mẫu thân.”

Đại Trân căn bản không quan tâm thiếu niên này đang tức giận, “Đệ không sợ mất mặt thì cứ đi cáo trạng đi, nói ta là tỳ tỳ mà không trung thực, không chịu phân cho đệ năm phần tiền lãi, để mẫu thân làm chủ thay đệ. Đến lúc đó mẫu thân sẽ hỏi, vì sao phải phân cho đệ tiền lãi, đệ đã làm cái gì, ta xem đệ trả lời như thế nào?”

Thụy Xương lập tức nhụt chí, hung hăng trừng mắt nhìn Đại Trân một cái, cắn răng nói: “Chờ ta làm được khung dệt sẽ quay lại tranh luận với tỳ một lần nữa, tỳ cứ chờ đi.”

Đại Trân vẫy khăn tay nhỏ đắc ý cười, “Mau đi, mau đi.”

Thụy Xương lại cố ý chống đối với nàng, đặt mông ngồi dưới mái hiên vô cùng ỷ khuất, “Ta nói này Đại Trân tỳ, rốt cuộc ta đã đắc tội gì với tỳ, tại sao tỳ luôn khi dễ ta chứ? Có bản lĩnh thì tìm đại huynh gây phiền toái đi, nếu tỳ dám nói với huynh ấy như vậy, ta sẽ coi như tỳ có bản lĩnh thật sự.”

“Ta cũng không ngờ, tại sao phải gây khó dễ cho bản thân?” Đại Trân đặc biệt nghiêm túc nói: “Một đại nam nhân, đừng bàn lộng thị phi. Bàn lộng thị phi: Đâm bị thóc, chọc bị gạo; xúi giục; gây xích mích; đâm chọt; đâm thọc; gây bất hoà; làm trái phải lẫn lộn.

Thụy Xương đã vô lực, gờ hai tay lên nói: “Đúng, ta sai rồi.”

Đại Trân buồn cười, “Thực xin lỗi, là ta có ý đùa giỡn đệ. Nhìn gương mặt đệ suốt ngày cau có giống như ông cụ non, tuổi còn trẻ, nên nói chuyện nhiều hơn, cười nhiều hơn một chút. Về sau thành thân, cũng đỡ khiến cho vợ của đệ ghét bỏ vì đệ không có tình thú.”

Thụy Xương dứt khoát im lặng, “Tỷ lo lắng hơi xa rồi đấy. Mẫu thân cũng không quan tâm đến mấy chuyện này, vậy mà tỷ đã nghĩ đến.”

“Ai bảo ta là tỷ tỷ của đệ chứ.” Đại Trân không nói nữa mà kéo Thụy Xương đi vào trong nhà, “Bên ngoài lạnh lẽo, đừng để bị cảm lạnh, chúng ta vào trong nhà nói chuyện. Hmm... Chúng ta tháo khung dẹt ra xem trước, sau đó nhìn xem rốt cuộc món đồ này vận hành như thế nào. Tiểu Đạo người biết dẹt vài không?”

... ..

Động tác của Tiểu Đạo cũng không thành thạo, nhưng nhờ thế mà hai tỷ đệ Đại Trân nhìn càng rõ ràng hơn. Thụy Xương nhìn chăm chú tỉ mỉ một hồi lâu, lại lật lên lật xuống nhìn khung dẹt rất nhiều lần, sau đó bắt đầu tháo dỡ, Đại Trân thấy thế cũng đến hỗ trợ. Từ nhỏ hai tỷ đệ bọn họ đã thích quậy phá, trong nhà có không biết bao nhiêu thứ đã bị phá hủy, một số món đồ còn có thể sửa được, một số khác thì khó nói, nhưng ở phương diện này phụ thê Tân Nhất Lai rất sáng suốt, không những không ngăn cản, mà trái lại còn thường xuyên khích lệ, điều này cũng làm cho hai tỷ đệ càng không kiêng nể gì cả, vì chuyện này, Thụy Hòa vô cùng đau đầu.

Hôm nay Thụy Hòa không có ở đây, hai người bọn họ tháo đồ càng không hề có kỵ gì, chỉ chốc lát sau đã tháo khung dẹt thành một đồng lớn các bộ phận lẻ tẻ.

Đại Trân rất là tỉ mỉ, thời điểm Thụy Xương tháo rời các bộ phận nàng ở một bên chăm chú nhìn, cẩn thận từng li từng tí vẽ phác họa, phân tích kỹ lưỡng chức năng của từng bộ phận.

“Thế nào?” Thấy Thụy Xương nhìn hồi lâu, Đại Trân có chút khẩn trương hỏi.

Thụy Xương sắp khóc, “Nếu nhìn qua loa vài lần là có thể cải tạo được món đồ này, ta đã là thành thần tiên rồi.”

Đại Trân cười xấu hổ, “Vây thôi, đệ từ từ nhìn đi, ta đi tìm nương trò chuyện, vẫn luôn cảm thấy hình như bà ấy biết điều gì đó. Nếu không, vẫn nên viết một phong thư hỏi a cha, xem ông ấy có chú ý gì không?”

Ánh mắt của Thụy Xương vẫn gắt gao nhìn chăm chăm linh kiện trong tay, hoàn toàn rơi vào trầm tư, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Đại Trân.

Đại Trân thấy thế, cũng không quấy rầy nữa cậu, cầm lấy bản vẽ trong tay đi tìm Hoàng thị nói lời khách sáo.

Câu trả lời của Hoàng thị lại làm cho Đại Trân rất là thất vọng, “Ta không biết.” Bà nói: “Ngay cả khung dẹt ta còn chưa bao giờ nhìn thấy, nào có biết sửa chữa món đồ này.”

“Không phải lúc đó người nói người biết món đồ này sao?”

“Chọc con chơi đó.”

“Vây a cha biết không?”

“Có thể ông ấy biết... cũng có thể ông ấy không biết.” Hoàng thị thấy khuôn mặt Đại Trân lộ vẻ thất vọng, không khỏi có chút hỏi hặn kích động nàng làm loại chuyện phiền toái này, ôn nhu đề nghị: “Nếu con quyết định muốn làm khung dẹt, chỉ có hai người là Thụy Xương và con nhất định sẽ không đủ. Không bằng chờ đến khai xuân, để a cha của con sai người đến Tùng Giang tìm công tượng. Công tượng: thợ thủ công, công nhân thủ công nghệ.”

“Phải đợi đến đầu mùa xuân sao? Vây là còn phải đến mấy tháng nữa.”

Hoàng thị phiền muộn nói: “Cái tính nóng vội này của con rốt cuộc là giống ai, lo lắng sốt ruột đến nỗi có mấy tháng cũng không thể chờ. Nếu thật sự để cho hai đứa làm đi làm lại, nói không chừng mấy năm nữa cũng không có thành quả gì. Còn có, chuyện cửa hàng con cũng không quản sao? Lúc trước để tâm như vậy, hận không thể từ sáng đến tối đều ngồi xôm ở trong cửa hàng, chỉ chớp mắt một cái đã không quan tâm nữa. Gian hàng lớn như vậy, không sợ xảy ra sự cố gì sao?”

Đại Trân về mặt vô tội nhìn bà, “Không phải trước kia là nương đã dạy ta, không nên bắt cứ chuyện gì cũng tự mình làm. Mấy cửa hàng kia khai trương rất tốt, quản sự cũng có năng lực, con chỉ cần ngồi chờ đếm tiền thôi, cần gì suốt ngày nhìn chăm chăm, vừa tốn thời gian vừa phí sức, thứ hai là chương quỹ trong cửa hàng sẽ cảm thấy bó tay bó chân.”

Bạn đang đọc truyện Bội Đen Hoàng Đế Bộ Hạ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Lấy Thế Đề Người.

Sau khi Hoàng thị thúc giục và giám sát, cuối cùng Đại Trân cũng đã làm xong bộ trung y, cùng với bức thư do Hoàng thị viết được gửi đến Thiên Tân.

Lần đầu tiên Tân Nhất Lai nhận được y phục do nữ nhi tự tay cắt may, tâm tình rất là kích động, khi nhận được món đồ gần như không thể chờ đợi mà mặc vào người, đặc ý khoe khoang trước mặt Thụy Hòa, “Con xem đi, chắc là chưa bao giờ nhìn thấy qua tay nghề của A Trân, mặc rất là thoải mái đó nha.”

Thụy Hòa không muốn ông đặc ý, không khách khí nhắc nhở: “Ngài không phát hiện ra hai ống tay áo hình như không bằng nhau sao?”

“Nói bậy bạ gì đó.” Tân Nhất Lai lập tức nổi cáu, tức giận nói: “Không ăn được nho thì chê nho xanh, con cũng quá hẹp hòi rồi.” Nói xong lại lặng lẽ chum áo khoác lên, che hai ống tay áo lớn nhỏ không đều. Tiểu quý này sao ánh mắt lại tinh tường như vậy, không nói ra không chịu được hả!

Thụy Hòa quyết đoán nói sang chuyện khác, “Chuyện bên này khi nào mới hết bận, mắt thấy sắp tới sẽ đến lễ mừng năm mới, cũng không thể tiếp tục ở lại Thiên Tân.”

“Mấy ngày nữa là có thể trở về rồi.” Tân Nhất Lai nói, Cố Hưng vừa mới dẫn quân đội đến Thiên Tân, xây dựng bến tàu ngày một ngày hai là xong, sợ dĩ bọn họ còn ở lại nơi này, là vì Tân Nhất Lai bị các thương nhân dây dưa, đương nhiên là vì xi măng, Viên ngoại không dám làm chủ, cầu xin Tân Nhất Lai xử lý xong mọi việc rồi hãy trở về kinh thành, cho nên mới tạm thời kéo dài như thế.

“Sao, nhớ nhà hả?”

Thụy Hòa cũng không trả lời, chỉ nói: “Nhị lang và A Trân hình như đang chế tạo một vật gì đó, thần thần bí bí.”

Tân Nhất Lai nhũn mày, “Làm sao con biết?”

Trên mặt Thụy Hòa lộ ra nụ cười thần bí, “A cha, ngài không cho rằng ở trong phủ ngay cả một người mật báo con cũng không có.” Đi cùng với bức thư của Hoàng thị, còn có một hộ vệ trong phủ, vị kia mới là tâm phúc của cậu.

Tân Nhất Lai cười ra to tiếng, “Tiểu quý, càng lớn càng giáo hoạt.”

“Cũng là học được từ ngài.” Thụy Hòa không biến sắc khen một câu, Tân Nhất Lai tức giận vỗ lên trán cậu một cái, “Thông minh cũng đừng lộ ra ngoài, cẩn thận bị người khác để mắt tới.”

“Biết rồi ạ.” Thụy Hòa cúi đầu thụ giáo, lại nói: “Nhị lang và A Trân muốn thay đổi khung dệt, đang rất đau đầu. Nhị lang còn gọi bằng hữu đến phủ hỗ trợ nữa.”

“Khung dệt sao?” Tân Nhất Lai có chút kinh ngạc, “Tại sao lại muốn làm cái này, cũng không dễ dàng đâu. Bằng hữu của Nhị lang có thể giúp làm cái này sao?” Mấy tháng trước Thụy Xương hồi kinh đều học ở Quốc tử giám, lại quen biết được bằng hữu cũng là học trò, trong Quốc tử giám là một đám một sách thể nhưng lại có người cảm thấy hứng thú với món đồ này?

“Là trường tôn Hồ Trường Cẩm của Hồ đại nhân Tế tửu Quốc tử giám tế tửu: Đứng đầu Quốc tử giám là các chức quan: Tế tửu (đứng đầu trường Quốc học-tương đương với Hiệu trưởng), Tư nghiệp (đứng thứ hai sau Tế tửu).

Tân Nhất Lai nghe tiếng của Hồ đại nhân Tế tửu Quốc tử giám đã lâu, nếu đã là Hồ Trường Cẩm trường tôn của Hồ gia, ngay cả Thụy Hòa cũng tán thưởng, nhất định đứa bé kia cũng không tồi, chỉ là Tân Nhất Lai hơi hiếu kỳ, tại sao trường tôn của Hồ gia lại cảm thấy hứng thú với chuyện nghiên cứu đồ vật, thật đúng là khiến cho người ta bất ngờ. Chỉ có điều, chắc Hồ Tế Tửu sẽ không vì vậy mà tới phủ tìm ông gây phiền toái chứ?

Phụ tử hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng thông báo vội vàng của người hầu, “Đại nhân, xưởng xi măng đã xảy ra chuyện rồi.”

Sắc mặt Thụy Hòa đột biến, đứng bật dậy vội vàng tiến lên hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, mau vào trong này nói chuyện.”

“Trần đại nhân phái người tới báo tin, nói là tối hôm qua có người tự tiện xông vào xưởng xi măng nên bị đánh chết, gia quyến của người chết tụ tập thành một đám đến gây chuyện, bây giờ đang bao vây xung quanh trước cửa xưởng xi măng.”

Tân Nhất Lai sớm đã đoán được bên kia sẽ xảy ra chuyện, nghe thấy nguyên nhân cũng không hề kinh hoảng, lạnh nhạt hỏi: “Đã đến nha môn báo án chưa?”

“Đã đi rồi à, nhưng huyện nha bên kia đây đưa nói bộ khoái đã lên hết trên phố tuần sát rồi, nhân thủ không đủ, bây giờ vẫn chưa phái người qua đó.”

Thụy Hòa nhìn về phía Tân Nhất Lai, trưng cầu hỏi: “Người đi qua, hay là — “

Tân Nhất Lai khẽ cười một tiếng lắc đầu, “Một chuyện nhỏ như vậy mà muốn ta ra mặt, ta đâu có rảnh rỗi cả ngày? Con đi xử lý là được rồi.”

Khuôn mặt Thụy Hòa nghiêm túc, nghiêm nghị trả lời, “Vâng à”.

Mới vừa đi từ trong nhà ra, đã nhìn thấy Từ Canh cũng đang sai bước từ trong viện đi ra, Thụy Hòa vội vàng hành lễ, “Khí trời đang lạnh, sao điện hạ lại ra ngoài làm gì?”

“Nghe nói xưởng xi măng xảy ra chuyện? Tân tiên sinh không có ở đây sao?”

Thụy Hòa mỉm cười, “Chỉ là một chuyện nhỏ thôi, điện hạ không cần quan tâm, thuộc hạ đi qua xem xét là được rồi.” Cậu khi định thần nhàn như thế, giống như căn bản không coi chuyện đó ra gì. Từ Canh nhớ lại chuyện Cố Hưng cũng vừa tới đây, trong lòng cũng bình tĩnh lại, “May mà Tân tiên sinh suy nghĩ chu đáo, đã sớm treo bảng hiệu trước cửa xưởng xi măng.”

Thụy Hòa gật đầu, “Gần như ngày nào những người này cũng đến gây sự, lão hổ không phát uy, lại tưởng chúng ta là mèo bệnh. Hôm nay cần phải cho bọn chúng biết tay mới được.”

Từ Canh vỗ tay với cậu, “Mau đi đi.”

... ..

Thời điểm Thụy Hòa chạy tới xưởng xi măng, cửa đã bị người ta chặn kín, cậu đếm qua, ít nhất có hơn bốn mươi năm mươi người, nguyên một đám lòng đầy căm phẫn, hận không thể xông vào bên trong bất cứ lúc nào. Thấy Thụy Hòa dẫn bảy tám hộ vệ bước đến, lại có vài tên hán tử không có mắt muốn xông lên đánh cậu, bị hộ vệ không khách khí một cước đá văng ra ngoài.

Trần viên ngoại đang đứng gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi, vừa nhìn thấy Thụy Hòa tựa như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, kích động giữ chặt lấy cậu, lệ rơi đầy mặt, “Tân thị vệ, cuối cùng ngài đã tới. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta thật sự không giữ được. Nếu để cho bọn họ xông vào trong xưởng đập phá, ta có chết muôn lần cũng khó chối tội này.”

Thụy Hòa bắt đầu nhìn ông ta, “Bọn họ chỉ có bằng mấy người, trong xưởng có bao nhiêu hộ vệ, ông sợ cái gì quý gì? Ông là quan, bọn họ là dân, một đám loạn dân dám can đảm đánh thẳng vào quan nha, đánh chết là còn nhẹ.”

“Quan... Quan nha?” Trần viên ngoại còn chưa kịp phản ứng.

“Không đúng, không phải là quan nha, đây là trọng địa quân doanh.” Ánh mắt Thụy Hòa nhìn lên bảng hiệu đang được treo trước cửa, bên trên viết rõ ràng “Hoàng gia thủy nê hán”, bên dưới còn có dòng chữ “Thuộc quản lý của đại doanh triều đình, người không có phận sự cấm vào”. Trần viên ngoại vốn đang mơ hồ, một hồi lâu mới dần dần hiểu được ý của Thụy Hòa, bỗng nhiên vỗ trán, trong nháy mắt khuôn mặt lập tức thay đổi, chống nạnh phẫn khích mủi phần lớn tiếng quát: “Làm gì đó, làm gì đó, thật là to gan, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, các người đang muốn tạo phản sao? Người đâu, bắt hết toàn bộ cho ta, ta muốn nhìn xem rốt cuộc là kẻ nào sai sử các người xông vào trọng địa của quân doanh!”

Hoàng gia thủy nê hán: Minh thấy để Hán Việt phù hợp hơn là chuyển hẳn sang thuần Việt là “Xưởng xi măng hoàng gia”.

Nói xong, hộ vệ trong xưởng nối đuôi nhau ra, làm bộ muốn động thủ. Người gây chuyện lập tức bối rối, người nhát gan sợ phiền phức thấy thế lập tức chạy trốn, cũng có kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn la lớn: “Đừng sợ bọn họ, bọn họ đang phô trương thanh thế đó.”, “Đánh chết người còn lớn lối, còn có thiên lý hay không!”, “Liều mạng với bọn họ...”

Gương mặt Thụy Hòa lạnh lùng đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống những người đang điên trờ bên dưới.

Tình cảnh hỗn loạn, hộ vệ trong nhà máy mặc dù không ít, nhưng nếu thực sự đánh nhau, chắc chắn sẽ có người bị thương. Trần viên ngoại vẫn đang căng thẳng, lặng lẽ quan sát thần sắc của Thụy Hòa, thấp giọng hỏi: “Thực sự phải bắt sao, sợ là nhân thủ của chúng ta không đủ.”

Thụy Hòa không lên tiếng.

Đang lúc hỗn loạn, từ ngã ba một đoàn người đông nghìn nghịt đang di chuyển về đây, Thụy Hòa ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy Cố Hưng đang cưỡi ngựa đằng đằng sát khí lao đến, đi theo phía sau là một đội quân cũng đằng đằng sát khí. Những người gây chuyện trước cửa lập tức yên lặng.

“Lá gan không nhỏ nhì.” Giọng nói của Cố Hưng như một kiêu binh lưu manh, bị ỏi hể hể nhìn lướt qua đám người đang đứng trước cửa, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, “Bắt lại toàn bộ cho lão tử, một người cũng không tha. Con bà nó, dám chạy đến địa bàn của lão tử gây chuyện, là do các người tự tìm đường chết. Đang ngủ một giấc thật ngon thì bị các người quấy rối, để xem lão tử thu thập các người như thế nào.”

Cố Hưng vừa mới dứt lời, binh sĩ sau lưng giống như ác hổ rời núi xông tới đám người. Người gây chuyện thảm khê không tốt, rồi rít nhanh chân bỏ chạy, nhưng bọn họ vốn không phải là đối thủ của những binh sĩ đã từng chém giết trên chiến trường, hơn nữa Cố Hưng người đồng thể mạnh, không tới một khắc, mấy chục người đều bị trôi gô lại ném xuống đất, hơn nữa hình như bọn họ đều bị thương.

“Đồ vô dụng.” Cố Hưng vừa xoa cổ tay, vừa khinh bỉ bĩu môi, “Lão tử còn chưa ra tay mà tất cả đã ngã xuống, đánh cũng không thoải mái.”

Thụy Hòa cười híp mắt tiến lên cảm ơn, “Đa tạ Cố thúc đã kịp thời tới đây, nếu không hôm nay sẽ bị những người này quấy phá rồi, những thứ khác không nói tới, mặt mũi của Công bộ sẽ mất hết.”

Cố Hưng hừ nói: “Mặt mặt chính là lão tử, Công bộ chỉ toàn là một đám một sách. Con mẹ nó, để cho lão tử hung hăng thăm tra một lần, ta không tin không tóm được cái tên đó.”

Thụy Hòa gật đầu phụ họa, lại cất cao giọng nói: “Thật không biết những người này rốt cuộc là không có đầu óc hay là không muốn sống, cũng dám xông vào trọng địa của quân doanh, đây chính là tội mất đầu, thực sự cho rằng có chỗ dựa phía sau sẽ không sao? Ta lại muốn nhìn xem, có kẻ nào ở Đại Lương Triều không muốn sống mà thay bọn họ nhận tội chém đầu?”

Đám người bị trôi ở dưới nghe xong sắc mặt lập tức đại biến, lập tức có người lớn tiếng kêu lên “Oan uổng”, lại nói: “Đại nhân mình giám, là do có người ép buộc chúng tôi đến đây, chúng tôi không không dám đến.” “Đúng vậy, chúng tôi bị oan uổng...” Còn có người ánh mắt lóe lên, cúi đầu xuống không dám đối mặt với Thụy Hòa.

Cố Hưng không kiên nhẫn móm móm lỗ tai, chỉ huy thuộc hạ áp giải người đi.

Chờ đến khi trước cửa đã được dọn dẹp sạch sẽ, lúc này mới thấy Nghiêm Cử cười ngửa dẫn một đám nha dịch vội vàng vàng chạy tới.

Thấy bốn phía là một mảnh thái bình, trong lòng Nghiêm Cử hồi hộp, lại nhìn về mặt như thổ phi của Cố Hưng, càng thêm bất an.

“Vị này chắc hẳn chính là Nghiêm tri châu.” Cố Hưng nhếch miệng, nhìn chằm chằm Nghiêm Cử quan sát từ trên xuống dưới, ánh mắt cực kỳ không lương thiện, “So với đại doanh của ta nha môn Tri châu còn gần hơn nhiều, tại sao lại tới chậm như vậy. Những nha dịch này làm việc cái kiểu gì vậy? Nếu không dùng được thì thay đổi toàn bộ đi, ở Thiên Tân, còn sợ tìm không được người sao?”

Giọng điệu của Cố Hưng cực kỳ bất thiện, Nghiêm Cử nghe thấy vô cùng chối tai, trên mặt lộ vẻ không vui, ông ta có Tuệ vương là chỗ dựa phía sau, ở Thiên Tân luôn rất có thể diện, mấy năm qua chưa ai dám tỏ sắc mặt cho ông ta xem, ngay cả Thái tử thấy ông ta cũng phải khách khí, chưa từng vô lễ giống như Cố Hưng. Nghiêm Cử trong lòng để ý, nói chuyện cũng không khách khí, “Chuyện trong phủ Tri châu không cần Cố tướng quân đến chỉ bảo.”

Cố Hưng nhếch miệng cười, “Bốn quan cũng không có chỉ bảo ông làm quan như thế nào, chẳng qua là lúc trước ở đây gần như ngày nào cũng có người xông vào cũng đành thôi, nghe nói đã đến nha môn Tri châu báo quan mấy lần, mỗi lần đều không giải quyết được gì, đặt mớ ngay cả thẩm vấn cũng không, nhaoáng một cái đã qua gần một tháng, nha môn Tri châu ngay cả một kết quả cũng không có, thế nào, một câu cũng không thể hỏi sao?”

Nguyên văn câu này là “ngay cả cái rắm cũng không có hỏi” là một câu chửi tục nên mình chuyển sang câu chửi của người Việt cho xuôi J))))

Nghiêm Cử hừ lạnh nói: “Trong nha môn rất bận rộn, tháng trước trong thành có người chết, bộ khoái đều đi khắp nơi lùng bắt hung thủ, nào có nhân thủ để đi truy xét loại chuyện nhỏ nhặt này. Trái lại Bốn quan nghe nói buổi tối hôm qua ở đây đánh chết người? Sinh mạng con người, Bốn quan không thể bỏ mặc.”

“Chuyện như vậy ngài cũng không quản được.” Cố Hưng không khách khí ngắt lời ông ta.

“Có ý gì?” Nghiêm Cử cả giận nói: “Cố tướng quân muốn lấy thể diện người?”

Cố Hưng cười lớn ra tiếng, “Thôi đi. Nếu bốn tướng quân thật sự muốn lấy thể diện người cũng sẽ không đến tìm ông. Cũng không nhìn xem đây là nơi nào –” Cố Hưng chỉ chỉ tám biển trước cửa, đặc ý đến nỗi dường như có một cái đuôi đang vểnh lên, “Tự tiện xông vào trọng địa của quân doanh, đó chính là tạo phản, đừng nói đánh chết một người, cho dù Bốn tướng quân bao vây bắt người trong thành Thiên Tân, chỉ sợ Nghiêm tri châu ngài cũng không có chỗ cáo trạng. Chẳng qua là, gần đây Bốn tướng quân không thích phiền toái, dù sao trước mắt cũng đã bắt mấy chục người, không sợ không tóm được độc thủ sau màn. Nếu để lão tử biết hẳn là ai, ha ha...”

Lúc này Nghiêm Cử mới nhìn đến tám biển được dựng thẳng trước mặt, sắc mặt đại biến, lâm bảm nói: “Này... Đây là cái gì...”

Đây là một chuyện xấu!

Bạn đang đọc truyện Bội Đen Hoàng Đế Bộ Hạ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 29: Cổ Hưng “Gây Sự”

Trong lòng Nghiêm Cử nổi sóng, vì sao không có ai nói cho ông ta biết xưởng xi măng đã treo một tấm biển như vậy? Rốt cuộc tấm biển quý quái này được treo lên khi nào thế?

Nháy mắt trong đầu ông ta loạn như cào cào, ngáy ngốc nửa ngày ngay cả một câu cũng không nói nên lời. Cổ Hưng giả vờ hào tâm, kì thực là châm biếm hỏi: “Nghiêm tri châu làm sao vậy? Đột nhiên bị câm? Nếu có bệnh, mau nhanh chóng đi tìm đại phu đi, ngàn vạn lần chớ có giấu bệnh sợ thầy. Chỉ có điều ở Thiên Tân Bốn tướng quân không quen biết ai, không thể giới thiệu cho ông được...”

Nghiêm Cử vẫn còn dần dần không có phản ứng, tâm phúc của ông ta lại phản ứng rất nhanh, vội vàng tiến lên lặng lẽ đẩy ông ta một cái, thấp giọng khuyên nhủ: “Tri châu đại nhân, nếu nơi này đã do Cổ tướng quân quản lý, chúng ta cũng không nên ở lại nơi này thêm phiền, mau chóng về đi thôi.” Cũng không thể ngu ngốc đứng mãi ở chỗ này, cho dù bọn họ không làm cái gì cũng có thể bị người ta tìm ra dấu vết, huống chi, hôm nay bọn họ không tránh khỏi có liên quan đến chuyện này.

“Đứng, đứng đứng.” Cuối cùng Nghiêm Cử cũng tỉnh lại, lau trán, xoay người rời đi. Những quan viên và tùy tùng còn lại cũng đuối theo sát, chỉ có tâm phúc vừa rồi mới lên tiếng ngượng ngùng cười cười với Cổ Hưng và Thụy Hòa, chấp tay tạ lỗi nói: “Đại nhân nhà ta bị kẻ gian che mắt, làm việc có nhiều chỗ không thỏa đáng, nếu có đắc tội kính xin Cổ tướng quân và chư vị đại nhân thứ lỗi.”

Về mặt Cổ Hưng nghiêng ngẫm nhìn hần hỏi: “Vị này xưng hô như thế nào đây?”

“Tại hạ họ Lưu, Lưu Mạnh, là khách khanh* của Tri châu đại nhân.” Lưu Mạnh tươi cười đầy mặt trả lời, trong lòng hơi động tâm, nhưng vì có hàng trăm cặp mắt đang nhìn chăm chăm hần, cho nên cũng không hân huyền với Cổ Hưng thêm nữa, gật gật đầu, theo đội ngũ rời đi.

*Khách khanh là thân tử được vua hết sức coi trọng thường thì mời về nuôi không.

Thấy bọn họ đi xa, lúc này Thụy Hòa mới tiến lên cảm tạ Cổ Hưng.

Cổ Hưng không kiên nhẫn dứt khoát lắc đầu, “Tiểu tử ngươi đừng có nói với ta mấy cái lời giả dối đó, nếu bệ hạ đã điều ta đến Thiên Tân, thì nơi đây sẽ thuộc quyền cai quản của ta, có người dám gây chuyện ở địa bàn của lão tử, đó chính là đối đầu với lão tử. Lão tử cũng muốn nhìn xem kẻ giấu đầu lòi đuôi kia rốt cuộc là ai?” Ánh mắt của Cổ Hưng lóe lên, gương mặt lộ vẻ thâm thúy, khóe miệng nở nụ cười xấu xa, “Có phải Tiểu Thụy Hòa đã biết được chuyện gì đó?”

Thụy Hòa cười rộ lên, “Cũng không phải là có chuyện giấu muốn người, chỉ có điều nơi đây không phải là chỗ để nói chuyện, mời Cổ thúc theo chắt nhì vào bên trong.”

Hai người vào cửa, Triệu viên ngoại dẫn bọn họ đến thư phòng trong nội viện sau đó biết điều cáo từ rời đi, lúc gần đi còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

“Nói đi, rốt cuộc là ai?” Cổ Hưng nằm trên ghế thái sư, uốn bụng bày ra dáng vẻ lười nhác, “Đừng nói là Nghiêm Cử nha, ta vừa nhìn là biết lão tiểu tử kia nhát như chuột mềm như chân tôm*.”

*Nguyên văn là : Nhuyễn cước hà (软脚虾): chỉ người sợ phải làm việc gì đó hoặc là người làm trận bỏ chạy.

Thụy Hòa rót cho Cổ Hưng chén trà, “Mềm như chân tôm nhưng đã cai quản Thiên Tân gần mười năm, nghe nói toàn bộ thành Thiên Tân đều nằm trong lòng bàn tay của ông ta, ngay cả chuyện chúng ta không tuyển được người đến xây bến tàu cũng là do ông ta âm thầm giới thiệu quý.”

Cổ Hưng hơi hiểu ra, “Ô, to gan như vậy, là vì có cấp trên sao? Không đến mức đó chứ, rốt cuộc vị cấp trên kia có bao nhiêu lá gan lại dám đối nghịch với thái tử. Hiện nay danh tiếng của Tà gia không còn như trước, cũng không dám làm loạn mới đúng.” Thành thật mà nói, lá gan và dã tâm của Tà thượng thư không thành hệ tỉ lệ thuận với nhau, mặc dù liên tục rục rịch muốn dụ dỗ thái tử, thế nhưng lại bí mật lặng lẽ sử dụng chút thủ đoạn, Cổ gia đều nhìn thấy hết, chẳng qua là cảm thấy không đáng để tâm, cũng không coi là quan trọng. Nước quá trong thì không có cá, có Tà gia ở kinh thành làm mưa làm gió, ngược lại triều đình sẽ đồng lòng hơn. Hơn nữa nếu thái tử điện hạ quá thuận buồm xuôi gió, sau này đăng cơ sẽ không biết nhân gian khó khăn, như vậy không tốt.

“Nghe nói là người của Tuệ vương điện hạ.” Thụy Hòa nâng chung trà lên hớp một ngụm nhỏ, về mặt thoát nhìn rất thờ ơ.

Cổ Hưng lại giống như nghe được tin tức rất dọa người bỗng nhiên đứng lên, “Hà? Người nói cái gì? Người là nói Tuệ vương?”

Thụy Hòa cười cười, “Tại sao Cổ thúc lại phản ứng mạnh như vậy, trong kinh thành những người quyền cao chức trọng có ai không tiến cử vài vị quan viên, đây không phải là chuyện rất bình thường sao.”

“Người lừa ta.” Cổ Hưng cảm giận trừng mắt liếc cậu một cái, “Nếu thật sự không có gì, người sẽ có vẻ mặt này sao?”

Thụy Hòa mở to hai mắt ra vẻ vô tội, “Về mặt ta làm sao?”

Cổ Hưng đưa tay nhéo một cái trên mặt cậu, Thụy Hòa đau đến gào khóc, “Tiểu tử này, dám giả ngu trước mặt lão tử, người còn non lắm.”

Thụy Hòa che gương mặt đỏ bừng vô cùng tỳ khuất, “Ta không bằng không chứng, đâu có thể tùy tiện bố trí Tuệ vương điện hạ. Vị kia là thân vương, là con trai trưởng của thái hậu!” Cậu cố ý lên giọng ở chữ “trưởng”, Cố Hưng liếc mắt nhìn cậu, đã hiểu ra, “Thật không ngờ vị kia còn có tâm tư này, ngày thường giả bộ giống như trinh tiết liệt nữ, hóa ra cũng là tâm thuật bất chính. Hừ hừ hừ...”

Trinh tiết liệt nữ... khóe miệng Thụy Hòa không ngừng co giật, cố gắng không cười ra tiếng, được rồi, trình độ văn hóa của Cố tướng quân chỉ tới đây thôi, không nên có yêu cầu quá cao với ông ấy.

“Hắn đã làm cái gì?” Cố Hưng tò mò hỏi.

Thụy Hòa lắc đầu, “Từ trước đến nay Tuệ vương điện hạ luôn thanh cao, tất nhiên khinh thường đùa bỡn triều chính, dù sao trong kinh thành cũng không có động tĩnh gì, nhưng mà thái tử điện hạ nói, ông ta đã bí mật nuôi không ít người, còn hay liên lạc với các bộ lạc ở quan ngoại. Đường nhiên, những chuyện này cũng không có chứng cứ, Tuệ vương làm việc cực kỳ cẩn thận.”

Cố Hưng nghe vậy sắc mặt đột biến, cả giận nói: “Đồ hỗn trưởng đáng chém ngàn đao này, lại dám cấu kết với quan ngoại, hắn muốn phản quốc sao?” Những năm trước đây Cố Hưng vẫn luôn ở biên cương đánh giặc, biết rõ dị tộc tàn bạo như thế nào, trong lòng hận nhất là những kẻ thông đồng với ngoại bang, gian tế phản quốc tư thông với địch, bây giờ đột nhiên nghe nói Tuệ vương có qua lại với quan ngoại, tất nhiên Cố Hưng giận tím mặt.

Thụy Hòa sợ Cố Hưng dưới cơn nóng giận sẽ làm ra chuyện mất lý trí, vội vàng khuyên nhủ: “Cố thúc, ngài ngàn vạn lần đừng nổi giận, thái tử điện hạ đã đặc biệt dặn dò, đây vốn chỉ là phỏng đoán của ngài ấy, có thể không đúng, có lẽ chẳng qua chỉ là hiểu lầm thôi. Đúng rồi, ngài là quân nhân, chắc rất quen thuộc với chuyện trong quân đội, không biết Tuệ vương có cho người thâm nhập vào quân doanh hay không?”

“Không ...” Cố Hưng mở miệng trả lời, nhưng còn chưa nói hết câu lại im miệng, nhũn mảy suy tư một hồi lâu, mới nghiêm túc trả lời: “Chuyện này ta cũng không thể nói chính xác. Thành thật mà nói, Tuệ vương vẫn luôn là người đang hoàng, danh tiếng lại tốt, mọi người cũng không có phòng bị ông ta, tâm tư đều đặt lên trên Tà gia. Nhưng bây giờ người nhắc tới, ta lại nhớ đến một sự kiện, cuối năm ngoái đại doanh của kinh đô mới đề bạt lên hai Thiên tử, hình như trong đó có một người là người của Tuệ vương. Chỉ có điều chức quan của bọn họ thấp, ta cũng không để ở trong lòng.”

Bây giờ nghĩ lại, lại khiến cho người ta hoài nghi, không phải Tuệ vương điện hạ luôn luôn thích thi từ ca phú, lại yêu thổi sáo gảy đàn, ngày thường cũng chỉ kết giao với người thanh lưu, tại sao lại đột nhiên nhét người vào đại doanh của kinh đô. Cho dù thực sự yêu quý nhân tài, với phương pháp của ông ta, nên đưa vào nha môn Bộ binh mới đúng.

Thụy Hòa thấy vẻ mặt Cố Hưng ngưng trọng, lại khuyên nhủ: “Cố thúc không cần quá lo lắng. Cha ta nói, mặc dù Tuệ vương đã tâm bình bưng, nhưng mà lại quá cẩn thận, bên trong lại là kẻ có tâm tư ghê tởm khiến người ta ghét bỏ, cho dù đưa thái tử điện hạ đến trước mặt ông ta, ông ta cũng không dám động thủ, loại người này không thành sự được, chúng ta không cần để ở trong lòng. Dù sao hôm nay chúng ta bắt nhiều người như vậy, lát nữa cần thận thẩm vấn, không sợ không đồ được châu phần này lên trên đầu Nghiêm Cừ. Không phải là Tuệ vương vẫn luôn không can thiệp vào triều chính đó sao, đợi đến khi các Ngự sử đào ra chuyện Nghiêm Cừ là người của ông ta, ngài cứ ngồi nhìn đi.”

“Có thể moi ra sao?” Cố Hưng nháy mắt hỏi.

“Khuê nữ của Nghiêm Cừ còn đang ở trong vương phủ, nghe nói ngay cả nhi tử cũng đã sinh rồi.” Thụy Hòa cười nói: “Cho dù đến lúc đó Tuệ vương tuyên bố không biết chuyện này, cũng khó tránh khỏi bị các Ngự sử định cho tội danh có liên quan. Nhóm thanh lưu cũng yêu danh tiếng, cho dù đến lúc đó bọn họ có đứng ra nói giúp Tuệ vương, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ sinh ra khúc mắc. Thanh danh chính là một thanh kiếm hai lưỡi, nếu sử dụng tốt dĩ nhiên sẽ có cả danh và lợi, nếu sơ ý một lần, sẽ bị chính nó cản trở.”

Cố Hưng cười to, “Nói rất đúng, thanh danh của lão tử ở kinh thành cũng không tốt, tất cả mọi người đều nói ta là đồ bị thịt đàn độn, nhưng vậy thì sao, lão tử muốn chửi thì chửi, muốn đánh thì đánh, ai cũng không dám trêu chọc lão tử.”

Không chỉ Cố Hưng, phải nói là danh tiếng của toàn bộ Võ Anh Hầu phủ đều như thế, ngoại trừ Thái tử Chiêm sự* Cố Văn là người đọc sách, toàn bộ Cố gia đều đều nổi danh là không dễ chọc, so với Tân thái phó danh tiếng quả kia thực thối hơn. Mặc dù Tân thái phó cũng mắng chửi người, thậm chí thỉnh thoảng nổi giận còn có thể đuổi theo đánh người ta ở trên triều đình, rốt cuộc khiến người ta hài lòng là trong nhà có một người là quan văn, hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, đầu tiên là thể lực không theo kịp, dáng vẻ không hề giống với toàn gia Cố phủ, ngay cả Võ Anh hầu đã hơn bảy mươi tuổi tinh thần vẫn sáng láng, uy vũ sinh uy, nếu thật sự đánh hẳn ba quyền hai cước (Ý đang nói Cố Văn), chắc cũng mất một nửa cái mạng...

*Thái tử Chiêm sự: là một chức quan cung cấp mọi việc cho Thái tử

Thụy Hòa nói hết những chỗ quan trọng của Tuệ vương cho Cố Hưng biết, lúc này mới vừa lòng thỏa mãn quay về báo cáo cho Tân Nhất Lai biết. Đúng lúc Từ Canh cũng đang ở đó, nghe cậu nói đến phản ứng của Cố Hưng, Từ Canh buồn cười cười rộ lên, “Tình hình của Cố tướng quân quả thật là trước sau như một nóng nảy hấp tấp. Nhưng mà như vậy cũng tốt, giao Thiên Tân vào trong tay ông ta ta cũng yên tâm.”

Tân Nhất Lai gật đầu, “Như vậy chúng ta cũng nên trở về kinh rồi.” Bọn họ rời đi đã được một tháng, những thứ không nói khác, thật sự là rất nhớ các con.

Nói phải về kinh, cuối cùng lễ mà lễ mẹ đã chậm trễ ba ngày, Triệu viên ngoại vẫn ở lại Thiên Tân, đại diện Công bộ xử lý chính vụ. Trải qua hơn một tháng Từ Canh và Tân Nhất Lai vừa ấm vừa xoa, giới quan lại ở Thiên Tân đã dâng hoàng hơn rất nhiều, kể từ ngày có người gây chuyện bị Cố Hưng bắt đi, Nghiêm Cừ núp ở trong phủ Tri châu ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài, sợ mình bị dính líu. Nhưng khi ông ta

nghe đến danh tiếng ngang ngược của Cố Hưng ở kinh thành, đừng nói đến một tri châu nho nhỏ như ông ta, cho dù Tuệ vương đích thân đến, chỉ sợ vị bá vương Cố gia kia cũng dám làm ông ta mất mặt.

Kể từ đầu số phản đối đã ngừng công kích, những người khác dù trong lòng không phục cũng không dám đối nghịch, bến tàu lập tức trở nên náo nhiệt, Triệu viên ngoại ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện trong vòng một ngày ông ta đã chiêu mộ được hơn hai trăm công nhân, cứ tiếp tục như vậy, căn bản là không cần quân nhân phải hạ mình đến làm những việc nặng nhọc.

Chỉ có điều, hiển nhiên Cố Hưng không nghĩ như vậy, Cố bá vương dẫn một đám “Bình lính” trực tiếp đến tìm Triệu viên ngoại gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Bối Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bác Sĩ Tâm Lý Của Thanh Thiếu Niên.

“Ta không đồng ý!” Từ Canh tuyệt đối không ngờ còn chưa có vào kinh đã nghe được tin tức khiếp sợ như vậy, nhất thời choáng váng, đợi đến lúc phản ứng kịp lập tức mãnh liệt phản đối, “Ta có chỗ nào không được thỏa đáng sao, nếu không đang tốt lành tại sao Tân tiên sinh phải từ quan? Ngài đang có khúc mắc với ta sao?”

Hắn vô cùng sốt ruột, cũng không để ý đến dáng vẻ của mình, bởi vì ngòi xe ngựa đã lâu đang nghiêng người nằm ở trên tháp nghỉ ngơi, nghe vậy lập tức ngồi bật dậy, để chân trần nhảy từ trên tháp xuống, kích động giữ chặt ống tay áo của Tân Nhất Lai, mắt đỏ lên nói: “Tân tiên sinh người đừng đi, nếu ngài cảm thấy ta có chỗ nào không tốt, ta sẽ thay đổi.”

Tân Nhất Lai dờ khóc dờ cười, “Điện hạ hiểu lầm rồi, không phải vì thần muốn từ quan, chỉ là muốn tìm một công việc khác phù hợp hơn. Nói thật, vì thần cũng không am hiểu câu tâm đầu giác trên triều đình, người lừa ta gạt, cũng không trợ giúp được nhiều cho điện hạ. Chính vụ trong triều, chỉ bằng điện hạ nhờ mấy vị tiền bối trong Nội các giúp đỡ, bất luận là gia phụ hay là Lý Nội các, Chung Thượng Thư, đều cực kỳ tán thưởng điện hạ, nếu ngài có bất cứ sai phái gì, tất nhiên các vị đại nhân sẽ dốc sức tương trợ. Về phần vi thần, vốn am hiểu cách vật trí đạo, những năm gần đây liên tục dốc lòng nghiên cứu, đã có chút thu hoạch, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ có công tích, ngày sau cũng có thể cống hiến một phần sức lực nhỏ nhoi vì sự phục hưng của Đại Lương. Nếu bị trói buộc trong triều đình, khó tránh khỏi sẽ bị mấy việc tâm thương quần thân, đâu còn tinh lực để tận sức nghiên cứu khoa học.”

Cách vật trí đạo ~ Cách vật trí tri. Có hai cách hiểu, ở đây được hiểu theo nghĩa thứ 2.

(1) Tìm nguyên lý của sự vật mà hiểu được đến cùng.

(2) Nắm vững khoa học.

Tân Nhất Lai nói một tràng khuyên bảo hết nước hết cái, lúc này tinh thần Từ Canh đang vô cùng chấn động, không hề nghe lọt một chữ, chỉ lo lắc đầu không chịu.

Tân Nhất Lai nhìn dáng vẻ đáng thương của hắn, rất giống một chú cún con bị người ta vứt bỏ, trong lòng vừa buồn cười, lại vừa cảm động, ngừng lại chuyện xây dựng Viện khoa học cũng không thể hoàn thành trong vòng một hai năm, những chuyện khác không nói, tối thiểu phải xây dựng hải quan trước, ít nhất cũng phải mất thời gian hai ba năm mới thấy kết quả, đợi đến khi triều đình thu được hơn một trăm vạn lượng bạc mỗi năm, dựa vào công lao này mới có thể có chỗ đứng trong triều đình, trong tương lai nếu có đề cập đến Viện khoa học, quan viên trong triều cũng không dám khinh thường. Vừa nghĩ đến đây, Tân Nhất Lai tạm thời chuyển đề tài, chuẩn bị tìm cơ hội khác sẽ nói chi tiết hơn với Từ Canh.

Đoàn người cuối cùng cũng trở về kinh thành trước lễ mừng năm mới, Tân phủ nhận được tin tức tất nhiên là vô cùng vui mừng, thậm chí Đại Trân và Thụy Xương còn tự mình ra ngoài thành nghênh đón, từ xa Tân Nhất Lai và Thụy Hòa Đại đã nhìn thấy hai tỷ đệ bọn họ, những vất vả trên đường đi lập tức bị cuốn trôi.

“Hôm nay trời lạnh như vậy, các còn còn đi ra ngoài làm gì hả?” Tân Nhất Lai vui vẻ trách cứ, nhìn nhi tử, lại nhìn nữ nhi, vui mừng cười toe toét, mới thôi trách cứ nói: “Thụy Xương là con trai, ra ngoài đón chúng ta cũng được, nhưng con là một cô nương, đang mùa đông chạy ra bên ngoài làm chi? Nếu bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Là con gái, phải biết yêu quý bản thân.”

Đại Trân đặt ngón trỏ lên miệng làm động tác chó có lên tiếng với Tân Nhất Lai, đề thấp giọng nói: “A cha người nhỏ giọng một chút đi, đừng để cho thái tử điện hạ nghe thấy. Nếu không, con sẽ bị bại lộ, đến lúc đó trị con tội khi quân thì làm sao bây giờ?”

Tân Nhất Lai lập tức phối hợp im lặng, thần thần bí bí gật đầu, “Nói đúng lắm, chúng ta nhanh chóng đi về, ngàn vạn lần đừng để cho điện hạ nhìn thấy.” Kết quả vừa mới dứt lời, Từ Canh đã vén rèm xe lên nhô đầu ra, ánh mắt nhìn xuống Đại Trân, vẻ mặt lập tức ôn hòa đi rất nhiều, “Tam lang đến đây sao?”

Động tác của Đại Trân hơi chậm lại, nhanh chóng thay đổi khuôn mặt tươi cười xoay người tiến lên đón ra vẻ hành lễ, “Bái kiến thái tử điện hạ.”

Từ Canh vội vàng ngăn lại nói: “Mau dừng lại đi, giữa chúng ta không cần phải đa lễ như vậy.” Ánh mắt hắn ám áp nhìn Đại Trân từ trên xuống dưới một

lượt, mặt lộ về bất ngờ, “Mới mấy tháng không gặp, hình như người lại cao hơn rồi thì phải?”

“Không phải cao lên, mà là tăng cân.” Đại Trân oán giận ngồi xuống nói: “Mùa đông vừa tới thì trở nên cực kỳ lười biếng, không muốn ra khỏi cửa, suốt ngày trốn ở trong nhà ăn uống uống, mới một tháng đã tăng lên mấy cân. Nếu mùa xuân sang năm ngài mới gặp lại ta, chỉ sợ đã thành thịt viên rồi.”

“Béo một chút cũng tốt, lúc trước người gầy quá.”

Hai người bọn họ nói hết từ chuyện này sang chuyện khác mãi không dứt, khiến cho Thụy Xương không ngừng quay đầu nhìn, nhỏ giọng nói với Thụy Hòa: “Đệ đã gặp thái tử điện hạ hai lần rồi, buổi sáng đệ cũng có mặt ở cửa thành, nhưng hình như đôi mắt của hắn không nhìn thấy đệ thì phải, chỉ chuyên chú nói chuyện với mình A Trân. Theo đệ thấy, nói không chừng hắn đã sớm biết A Trân là một vị cô nương rồi.”

Thụy Hòa trầm mặt không lên tiếng, Tân Nhất Lai thính tai, đã sớm nghe thấy Thụy Xương nói thầm, cười nói: “Con đừng có đoán mò, tính tình của thái tử điện hạ như thế nào ta còn không biết sao, hầu hết mọi người đều không thể che giấu được cảm xúc, nếu hắn thật sự đã nhận ra A Trân, sẽ không có dáng vẻ như bây giờ. Hắn nói chuyện với A Trân là bởi vì hai người đã quen nhau từ trước, sao có thể nói chuyện với con được?”

Thụy Xương lập tức ngậm miệng, từ đầu đến cuối Thụy Hòa vẫn không nói lời nào, ánh mắt nặng nề nhìn Từ Canh và Đại Trân đang trò chuyện sôi nổi, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Rốt cuộc Đại Trân và Từ Canh ôn chuyện từ biệt nhau xong, Thụy Xương nhìn không được, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc tình cảm phải tốt đến thế nào, mới thể nói nhiều được như vậy?”

Đại Trân liếc cậu một cái, “Không phải là đệ đang ghen đó chứ?”

“Hả... Nói đùa gì vậy.” Thụy Xương bùng phát nói: “Cũng không phải là một cô nương xinh đẹp, chỉ là một tên đàn ông, ta ghen cái quái gì hả? Ta cũng không thêm nói chuyện với hắn đâu, ta mà nói chắc hắn cũng nghe không hiểu.” Thụy Xương cố làm ra vẻ như mình rất uyên thâm, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

Thụy Hòa nghe hai tỷ đệ nói mấy lời nhảm chán cảm thấy rất là đau đầu, nâng trán không biết nên nói cái gì cho phải, lại liếc mắt nhìn Tân Nhất Lai và mặt bình tĩnh đang ngồi ngay ngắn bên cạnh nghe không sót một chữ nào, Thụy Hòa sâu sắc cảm thấy cha cậu thật sự là bình tĩnh, sự bình tĩnh này chắc cả đời cậu cũng không học được.

Khi hai tỷ đệ nói chuyện càng lúc càng khiến cho người ta cảm thấy không còn gì để nói, cuối cùng Tân Nhất Lai cũng không nhịn được lên tiếng cắt ngang, “Không phải A Trân gọi thư nói tỷ đệ các con đang nghiên cứu khung dệt sao, hiện tại làm được đến đâu rồi? A cha vẫn luôn kỳ vọng các con có thể làm ra máy kéo sợi Jenny Máy kéo sợi Jenny (cũng có thể gọi là Máy dệt Jenny): Năm 1764, James Hargreaves, một công nhân dệt ở nhà, một lần nhìn thấy cái xe kéo sợi của vợ mình bị đồ ngira trên nền nhà, khi ấy con suốt trên xe quay sợi nằm trên mặt phẳng biến thành trạng thái dựng đứng, mà bánh xe sợi vẫn quay, thế là anh ta liền nghĩ, nếu đem mấy con suốt xếp đều thành hàng dựng đứng, lại dùng một bánh xe kéo thì có thể nâng cao được năng suất kéo sợi lên. Điều trần trở đó được Hargreaves suy nghĩ triền miên. Hargreaves qua nhiều lần nghiên cứu, cuối cùng, vào năm 1765, anh đã chế tạo thành công máy kéo sợi mới có lắp 8 con suốt dựng đứng, đồng thời có thể kéo được 8 cọc sợi. Qua nhiều lần cải tiến, bánh xe có thể kéo được 16 cọc, thậm chí lên tới 100 cọc sợi. Năng suất kéo sợi được nâng lên gấp 100 lần. Hargreaves gọi phát minh này là “Máy kéo sợi Jenny” (là tên con gái yêu quý của anh ta). Nó đánh dấu sự mở đầu của cuộc cách mạng công nghiệp.

“Máy kéo sợi Jenny là cái gì?” Thụy Hòa lập tức nhận ra vấn đề trong lời nói của Tân Nhất Lai, “Vi sao lại gọi bằng cái tên này?”

Tân Nhất Lai sững sờ, lúc này mới phát hiện hình như mình không để ý đã nói sai, nhưng mà cũng không sao, dù sao trên xe ngựa đều là người nhà, tiểu hài tử cũng dễ bị lừa (Thụy Hòa cũng không phải nha...), vì vậy Tân Nhất Lai giải thích công dụng của máy kéo sợi Jenny xong, lại nói: “Công nhân phát minh ra máy dệt có một đứa con gái tên là Jenny, cho nên đã đặt tên là máy dệt Jenny.”

Đại Trân nghe vậy cực kỳ hưng phấn, kích động nói: “Chờ chúng ta làm xong khung dệt, cũng gọi là khung dệt Đại Trân có được không?”

“Ngốc nghếch!” Thụy Xương không chút lưu tình bác bỏ nói: “Ở đây cũng không phải là phương Tây, tục danh của nữ nhi sao thể tùy tiện để người ta gọi, sau này tỷ có còn muốn làm mai, có còn muốn lập gia đình nữa hay không hả? Nếu thật sự muốn đặt tên, thì cũng nên gọi là khung dệt Thụy Xương mới đúng.”

“Đúng cái đầu đệ á.” Đại Trân không khách khí vạch trần nói: “Nếu đệ có bản lĩnh làm được khung dệt ta sẽ không nói gì cả, nhưng nếu so bản lĩnh thì Hồ Trường Cẩm vẫn lợi hại hơn đệ nhiều, hiện giờ phần lớn tiến triển đều là chủ ý của người ta. Nếu thật sự làm được khung dệt, cũng không tới phiên đệ đặt tên đâu.”

Giương mặt Thụy Xương bùng một cái đỏ hồng, vừa lúng túng vừa khó xử. Từ thuở nhỏ cậu đã đi theo Tân Nhất Lai học tập truy nguyên, trong mấy vị huynh đệ tỷ muội cậu là người thông minh nhất, Thụy Xương cũng tự đánh giá mình rất cao, không ngờ lần này chế tạo khung dệt lại bị Hồ Trường Cẩm bình thường không hiển lộ tài năng đánh bại, Thụy Xương lập tức bị đá kích vô cùng lớn, bây giờ lại bị Đại Trân không khách khí nhắc tới, trong lòng cậu càng thêm không được tự nhiên.

Nguyên văn là “Bất hiển sơn bất lộ thủy” (不显山不露水): ý nói những người không hiển lộ tài năng.

Thấy sắc mặt cậu thay đổi, Đại Trân lập tức nhận ra mình lỡ miệng nói sai, vội vàng xin lỗi: “Nhị lang đệ đừng nóng giận, là do ta không đúng, không nên nói đệ như vậy. Đệ vẫn còn nhỏ tuổi, lại chưa bao giờ tiếp xúc khung dệt, tất nhiên sẽ phản ứng chậm hơn một chút, cũng là do ta nhất thời tức giận mới nhanh miệng nói lung tung, đệ ngàn vạn lần đừng để ý trong lòng.”

Tính tình của Đại Trân rất giống Tân Nhất Lai, thời điểm tức giận sẽ nói mà không suy nghĩ, đến khi phát hiện mình làm sai, cũng rất thoải mái nhận lỗi, đối với bọn họ cúi đầu thỏa hiệp không có gì to tát cả. Thụy Xương vốn cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, vừa nghe thấy nàng nói như vậy, cũng tự mình xin lỗi, nhỏ giọng nói: “Tỷ cũng không nói sai, quả thực biểu hiện của ta không bằng Hồ huynh, nên để cho hắn đặt tên mới đúng.”

Tân Nhất Lai cười hơ hớ nói: “Không sao, lát nữa a cha sẽ qua nhìn thử, nói không chừng có thể đoạt lại quyền đặt tên cho khung dệt.”

Ánh mắt Đại Trân sáng lên, “Ý của a cha là, thực ra người đã biết phải làm như thế nào sao?” Nàng cũng biết cha nàng không gì là không làm được!

Tân Nhất Lai lắc đầu, “Ta cũng không dám bảo đảm, dù sao cũng chưa làm qua bao giờ, nhưng mà vẫn còn hiểu nguyên lý cơ bản, lát nữa sẽ suy nghĩ thêm, các con cũng nên làm thử nghiệm nhiều vào, chắc chắn cuối cùng sẽ có thể làm được. Đúng rồi, ta cũng đã từng gặp qua tiểu lang quân của Hồ gia kia, đáng về nhà nhận nói chuyện có chừng mực, thật không ngờ lại thông minh như vậy?”

Thụy Xương vội vàng trả lời: “Hồ huynh quả thực rất thông minh, trong đầu có rất nhiều ý tưởng đặc sắc độc đáo, mặc dù không nhất định phải dùng đến, nhưng lại hết sức thú vị, nhi tử cũng sợ hết hồn đó.”

Thật ra, ở Quốc tử giám Hồ Trường Cẩm cũng không tính là xuất chúng, dù là thi văn hay sách luận đều rất bình thường, có thể vào Quốc tử giám vẫn là nhờ thân phận trưởng tôn Hồ gia của hắn, nhóm tú tài trong Quốc tử giám cũng không thân thiện với hắn, ngay cả Thụy Xương khi chủ động đề nghị Hồ Trường Cẩm giúp đỡ vẫn còn hơi không tình nguyện, không ngờ vừa quay đầu đã bị mất mặt. Nhưng mà Thụy Xương lại là một người có tính tình rộng lượng khoan dung, không những không ghen tị, trái lại còn cảm thấy vô cùng tự trách vì lúc trước bản thân đã coi thường hắn.

Tân Nhất Lai sờ sờ cằm, “Một người thần kỳ như vậy ta nhất định phải đích thân gặp mặt mới được.”

Sau đó, bọn họ vội vã lại nghe hạ nhân bẩm báo nói lang quân Hồ gia lại tới, Thụy Xương nghe vậy xuống ngựa chạy vào sân nhỏ.

“Vẫn còn ở trong sân của Nhị lang.” Hồng thúc nói, lúc nói chuyện gương mặt có vẻ khác thường. Trong lòng Tân Nhất Lai lập tức sinh ra dự cảm xấu, “Lang quân của Hồ gia đã gây ra chuyện gì sao?”

Hồng thúc lên lút nhìn chung quanh rồi hạ giọng nói: “Nghe nói lang quân Hồ gia bị Tể tửu đại nhân đuổi ra ngoài.”

“Hà?” Tân Nhất Lai vỗ trán một cái, lần này hỏng rồi, xảy ra hiềm khích lớn rồi! Hồ Tể tửu cũng nổi danh là không dễ chọc giống cha ông Tân thái phó, nhà ông vì chuyện khung dệt ru rê tôn tử của người ta đến đây, Hồ Tể tửu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nói không chừng bây giờ đang ở trong phủ tính kế khiến bọn họ không được yên thân.

“Đại lão gia, người nói xem phải làm thế nào bây giờ?” Hồng thúc biết chuyện này không lớn không nhỏ, hơi cảm thấy khó xử nói: “Lễ mừng năm mới sắp tới rồi, chẳng lẽ lại để lang quân của Hồ gia ở trong phủ chúng ta đón lễ mừng năm mới?”

Tân Nhất Lai cũng đau đầu, “Nhưng cũng không thể đuổi người ta đi được. Tại sao vừa hồi kinh đã để cho ta phải giải quyết một vấn đề khó khăn như vậy, ôi chao ta đau đầu quá...” Tân Nhất Lai vừa nói, vừa đi về phía sân viện của Thụy Xương, dự định sẽ nói chuyện thật tốt với Đại lang của Hồ gia.

Bỗng nhiên cảm thấy mình giống như là một bác sĩ tâm lý của thanh thiếu niên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhãn Dược

Điều khiến cho Tân Nhất Lai cảm thấy bất ngờ chính là thoát nhìn Hồ Trường Cẩm bị đuổi ra khỏi nhà lại vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra vẻ bi thương và luống cuống trên gương mặt của một người không còn nhà để về, cậu ta chỉ chuyên chú nói chuyện với Thụy Xương, thỉnh thoảng cúi đầu liếc mắt nhìn bản vẽ trong tay, rồi sau đó lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Tân Nhất Lai đứng ở cửa nhìn một hồi lâu, Thụy Xương và Hồ Trường Cẩm cũng không phát hiện ra ông ta, vẫn tập trung tinh thần nói chuyện, cho đến khi Tân Nhất Lai ho nhẹ một tiếng, lúc này Thụy Xương mới như tỉnh mộng ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Cha, sao người lại đến đây?”

“Mới vừa trở về đã bắt đầu bận rộn rồi sao?” Tân Nhất Lai nói, lúc nói chuyện Hồ Trường Cẩm cũng xoay người cung kính hành lễ vãn an với ông ta, lại thẹn thùng nói: “Là do chất nhĩ không tốt, chưa chào hỏi đã chạy tới đây quấy rầy thế thúc.”

Tân Nhất Lai khách khí nói: “Không cần đa lễ. Người là bằng hữu của Nhị lang, vốn nên qua lại với nhau nhiều hơn, sao lại nói đến hai chữ quấy rầy. Nghe nói hai đứa đang cải tiến khung dệt, sau khi nghe thấy ta cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, nên tới đây nhìn một chút, không làm phiền hai đứa chứ.”

Thụy Xương đã sớm không đợi được, vội vàng kéo Tân Nhất Lai đến bên cạnh bàn, lại đưa bản vẽ của cậu và Hồ Trường Cẩm đã vẽ xong cho ông ta xem, “A cha người nhìn xem có vấn đề gì không? Con và Hồ huynh đã hao hết đầu óc mới cải tiến được mấy chỗ, lại tự mình thí nghiệm, có nhanh hơn một chút, nhưng sợ chỉ lại rất dễ bị đứt, con cũng không biết rốt cuộc do nguyên nhân là gì.”

“Đề ta nhìn thử xem.” Tân Nhất Lai nhận lấy bản vẽ cẩn thận nhìn một hồi lâu, Thụy Xương mong đợi đứng ở bên cạnh, hình như Hồ Trường Cẩm có mấy vấn đề muốn hỏi, lại thấy được Tân Nhất Lai đang hết sức chuyên chú nhìn bản vẽ, lời ra đến miệng cậu lại nuốt trở vào.

Trong thư phòng đã pha sẵn trà, lúc này mở ra, hơi nóng bốc lên mù mịt, hương trà ngào ngạt lan tràn trong căn phòng. Hồ Trường Cẩm nhìn hai cha con Tân Nhất Lai đang chụm đầu vào nhau, trong đôi mắt chợt lóe lên vẻ hâm mộ. Đợi một lát, vẫn không thấy hai cha con bọn họ có động tĩnh gì, Hồ Trường Cẩm đứng dậy đi rót cho bọn họ mỗi người một chén trà.

Trà nóng đưa đến tay, Tân Nhất Lai cúi đầu nhận lấy, uống một ngụm, ngược mắt lên mới phát hiện hóa ra là Hồ Trường Cẩm, vội vàng nói cảm ơn, lại chỉ vào một chỗ trên bản vẽ nói: “Sao không thử dựng thẳng suốt sẽ có thể kéo được nhiều suốt, tiện hơn bao nhiêu. Còn cả chỗ này nữa, chỉ bằng hãy bố trí một con quay lớn và một con quay nhỏ ở đây, như vậy khi dùng tay quay con quay lớn thì con quay nhỏ cũng có thể nhanh chóng quay theo. Nguyên văn là “Phương luân”: một loại công cụ dùng trong dệt vải dùng đá mài thành, chính giữa có lỗ tròn, gắn vào đó là một thanh cây, có thể dùng xe tơ, xe sợi gai, về sau mới đổi dùng bằng gỗ và bằng đồng.

Hồ Trường Cẩm hơi ngần ra, Thụy Xương cũng vội vàng nhìn vào, “Chỗ nào vậy? Dựng thẳng suốt lên, rồi bố trí hai con quay lớn nhỏ... A, sao ta lại không nghĩ ra chứ!”

Hai mắt Hồ Trường Cẩm tỏa sáng, đột nhiên đoạt lấy bản vẽ, dường như hoàn toàn không nhớ ra Tân Nhất Lai đang ở bên cạnh, cầm bút chì trong tay bắt đầu vẽ. Thụy Xương lại bước chân chạy ra ngoài, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi, “Người đâu, mau đưa khung dệt ở phòng bên cạnh sang đây cho ta.”

Tân Nhất Lai nhìn hai người bận rộn, lắc đầu cười cười, cũng không nói thêm gì nữa. Tân Nhất Lai quyết định, mặc kệ Tề tửu đại nhân đang có đại chiêu gì, ông ta đều tiếp hết, dù sao ông ta cũng đã quyết định thu Hồ Trường Cẩm làm đệ tử.

Hình như ông ta đã vô tình dự định thu nhận hai đệ tử.

Về phía Từ Canh, sau khi hỏi cung chuyện đầu tiên là phải đi thỉnh an hoàng đế. Đây cũng là lần đầu tiên Hồng Gia Đế và nhi tử phải ly biệt một thời gian dài như vậy, tuy nói mỗi ngày đều có tin tức truyền đến, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương, khi nghe nói thái tử hồi cung, hoàng đế bệ hạ vốn đang nghĩ sự với các đại thần Nội các bắt đầu không yên lòng, vài vị đại thần Nội các thấy thế rất buồn cười, nháy mắt với nhau sau đó biết điều cáo lui.

Phụ tử hai người đã rất lâu không gặp nhau, đều có tâm sự muốn nói ra, nhất là Từ Canh đã trải qua hai đời, lại càng quấn quýt với Hồng Gia Đế hơn. Hai cha con tâm sự một hồi, rốt cuộc mới nói đến chính sự, Từ Canh báo cáo tình hình xây dựng bến tàu Thiên Tân cho hoàng đế nghe.

Lần này thị vệ đi cùng bọn phần lớn là người của hoàng đế, chuyện xảy ra trong hơn một tháng nay không chuyện nào là ông không biết, có điều lúc này khi nghe Từ Canh nói đến, hoàng đế lại ra vẻ không biết.

“Tốt, con làm tốt lắm” Hoàng đế vỗ tay tán thưởng nói, chuyện Từ Canh ở Thiên Tân khiến hoàng đế rất hài lòng, không nói tới chuyện thái tử mới mười lăm tuổi, cho dù là người trưởng thành, chỉ sợ cũng khó có thể tỉ mỉ chu đáo được như hần.

“Ta nghe nói bây giờ mỗi ngày xưởng xi măng đó nhập vào hàng vạn lượng bạc, không chỉ có Thiên Tân, toàn bộ thương nhân ở phương bắc cũng xuất hiện ở bên ngoài thành muốn đặt hàng, ngay cả ở Giang Nam cũng có người nghe được tin tức ở phía bắc, có đúng là như thế không?” Hoàng đế hỏi.

“Chuyện này bị lan truyền hơi quá khoa trương rồi.” Từ Canh cười lắc đầu nói: “Nhà xưởng làm ăn vô cùng tốt, thương khách đặt hàng cũng nhiều, chỉ có điều dù sao xưởng này cũng vừa mới xây xong, mỗi ngày sản xuất có hạn, cung ứng hơn một nửa sản phẩm cho việc xây dựng bến tàu rồi, sao có thể lấy ra bán được. Hơn nữa trước đó Tân thị lang đã dặn dò, muốn mở rộng thứ này ở Đại Lương thì không thể bán giá quá đắt, nếu không giá thành quá cao, dân chúng cảm thấy không có lời sẽ không mua nữa.”

Hoàng đế gật đầu, “Tân Nhất Lai suy tính rất chu đáo, trái lại là một vị quan giỏi, cũng giống như phụ thân của hần vậy.”

Nhắc tới Tân Nhất Lai, Từ Canh lập tức nghĩ đến chuyện ông muốn “từ quan”, nhất thời oán khí đầy bụng, mím môi cáo trạng với hoàng đế nói: “Người cũng đừng khen ngợi quá sớm, nếu không sau này chắc chắn sẽ tức giận.”

“Hần đã làm chuyện gì mà khiến con tức giận như vậy?” Hoàng đế cười lơ lơ hỏi, từ lúc nghe nói Tân Nhất Lai quăng tất cả thu nhập của xưởng xi măng vào việc xây dựng bến tàu, bản thân lại không lấy một xu nào, khiến hoàng đế phải nhìn lại vị Thị lang trẻ tuổi này với con mắt khác. Mặc dù trong đám triều thần không thiếu người liêm khiết phụng sự việc công, nhưng người giống như hần mấy nghìn lượng bạc nói bỏ là bỏ, thật đúng là lần đầu gặp được một người như vậy, không nói tới triều thần, ngay cả vị hoàng đế là ông ta cũng không bỏ được đâu.

“Ông ấy nói muốn từ quan!” Từ Canh tức giận đến mức mặt đỏ hết lên.

Hoàng đế nghe vậy cũng rất kinh ngạc, “Đang yên đang lành sao đột nhiên lại muốn từ quan? Chẳng lẽ ở Thiên Tân xảy ra chuyện bất trắc?”

“Cũng không phải là từ quan vào lúc này, mà là chờ sau khi xây dựng xong hải quan mới nói.” Từ Canh tức giận nói: “Hôm qua ông ấy nói chuyện với nhi tử, nói là có định nghiên cứu khoa học, muốn dâng tấu xin phụ hoàng xây dựng viện khoa học hoàng gia, chuyên nghiên cứu khoa học, còn nói có thể sẽ càng phát huy sở trường của ông ấy hơn, nguyện vì sự phục hưng Đại Lương mà cống hiến một phần sức lực nhỏ nhoi. Chẳng lẽ ông ấy ở trong triều phụ tá nhi thần thì không thể cống hiến sức lực vì Đại Lương ta sao, thật sự là khiến người ta tức giận!”

Hần ngoài miệng thì oán trách, bề ngoài lại giống như cực kỳ tức giận, nhưng hoàng đế bệ hạ là cha ruột của hần, làm sao lại nhìn không ra mặc dù Từ Canh đang phiền muộn, nhưng lại không hề thực sự tức giận, thậm chí gương mặt còn có vẻ đắc chí, chỉ thiếu không có viết “Không hổ là người ta nhìn

trúng, quả nhiên coi công danh lợi lộc là cặn bã”.

Hoàng đế cố nín cười, nghiêm mặt nói: “Tân Nhất Lai quả thực là một người có tấm lòng hiếm thấy, chỉ có điều hải quan chưa xây dựng xong, Công bộ vẫn còn một đồng chuyện đang chờ hấn xử lý, chuyện này còn cần phải bàn lại.”

Lúc này Từ Canh mới thờ phào nhẹ nhõm, lại cầu xin hoàng đế nói: “Phụ hoàng, nếu Tân thị lang tới tìm người muốn từ quan xây viện khoa học gì đó, ngàn vạn lần người không được đáp ứng.”

“Nếu như chuyện này thuộc Công bộ, cũng không phải là hoàn toàn không được.” Hoàng đế cố ý nói: “Tân Nhất Lai đã có tư tưởng như vậy, so với cách vật trí đạo tất sẽ có kiến giải riêng, bằng chứng chính là xi măng. Nếu như hấn lại có thể làm ra một thứ đồ tốt lợi nước lợi dân, kế hoạch xây dựng viện khoa học hoàng gia cũng không phải là một ý tưởng tồi.”

Từ Canh lập tức nóng nảy, “Chuyện này sao có thể được? Vậy hải nhi làm sao bây giờ?”

Hoàng đế có chút ghen tỵ nói: “Tân Nhất Lai cũng không phải là Thái phó của con, chuyện hấn định xây dựng viện khoa học hoàng gia liên quan gì đến con, sao con phải suốt ruột?”

Từ Canh nhất thời nghẹn họng, lăm bầm nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Hải nhi cảm thấy con và ông ấy rất hợp ý nhau, trong triều hiếm có người nào làm người thành thật như ông ấy, quả thực không muốn ông ấy rời đi.”

“Hấn có thể đi nơi nào chứ?” Hoàng đế tức giận nói: “Cho dù không làm Công bộ Thị lang, thì cũng vẫn ở kinh thành. Nếu hải quan được xây dựng xong, hàng năm triều đình có thể thu vào trăm vạn lượng bạc giống như hấn nói, Tân Nhất Lai đã lập được một đại công, đến lúc đó triều đình tất sẽ ban thưởng. Nếu hấn dự định xây dựng viện khoa học, quan hàm ắt sẽ được tăng lên hai phẩm (phẩm cấp), vẫn được thượng triều thảo luận chính sự như trước, nếu con có chuyện muốn thỉnh giáo hấn, chẳng lẽ hấn có thể từ chối sao? Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, quan viên trong triều đều có sở trường riêng, chứ vị đại thần Nội các có ai không tháo vát giỏi giang hơn Tân Nhất Lai, con không thể thỉnh giáo bọn họ sao, lại chỉ nhìn trúng một mình Tân Nhất Lai thôi à?” Rốt cuộc Tân Nhất Lai đã cho nó uống thuốc gì, sao lại chỉ một lòng một dạ coi trọng hấn chứ?

Từ Canh lập tức phát hiện trong giọng nói của cha hấn có vị chua, vội vàng tiến lên đỡ dành, mặt dày nói: “Hải nhi sẽ nói nhưng mà phụ hoàng người không được cười đấy nhé.”

Hấn dừng một chút, lại đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Hải nhi đã nhìn trúng bản lĩnh kiếm tiền của ông ấy. Mấy năm nay quốc khố không dư dả, phụ hoàng và Chung Thượng Thư vẫn luôn gặp khó khăn, hải nhi cũng rất là lo lắng. Những thứ không nói khác, bản lĩnh kiếm tiền của Tân thị lang cả triều đình không ai bằng. Mặc dù có người nói đây chỉ là con đường nhỏ, nhưng hải nhi lại không ủng hộ, tục ngữ nói thương lắm thực nhi tri lễ tiết, nếu dân chúng cơm ăn không đủ no, còn nói đến đường lớn làm gì. Hải nhi nghĩ Tân thị lang quản lý Công bộ đầu gì cũng có thể giúp triều đình kiếm được nhiều bạc hơn, sau này nếu nơi nào có thiên tai, phụ hoàng cũng không phải vì lo lắng bạc cứu trợ thiên tai mà sút đầu mẻ trán.”

Thương lắm thực nhi tri lễ tiết, y thực tức nhi tri vinh nhục: câu này nghĩa là, khi kho lúa của dân chúng sung túc, cơm no áo ấm thì mới có thể chú ý đến lễ nghi, coi trọng vinh dự và sĩ nhục được.

Hoàng đế bị hấn đỡ dành lập tức cao hứng trở lại, “Ta biết con là đứa hiểu chuyện nhất.”

“Hải nhi không dám nhận khen ngợi của phụ hoàng.” Từ Canh vô cùng thận trọng thành thật thú nhận nói: “Kỳ thật hải nhi đã bí mật hợp tác làm ăn với tiểu Tam lang của Tân gia, chính là siêu thị Vạn gia nhạc mới vừa khai trương mấy tháng trước, không biết phụ hoàng đã nghe nói chưa. Ừm, tiểu Tam lang Tân gia viết thư nói... Làm ăn rất tốt, kiếm được không ít tiền.”

Hoàng đế cười ha ha, “Trong kinh thành này có nhà nào mà không buôn bán, ngay cả hoàng gia cũng không thiếu thôn trang và cửa hàng, huống chi là con. Kiếm được tiền là tốt rồi, sau này trăm đỡ phải lo lắng con không có tiền bạc, ngày nào cũng phải trợ cấp cho con.”

Từ Canh lập tức vui vẻ, “Phụ hoàng người muốn trợ cấp cho hải nhi cũng được, tất nhiên là càng nhiều bạc càng tốt nha.”

“Tiểu tham tiền!”

Hai cha con cười cười nói nói, bầu không khí cực kỳ ấm áp, cho đến khi ngoài điện có cung nhân thông báo nói Nhị hoàng tử cầu kiến, lúc này Từ Canh mới thu lại nụ cười, không vui mỉm môi, không hề che giấu nói: “Thằng quỷ đáng ghét lại tới.”

Hoàng đế nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Nói cái gì đó, Nhị lang là thân đệ đệ của con.”

Từ Canh bị ông trách nặng như vậy cũng không sợ, vẫn là vẻ mặt không muốn gặp, “Con rất chán ghét nó, cũng không biết tại sao lại biết tin nhanh như vậy, con mới hỏi cung chưa được bao lâu nó đã biết tin thì phải, lúc nào cũng tranh thủ tình cảm với hải nhi, không biết xấu hổ.” Từ Canh đã sớm thăm dò tính tình của cha hấn, cũng không sợ sẽ bị hoàng đế khiển trách, dù sao, hoàng đế bề hạ cũng biết hấn và Từ Long bất hòa, nhưng hấn nói chuyện rõ ràng ra như vậy trái lại lại khiến bản thân có vẻ ngây thơ không có tâm địa, đối nghịch là Từ Long lúc nào cũng ra vẻ huynh đệ tương ái có vẻ dối trá hơn rất nhiều.

Quả nhiên, hoàng đế cũng không tức giận, chỉ cố ý hung dữ trừng mắt liếc hấn một cái, gõ lên trán hấn nói: “Cái miệng này của con nha, sau này không được nói như vậy nữa.” Lúc nói chuyện trong lòng cũng hơi động một chút, thái tử mới hỏi cung thời gian chưa uống hết một tuần trà, Từ Long đã lập tức đến đây, tin tức truyền đi cũng quá nhanh, chắc cũng nên quản lý lại hậu cung rồi.

Từ Canh mất hứng mỉm môi, bắt đầu dĩ trả lời: “Dạ hiểu ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hồ Tế Tửu Không Phân Rõ Phải Trái!

Tế tửu (đứng đầu trường Quốc học – tương đương với Hiệu trưởng).

Chuyển ngữ: Song Từ

Từ Canh làm nũng với phụ hoàng của mình xong thì đi ra ngoài, lại thấy Từ Long đang đi vào trong điện, hai người gặp nhau ngoài cửa, Từ Canh ngược cổ lên non nớt “Hừ – -” một tiếng, nhưng cũng không nói lời nào khó nghe. Từ Long cực kỳ căm hận, lại không dám nổi giận ngay trước Cung Thái Cực, hai hàm răng cắn chặt vào nhau vang lên tiếng khàn khàn, đưa mắt nhìn theo cho đến khi Từ Canh đi xa, lúc này hẳn ta mới căm giận bất bình xoay người vào trong điện thảnh an hoàng đế.

Xưa nay Từ Canh hoàn toàn không đặt Từ Long ở trong lòng, ung dung thông thả trở lại Cung Trường Tín tắm rửa sạch sẽ, dùng cơm tối xong, ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau mới rời giường.

Bởi vì là cuối năm, nha môn phong ấn, ngoại trừ hoàng đế và vài đại thần Nội các vẫn còn đang thương nghị quốc gia đại sự, các nha môn khác đã sớm nghỉ lễ, cũng hiếm khi Tân Nhất Lai được rảnh rỗi ở cạnh gia đình, thuận tiện giám sát tiến triển của khung dệt. Sau đó, đứng giữa trưa, Tế tửu đại nhân đánh tới cửa .

Nói là đánh tới cửa thật ra là hơi nói quá, đương nhiên là thái độ của Tế tửu đại nhân tuyệt đối không thể nào hòa khí được, khí thế hung hăng một đường xông vào trong phủ, vừa tới cửa giọng nói bất thiện quát hỏi: “Lão Tân đâu, gọi hắn ra đây gặp lão tử?”

Đại Trân đang ở trong tiểu hoa viên chiết hoa mai, nghe thấy tiếng động lập tức chạy đến xem nào nhiệt, vừa thấy là một lão nhân gia, giọng nói lại hùng hùng hổ hổ, nghĩ thầm trong lòng không tốt rồi, nhanh chóng kêu Tiểu Đạo chạy đi báo cho Tân Nhất Lai biết, dặn ông chú có ra ngoài nghe mắng. Bản thân lại đi ngênh đón, ý mình tuổi còn nhỏ nói: “Ngài là ai, tại sao không thông báo tiếng nào mà đã xông trong phủ, may mà lúc này nữ quyền không có ở đây, nếu mà đụng phải thì thật không tốt.”

Hồ Tế Tửu đầy bụng hỏa khí còn chưa có phát tác đã bị một tiểu cô nương đẩy trở về, ông ta cũng không thể so đo với một tiểu nha đầu, chỉ đành phải cố nén lửa giận trong lòng, dựng râu trừng mắt hỏi: “Tiểu nha đầu, tổ phụ của ngươi đâu?”

“Không có nhà, ta cũng không biết ông ấy đã đi đâu.” Đại Trân đương nhiên nói: “Hành tung của lão nhân gia bọn tiểu bối chúng ta đâu có thể thăm dò .”

Hồ Tế Tửu không muốn lãng phí thời gian với một tiểu nha đầu, không nhịn được nói: “Bảo cha ngươi đi ra gặp ta.”

“Hóa ra là Tế Tửu đại nhân đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho tệt xá của kẻ hèn này, mời vào trong phòng.” Tân Nhất Lai nhận được tin tức vội vàng vàng chạy tới, tuy rằng Hồ Tế Tửu lai giả bất thiện, nói chưa được mấy câu là có thể động thủ đánh người, nhưng ông ta cũng sẽ không núp ở phía sau, để cho nữ nhi của mình ở bên ngoài gánh trách nhiệm.

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Hồ Tế Tửu lạnh lùng liếc ông ta một cái, không vui nói: “Hóa ra là lão Đại của Tân gia, nhiều năm không gặp, sao càng ngày nhìn càng ngốc vậy.”

Tân Nhất Lai biết trong bụng ông cụ đang bốc hỏa, nghe vậy cũng không tức giận, dường như hoàn toàn không hiểu là ông cụ đang mắng người, cười hơ hớ tự quyết định, “Buổi sáng gia phụ đã đi ra ngoài miếu tìm người đánh cờ rồi, sợ rằng phải chờ đến chiều tối mới quay về. Tế tửu đại nhân mau vào trong phòng ngồi, bên ngoài trời rất lạnh, ngài có chuyện gì thì nói với cháu nhi (cháu) cũng được.” Ông ta vừa nói chuyện vừa nháy mắt với Đại Trân, ý bảo nàng mau tránh đi chỗ khác, Đại Trân hơi do dự, rốt cục vẫn phải nghe lời bước đi. Thân thủ của cha rất nhanh nhẹn, đã rất lâu rồi ngay cả Tân lão gia tử cũng không đánh được người, chắc sẽ không phải chịu thua thiệt.

Trong lòng Hồ Tế Tửu cực kỳ phiền muộn, hôm nay ông cụ đặc biệt đến đây chính là để cáo trạng với Tân lão gia tử, không ngờ lại không tìm được người, mà lại đụng phải kẻ đầu sỏ. Hồ Tế Tửu một bụng tức giận lại không có chỗ để xả, cũng mặc kệ không quản được nhiều như vậy, gằn giọng mắng Tân Nhất Lai: “Cái tên tiểu tử khốn kiếp nhà ngươi, rốt cuộc đã cho Đại lang nhà chúng ta uống thứ mê dược gì, một hài tử tốt như vậy lại không chịu đi học, nhất định phải đi làm cái khung dệt gì đó. Ngươi gieo họa cho nhi tử của mình thì thôi, vì sao ngay cả Đại lang nhà chúng ta cũng không buông tha? Đáng thương cho Đại lang mới mười tám tuổi đầu nhà chúng ta.”

Hồ Tế Tửu càng mắng càng tức giận, lại nhìn thấy tường rào bên cạnh đang đặt một cây chổi, lập tức nổi lòng ác độc, bước nhanh tới cầm lấy cây chổi chuẩn bị đánh Tân Nhất Lai. Tân Nhất Lai cảm thấy cực kỳ không ổn, lập tức bỏ chạy thực mạng, vừa bỏ chạy lại vừa lớn tiếng khuyên giải nói: “Lão gia tử ngài mắng thì mắng, đừng động thủ đánh người nha. Ngài như vậy là không đúng, lát nữa ta còn phải tiến cung gặp vua đó, ngài đánh ta bị thương thì phải làm sao bây giờ?”

“Đánh người là đúng!” Hồ Tế Tửu tức giận tới mức nhảy dựng lên, chỉ tiếc ông cụ đã lớn tuổi, đi đứng không lưu loát bằng Tân thái phó, chạy đuổi theo

vài vòng quanh sân viện, ngay cả vạt áo của Tân Nhất Lai cũng chưa đụng được, mắt thấy đánh người là không có hi vọng, ông cụ dứt khoát ném cây chổi xuống đất, nhấc mông ngồi lên bậc thang dưới mái hiên, không phân rõ phải trái nói: “Nói cho người biết, hôm nay người không nói chuyện rõ ràng, lão tử sẽ không đi đâu hết.”

Tân Nhất Lai đứng ở phía xa bên kia sân viện, vẻ mặt bất đắc dĩ buông tay, “Lão gia tử ngài thật là không nói đạo lý, lúc nãy ngài cũng nói rồi, Đại lang cũng đã mười tám tuổi, ngài dạy dỗ hần từ nhỏ đến lớn, há lại có thể vì vài ba lời hù dọa mà làm theo lời của người khác. Và lại bắt đầu từ mùa đông ta đã đến Thiên Tân, hôm qua mới vừa quay về, xảy ra chuyện gì còn không biết, ngài vừa vào cửa đã kêu đánh kêu giết, thử hỏi ta có oan hay không.”

Hồ Tế Từ hừ hừ cười lạnh, “Người bót giả vờ đi, lão tử còn không biết được diễn xuất của hai người các người sao. Nếu không phải có người làm chỗ dựa phía sau, Nhị lang nhà các người có lá gan để giật giây Đại lang làm chuyện này sao?”

Ông cụ vừa nhắc tới Nhị lang, Tân Nhất Lai cũng không vui, mặt nghiêm lại, giọng điệu nặng nề nói, “Tế tử đại nhân chớ có nói lung tung, Nhị lang nhà ta bao nhiêu tuổi rồi, vừa mới tròn mười ba tuổi thôi, nó có bản lĩnh để giật giây Hồ đại lang nếu hần không muốn làm sao? Đại lang là cháu trai của ngài, hần có tâm sự gì ngài là người rõ ràng nhất. Chúng ta có thể làm cái gì chứ? Bất quá là nhìn đứa nhỏ đáng thương này bị đuổi ra khỏi nhà không chỗ đặt chân mới tạm thời thu lưu hần ở trong phủ, sao nào, chúng ta đã làm chuyện tốt lại còn gặp họa ư?”

Tân Nhất Lai tuyệt đối sẽ không để cho hài tử của mình chịu oan uổng.

Hồ Tế Từ tức giận đến mức toàn thân phát run, chỉ Tân Nhất Lai giận dữ, “Người... Người có ý gì hả?”

“Chuyện gì thế này, cãi nhau sao?” Ngoài cửa viện có một giọng nói lên tiếng hỏi, trong giọng điệu khó nén sự ngạc nhiên.

Tân Nhất Lai lập tức như tìm được cây cớ cứu mạng, ba chân bốn cẳng vọt tới trước mặt Từ Canh vái chào, “Thái tử điện hạ ngài tới đúng lúc lắm, mau tới đây chủ trì công đạo cho hạ quan, ta đang bị oan uổng muốn chết đây này.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Từ Canh vừa nói, vừa tiến lên đỡ Hồ Tế Từ đứng dậy, “Tế tử đại nhân sao lại ngồi dưới đất vậy, trời đông giá rét thế này, cẩn thận khí lạnh thấm vào người. Ngài cũng lớn tuổi rồi, không thể so được với thể cốt của người trẻ tuổi đâu.”

Mặc dù Hồ Tế Từ không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không thể không cho thái tử mặt mũi, không cam tâm tình nguyện đứng lên, cứng cổ nói: “Cựu thần và Tân thị lang có chút mâu thuẫn, đang muốn tìm hần nói rõ lý lẽ đây?”

“Vậy có thể nói cho cô Cô: Hay còn gọi là cô gia, tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

Hần nói chuyện đàng hoàng, Hồ Tế Từ lại hiểu được Từ Canh đang đứng về phía Tân Nhất Lai, nếu không, mùa đông lạnh như vậy, đường đường là thái tử điện hạ lại chạy đến Tân phủ làm gì. Hơn nữa, gần đây thái tử điện hạ và Tân Nhất Lai rất hay qua lại, đây là chuyện cả triều đình đều biết. Hồ Tế Từ vừa khó hiểu, lại vừa hâm mộ, không hiểu được tại sao Tân gia lại được thái tử coi trọng như vậy.

Từ Canh đỡ Hồ Tế Từ vào phòng, Tân Nhất Lai đi theo phía sau, vào trong nhà còn đặc biệt đặc biệt tìm chỗ ngồi cách xa Hồ Tế Từ.

Hai người còn chưa mở miệng nói chuyện, ngoài cửa đã truyền tới tiếng đập cửa, Tân Nhất Lai vội vàng đi mở cửa, nhìn thấy Hồ Trường Cẩm đầu đầy mồ hôi đứng ở cửa.

Hồ Trường Cẩm khom người chấp tay thi lễ với Tân Nhất Lai, sau đó vội vàng xông vào phòng, lăn lông lốc quỳ rạp xuống trước mặt Hồ Tế Từ, ngôn từ khẩn thiết nói: “Tổ phụ, đều là do tôn nhi tự chủ trương nhất định muốn đến Tân phủ học tập truy nguyên, không liên quan tới Tân thế thúc và Nhị lang đệ đệ, ngài muốn trách tội thì trách tội con đi, ngàn vạn lần không nên làm khó Tân thế thúc.”

Truy nguyên: truy tìm nguồn gốc (của sự vật).

Từ Canh cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Hồ Tế Từ, “Hồ đại nhân, đây là... Lệnh tôn sao?”

Hồ Tế Từ tức giận đến mức mặt trắng bệch, bỗng nhiên từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, đá Hồ Trường Cẩm một cước ngã nhào trên đất, giận dữ nói: “Tên tiểu tử khốn kiếp này, rốt cuộc trong nhà có chỗ nào khiến người không vừa ý, lại làm ra chuyện khiến cho người ta vô cùng đau đớn thế này. Người còn u mê không tỉnh như vậy, đừng trách lão tử nhẫn tâm thật sự trục xuất người ra khỏi cửa.”

Hồ Trường Cẩm vẫn kiên cường, lập tức chống tay lên ưỡn thẳng lưng, khóc nói: “Tôn nhi biết ngài cũng vì muốn tốt cho con, nhưng tôn nhi lại chỉ có thể khiến cho ngài thất vọng. Nhiều năm rồi, tôn nhi vẫn nghe lời ngài chịu khó đọc sách, không dám lười biếng một ngày, nhưng con thực sự không muốn đọc sách, người cũng nhìn thấy rồi, cho dù con có cố gắng chăm chỉ như thế nào, từ đầu đến cuối vẫn không có tiến bộ. Mặc dù dựa vào thân phận mà may mắn vào được Quốc tử giám, nhưng mà bất luận con có nỗ lực như thế nào so ra đều thua kém người khác. Hôm đó tình cờ nghe thấy Nhị lang nói muốn nghiên cứu truy nguyên, trong lòng tôn nhi lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú, mới mặt dày mày dạn muốn chủ động tham dự. Mặc dù nói đến chuyện đó sẽ làm tổ phụ thất vọng, nhưng tôn nhi vẫn muốn nói cho người biết, một tháng ở lại Tân phủ nghiên cứu khung dệt chính là những ngày tháng vui vẻ tự do tự tại nhất của con kể từ khi chào đời tới bây giờ.”

Hồ Tế Từ tức giận đến mức không thở nổi, nhìn trái nhìn phải, muốn cầm một vật gì đó để đánh Hồ Trường Cẩm. Từ Canh sợ ông cụ đánh Hồ Trường Cẩm bị thương, vội vàng chuyển hết tất cả trà cụ và bình hoa trên bàn qua một bên, lại nhẫn nại khuyên nhủ: “Hồ Tế Từ chớ có tức giận, Đại lang vẫn còn nhỏ, có thể từ từ nói chuyện, đừng động thủ.”

Hồ Tế Từ cũng biết hôm nay có thái tử ở đây, ông cụ không có cách nào “Lấy lại công đạo”, trong lòng vừa tức vừa vội, mở miệng mắng té tát Hồ Trường Cẩm và Tân Nhất Lai.

Tân Nhất Lai bị Tân thái phó giáo huấn đã quen, cũng không gấp gáp, vui tươi hơn hờn nhìn Hồ Tế Từ cười không ngừng, Hồ Tế Từ càng thêm tức giận, mắng người lại càng thêm hung hăng độc địa.

“Lão tiểu tử, ngươi mắng ai đó? Con trai của Lão Từ cũng đến phiên ngươi tới mắng sao?” Trong phòng đang náo nhiệt, đột nhiên từ bên ngoài có một bóng người xông tới, khí thế hùng dũng ào tới trước mặt Hồ Tế Từ, đáng vẻ kéo tay áo giống như muốn đánh nhau, chính là Tân thái phó ra ngoài tìm hòa thượng đánh cờ bây giờ đã trở lại.

“Sao nào, các ngươi làm cũng đã làm, còn không cho lão tử mắng sao?”

“Hừ, ngươi nói cho lão tử biết chúng ta đã làm cái gì hả? Tôn tử của mình cũng không quản được, ngược lại lại đến đây khiêu khích nói người ta không đúng, ngươi thật đúng là càng già càng đáng ghét. Con cháu của ta đều là nhân trung long phượng, cái gì cũng tốt, đến phiên ngươi giáo huấn sao? Khi nào ngươi dạy được con trai của mình giỏi như con trai của ta, thì hãy đến đây ăm ỉ với lão tử...” Bàn về gây gỗ, trong triều Tân thái phó tự nhận đứng thứ hai không ai dám xưng đứng thứ nhất, ngay cả các Ngự sử luôn nhờ vào cái miệng để kiếm cơm cũng không dám chống lại ông cụ, huống chi là Hồ Tế Từ. Qua hai ba hiệp, Hồ Tế Từ liên tiếp bại lui, dưới con nóng giận đã xông thẳng ra ngoài, lại bị Từ Canh kéo lại.

“Hồ Tế Từ ngài đừng xúc động, có gì từ từ nói chuyện.”

“Tôn tử cũng muốn bỏ chạy, còn nói cái gì nữa. Nó muốn làm cái khung dẹt gì đó, đã vứt hết sạch thể diện của Hồ gia chúng ta rồi.”

Từ Canh lại không đồng ý, “Cô vương cũng cảm thấy đây là chuyện tốt, nếu thật sự có thể thành công, đây chính là công lao lớn lợi quốc lợi dân, đến lúc đó chỉ sợ danh tiếng của Hồ Tế Từ ngài cũng không bằng Đại lang đó.”

“Nó có thể thành công sao? Chữ Hồ của lão tử sẽ viết ngược lại!”

Cuối cùng Tân Nhất Lai mới có được cơ hội nói chuyện, “Khà khà” cười nói: “Tế tử đại nhân chớ vì kiêu ngạo mà nói như vậy, bây giờ gần sang năm mới rồi chắc ngài sẽ phải đổi tên thôi, mọi người chắc sẽ giật mình, nói không chừng còn nghĩ ngợi lung tung không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa đó.”

Từ Canh lập tức nghe được ngụ ý, “Ý của Tân tiên sinh là, khung dẹt có cửa rồi sao?”

“Không chỉ có cửa chính, còn có cả cửa sổ nữa đó.” Tân Nhất Lai cười hí mắt nói: “Không bằng điện hạ cùng vào thư phòng với vi thần để đánh giá?”

“Vậy thì còn chờ gì, mau đi thôi!” Từ Canh bỏ lại Hồ Tế Từ vừa rồi còn tức giận đến giờ chân, lời Tân Nhất Lai chạy ra ngoài cực nhanh. Tân thái phó đắc ý hừ một tiếng với Hồ Tế Từ, cũng chạy theo.

Hồ Tế Từ hơi do dự, cúi đầu nhìn tôn tử đang quỳ trên mặt đất không dám lên tiếng, hờn hển mắng: “Còn ngốc nghếch quỳ ở đó làm cái gì, mau dẫn lão tử đi qua đó.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đều Là Hồ Ly!

Một đám người tràn vào thư phòng đang đặt khung dẹt, Thụy Xương đang ở trong phòng sợ hết hồn, đôi mắt to tròn tròn trừng nhìn chăm chăm mọi người, sững sờ trong chốc lát mới đột nhiên nhớ ra, vội vàng hành lễ với Từ Canh và các vị trưởng bối.

Tất cả sự chú ý của Tân lão gia từ đều rơi vào khung dẹt đang được đặt ngay chính giữa thư phòng, nhìn đông nhìn tây một cái, rồi lại đưa tay sờ sờ, tò mò hỏi: “Thứ đồ này đã làm xong rồi sao? Bây giờ có thể dùng được chưa?”

Thụy Xương trả lời: “Con và Trường Cẩm thức trắng hai đêm mới làm được, vừa mới thử nghiệm xong, có thể sử dụng được. Dẹt vải vừa nhanh lại vừa đẹp, ông nội ngài có muốn thử một lần không?”

Tân lão gia từ đang rục rịch muốn ngồi xuống, mới vừa nhấc chân lên đã bị Tân Nhất Lai đứng ở phía sau nắm lấy y phục, “Người cũng không biết dẹt vải, đừng đến đó cản trở công việc, để cho Hồ đại lang lên đi.” Tân Nhất Lai nói, đôi mắt sáng ngời nháy mắt với Tân lão gia từ. Tân lão gia từ lập tức hiểu ý, khó chịu liếc Hồ Tế Từ một cái, cuối cùng vẫn đứng sang bên cạnh, “Hừm, Hồ đại lang ngươi lên đi.”

Thụy Xương cũng hơi hiểu ra, cười hi hi đến kéo cánh tay của Hồ Trường Cẩm, “Trường Cẩm mau tới đây, đồ là do huynh làm, huynh tới làm mẫu là tốt nhất.”

Hồ Trường Cẩm do dự, tất nhiên cậu có thể hiểu được ý tốt của phụ tử Tân gia, nhưng mặt khác lại không qua được cửa ải trong lòng mình, dù sao phần lớn sáng kiến cải tiến khung dẹt là do Tân Nhất Lai cung cấp, việc cậu có thể làm chỉ là góp một phần sức lực, nhưng bây giờ ở trước mặt mọi người đường hoàng biểu diễn, cũng không thể không biết xấu hổ mà làm vậy.

“Nhanh lên nhanh lên, lão phu chờ không kịp nữa rồi.” Tân lão gia từ cố ý nói. Mấy vị ở đây đều là người tinh anh, mọi người cũng đã đoán ra nguyên nhân Hồ Trường Cẩm do dự, Tân lão gia từ cảm thấy đứa nhỏ này thật là đáng hoàng phúc hậu, ít nhất so với Hồ lão già thì mạnh hơn nhiều.

Hồ Tế Từ có tư tâm nên cũng không lên tiếng, ông cụ cũng biết mình như vậy là không có phúc hậu, nhưng Hồ Trường Cẩm là Đại tôn tử ruột thịt của ông cụ, mặc dù đứa nhỏ này không thông minh như vậy, thậm chí đầu óc còn hơi bảo thủ, nhưng trong đám tôn tử người Hồ Tế Từ thương yêu nhất chính là cậu. Đúng như Hồ Trường Cẩm đã nói, cậu không có hy vọng gì với khoa cử, trong tương lai ắt sẽ bị những tôn tử khác của Hồ gia đè đầu cưỡi cổ, Hồ Tế Từ vô cùng lo lắng đứa nhỏ ngốc này ngày sau sẽ bị chèn ép.

Cho đến khi nghe nói Hồ Trường Cẩm đi theo Nhị lang của Tân gia nghiên cứu khung dệt, tâm tư của Hồ Tế Từ lập tức linh hoạt, nếu như Đại tôn tử thật sự có thể đạt được thành tựu ở nơi này thì càng tốt, so việc suốt ngày ngây ngô ở Quốc tử giám thì tốt hơn nhiều. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Tân gia không được bắt nạt cháu mình, không thể chiếm đoạt công lao của nó, cho nên Hồ Tế Từ mới chạy đến Tân phủ gây chuyện, một mặt là nói rõ ràng cho Tân gia biết sau lưng Hồ Trường Cẩm có ông cụ làm chỗ dựa, về phương diện khác cũng gián tiếp biểu lộ thái độ của mình cho Tân gia biết, ông cụ không đi tìm Ngự sử để tố cáo, chỉ bí mật đến cãi nhau, chuyện này nói lên điều gì nào? Mọi việc đều có thể thương lượng!

Mọi người một lần nữa thúc giục, cuối cùng Hồ Trường Cẩm kiên trì ngồi xuống phía trước khung dệt. Mặc dù cậu đọc sách không giỏi, nhưng chỉ có đọc sách là không tốt thôi, nếu như bản thân thật sự cảm thấy hứng thú với một việc nào đó, Hồ Trường Cẩm giống như thay đổi thành một người khác vậy, cậu vừa giới thiệu cho mọi người biết nguyên lý và chức năng của khung dệt, vừa nhanh nhẹn dùng tay làm mẫu, mặc dù động tác vẫn còn chưa được thuần thục, nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe và hiểu hết.

Cuối cùng Tân lão gia từ không kìm được, đưa tay sờ sờ một đoạn vải bố mà Hồ Trường Cẩm vừa mới dệt được, miệng chắc chắn tán dương, “Dệt rất vuông vức, chao ôi người sờ mà xem.” Ông cụ không hề khúc mắc gọi Hồ Tế Từ, lúc này Hồ Tế Từ cũng không còn dưng râu trổng nữa, mặt mày hớn hớn dùng sức gặt đầu, “Tốt lắm, làm tốt lắm. Không ngờ hai tiểu tử này thật sự đã làm được.”

Ông cụ nói lời này rất là khéo léo, đương nhiên Tân lão gia từ cũng hiểu được ý ngầm trong đó, híp mắt nhìn ông cụ một cái, rốt cuộc cũng không nói lời mất hứng. Tân Nhất Lai cười phụ họa nói: “Có câu nói thế này ‘hữu chí bất tại niên cao’ Cả câu là ‘Hữu chí bất tại niên cao, vô chí không hoạt bách tuế’: Có chí chẳng do tuổi tác, không có chí thì trăm tuổi cũng tay không. Người có chí thì cuối cùng sự nghiệp sẽ thành công.

Cuối cùng Hồ Tế Từ cũng thở phào nhẹ nhõm, ông cụ đến đây cũng không phải định cướp đoạt công lao của Tân Nhất Lai, chỉ là lúc này chính là thời điểm cực kỳ quan trọng, trong nhà vì chuyện của Trường Cẩm mà tranh cãi âm ỉ, dù sao nhà bọn họ cũng là một gia tộc thanh quý, đọc sách mới là căn cốt, đột nhiên có một người khác biệt như vậy, lập tức có người tỏ ra không thể chấp nhận, Hồ Tế Từ vốn có tâm nói giúp cho trường tôn, nhưng cũng phải có chỗ để dựa vào, nếu Trường Cẩm có công lao cải tiến khung dệt, dù trong Hồ gia có người dám phản đối, Hồ Tế Từ cũng có cơ để phản bác lại.

“Các người đọc nhiều sách như vậy, làm quan cũng nhiều năm rồi, đã bao giờ làm được vật gì mà lợi quốc lợi dân giống như Đại lang chưa? Không có thì câm miệng lại!” Đúng, đến lúc đó cứ nói như vậy là được!

Còn về phần Tân Nhất Lai, Đại lang vẫn còn nhỏ, sau này nếu có thể làm ra thành tựu, đến lúc đó sẽ trả lại, coi như là có qua có lại.

Hồ Tế Từ khí thế hung hăng mà đến, lúc này đã đạt được mục đích, khuôn mặt lập tức thay đổi trở nên hòa ái dễ gần, Từ Canh không nói gì, nhưng phản ứng của mọi người trong Tân gia đều vô cùng lạnh nhạt, điều này khiến cho Từ Canh phải suy xét lại xem có phải bản thân đã quá chững chạc hay không, có lẽ chuyện này hoàn toàn không có gì cả?

Thậm chí Hồ Tế Từ còn mặt dày ở lại Tân phủ dùng cơm trưa, dường như tâm tình của ông cụ rất tốt, không ngừng uống rượu với Tân lão gia từ, chỉ chốc lát sau đã uống rất nhiều, gân giọng hát vang ở trong đại sảnh, Tân lão gia từ cũng hát theo, tiếng hát giống như tiếng kêu của con gà bị giết vậy, Từ Canh cảm thấy mình sắp phát bệnh rồi, thật vất vả mới tìm được cơ hội vội vàng lấy cốc đi tiểu tiện chạy biến.

Từ nhà xí đi ra hần gặp được Thụy Hòa, lập tức bước nhanh đuổi theo hỏi: “Sao hôm nay không nhìn thấy tiểu Tam lang vậy?” Lúc xuất cung hần còn nghĩ hôm nay có thể nhìn thấy Tam lang thì rất vui vẻ, không ngờ vào Tân phủ hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Đại Trân đâu, ngay cả lúc ăn cơm cũng không gặp được. Đương nhiên, không chỉ một mình Đại Trân vắng mặt, Thụy Xương cũng không có ngồi ở đấy, bởi vì theo quy củ của Tân gia tiểu hài nhi không được phép uống rượu, thiếu niên chưa tròn mười tám tuổi Thụy Xương mặc dù cực kỳ không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể lặng yên đi bồi Hoàng thị ăn cơm.

Trong lòng Thụy Hòa căng thẳng, nhưng nụ cười trên mặt không thay đổi, “Tam lang sang nhà ngoại công (ông ngoại) vẫn chưa trở về, điện hạ tìm đệ ấy có việc gì không?”

“Không có gì, ta chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi. Tại vì lâu rồi chưa gặp hần đó mà.” Từ Canh bị Thụy Xương nhìn khiến trong lòng hơi hoảng hốt, nghĩ thầm không biết có phải mình đã đắc tội Thụy Hòa rồi không, nếu không, tại sao cậu lại có vẻ mặt và ánh mắt như thế, giống như hần là kẻ địch vậy.

Đa đầu Từ Canh tề đại cùng Thụy Hòa trở về phòng, Hồ Tế Từ và Tân lão gia từ đã ngã xuống, Tân Nhất Lai đang bế bọn phân phó người hầu khiêng hai lão gia từ về phòng, thấy Từ Canh và Thụy Hòa đi vào, lại gọi bọn họ chạy tới hỗ trợ — ở cùng với Từ Canh đã lâu, bây giờ Tân Nhất Lai đã xem hần như là con cháu trong nhà mình mà đối đãi, thái độ rất là tùy ý, Từ Canh rất hưởng thụ điểm này.

Nhưng mà Thụy Hòa lại không nghĩ như vậy, chờ đến khi Từ Canh hồi cung, cậu mới đi tìm Tân Nhất Lai nói chuyện, đầu tiên là mấy chuyện trên trời dưới đất, sau đó mới bắt đầu nói thẳng vào vấn đề chính, “... A cha, có phải người đối với thái tử điện hạ có hơi quá không ...”

“Quá tùy ý sao?” Tân Nhất Lai nói tiếp, ngược mặt lên cười một tiếng, “Không phải Thái tử điện hạ cũng rất thích thú hay sao?”

“Nhưng rốt cuộc hấn vẫn là thái tử của một nước, tương lai sẽ đăng cơ. Giữa quân và thân vốn là quân thần chỉ đạo , bây giờ hấn coi trọng người, tất nhiên sẽ cung kính khách khí, nói dễ nghe là quân thần khăng khít, nhưng đến một ngày kia nếu hấn tức giận với người, đến lúc đó sẽ thanh toán hết một lượt, tất cả những chuyện này đều có thể định tội danh cho người.”

Quân thần chỉ đạo ~ Quân thần chỉ dã: Có nghĩa là đạo quân thần hoặc đạo nghĩa giữa vua tôi. Trong Quyển Tứ thư bình giải trang 451 “Tư Lộ nói: Không ra làm quan là không có nghĩa. Thứ bậc lớn nhỏ, không thể bỏ được; đạo nghĩa vua tôi; sao lại bỏ như thế?....”

Tân Nhất Lai lắc đầu cười, “Thụy Hòa con làm việc cẩn thận là chuyện tốt, nhưng mà có đôi khi quá thận trọng sẽ không có gì thú vị. Những điều con nói tất nhiên đều có đạo lý, nhưng con đã quên một chuyện, nếu thật sự có một ngày thái tử điện hạ muốn xử trí ta, muốn lấy lý do gì mà chẳng được, quân muốn thân chết còn cần lý do sao? Nhưng mà tâm tính của thái tử điện hạ vì phụ cũng đã hiểu được đôi chút, hấn có một tấm lòng vô cùng chân thành, cho dù không thể trở thành vua của một nước, tất nhiên cũng sẽ không phải là bạch nhãn lang. Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng. Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành để bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói. (Nguồn: Ăn bánh bơ ngồi đóm Chó nướng)

“Có lẽ người ta đang giả vờ thì sao?” Trong đầu Thụy Hòa vẫn còn hơi không được tự nhiên, không nhận được nói.

Tân Nhất Lai bật cười, “Nếu thật sự là hấn đang giả vờ, chỉ bằng giả vờ là huynh đệ tương ái, rất mực khiêm tốn, chẳng phải là phù hợp với kỳ vọng của đám triều thần sao. Nhưng con cũng nhìn thấy rồi đó, mặc dù hấn và Tà gia không có xé rách da mặt, tuy rằng bây giờ không gọi là hòa thuận, không phải trong cung còn truyền ra tin tức nói thái tử dựa vào thân phận khi dễ mấy đệ đệ của mình sao?”

Thụy Hòa càng mơ hồ, “Vậy... Không tính là tin tức tốt sao?”

“Cũng không phải là quá xấu.” Tân Nhất Lai lạnh nhạt nói: “Tà gia vẫn luôn mơ ước ngôi vị thái tử không phải là bí mật gì, đám triều thần có ai không biết, dù sao đích thứ cũng khác biệt, cho dù thái tử tỏ ra quyết liệt hơn, mọi người cũng sẽ không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Huống chi, tại sao trong cung lại truyền ra tin tức như vậy, đám triều thần cũng không phải là không có đầu óc, có thể không nghi ngờ sao? Ta nghĩ, nửa năm nay Tà gia thấy thái tử biểu hiện quá tốt, cảm thấy nôn nóng, người quýnh lên sẽ dễ dàng rối loạn, lại không biết xấu hổ sử dụng thủ đoạn hèn kém này, trái lại càng thêm tầm thường.”

Thụy Hòa đã hiểu ra, “Chỉ sợ không cần đợi thái tử hành động , bệ hạ cũng sẽ không bỏ qua bọn họ.”

“Cũng nên quản lý sắp xếp lại đám người trong cung rồi, chỉ có điều thái tử còn chưa thành thân, nếu triệt để hạ bệ Tà quý phi, chẳng phải là làm lợi cho thái hậu và Tuệ vương sao?” Tân Nhất Lai sờ sờ cằm, “Ta đoán cũng chỉ là trừng phạt và cảnh cáo một phen thôi. Dù sao, nếu thật sự làm thật, lực phá hoại của thái hậu còn lớn hơn Tà quý phi.”

“Người không sợ thái hậu và Tà gia sẽ liên hợp lại sao?”

Tân Nhất Lai khịt mũi coi thường, “Hai gia tộc nước tiểu đó, trừ phi bây giờ thái tử đột nhiên đăng cơ, nếu không hai nhà nước tiểu đó sẽ không ở chung trong một bình đầu.”

(Giải thích một chút: Đoạn này Tân Nhất Lai chửi Tà gia và thái hậu giống nước tiểu, nếu liên hợp với nhau để chống lại Từ Canh thì sẽ là nước tiểu ở chung trong một bình, ngày xưa người Trung Quốc thường đi tiểu vào một cái bình gốm sau đó sẽ mang đi đổ.)

.....

Sau khi hồi cung chuyện đầu tiên Từ Canh làm chính là đi thỉnh an hoàng đế, so với một người không tìm không phải đời trước, bây giờ Từ Canh đã học được cách cảm ơn, đối với phụ hoàng của mình Từ Canh vẫn luôn cảm thấy vô cùng áy náy trong lòng. Trong tất cả những đứa con nối dõi, Hồng Gia Đế sủng ái Từ Canh nhất, thành thật mà nói, đối lại là hấn, nếu có một thái tử bất hảo không chịu nối như vậy, nhất định đã sớm đổi người, nhưng hết lần này tới lần khác Hồng Gia Đế lại chỉ thừa nhận có một mình hấn, chịu áp lực cực lớn truyền ngôi vị hoàng đế cho hấn. Chỉ tiếc hấn làm một đứa con trai quá thất bại, không chỉ làm mất một nửa giang sơn hoàng đế truyền lại cho hấn, càng đáng giận hơn là ngay cả con nối dòng cũng không có đã uất ức mà chết đi. Nghĩ đến đây Từ Canh lại vô cùng ghen ghét.

Hôm nay không có họp Nội các, Hồng Gia Đế hiếm khi được nhàn rỗi ở trong thư phòng vẽ tranh, nghe nói nhĩ tử tới, Hồng Gia Đế rất là cao hứng, gọi hấn qua xem tranh.

“Nhĩ tử nhìn không hiểu lắm.” Từ Canh ngược ngung nói “Nhưng phụ hoàng vẽ rất phóng khoáng mạnh mẽ, nhìn rất thoải mái.”

“Con không chịu học hành, lần này cũng đã lộ ra cái dốt rồi.” Hoàng đế gõ lên trán Từ Canh một cái, đặt bút vẽ sang một bên, nhận lấy khăn ẩm do Phúc Xương đưa tới xoa xoa tay, lại hỏi: “Lại đến phủ Thái phó hả?”

“Vâng. Lúc trước nghe nói Nhĩ lang Tân gia và trưởng tôn của Hồ Tế Tửu đang làm khùng dột, nhĩ tử đi qua nhìn xem bọn họ làm thế nào rồi. Không ngờ đúng lúc gặp được Hồ Tế Tửu, vì vậy nói thêm vài câu, ở lại phủ dùng cơm trưa xong mới quay về.”

Hồng Gia Đế chột nhứ mày, “Hồ lão nhĩ đến Tân phủ gây chuyện hả?”

Từ Canh buồn cười, “Phụ hoàng người thật sự là một lời trúng đích, nhưng mà cũng không có làm lớn chuyện, chỉ cãi nhau mấy câu thôi, đúng lúc Thái phó hỏi phủ, ầm ĩ với Hồ Tế Tửu vài câu rồi thôi.”

“Không phải chứ.” Hồng Gia Đế không tin, “Hỗ lão nhi ăm ỉ với Tân thái phó ta có thể đoán được, nhưng mà với tính tình đó của ông ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua mới đúng. Sau đó đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đều bị Tân thị lang mời đi xem khung dệt.”

Thần kinh của Hồng Gia Đế lập tức run lên, “Hai tiểu tử đó thật sự đã làm được sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tước Vị

Chuyển Ngữ: Song Tử

Năm nay Quốc tử giám khai giảng, cũng không thấy Hồ Trường Cẩm đi học, Hồ Tế Từ mặt dày mày dạn đưa người đến Tân gia, nói là muốn cậu đi theo Tân Nhất Lai học tập cách vật chi đạo. Tân Nhất Lai rất là sáng khoái nhận người đệ tử này, nhưng bởi vì quá bận rộn, không có nhiều thời gian dạy dỗ, đành cầm vài cuốn sách mang đến cho cậu ta tự học.

Mình tra trên mạng thì cụm “cách vật chi đạo” có ý nghĩa tương tự với “cách vật trí chi” _ cụm từ này xuất hiện lần đầu tiên trong sách Đại học, thuộc Tứ Thư (Trung Dung, Đại Học, Luận Ngữ, Mạnh Tử) của phái Nho gia. Theo truyền thống, tác giả của sách này là Tăng Tử, cháu nội Khổng Tử. Sách này nguyên được trích ra từ bộ Lễ Ký, gồm hai phần: phần một là những lời vàng tiếng ngọc do Khổng Tử truyền lại cho Tăng Tử để dạy người ta phép tu tề; phần hai là những giảng giải của Tăng Tử về phần một. Trong “tám điều mục” thuộc phần một, sách dạy: “Trí tri tại cách vật, vật cách nhi hậu tri chi” (trí thức biết được do tiếp xúc với sự vật, vật được tiếp xúc rồi sau đó trí thức mới đến). Nói chung nghĩa của cụm “cách vật chi đạo” là truy tìm nguồn gốc của sự vật.

Ở phương diện này Hồ Trường Cẩm rất có thiên phú, hiệu suất tự học cũng không thấp, mới chỉ gần nửa tháng đã học được có hình có dáng, Thụy Hòa nhìn thấy thì cảm thấy trong lòng buồn bực, vụng trộm oán hận với Đại Trân: “Lúc trước chỉ một Thụy Xương thôi ta cũng đã không bằng rồi, bây giờ lại thêm Đại lang của Hồ gia, giống như đã biến ta thành một đứa yếu kém vậy.”

Đại Trân cười khúc khích, thỉnh thoảng Thụy Hòa ăn dấm chua như vậy trở nên hoạt bát đáng yêu hơn rất nhiều. Làm muối muối, tất nhiên Đại Trân sẽ ủng hộ Thụy Hòa đến cùng, đặc biệt nghiêm túc nói: “Đại huynh huynh suy nghĩ nhiều rồi, Đại lang Hồ gia cũng chỉ là hơi thông minh trong việc cải tiến đồ vật thôi, sao có thể giỏi giang hơn huynh chứ. Quan trọng hơn là, hắn không có vẻ ngoài đẹp mắt như huynh. Luận thông minh hắn không sánh bằng Thụy Xương, luận anh tuấn tiêu sái cho dù hắn có thục ngựa cũng vẫn thua kém huynh, ngài ăn dấm chua của hắn làm gì.”

Thụy Hòa lập tức nghĩ chính ngôn từ phản bác, “Ai ăn dấm chua của hắn chứ, hắn có chỗ nào đáng giá để ta ghen tỵ hả? Chẳng qua là ta thấy chiều nào từ nha môn trở về a cha cũng phải đi phụ đạo cho hắn, lo lắng thân thể của a cha chịu không nổi thôi. Hơn nữa, trong đầu muối toàn là những ý nghĩ gì đầu không, đánh giá một nam nhân sao có thể chỉ nhìn mặt chứ?”

Nghĩa chính ngôn từ câu chữ nghiêm khắc, nội dung và lý lẽ chính đáng.

“Còn phải nhìn dáng người nữa sao?”

Thụy Hòa bị nàng làm cho tức đến bật cười, không khách khí cốc đầu nàng một cái, nhỏ giọng giáo huấn: “Tiểu cô nương, chớ có nói lung tung. Nếu lời này bị truyền ra ngoài, muội có còn muốn lập gia đình nữa không há.”

Đại Trân không để ý nói: “Không phải đại huynh vẫn luôn không muốn cho muội lập gia đình đó sao, còn lo lắng chuyện đó làm gì. Hơn nữa, chỉ có ở trước mặt huynh, muội mới không kiêng nể gì cả, người ngoài không biết đều nghĩ muội rất ngoan ngoãn, mọi người đều nói Đại nương tử của Tân phủ là người có trí thức hiểu lễ nghĩa, ngày thường ngay cả cửa chính cũng không ra đó. Chỉ cần huynh không nói ra, căn bản không cần lo lắng chuyện này sẽ bị truyền ra ngoài.”

Hai huynh muội vốn chỉ muốn đùa giỡn, trong đầu Thụy Hòa chợt chợt lóe qua hình ảnh của Từ Canh, cậu giật mình sợ hãi, vội vàng lắc lắc đầu đuổi cái suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu. Đại Trân trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu, “Đại huynh, huynh đang lên cơn động kinh sao?”

Thụy Hòa cũng không tức giận, quyết đoán nói sang chuyện khác, “Cửa hàng kia của muội, không, siêu thị kia khai trương thế nào rồi? Buôn bán có được không, nghe nói bây giờ trong thành có không ít người đang học theo?”

Đại Trân lập tức trở nên sôi nổi, dương dương đắc ý nói: “Bọn họ tưởng muốn học là học được sao, năm nay trong khoảng thời gian này, trong thành đã có liên tiếp ba nhà mở siêu thị, đều là tiểu đã tiểu nháo, căn bản không có uy hiếp. Cũng may mà lúc trước muội quyết đoán, một lần hành động mở liên tiếp ba cửa hàng, hiện tại cho dù có người muốn cùng hưởng gió cũng không tìm được nơi thích hợp.”

Tiểu đã tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.

Nàng vừa nhắc tới cửa hàng của mình thì vẻ mặt trở nên hào hứng, cả người cũng bắt đầu hoạt bát, mặc dù chỉ mới có mười ba tuổi, nhưng lại có linh khí và ôn nhu khó có thể hình dung. Vừa nghĩ tới sau này muội muội xinh đẹp đáng yêu nhà mình sẽ phải lập gia đình, trái tim của Thụy Hòa giống như bị tắc nghẽn — vẫn nên theo ý của a cha tuyển con rể tới ở rể sẽ tốt hơn.

Bởi vì năm nay Thụy Hòa muốn tham gia kỳ thi mùa xuân, sang năm sau cậu sẽ không đến phủ Chiêm sự nữa, Từ Canh còn chưa cảm thấy có cái gì bất tiện, mà Cổ Văn đột nhiên thiếu đi một trợ thủ đắc lực, giống như mất đi cánh tay trái đắc lực vậy, vẫn luôn cảm thấy khó chịu, gần như ngày nào cũng đi tìm Từ Canh, muốn hắt cho mấy người trợ thủ đến hỗ trợ.

Bản thân Từ Canh cũng đang bận rộn, nào có nhân thủ để đưa cho hấn, đúng vào lúc này Đại cữu của Sứ gia lại cố tình sai người đưa thư vào cung, bảo là muốn tiến cử người vào phủ Chiêm sự. Sau khi Từ Canh cho người điều tra đã bị tức giận đến bật cười. Đại gia (bác) của Sứ gia tiến cử hai người, một người là huynh trưởng của ái thiếp của ông ta, là một tên lưu manh đầu đường xó chợ không biết chữ, người còn lại mặc dù có công danh Cử nhân, nhưng lại là hạng người vô tình vô nghĩa, thuở nhỏ tên này đính hôn với một cô gái nhà nghèo họ Tôn, Tôn gia dốc hết sức giúp đỡ hấn đọc sách đi thi, sau khi người này trúng cử lập tức trở mặt kết thân với quán gia của Sứ phủ, bỏ mặc nương tử Tôn gia, thành thân với khuê nữ của quán gia Sứ phủ.

“Một tên ngu xuẩn, một tên bạch nhãn lang, hai kẻ như thế mà ông ta dám không biết xấu hổ tiến cử.” Từ Canh hung hăng ném lá thư lên bàn, cả giận nói: “Người hồi âm lại cho ta, nói chuyện của phủ Chiêm sự ta không cần ông ta nhọc lòng quan tâm. Có rảnh rồi thì nên chép vài bản kinh thư mang đến trước linh tiền đốt cho lão tổ tông mới là đúng đắn.”

Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Kim Từ thấp giọng đáp vâng, viết thư trả lời không sót một chữ gửi cho Đại gia của Sứ gia.

Từ Canh phát hỏa xong, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Với tính tình của Đại gia Sứ gia, cho dù hôm nay có bị mắng, ngày mai vẫn có thể ngóc đầu trở lại, hơn nữa càng mặt dày không biết xấu hổ hơn. Vừa nghĩ tới sau này có thể sẽ luôn nhận được các loại thư từ của Đại gia Sứ gia, trong lòng Từ Canh lại nên giận, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp trừng trị ông ta một lần mới được.

Nói thật ra, Từ Canh cũng không có tình cảm sâu đậm gì với vị Đại cữu này, một mặt dĩ nhiên là vì đời trước Đại gia Sứ gia chưa từng làm mấy chuyện không đúng đắn, kéo chân Từ Canh về phía sau, mặt khác là vì Đại gia Sứ gia cũng không phải là thân cữu cữu của Từ Canh.

Ngoại tổ phụ của Từ Canh là thư đồng của tiên đế, đứng hàng thứ ba ở Sứ gia, là Sứ tam lang tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành. Cho đến tận bây giờ Sứ tam lang vẫn là người duy nhất thi đậu tam nguyên của Đại Lương triều, cũng là cận thần tiên đế nể trọng nhất. Chỉ tiếc trời cao đổ kỵ anh tài, vào năm Thái Hòa thứ ba, trong lần tiên đế đi săn ở bãi săn Nghiễm Lan đã gặp phải thích khách, Sứ tam lang cứu giá bỏ mình, lúc đó mới hai mươi sáu tuổi, dưới gối chỉ có nữ nhi năm tuổi, sau này chính là Hiếu Huệ hoàng hậu.

Tam nguyên: là tên hiệu cho người đỗ đầu cả ba kỳ thi hương, thi hội, thi đình trong hệ thống thi cử nho học.

Sau khi Sứ tam lang qua đời không lâu, Sứ phu nhân của Sứ gia cũng buông tay nhân gian, Hiếu Huệ hoàng hậu bị Đại phòng nhận nuôi dưỡng, do Hà thị là vợ kế của Đại phòng nuôi dạy lớn lên. Mười mấy năm sau, thái tử cũng chính là Hồng Gia Đế bây giờ tuyển phi, không biết tại sao tiên đế lại nhớ đến con gái của cự thần, trực tiếp khâm định nàng làm Thái tử phi, nếu không, vào lúc ấy gia thế của Sứ gia thua xa Tạ quý phi, đây cũng là nguyên nhân Tạ quý phi vẫn luôn canh cánh trong lòng nhiều năm qua.

Hiếu Huệ hoàng hậu được phong hậu, Hồng Gia Đế vì cất nhắc nhà mẹ đẻ hoàng hậu, lúc này mới cấp Hầu tước cho Sứ gia, được tước vị chính là Đại phòng của Sứ gia, cũng chính là Đại bá phụ của Hiếu Huệ hoàng hậu. Mà nay thái gia (ông nội) của Đại phòng Sứ gia đã qua đời, dĩ nhiên người kế thừa tước vị chính là Đại gia của Sứ gia. So với Đại gia Sứ gia, trái lại tình cảm giữa Hiếu Huệ hoàng hậu và Tam gia con trai của kế thất còn thân thiết hơn, chỉ tiếc Đại gia Sứ gia là trưởng tử của chính thất, so ra thân phận của Tam gia rốt cuộc không đủ khả năng.

Lão thái gia vừa qua đời, thậm chí ngay cả một người quán gia cho nhà họ Sứ, Đại gia Sứ gia cũng không thuê được, Từ Canh nhớ đến chuyện này cũng rất là đau đầu.

Không đúng —— bỗng nhiên Từ Canh nhớ tới một sự kiện, hấn nhớ mang máng hình như tước vị của Đại gia Sứ gia là sau khi mình đăng cơ mới được ban cho, chẳng lẽ Lão thái gia đã qua đời lâu rồi, tước vị của Sứ gia vẫn luôn bị bỏ trống, Hồng Gia Đế vẫn chưa từng hạ thánh chỉ cho thừa kế tước vị. Việc này... Quả thực là quá tốt!

Từ Canh cũng chẳng quan tâm đi hỏi Hồng Gia Đế rốt cuộc là cố ý hay là vô ý, dù sao đối với hấn mà nói đây là một tin tức rất tốt. Nếu tước vị vẫn chưa được hoàn tất, hấn sẽ có rất nhiều cơ hội để thay đổi. Đại phòng kém cỏi, nhưng không phải vẫn còn có Tam phòng sao? Tuy rằng Tam gia Sứ gia cũng không giỏi giang lắm, nhưng chỉ cần không thích gây chuyện giống như Đại gia Sứ gia là được, nếu có thể dùng ông ấy để ngăn chặn Đại gia Sứ gia, Từ Canh sẽ niệm A Di Đà Phật.

Làm một nhi tử tốt của hoàng đế bề hạ, Từ Canh nghĩ rằng chuyện lớn như vậy hấn tuyệt đối sẽ không lừa gạt phụ hoàng hấn, bèn lập tức đến Ngự thư phòng tìm Hồng Gia Đế xin phép một tiếng, vừa vào cửa, hấn cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: “Phụ hoàng, tước vị của Sứ gia hài nhi muốn cho Tam phòng thừa kế, người cảm thấy thế nào?”

Hồng Gia Đế nghe vậy cũng không hề bất ngờ, trầm ngâm một hồi lâu mới nói: “Đại phòng Sứ gia là trưởng tử của chính thất, về tình về lý tước vị này nên do Đại phòng thừa kế, tuy rằng lão Tam làm việc ổn thỏa hơn, nhưng rốt cuộc vẫn do kế thất sinh ra, thân phận có chỗ khiếm khuyết. Nếu chuyện này được mở đầu, con có nghĩ tới trong tương lai con sẽ gặp bao nhiêu phiền toái không.” Hồng Gia Đế nói chuyện không rõ ràng, nhưng Từ Canh lại cảm thấy mình nghe hiểu hết, ngoài mặt người phụ hoàng nói là Sứ gia, nhưng kỳ thật đang nói đến Tuệ

vương. Có thể thấy được ngoài mặt ông tín nhiệm Tuệ vương, nhưng thật ra trong lòng vẫn đề phòng.

“Hài nhi hiểu ý của người.” Từ Canh nói: “Thứ nhất là lúc trước Lão thái gia của Sứ gia cũng chưa quyết định thế tử là ai, chỉ cần Đại phòng có chuyện bất trắc không thể kế thừa tước vị, không phải tước vị này sẽ thuận thế rơi xuống đầu Tam phòng sao.” Tuy rằng Đại gia của Sứ gia có hai đứa con trai, nhưng Đại gia của Sứ gia cũng không phải là thế tử, dĩ nhiên con của ông ta cũng không thể vượt qua thúc phụ Tam phòng mà muốn thừa kế tước vị được.

Hồng Gia Đế nhíu mày nhìn hẩn một cái, đương nhiên cũng hiểu “bất trắc” trong lời của hẩn là ý gì, vừa vui mừng nhưng đồng thời lại cảm thấy cảm khái, đứa nhỏ này cũng đã học được cách sử dụng thủ đoạn, thật sự là đã trưởng thành rồi.

Từ Canh thấy Hồng Gia Đế không nói lời nào, trong lòng hơi thất vọng, không nhịn được hỏi: “Phụ hoàng cảm thấy hài nhi làm việc quá độc ác sao? Hài nhi cũng không còn cách nào, người không biết Đại cửu cửu đã làm gì với con đâu, bây giờ vẫn còn đang chịu tang, đã ra bên ngoài ôm đồm kiện tụng, chỉ sợ đã có người ra chỉ thị cho ông ta. Một mình ông ta hồ nháo thì cũng thôi, nhưng không biết ông ta đã tìm được mấy tên vô đức vô năng ở chỗ nào muốn tiến cử vào phủ Chiêm sự. Hài nhi là thái tử, dù sao cũng có thể tức giận với ông ta, nhưng những người ở bên dưới có ai dám đắc tội với ông ta, còn không phải là do ông ta nói cái gì thì chính là cái đó sao. Ông ta bị người ta lừa cũng không sao, nhưng lại muốn tiến cử mấy tên thất đức lên làm quan, dân chúng sẽ phải chịu tội. Bây giờ ông ta còn chưa thừa kế tước vị đã như thế, tương lai chẳng phải là sẽ càng thêm nghiêm trọng.”

Từ Canh đã ném qua thiệt thòi của Đại gia Sứ gia, đương nhiên, cũng là do đời trước hẩn không có mắt, Đại gia Sứ gia y vào thân phận Quốc cửu của mình mà hống hách lộng hành ở bên ngoài, bởi vì trên người có tước vị còn có thể chạy vào trong cung, thỉnh thoảng hỏi Từ Canh những lợi ích quan trọng. Lúc ấy Từ Canh cũng ngu ngốc, vì bức mình đối phó với ông ta nên trả lời hết toàn bộ, không biết Từ Canh đã phải thay ông ta công bao nhiêu oan ức.

Hồng Gia Đế lắc đầu, “Đại cửu cửu con làm việc quả thực không ổn.”

“Chỉ sợ hai chữ “Không ổn” cũng không thể hình dung được.” Từ Canh hừ nói: “Nếu ông ta không phải là cửu cửu của con, tịch biên gia sản là còn nhẹ đó.”

“Con đó nha.” Hồng Gia Đế cốc lên trán Từ Canh một cái, câu chuyện đến đây là kết thúc. Trong lòng Từ Canh cũng hiểu, coi như phụ hoàng đã đồng ý với hẩn. Về phần làm thế nào thì phải nhìn hẩn làm việc.

Phụ tử hai người vừa mới dứt lời, Từ Phúc Xương vào bẩm báo nói Tân thị lang và các đại thần Nội các đã đến, Hồng Gia Đế gật đầu nói: “Gọi bọn họ vào đi.”

“Phụ hoàng gọi Nội các đến nghị sự sao? Nhi thần có nên tránh mặt đi chỗ khác không?” Từ Canh hỏi. Mặc dù hẩn là thái tử, nhưng nếu hoàng đế không cho gọi, khi Nội các nghị sự hẩn vẫn nên tránh đi chỗ khác.

“Không cần.” Hồng Gia Đế cười nói: “Là vì chuyện khung dệt, hôm qua Tân Nhất Lai đã trình tấu lên, con cũng ở lại nghe đi.”

Từ Canh cung kính đáp vâng.

Chỉ chốc lát sau, bốn vị đại thần Nội các và Tân Nhất Lai cùng nhau vào Ngự thư phòng, mọi người giương mắt phát hiện Từ Canh đang ở đây, gương mặt cũng không tỏ ra bất ngờ, thậm chí Tân thái phó còn nghịch ngợm chớp chớp mắt với Từ Canh.

Từ Canh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bối Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Nội Các Nghị Sự

Hồng Gia Đế lấy ra bản tấu Tân Nhất Lai đã trình lên, Từ Canh liếc mắt nhìn, một xấp thật dày, quả nhiên Tân tiên sinh cực kỳ có phong cách. Trong vài vị Nội các đại thần, chỉ có Tân thái phó là đã đọc qua bản tấu này, chỉ có điều mấy vị còn lại cũng đã đoán ra được chuyện này có liên quan đến khung dệt, vì vậy cùng nhau lên tình thần.

Từ Phúc Xương đọc từ đầu tới cuối bản tấu một lần, giọng nói khàn khàn tốc độ đọc khá nhanh. Nhưng mấy vị đại thần cũng không có chú ý tới điều đó, sự chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn bởi ý tưởng mới lạ trong bản tấu.

“Mọi người cảm thấy thế nào?” Hồng Gia Đế thông thả ung dung hỏi.

“Vi thần cho rằng mặc dù đây là lần đầu tiên thần nghe thấy biện pháp này của Tân thị lang, nhưng cũng có thể thử một lần.” Lý Nội các là người cẩn thận nhất, nói chuyện gần như chưa bao giờ quá chắc chắn, có thể khiến cho ông ta mở miệng nói thử một lần đã là phi thường không dễ dàng.

Chung Thượng Thư sờ sờ râu dài trên cằm, “Trái lại vì thần có thể giao tiền trước cho Tân thị lang làm việc này, sau đó sẽ xem xét... Vì thần vô cùng có hứng thú với biện pháp này. Không bằng lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện kỹ càng hơn có được không?”

Chung Thượng Thư nói rất đúng Tân Nhất Lai vì muốn giải quyết vấn đề dân chúng không mua nổi khung dệt mới nên đã nghĩ ra một biện pháp, chính là trả trước một khoản tiền, sau đó mỗi tháng sẽ lấy ngân lượng hoặc vải vóc để hoàn tiền lại, trong bản tấu thảo luận rất kỹ càng, nhưng lại có ý chỉ ra việc ông ta chưa quen thuộc với địa giới của Giang Nam, cần thương nghị thêm với đám triều thần. Chung Thượng Thư làm Hộ bộ thượng thư nên vô cùng nhạy cảm với cách thức mua bán mới này, nhất thời cảm thấy vô cùng mới lạ.

Tân Nhất Lai gật đầu đáp ứng. Bên phía cha ruột của ông ta là Tân thái phó lại bắt đầu làm khó dễ, đương nhiên rất có thể là do ông cụ cố ý, về nguyên nhân thì cũng khó nói.

” Định bán bao nhiêu tiền một khung dệt?”

“Nếu không tính phí vận chuyển, một chiếc khung dệt có thể bán khoảng năm lượng bạc.”

“Bán rẻ như vậy sao?” Tân thái phó còn chưa kịp nói chuyện, Chung Thượng Thư đã kinh hô trước: “Ta nghe nói ở Giang Nam một cái khung dệt bình thường cũng phải bán năm sáu lượng bạc đó, tại sao khung dệt mới của ngươi lại càng ngày càng rẻ thế?” Khung dệt mà ông ta nói đến không phải là khung dệt thủ công tầm thường của dân chúng, đó là máy móc bên trong xưởng chính quy, tất nhiên giá tiền cũng đắt hơn không ít.

Tân Nhất Lai giải thích nói: “Xin Chung Thượng Thư yên tâm, hạ quan đã tính toán cẩn thận, trên thực tế lợi nhuận cũng không phải là thấp, ước chừng mỗi máy sẽ có khoảng hai lượng lãi ròng. Nhưng tốt nhất là nên mở công xưởng ở vùng Giang Nam, nguyên liệu và công tượng cũng có thể ngay tìm tại chỗ, yêu cầu với nguyên liệu và công tượng cũng không cao, ta đã mang bản vẽ của khung dệt đến đây, chư vị đại nhân nhìn sẽ hiểu.” Ông ta vừa nói chuyện vừa trình lên bản vẽ đã chuẩn bị từ sớm.

Công tượng; thợ thủ công.

Từ Canh chủ động tiến lên nhận lấy, lại phân phát cho chư vị đại thần ở đây.

“Chúng ta chia khung dệt ra thành 169 cái linh kiện, phần lớn những bộ phận này rất đơn giản, chỉ có vài bộ phận mấu chốt là phức tạp hơn, đám công tượng cũng không cần phải nắm kỹ tất cả, mỗi người học cách làm một hoặc vài cái trong số đó là được, vậy nên tất cả mọi người sẽ thành thạo hơn, tất nhiên tốc độ sẽ nhanh hơn, sau khi làm xong sẽ ghép lại thành một khung dệt hoàn chỉnh.”

Đây là lần đầu tiên mấy vị đại thần Nội các nghe đến phương thức này, đều cảm thấy vô cùng mới lạ, ngay cả Lâm Nội các chưa bao giờ phát biểu ý kiến cũng kéo Tân Nhất Lai lại hỏi thăm một hồi, Chung Thượng Thư nhiều lần muốn chen vào nói nhưng lại không thể chen vào được.

Cuối cùng Tân thái phó không nhịn được, nặng nề ho khan vài tiếng, cao giọng nói: “Ta còn có chuyện chưa hỏi xong đây, có chuyện gì lát nữa mấy người nói sau!”

Chung Thượng Thư không ưa điệu bộ làm ra vẻ của ông cụ, cười nhạo nói: “Thôi đi, rốt cuộc là Tân thái phó muốn hỏi Tân thị lang hay là muốn hỏi chúng ta.”

Tân thái phó tức giận, “Sao nào, hần là con ta, chẳng lẽ ta không được hỏi hần sao. Lão thất phu ngươi thật sự là càng ngày càng không nói đạo lý...” Mất thấy hai người sắp cãi nhau, Hồng Gia Đế vội vàng lên tiếng hoà giải, “Tân thái phó có vấn đề gì cứ nói, để mọi người cùng nhau lắng nghe.”

Lúc này Chung Thượng Thư mới im lặng, nhưng vẻ mặt vẫn khiêu khích như cũ. Tân thái phó không thèm chấp ông ta, hôm nay lão gia tử có một nhiệm vụ lớn hơn.

“Nhưng mà nếu thuế đất trồng dâu, vì thần chỉ sợ quần thần sẽ có dị nghị.” Tân thái phó là đang suy nghĩ cho nhi tử, chuyện chọn Giang Nam là nơi chuyển từ đất ruộng sang trồng dâu, trong bản tấu Tân Nhất Lai đã đưa ra vài một vài ý tưởng, một là giai đoạn tính nông thuế, bình thường thuế đất trồng trọt của dân chúng không thay đổi, nhưng nếu chuyển đất ruộng sang trồng dâu, sẽ khiến những hộ có đất ruộng nhiều càng chịu thuế suất cao hơn. Thành thật mà nói, quần thần sẽ không có quá nhiều ý kiến phản đối với đề nghị này, miễn là bách tính không tự đưa mình vào ngõ cụt đổi toàn bộ đất ruộng sang trồng dâu, thì cuộc sống của họ vẫn có thể tiếp diễn như bình thường, nhưng vấn đề là Tân Nhất Lai lại đưa ra một đề nghị khác, quan viên và thế gia được miễn thuế cho đất ruộng trồng lương thực, nhưng nếu muốn chuyển từ trồng lương thực sang trồng dâu thì cũng phải đóng thuế như dân chúng. Điều này đã làm ảnh hưởng rất lớn tới lợi ích của đám địa chủ.

Thế gia: Nhà nhiều đời làm quan. Cũng chỉ dòng họ hiển quý.

Trên thực tế, các vị đại thần Nội các cũng biết, những năm gần đây thịnh hành chuyện thôn tính đất ruộng, đã ảnh hưởng đến an định của Đại Lương Triều, ai cũng biết vấn đề nằm ở chỗ này, nhưng vì sao lại không có ai dám lên tiếng ngăn chặn chuyện thôn tính đất đai này? Vấn đề là việc đó có liên quan đến lợi ích của nhiều người, kể từ khi lập triều tới nay, chưa có ai thành công thực hiện được việc cưỡng chế biến pháp Biến pháp; cải cách chính trị (chỉ làm cuộc cải cách lớn về chế độ pháp lệnh của quốc gia trong lịch sử).

Tân thái phó đặc biệt đưa ra ý kiến phản đối, kỳ thật chính là muốn kéo con trai mình ra, ngộ nhờ sau đó chuyện này nháo loạn ầm ĩ không có cách nào kết thúc được, cũng không thể để con mình chịu thua thiệt.

Mấy vị đại thần còn lại hiển nhiên đều hiểu dụng ý của Tân thái phó, mọi người nhìn nhau không lên tiếng.

Hồng Gia Đế thấy mọi người không lên tiếng, cũng không truy vấn, ngược lại quay sang nói với Từ Canh: “Thái tử nói thử xem con có có ý kiến gì không?”

Từ Canh suy nghĩ rồi nghiêm mặt nói: “Thôn tính đất đai sẽ khiến thực lực của một nước suy kiệt, nếu cứ thế mãi, quốc gia sẽ không còn là quốc gia. Nhưng mà, nếu muốn cải cách cũng không thể quá vội vàng gấp gáp. Trái lại Nhi thần cảm thấy biện pháp này Tân thị lang có thể coi là ôn hòa, mặc dù triều thần vẫn còn phản đối, nhưng dù sao vẫn nên lấy đại cục của quốc gia làm trọng.”

Tân Nhất Lai cũng bổ sung: “Vi thần có một biện pháp có thể khiến cho đám triều thần chấp nhận lần cải cách này.”

Ánh mắt Hồng Gia Đế sáng lên, mấy vị nội các đại thần cũng cùng nhau tập trung tinh thần, Tân thái phó không nhịn được nói: “Mọi người tạm thời nghe nó nói trước đã, cũng không cần coi là thật.”

Đĩ nhiên là Tân Nhất Lai hiểu được Tân thái phó đang suy nghĩ cho ông ta, không kìm được khẽ mỉm cười, “Vi thần nghĩ như thế này. Về biến pháp cải cách ngăn chặn chuyện thôn tính đất đai, thật ra khi tiên đế còn sống Ngự sử đã từng đề cập đến chuyện muốn đổi từ chế độ đình thành chế độ điền mẫu, nhưng bởi vì quá âm ỉ dẫn đến kết quả không giải quyết được gì. Chỉ bằng mấy ngày nữa người lại nhắc đến chuyện này, đám triều thần tất nhiên sẽ tranh cãi kịch liệt, đợi đến lúc không ai nhường ai, sẽ đưa chủ ý hôm nay ra, song phương đều lùi một bước, chúng ta cũng đạt được mục đích...”

Phép chế. Phép gì đã đặt nhất định rồi gọi là chế, như pháp chế, phép chế, chế độ, thể lệ nhất định cho kẻ làm việc theo.

Hồng Gia Đế lập tức hiểu ra, Chung Thượng Thư khép hờ mắt nhìn chằm chằm Tân Nhất Lai quan sát từ trên xuống dưới, cười bí hiểm, “Một chiêu này của Tân thị lang thật đúng là cao siêu.”

Tân Nhất Lai khách sáo chấp chấp tay, “Chung Thượng Thư khen làm rồi, khi hạ quan đi dạo phố cò kè mặc cả với tiểu thương đột nhiên có được linh cảm.”

Lý Nội các và Lâm Nội các cũng rớt rít phụ họa, “Chủ ý này không tệ.” Vì vậy, cuối cùng Hồng Gia Đế đập bàn quyết định luôn, lại phân phó Lâm Nội các đi tìm Ngự sử thượng thư.

Mọi người lại thảo luận chi tiết hết nửa ngày, không để ý thời gian đã trôi qua hơn một canh giờ. Bàn bạc xong, Nội các cáo từ lui ra, Hồng Gia Đế giữ Tân Nhất Lai và Từ Canh ở lại, hỏi thẳng Tân Nhất Lai: “Cố Hưng trình tấu lên, nói là muốn xây dựng thủy quân, chuyện này có phải chủ ý của người không?”

Từ Canh sững sờ, chuyện này ngay cả hắn cũng không biết. Dù sao, đời trước tất cả thời gian và tinh lực của bọn họ đều đặt vào việc thu phục non sông, vốn chưa bao giờ để ý đến thủy quân.

Tân Nhất Lai không hề do dự thừa nhận, “Bẩm bệ hạ, đây đúng là chủ ý của vi thần.”

“Nói rõ ràng chủ ý của người ra đi.”

Tân Nhất Lai suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói, “Đại Lương ra lệnh cấm biển đã hơn năm mươi năm, trải qua nhiều năm thủy quân không mấy phát triển, hiện nay lệnh cấm biển được xóa bỏ, ba bến tàu lớn nhất hiện nay có một lượng tàu thuyền qua lại rất đông, tất nhiên cũng sẽ xuất hiện hải tặc tàn sát bừa bãi. Một mặt tạo ra uy hiếp rất lớn đối với các thành trấn của chúng ta ở phía đông duyên hải, mặt khác, hải tặc hung hăng ngang ngược tất nhiên sẽ ảnh hưởng rất lớn tới việc mua bán phát triển ở hải ngoại. Thử nghĩ xem các thương nhân hao hết tâm sức, bất chấp nguy hiểm tính mạng thật vất vả từ quay về hải ngoại, kết quả nửa đường lại bị bọn hải tặc cướp mất hàng hóa, thậm chí ngay cả tính mạng cũng giữ không được, qua một thời gian dài, sau này liệu còn ai dám rời bến? Vậy chúng ta xây hải quan còn có ý nghĩa gì? Sức mạnh quân sự mới chính là thứ mấu chốt để bảo đảm hòa bình, xây dựng thủy quân vừa có thể bảo vệ thương thuyền của Đại Lương ta an toàn, mặt khác cũng có thể thường xuyên kiểm tra, tránh cho tiểu thương phạm pháp vì trốn tránh nộp thuế cho hải quan, không đi qua bến tàu mà tự mình nhập cảng Nhập cảng: Thuyền bè vào cảng khẩu, ý nói hàng hoá nước ngoài được đem vào bán tại nước mình.

Lúc trước Tân Nhất Lai lừa Cố Hưng đến Thiên Tân, dùng danh nghĩa là xây dựng lại thủy quân. Quả nhiên, Cố Hưng không chút do dự lập tức dẫn người đi. Hiện nay đến Thiên Tân mới hai tháng, người này đã không kìm nén được nội tâm xao động trình tấu lên Hồng Gia Đế thỉnh cầu xây dựng lại thủy quân.

Từ Canh cảm thấy Tân Nhất Lai nói vô cùng có lý, trên thực tế, chỉ cần là Tân Nhất Lai nói, hắn cảm thấy tất cả đều có lý, vì vậy kiên định đứng về phía ông ta, “Phụ hoàng, nhi thần cho rằng Tân thị lang nói rất đúng. Nếu chúng ta muốn bãi bỏ lệnh cấm biển, tất nhiên phải có thủy quân làm lá chắn phía sau, cũng không thể giống như trước đây ngày nào cũng có hải tặc hoành hành, hải tặc ngang ngược ở ngay bên ngoài thành sẽ không còn ai dám ra ngoài nữa, nhi thần không thể đứng im làm kẻ hèn nhất.”

Hồng Gia Đế tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, “Ngoài miệng thì người nói nghe dễ dàng lắm, nhưng có biết muốn xây dựng thủy quân cần bao nhiêu bạc không? Có bán người cũng không đủ.”

Từ Canh hì hì cười, “Phụ hoàng ngài lại có ý lấy nhi tử ra đùa, nhi tử hiểu chuyện lại hiểu thuận, ngài cam lòng bán con sao. Hơn nữa, nếu Tân tiên sinh và Cố tướng quân đều đề nghị muốn xây dựng thủy quân, có lẽ bọn họ cũng đã suy tính đến vấn đề kinh phí, không bằng ngài hỏi ý kiến của bọn họ trước.”

Tân Nhất Lai trợn mắt há hốc mồm nhìn Từ Canh, đột nhiên có cảm giác đã tự mình đặt bản thân vào lò lửa, “Điện hạ, không, bệ hạ, muốn xây dựng được thủy quân phải cần một số tiền không hề nhỏ, người nhìn ta cũng vô dụng.”

Hồng Gia Đế đặc biệt lạnh nhạt hỏi: “Vậy người còn muốn người nào nữa?” Hấn (hấn ở đây là Tân Nhất Lai) muốn người nào ông lập tức cho luôn người đó, chỉ cần hấn có thể kiếm được bạc xây dựng thủy quân. Thân là hoàng đế, ai ngờ con mẹ nó bị người ta đề đánh ở biên giới quốc gia, bởi vì không có tiền sao? Khởi đầu từ Khâm Thiên nữ đế, Đại Lương Triều đã bắt đầu cầm biển, sau đó là tiền đế, sau đó nữa là ông, có ai không muốn loại bỏ kẻ thù ở bên ngoài biên giới, nếu thật sự có biện pháp, có ai muốn sống biệt khuất như thế này!

Tân Nhất Lai không nhịn được bóp trán, “Bệ hạ, ngài làm vậy là không đúng.”

Hồng Gia Đế nhìn ông ta một cái, “Không phải người muốn xây Viện khoa học hoàng gia sao?”

Cả người Tân Nhất Lai chấn động, biểu hiện trên mặt hơi dần ra, qua một hồi lâu, mới dè dặt nói: “Bệ hạ, vì thần không dám nghĩ tới bạc của hải quan, nhà máy xi măng cũng giao cho triều đình, nếu... Nếu vì thần cũng tổ chức một thương đội, ngài có thể bảo đảm trên triều đình sẽ không có kẻ nào nói ra nói vào không?”

Hồng Gia Đế vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ông ta, vỗ bàn một cái thật mạnh, “Cứ quyết định như vậy đi!”

“Vi thần còn muốn mở xưởng đóng tàu.” Tân Nhất Lai tiếp tục đề ra yêu cầu, Hồng Gia Đế nhũn mảy, “Còn chuyện gì thì nói rõ ràng một lần luôn đi.”

Tân Nhất Lai lại hưng trí bừng bừng nói thêm khoảng một khắc nữa, cuối cùng bị Hồng Gia Đế không chịu được nữa đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Quảng Cáo

“Muốn con ngựa chạy, nhưng lại muốn con ngựa không ăn cỏ, hừ, coi ta như súc sinh để sai sử đây mà.” Tân Nhất Lai vừa hồi phủ lập tức tìm Hoàng thị than thở, “Xây dựng thủy quân, nói thì rất dễ, nhưng một năm ít nhất cũng phải trên trăm vạn lượng bạc, lão tử đúng là xui tám kiếp mà, đường đường là một giáo sư mà lại bị cha con hoàng đế dễ dàng bắt, không thể làm nghiên cứu, lại muốn ta trở thành một kẻ làm thuê nghĩ cách kiếm tiền...”

Hoàng thị cười vui sướng khi người khác gặp họa, “Ô, nói cứ như bản thân ông cực kỳ không vui vậy, nhưng ta thấy trong lòng ông hình như đang rất vui mừng, thích thú đó nha.”

“Đây chỉ là vẻ ngoài mà thôi.” Tân Nhất Lai nghĩ chính ngôn từ nói: “Thật ra trong lòng ta vô cùng không tình nguyện. Nếu muốn ta có thể kiếm rất nhiều tiền, còn giữ cái chức Công bộ thị lang quý quý này làm cái gì, đã sớm từ chức trở thành thủ phủ Bé (gốc là Niếp Niếp): Cách gọi trẻ con một cách thân mật.

Tân Nhất Lai lập tức ghé đầu nhìn vào sổ sách, đặc ý nói: “Quả nhiên là khuê nữ nhà chúng ta, rất có năng lực.”

“Vậy ông đã nghĩ ra biện pháp gì chưa? Đừng nói là làm thủy tinh nha.”

“Tại sao không?” Tân Nhất Lai đứng lý hợp tình nói: “Đây chính là biện pháp kiếm tiền nhanh nhất, hơn nữa còn không cần động não, thật tốt nha.”

Hoàng thị lập tức im lặng, “Ông bị ngốc à, thứ này kiếm được tiền nhanh, nhưng mà ông đang làm việc cho ai? Dốc sức cho triều đình, cảm thấy mình đặc biệt chỉ công vô tư đúng không, chính mình cũng khiến bản thân cảm động đúng không? Thật ra chính là ngu xuẩn, ông làm như vậy, những người khác làm sao bây giờ? Bị so sánh với ông như vậy, những người khác trên triều đình sẽ thành cái gì? Nếu sau này bọn họ mua bán kiếm được ít tiền cũng phải giao ra đúng không? Xi măng là một chuyện, dù sao cũng liên quan đến việc xây dựng quốc gia, đâu có giống thủy tinh chứ? Một bó tuổi rồi, đầu óc có thể bình thường được không hả, còn tự xưng mình là người thông minh, ông như vậy, ngay cả mấy đứa nhỏ cũng không bằng.”

Tân Nhất Lai bưng tình hiểu ra, “Bà nói rất có đạo lý.”

“Há lại chỉ có lý, lời ta nói chính là chân lý!” Hoàng thị nghiêm nghị dặn dò: “Nếu hiện nay ông làm việc cho triều đình, nên dâng tấu lên triều đình, hết thảy đều làm theo quy củ. Tuy rằng bệ hạ đồng ý cho ông tự do làm việc, nhưng ông cũng không cần phải tự đào góc tường nhà mình trợ giúp cho triều đình, không nói tới chuyện không trợ cấp nổi, cho dù thật sự có thể chống đỡ, cuối cùng không những không nhận được một chữ tốt, mà còn khiến các đồng僚 nói ông không đúng. Không phải ông nói muốn thành lập một thương đội ra biển sao? Dùng danh nghĩa Công bộ đi làm đi, trong kinh ai muốn thành hợp tác đều được mượn sức, mọi người cùng nhau kiếm tiền, sau này người ta cũng sẽ nói chuyện giúp ông. Về phần có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Chẳng lẽ có thể kiếm được mười vạn lượng bạc, hoàng đế bệ hạ lại không

chịu sao?”

Tân Nhất Lai gật đầu, “Bà nói đúng, ta cũng không phải là Thượng Thư Hộ Bộ, cũng không cần phải quan tâm đến chuyện kiếm tiền. Có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu, mười vạn kia kiếm được cũng là công lao của ta. Về phần quân lương, triều đình nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.” Các đại thần Nội các cũng không phải chỉ biết há mồm ăn cơm, mọi người hợp mưu hợp sức, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp ứng phó. Đợi đến khi Hải Quan chính thức bắt đầu kiếm ra tiền, dĩ nhiên Thủy quân sẽ có quân lương.

Lúc này Tân Nhất Lai mới biết mình đã phạm sai lầm, trước kia rõ ràng ông ta cũng không phải là một người chỉ công vô tư, tính tình thích ôm đồm nhiều việc như vậy, không biết tại sao gần đây lại bỗng nhiên trở nên thích quản lý công việc, hôm nay lại có thể hồ đồ muốn dâng lên kỹ thuật chế tạo thủy tinh, quả thực là ngu xuẩn. Mặc dù ông ta không quan tâm đến chút tiền kia, nhưng vấn đề này sẽ mở ra khởi đầu cực kỳ không tốt, nhất là đối với tương lai của Viện Khoa Học Hoàng Gia, nếu như thành quả nghiên cứu của mọi người lại thuộc sở hữu của triều đình, điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự nhiệt tình nghiên cứu của mọi người. Nhà nghiên cứu thì không cần ăn cơm sao?

Tân Nhất Lai nghiêm túc thi lễ với Hoàng thị, nói lời cảm tạ: “May nhờ có bà máng mà ta mới tỉnh ra, nếu không hôm nay ta sẽ phạm phải một sai lầm lớn.”

“Được rồi, ” Hoàng thị cười nói: “Ông cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi, qua một thời gian bản thân ông sẽ tự hiểu ra, sẽ không để cho mình chịu thua thiệt. Đúng rồi, lúc ông thành lập thương đội nhớ nói với Bé một tiếng, hôm nay con bé lại đến hỏi nữa đó, nói là muốn góp cổ phần trong đó. Trong tay ta cũng có chút tiền nhàn rồi, đến lúc đó coi như ta cũng góp một phần. Chao ôi, trong nhà có nhiều đứa nhỏ, đều phải suy nghĩ cho bọn chúng.”

Mặt Tân Nhất Lai đỏ lên, “Sao có thể để mình bà lo lắng nuôi gia đình được. Nếu không thì, ta sẽ xây dựng xưởng làm thủy tinh trước? Đại lang cũng đã mười tám, không đến hai năm nữa sẽ thành thân, sinh lễ cũng không thể keo kiệt được.”

“O, ông còn có tâm tư quan tâm đến chuyện này sao, thật không dễ dàng nhì.” Hoàng thị nửa như cười nửa như không nói: “Ngay cả một chữ trong bát tự của tíc phụ Đại lang cũng không có, ông đã nghĩ đến việc đưa sinh lễ rồi sao.”

Tân Nhất Lai không hề lo lắng cho hôn sự của Thủy Hòa một chút nào, “Thủy Hòa nhà chúng ta vừa thông minh lại tài giỏi, tướng mạo tuấn tú lịch sự, còn sợ không tìm được vợ sao? Ta chỉ sợ nó sẽ chọn đến mức hoa mắt chóng mặt thôi! Bà có biết trong nha môn có bao nhiêu người đã bóng gió nói với ta về vấn đề hôn sự của nó không? Ta cũng chỉ biết giả vờ nghe không hiểu. Hôn sự của nó, phải do chính nó quyết định. Chờ qua một thời gian ngắn nữa khi thi khoa khảo xong lại từ từ nghị thân cũng không muộn.”

Qua mấy ngày, quả nhiên có Thượng Thư Ngự Sử muốn đổi Chế Hộ Đình sang Chế Điền Mẫu để ngăn chặn chuyện thôn tính đất ruộng, nhất thời kích thích hàng ngàn lớp sóng, lập tức khiến cho triều đình nghiêng trời lệch đất, lúc trước khi xóa bỏ lệnh Cấm Biển chỉ là tiểu đã tiểu nháo hoàn toàn không thể so được với chuyện lần này. Tân Nhất Lai vẫn luôn giả bộ không biết gì, giống như chuyện này không hề liên quan đến ông ta, tất nhiên các vị đại thần Nội Các cũng sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài.

Tiểu đã tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.

Sau nhiều ngày tranh cãi kịch liệt, cuối cùng Chung Thượng Thư quyết định ném mồi nhử ra ngoài, không ngoài suy đoán của mọi người, song phương đều lui một bước, cuối cùng triều đình đã yên ổn.

Tân Nhất Lai đặc biệt bình tĩnh bắt đầu thành lập thương đội rồi bến, tin tức cũng được cố ý tiết lộ ra ngoài, đương nhiên là chỉ với những người có quan hệ thân thiết. Tất nhiên sẽ có Hoàng gia cha vợ của Tân Nhất Lai, đem đó lão gia Hoàng gia tự mình đến phủ bàn đại sự, Cố Hưng của Võ Anh Hầu phủ có quan hệ tốt với Tân Nhất Lai không có ở đây, nên lão Hầu gia đã phái Thế tử đến, còn có Chung Thượng Thư và Lý Nội Các cũng tha thiết biểu đạt mong muốn được hợp tác.

Mà ở chỗ Đại Trán, lại nhận được thiệp mời của Từ Canh.

“Sao Thái tử Điện hạ không đến nhà chúng ta nhì, nhất định phải đến tư lâu nghị sự sao?” Trong lòng Đại Trán hoài nghi, nhưng vẫn lập tức đổi nam trang đi ra ngoài.

Tại sao chứ? Từ Canh nghĩ, có lẽ là bởi vì hắn phát hiện được dịch ý mơ hồ của Thủy Hòa, mặc dù không hiểu tại sao, Từ Canh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định lặng lẽ làm việc. Nói đến Thủy Hòa thật đúng là không đáng yêu mà!

Địa điểm vẫn là ở Đắc Ý Lâu, Từ Canh vừa uống trà vừa nằm bên cửa sổ nhìn ra ngoài, người trên đường đi qua đi lại, vô cùng náo nhiệt. Có một tiếng động lớn trên đường cái, một chiếc xe ngựa nhỏ màu đen chậm rãi chạy đến, càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại trước Đắc Ý Lâu. Mãn xe được vén lên, một bóng dáng mảnh mai nhanh nhẹn nhảy từ trên xe ngựa xuống, còn tiện thể giữ áo bào, tư thế cũng không đẹp để gì. Nhưng không hiểu sao tìm Từ Canh lại gặp thành thịch liền hỏi.

Mãi cho đến khi Đại Trán bước lên lầu vào phòng, Từ Canh vẫn còn choáng váng, gương mặt nóng bừng, cũng không biết là vì sao.

“A Điện hạ, sao mặt ngài lại đỏ như vậy? Do chậu than trong phòng đốt quá nóng sao?” Đại Trán vừa vào phòng lập tức nhìn thấy gương mặt đỏ thắm của Từ Canh, bèn ân cần hỏi.

Gương mặt Từ Canh càng thêm nóng ran, vội vàng phân phó Kim Từ nói: “Trong phòng oi bức quá, mau mang một chậu than đi.” Nói xong, hắn lại vội vàng nói sang chuyện khác, “Nghe nói Tân tiên sinh muốn tổ chức một thương đội ra biển, không biết ta có thể góp một chân không?”

“Đĩ nhiên là được.” Đại Trân đương nhiên trả lời: “Nhưng mà chuyện này ngài trực tiếp nói với gia phụ không phải là tốt hơn sao? Ông ấy có thể cự tuyệt ngài hay sao.”

Nụ cười trên trên mặt Từ Canh cứng đờ, đương nhiên hẳn cũng hiểu điều này, nhưng mà, chuyện muốn tìm Tiểu Tam Lang phải nói làm sao bây giờ?

“Việc đó không giống nhau.” Từ Canh tùy ý nói: “Nếu ta đi tìm Tân tiên sinh nhắc tới chuyện này, đó là chuyện Thái tử muốn nhập cổ phần, nhưng nếu tìm người, thì chính là bằng hữu muốn hợp tác, tất nhiên là không giống nhau rồi. Đứng rồi, khi nào thì thương đội xuất phát vậy, ta nên góp bao nhiêu bạc mới thích hợp?”

Quả nhiên sự chú ý của Đại Trân đã bị dời đi, suy nghĩ một lát mới trả lời: “Nghe nói bến tàu Thiên Tân xây cũng gần xong rồi, nếu thật sự muốn rời bến, khi nào đi cũng được. Nhưng mà rất khó tìm thuyền, ta nghe cha ta nói, thuyền của Đại LươngTriều quá nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ có ba nghìn liêu, không thể chứa được nhiều hàng hóa, hơn nữa ngộ nhờ trên đường gặp phải gió bão rất dễ bị lật thuyền, bây giờ ông ấy đang rất đau đầu suy nghĩ.”

Liêu: Đơn vị tính toán tải trọng thuyền bè của Trung Quốc thời cổ đại. Trước kia Trung Quốc cổ đại chưa xuất hiện đơn vị đo lường là Tấn, thường lấy liêu là đơn vị tính toán kích cỡ lớn nhỏ của thuyền bè. Trước kia liêu không phải là đơn vị chỉ tải trọng của chiếc thuyền, mà là số lượng gỗ để làm ra chiếc thuyền.

Từ Canh không hiểu nhiều về thuyền bè, nếu Tân Nhất Lai cảm thấy đám thuyền bè kia quá nhỏ, thì chắc chắn chính là quá nhỏ.”Không thể tổ chức một nhóm nhiều chiếc thuyền với nhau sao?”

“Ông ấy lại nghĩ, cho dù có là thuyền ba nghìn liêu nhưng không phải muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Đại Lương Triều cấm biển đã nhiều năm rồi, có thể tìm được mấy cái thuyền cũng không dễ dàng. Cha ta nói hiện tại Công bộ đang định mở xưởng đóng tàu đồ, nhất định sẽ buôn bán vô cùng tốt. Một khi Hải quan được mở, sẽ có rất nhiều thương nhân muốn ra khơi, nếu người có nhiều bạc có thể đầu tư vào đó, nhưng mà việc làm ăn này phải bỏ ra rất nhiều vốn, lại hoàn vốn chậm, người phải có kiên nhẫn mới được.”

Gương mặt Từ Canh lộ vẻ khó xử, “Tiền nhàn rồi trong tay ta cũng không nhiều, chỉ có ba vạn lượng bạc sợ Tân tiên sinh sẽ chường mắt.” Năm trước hẳn đầu tư không ít bạc vào cửa hàng của Đại Trân, tuy buôn bán không tệ, những cũng không thể thu hồi toàn bộ vốn trong vòng mấy tháng được, bây giờ trong tay Từ Canh đúng là không có nhiều tiền.

“Sao lại chường mắt được chứ.” Đại Trân cười, “Hiện tại Công bộ nghèo muốn chết, cha ta nói Mao Thượng Thư đang nhìn chăm chăm vào nhà máy xi măng Thiên Tân kia, muốn cắn được một miếng thịt trong đó, nhưng bây giờ tất cả tiền mà nhà máy xi măng kiếm được đều quảng vào hai bến tàu còn lại rồi, Mao Thượng Thư đang vô cùng tức giận. Nếu lúc này người đưa tiền đến, mặc kệ có bao nhiêu, dầu gì cũng có thể khiến ông ta bình tĩnh hơn, ông ta chắc chắn sẽ thích người muốn chết.”

“Khụ khụ...” Từ Canh mắt tự nhiên ho khan vài tiếng, nhớ tới lão mập Mao Thượng Thư, hẳn kìm không được sợ run cả người. Lão mập đó thích hẳn mới là lạ.

Từ Canh cẩn thận hỏi chi tiết về xưởng đóng tàu, chỉ tiếc Đại Trân không biết được nhiều lắm, câu trả lời cũng mơ hồ, Từ Canh đành phải đi tìm cha nàng hỏi kỹ.

“Cha ta cái gì cũng biết hết á.” Nàng vô cùng tự hào nói.

“Đứng rồi, ta có quà cho người nè.” Đại Trân vỗ tay một cái, cuối cùng mới nhớ ra chuyện vô cùng quan trọng mà hôm nay nàng đến đây, “Người chờ một lát, ta sai người mang thứ đó mang lên đây.” Nói xong nàng nhanh chóng mở cửa xông ra ngoài.

Từ Canh cảm thấy mong đợi, rốt cuộc là món lễ vật quý trọng thế nào mà lại cần có người mang lên?

Đợi ước chừng thời gian uống cạn tuần trà, cuối cùng Đại Trân cũng trở lại, đứng sau lưng nàng chính là hai hộ vệ cường tráng, hai người khiêng một cái gì đó được dán giấy vuông vức vào phòng, dường như rất nặng.

“Người nhìn đi.” Đại Trân nhanh chóng xé lớp giấy bên ngoài ra, lộ ra một mặt kính thủy tinh ở bên trong, xung quanh được bao bằng khung gỗ, còn được cẩn thận mài nhẵn, bằng phẳng lại bóng loáng. Từ Canh lập tức đứng lên, kinh hô: “Đây... Đây là... Thủy tinh?” Rốt cuộc món đồ này đã xuất hiện!

Ở Đại Lương Triều thủy tinh là một thứ đồ hiếm có, do thương nhân Ba Tư lặn lội buôn từ Europa tới đây, đại đa số đều được làm thành trà cụ và đồ uống rượu, hoặc là một ít món đồ thưởng thức, giá cả vô cùng đắt đỏ. Nhưng Từ Canh lại biết giá thành của thứ này rất rẻ, cách làm ra cũng đơn giản, bởi vì đời trước Tân tiên sinh dựa vào thứ đồ này mà kiếm được không ít tiền.

Europa: Châu Âu

“Đây là cửa sổ thủy tinh, là một món đồ mà xưởng nhà ta mới làm được.” Đại Trân đắc ý nói: “Lắp nó vào cửa sổ, trong nhà sẽ sáng như ban ngày, còn có thể đọc được cả sách. Ta không biết rõ kích thước cửa sổ trong cung của người là bao, nên làm theo kích cỡ cửa sổ nhà ta, chủ yếu là để cho người nhìn trước, lát nữa người đưa sổ đồ cửa sổ trong cung của người cho ta, ta sẽ cho nhà xưởng làm theo yêu cầu của người.”

Từ Canh chậm rãi tiến lên vuốt ve cửa kính, luôn miệng cảm thán, “Đây thật sự là một món đồ tốt, Tân tiên sinh thật là đại tài.”

Đại Trân ngửa mặt đắc ý, “Tất nhiên rồi, cũng không nhìn xem ông ấy là phụ thân của ai. Đứng rồi –” nàng ngừng nói, thái độ trở nên nịnh nọt, “Còn có chuyện muốn xin ngài giúp đỡ.”

“Đừng nói giúp đỡ làm gì, người cứ nói thẳng đi.”

“Chính là, tấm cung của bệ hạ...”

Từ Canh hiểu ý cười một tiếng, cố ý đùa nàng, “Muốn thu tiền sao?”

“Ngài đừng có nói đùa, ta nào dám chứ.”

“Không phải chuyện đó sao.” Từ Canh cười nói: “Tiện nghi lớn như vậy, ta cũng muốn chiếm, tất nhiên phụ hoàng ta cũng giống vậy. Ta nói nha, ngoại trừ tấm cung của phụ hoàng, cung Thái Cực, còn có toàn bộ Ngự Thư Phòng đều được trang bị những thứ tốt nhất.”

Đại Trân lập tức lộ ra vẻ mặt thương nhân, “Cung Thái Cực cũng không phải là tấm cung của bệ hạ, đó là nơi các quan lên châu triều, nếu muốn sửa chữa lại cũng phải do Quốc khố bỏ tiền, điện hạ ngài muốn thay bệ hạ tiết kiệm bạc trong nội khố cũng không tồi, nhưng cũng không thể vì tiết kiệm bạc trong quốc khố mà tính vào đầu những nhân vật nhỏ bé như chúng ta được. Nếu không thì, ta tự làm chủ giảm giá cho ngài có được không?”

Từ Canh bị dáng vẻ tham tiền của nàng chọc cho buồn cười, lắc đầu nói: “Được rồi, đùa người thôi, còn tưởng là thật sao.”

“Ngài làm ta sợ hết hồn. Cung Thái Cực lớn như vậy, nếu thật sự phải miễn phí phí lấp đặt thế thì ta mất công toi rồi.” Phí quảng cáo cũng quá mắc đi!

Bạn đang đọc truyện Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Sử Tam Gia

“Có một nhà ở ngõ Nam Qua phía thành Tây, chỉ có điều hơi nhỏ, tổng cộng có ba viện, phòng chúng ta nhiều người, ta sợ rằng vào đó ở sẽ hơi chật chội, giá tiền cũng đắt nữa, môi giới nói, ít nhất cũng phải một vạn bốn ngàn lượng bạc, sau khi mua được còn phải sửa chữa lại một phen, chỉ sợ phải tốn đến một vạn tám ngàn lượng bạc mới ở được.” Sử Tam phu nhân vẻ mặt sầu khổ nói.

Sử Tam gia nhủ mảy, bất đắc dĩ hỏi: “Quá đắt. Nếu không thì, cũng đừng tìm ở thành Tây nữa, đến thành Đông nhìn xem?”

Sử Tam phu nhân lập tức phản đối, “Sao có thể được, tòa nhà bên phía thành Đông mặc dù tiện nghi, nhưng ông cũng không xem người ở xung quanh là những ai. Nếu chúng ta thật sự dời qua bên kia, không sẽ biết bị Đại tẩu sỉ nhục đến mức nào nữa. Dù sao ta nhẫn nhục chịu đựng đã quen, nhưng chẳng lẽ ông cũng muốn mấy đứa con của ông phải chịu sự sỉ nhục này sao?”

Bà ta càng nói lại càng tức giận, trong giọng nói có vẻ căm giận bất bình, “Đều là con vợ cả của lang quân Sử gia, năm đó cũng không thấy Đại phòng đối xử tốt với Hoàng hậu nương nương, nếu thật sự muốn tính toán, Hoàng hậu nương nương vẫn là do mẫu thân nuôi dạy, nhưng bây giờ lại chỉ có một mình bọn họ được hưởng vinh quang, lại ép buộc chúng ta đến một chỗ đặt chân ở trong phủ cũng không có, trên đời này còn có thiên lý hay không. Ông cũng thật là vô dụng, Đại bá là cậu của Thái tử Điện hạ, chẳng lẽ ông không phải sao, tại sao không bao giờ thấy ông đi tìm hân hạ. Chúng ta cũng không muốn công lao gì đó, nhưng cũng không thể để Đại bá đuổi ra ngoài chứ.”

Sử Tam gia là người thành thật, nghe vậy lại lắc đầu liên tục, “Hoàng hậu nương nương qua đời đã bao nhiêu năm rồi, Thái tử Điện hạ ở trong cung ngay cả một người che chở cho hân hạ cũng không có, cuộc sống cũng không dễ dàng. Chúng ta không giúp được việc gì thì thôi, sao có thể vì một chuyện con con trong phủ mà đi quấy rầy hân hạ chứ.”

Sử Tam phu nhân càng thêm tức giận, “Cho nên mới đáng đời chúng ta bị Đại ca ông bắt nạt sao! Chẳng lẽ ông ta đã làm được chuyện gì tốt cho Thái tử Điện hạ, lúc trước ông ta dựa vào việc mình là trưởng bối, nhất định muốn nhét hai huynh đệ Nguyên ca nhi vào trong cung làm bạn học với Điện hạ, kết quả thì sao, ngược lại lôi kéo khiến Điện hạ trở nên hư hỏng. Nếu không phải do ta nhất quyết muốn tách hai huynh đệ bọn chúng ra, ông nhìn đi, kể từ khi bọn chúng hồi phủ để giữ đạo hiếu, Thái tử lập tức thay đổi, nháy mắt trở nên hiểu chuyện hơn. Trước kia hầu như ngày nào cũng khiến mấy vị thái phó tức giận đến mức nằm trên giường không dậy nổi, bây giờ thì sao, có thái phó nào không khen ngợi hân hạ, chuyện kém nhất cũng đã làm được có hình có dáng. Trước kia phe phái của Tả gia ở trong triều còn thượng toan hạ khiêu, Thượng toan hạ khiêu: Hình dung động vật nhảy nhót khắp chỗ, cũng hình dung người chạy nhảy khắp nơi.

Lời nói của bà ta thật đúng là có vài phần đạo lý, Sử Tam gia gật đầu liên tục, “Hai huynh đệ của Nguyên ca nhi quả thực không ra thể thống gì, thật may là bọn chúng không còn ở bên cạnh Thái tử nữa, nếu không Thái tử Điện hạ sẽ bị bọn chúng làm hư.” Ngay cả ông ta cũng nghĩ như vậy, dám chắc trong triều cũng có không ít người có cái nhìn giống ông ta, nói không chừng trong lòng Hồng Gia Đế vẫn luôn oán giận Sử phủ đó, nếu không tại sao đã qua một thời gian dài như vậy rồi mà vẫn chưa ban chiếu xuống phong tước vị cho Đại phòng.

“Tòa nhà thành Đông thì sao?” Rốt cuộc Sứ Tam gia vẫn nhịn không được, thử thăm dò nói: “Nếu không thì, ta tự mình đến đó nhìn. Hiện nay thành Tây thì không đủ chỗ ở, cũng có không ít quan lại ở đặt mua phủ đệ thành Đông, chúng ta chọn một nơi thích hợp, vẫn tốt hơn là chen chúc ở trong thành Tây.”

Sứ Tam phu nhân hừ nói: “Nếu ông không muốn chen chúc cũng không phải là không có cách, ở ngõ Đới Mạo có một nhà có năm đại viện, tính cả trong ngoài khoảng chừng mười mẫu, cho dù ông muốn xây trường đua ngựa cũng được, chỉ cần ông có đủ bạc.”

Sứ Tam gia cười làm lành, “Cũng không phải là không mua nổi, nhưng nếu thật sự mua cái nhà đó, cả nhà chúng ta sẽ phải uống gió tây bắc Nghĩa là không có gì để ăn.

“Chuyện mua nhà ta cũng không muốn quan tâm nữa, ông thích mua ở đâu thì mua. Nhưng có một chuyện ông phải nghe lời ta.” Sứ Tam phu nhân nói đến chỗ này, gương mặt lộ ra vẻ quyết tuyệt, “Đến lúc ra ở riêng rồi, ông không được bắt lặc hèn nhát nữa. Điều là con trai trưởng của Sứ gia, ông cũng không phải con do thiếp thất sinh, tước vị không tới phiên ông, nhưng chẳng lẽ lại để cho ông ta chiếm hết toàn bộ gia sản, đúng là không biết nói đạo lý mà.”

Sứ Tam gia chỉ cười cười, cũng không dám lên tiếng.

“Rốt cuộc ông có đồng ý không hả?” Sứ Tam phu nhân nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng, “Sứ Lâm Hạo, đừng trách ta không nhắc nhở ông. Nếu lúc ra ở riêng ông lại không lên tiếng để Đại phòng bắt nạt chúng ta, đến lúc đó cũng đừng trách ta làm những chuyện quá khó coi.”

“Này... Này...” Sứ Tam gia biết mình đuối lý, chỉ là tính cách của ông ta quá hiền lành, vừa nhát gan lại không thích tranh đoạt với người ta, cộng thêm lại là do vợ kẻ sinh ra, khó tránh khỏi bị Đại gia Sứ gia chèn ép, cứ thế bị Đại phòng chèn ép trên đầu đã quen. Hơn nữa, trong lòng ông ta vẫn luôn hy vọng gia hòa vạn sự hưng, nếu khi ra ở riêng huyên náo quá lớn, chỉ sợ Thái tử không còn mặt mũi.

Sứ Tam phu nhân thấy dáng vẻ mặt hèn nhát này của ông ta thì trong lòng lập tức phát hỏa, mỗi khi xảy ra tranh cãi cho dù bà ta có tức giận, hay thậm chí cố tình gây sự, Sứ Tam gia vẫn trung ra vẻ mặt cười làm lành, Sứ Tam phu nhân thực sự là hết cách với ông ta, cuối cùng vuốt ngực không nói một lời rồi đi.

Tam phu nhân vừa đi, Sứ Tam gia cũng rất là bất đắc dĩ, ngồi trong phòng ngẩn người một lát, cuối cùng quyết định đến thành Đông nhìn tòa nhà đó một cái.

Sứ Tam gia mới ngồi xe ngựa ra khỏi ngõ, chiếc xe đột nhiên ngừng lại, Sứ Tam gia chỉ nghĩ là đằng trước có người cản đường, cũng không để ở trong lòng, không ngờ bỗng nhiên có người ở bên ngoài màn cửa thấp giọng nói: “Xin hỏi có phải là Tam gia không, Lang quân nhà ta cho mời.”

Giọng nói đó hơi khàn khàn, thấp nhưng không trầm, bên trong lộ ra cảm giác lạnh lẽo, Sứ Tam gia lập tức đoán ra thân phận của người đến, trong nháy mắt trên người nổi đầy da gà. Là Nội thị trong cung, chẳng lẽ là người Hoàng đế Bệ hạ phải tới sao? Lòng dạ Sứ Tam gia nhảy nhót liên hồi, mặc dù ông ta không làm chuyện gì trái với lương tâm, nhưng Sứ phủ là một nhà, ai biết được có phải bên phía Đại phòng đã làm gì chuyện ngu xuẩn hay không, mấy ngày trước ông ta còn nghe thấy bên phía Đại phòng la hét muốn nhét người cho phủ Chiêm Sự đó.

Xe ngựa chạy một mạch tới Đắc Ý Lâu, Sứ Tam gia nơm nớp lo sợ xuống xe, lên nhìn Nội thị dẫn đường, là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nhìn không quen lắm. Thái độ của Nội thị vô cùng khách khí, lúc lên lầu còn nhắc nhở Sứ Tam gia chú ý cầu thang, trái tim đang kinh hoàng của Sứ Tam gia hơi bình tĩnh lại, có lẽ sự tình cũng không đến nỗi hồng bét giống như ông ta tưởng tượng?

Lên lầu ba, Nội thị dẫn thẳng ông ta tới trước một gian phòng, sau khi gõ cửa lại dùng tay ra dấu mời.

Sứ Tam gia hít sâu một hơi, kiềm chế chậm rãi bước vào nhà.

Trong nhĩ gian vô cùng yên tĩnh, trong phòng đốt huân hương nhàn nhạt, không biết là mùi hương gì nhưng lại thanh tâm nhả ché, hương phức nhược lan Thanh tâm nhả ché, hương phức nhược lan: Câu này đại loại là thanh lọc tâm hồn, hương thơm như hoa lan.

“Tam cữu cữu đến rồi sao.” Từ Canh đứng dậy chào đón, thái độ nhiệt tình nhưng cũng không thân mật, tư thái điềm mực.

Sứ Tam gia nghe được tiếng xưng hô vô cùng sùng sốt, bỗng nhiên cả người muốn trùng xuống, lúc hành lễ vẫn cẩn thận tỉ mỉ như cũ, “Vì thần bái kiến Thái tử Điện hạ.”

“Điều là thân thích cả, không cần phải hành lễ lớn như vậy đâu.” Từ Canh tiến lên nâng Sứ Tam gia đứng dậy, cười nói: “Bởi vì có chuyện quan trọng muốn thương nghị với Tam cữu cữu, cho nên mới tùy tiện mời ngài đến đây.”

Sứ Tam gia trong lòng bồn chồn, “Không biết Điện hạ có gì sai bảo?”

Từ Canh thấy ông ta nơm nớp lo sợ, không khỏi cười nói: “Tam cữu cữu không cần phải thận trọng như thế, tuy rằng ngày thường chúng ta không hay gặp nhau, nhưng rốt cuộc vẫn là thân thích, năm đó mẫu hậu ở Sứ phủ may nhờ có Lão phu nhân chăm sóc. Phụ hoàng còn từng đề cập với ta, nói năm đó mẫu hậu ở trong phủ rất thân thiết với Tam cữu cữu.”

Sứ Tam gia thấy hân hoan tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt thân thiết, bất an trong lòng dần dần tan biến, gương mặt cũng lộ ra vẻ hoài niệm chân tình thực ý, “Hoàng hậu nương nương luôn là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, năm đó lúc còn ở trong phủ, ngược lại vì thần vẫn luôn được người

chiều cổ.”

Hai người nhắc tới Hiếu huệ Hoàng hậu lập tức có đề tài nói chuyện, Sứ Tam gia dần dần thả lỏng, nói đến chuyện xưa còn vô cùng xúc động, “... Nhớ khi xưa lúc Điện hạ vừa mới ra đời mà bây giờ đã lớn như thế này rồi, Hoàng hậu nương nương vẫn luôn lo lắng thân thể của ngài không tốt, tương lai nuôi không lớn được, ngày nào cũng lo lắng. Không ngờ bây giờ ngài đã trở mã cao lớn như vậy rồi, nương nương ở trên trời có linh, không biết sẽ vui mừng đến thế nào đây.”

Từ Canh gật đầu cười, tự mình rót cho ông ta một chén trà, sau đó đột nhiên nói: “Về Sứ phủ, ta đã nghe được mấy tin đồn không tốt, cho nên mới cố ý đến tìm Tam cửu cửu hỏi một câu.”

Trong lòng Sứ Tam gia vô cùng kinh hãi, vội vàng cúi đầu nói: “Xin Điện hạ cứ hỏi, vì thần nhất định sẽ tri vô bất ngôn Tri vô bất ngôn không biết không nói, biết gì nói vậy không lừa gạt.”

“Nghe nói Tam cửu cửu đang tìm nhà để chuẩn bị chuyển ra ngoài ở?”

“Việc... Việc này...” Sứ Tam gia chần chờ một lát, rốt cục vẫn phải thành thật nói: “Kể từ sau khi gia phụ qua đời, Đại huynh nói muốn phân gia, cho nên vì thần mới ra ngoài tìm phòng ở. Nếu Điện hạ cảm thấy không ổn, vì thần sẽ không mua căn nhà kia nữa. Dù sao gây ra chuyện như vậy cũng không tốt, chỉ sợ sẽ tổn hại đến danh tiếng Điện hạ ngài.”

“Ta thì không sao cả.” Từ Canh lắc đầu nói, vẻ mặt thành thật nói: “Chỉ là ta cảm thấy rất bất bình, cho dù có phân gia, nhưng dựa vào cái gì mà bắt các ông chuyển ra ngoài? Nếu Đại cửu cửu không có đức hạnh thì cũng thôi đi, trao tước vị cho ông ta cũng không sao cả, nhưng hết lần này tới lần khác ông ta làm việc phách lối lại không coi ai ra gì, không để luật pháp của triều đình vào mắt, vẫn còn đang trong thời gian giữ đạo hiếu nhưng lại gây ra không biết bao nhiêu tai họa, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, có thể giữ được tước vị của Sứ gia hay không ta cũng không nói trước được. Thay vì có một thân thích luôn làm việc lỗ mãng, còn không bằng để phụ hoàng đoạt lại tước vị, cũng đỡ phải khiến cho ta ngày nào cũng mất mặt.”

Sứ Tam gia nghe vậy cho rằng hẳn đang tức giận với Sứ gia, lập tức bị hù dọa không nhẹ, ngay cả nói chuyện cũng run rẩy, “Điện... Điện hạ, vì... Sau khi vì thần hỏi phủ, nhất định... Sẽ khuyên nhủ đại huynh...”

“Ông khuyên liệu có được không?” Từ Canh cười lạnh, “Ngay cả sự vụ trong phủ Chiêm Sự của ta ông ta còn dám khoa tay múa chân nhân, chẳng lẽ sẽ để ông vào trong mắt sao? Lão phu nhân vẫn còn sống, cho dù ông ta có ăm ỉ muốn phân gia nhưng ở Sứ phủ Tam cửu cửu vẫn còn một phần thể diện, cũng không đến mức còn chưa chịu tang xong đã bị chèn ép phải đi tìm nhà khắp nơi để dọn ra ngoài ở.”

Sứ Tam gia lập tức á khẩu không trả lời được.

Từ Canh nhìn dáng vẻ ngây ngốc sững sờ vẫn chưa hiểu ra của ông ta, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề nói: “Ý của Cô là, tước vị này sẽ do ngài thừa kế, nhưng phía bên Đại cửu cửu, còn phải phiên ngài chủ ý nhiều hơn, đừng để cho ông ta lại tiếp tục sinh sự, nếu không, thật sự chọc giận Cô, đến lúc đó sẽ không chỉ đơn giản là bị mất tước vị đâu.”

Sứ Tam gia choáng váng, vẫn ngơ ngác nhìn Từ Canh bỗng nhiên trở nên sắc bén lạnh lùng cao cao tại thượng một hồi lâu mà vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, cho đến khi Từ Canh nhún mày liếc ông ta một cái, Sứ Tam gia mới “bịch bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, “Điện... Điện hạ, này này...”

“Được, hay không được?”

Trái tim của Sứ Tam gia dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trong đầu là một mảnh hỗn độn, ông ta nghe thấy giọng nói run rẩy bầy của chính mình, “Vâng, Điện hạ.”

Sứ Tam gia giống như mộng du trở về phủ, vào nhà lập tức ngồi trên giường ngẩn người. Sứ Tam phu nhân nghĩ rằng ông ta có gì đó bất thường, cho là ông ta gặp phải chuyện gì đó ở bên ngoài, nên vội vàng đến hỏi thăm, ân cần nói: “Ông làm sao vậy, sao dáng vẻ lại giống như hồn bay phách lạc thế kia? Không phải là đến thành Đông nhìn tòa nhà kia sao, là do nhìn không được sao? Nhìn không được cũng không sao, chúng ta đi tìm chỗ khác. Ở kia rốt cuộc là ông bị làm sao, không nói một tiếng nào là muốn hù chết người ta hả?”

Sứ Tam gia đứng bật dậy, phui đất chạy tới đóng cửa lại, sau đó bước nhanh ngồi trở lại chỗ cũ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Sứ Tam phu nhân bị ông ta hù dọa không nhẹ, trên lưng đều là mồ hôi lạnh, “Ông nói đi, ta nghe.” Bà ta nói.

“Thái tử điện hạ nói, muốn phong tước vị cho ta.”

Sứ Tam phu nhân ngã lăn lông lốc từ trên giường xuống...

Bạn đang đọc truyện Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Phát Uy

Sử Tam gia đỡ Tam phu nhân ngồi xuống, Tam phu nhân vẫn giống như là đang nằm mơ, một hồi lâu sau đột nhiên đưa tay lên ra sức bấm một cái lên cánh tay của Sử Tam gia, Sử Tam gia bị đau hô lên, "Ui da bà nhéo ta làm chi?"

Sử Tam phu nhân khiếp sợ nhìn ông ta, "Không phải là đang nằm mơ sao?"

Sử Tam gia khóc không ra nước mắt, "Ta cũng tưởng là mình nằm mơ đó, trên đường quay về véo cánh tay đến bấm tím luôn này. Kết quả quay về vẫn bị véo tiếp, bà nói xem tại sao chuyện này lại rơi vào đầu ta chứ."

"Ông có ý gì hả?" Sử Tam phu nhân gấp đến độ muốn đánh người, "Chuyện tốt như vậy rơi vào đầu ông, ông còn không vui sao? Nếu đổi lại là Nhị phòng, đoán chừng lúc này đã vui đến phát điên rồi. Ta cảnh cáo ông Sử Lãm Hạo, nếu ông dám nhường chuyện này cho kẻ khác, thì ông chính là một tên hèn nhát không có can đảm, bần nhão không thể chất tướng, ta sẽ hòa ly (ly hôn) với ông."

Sử Tam gia hoảng sợ khẽ run rẩy, cực kỳ oan ức nói: "Ta... Ta đâu có dám. Bà không nhìn thấy dáng vẻ của Thái tử Điện hạ lúc đó đâu, mới bắt đầu còn khách khách khí khí, ta còn tưởng rằng Điện hạ là một người hòa nhã hiền lành, kết quả, vừa nhắc tới chuyện này hần bỗng nhiên thay đổi thành một người khác, vẻ mặt lạnh lùng đó đáng sợ giống hệt như Bệ hạ vậy, ta sợ đến mức không dám thờ mặt, nào có dám nói nửa chữ không."

Lúc này Sử Tam phu nhân mới yên tâm, "Thái tử Điện hạ tự mình đến nói với ông sao? Vậy thì được rồi."

Kỳ thật trong lòng bà ta vẫn đang âm thầm suy nghĩ không biết trong chuyện này có âm mưu gì không, nếu không, tại sao đột nhiên lại rớt xuống một chuyện tốt như vậy. Mà bây giờ đã biết được Thái tử chính là người bảo đảm, trong lòng Sử Tam phu nhân lập tức sinh ra một cảm giác kích động và hưng phấn. Khó trách đám triều thần đều nói Thái tử Điện hạ anh minh, quả đúng là thế!

Sử Tam gia vẫn còn hoang mang, "Vậy... Vậy bây giờ ta phải làm gì?"

"Thái tử Điện hạ đã nói gì với ông?" Sử Tam phu nhân hiểu rõ tính tình nhu nhược của Tam gia, cho dù phía sau có Thái tử Điện hạ làm chỗ dựa, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ không quản thúc được Đại phòng, e rằng thời điểm mấu chốt bà ta vẫn phải ra tay, dù sao bà ta cũng không ngại mất mặt giống như Tam gia. Chỉ cần vừa nghĩ tới sau này mình có thể ở lại chính phòng của Sử gia, tương lai con trai con gái sẽ thành thân xuất giá ở Hầu phủ, cả người Sử Tam phu nhân lập tức tràn đầy nhiệt tình.

Sử Tam gia vẫn còn choáng váng, bị Tam phu nhân truy hỏi một hồi, rốt cục mới lục tục nói rõ ràng yêu cầu của Từ Canh, cuối cùng Sử Tam phu nhân mới hiểu ra. Hóa ra Thái tử Điện hạ không thể chịu nổi chuyện hầu như ngày nào Đại phòng cũng gây chuyện thị phi, cho nên mới muốn thay thế bằng bọn họ. Nếu thật sự để cho Đại phòng làm đương gia của Sử gia, sau này không biết sẽ còn kéo chân Thái tử Điện hạ đến thế nào.

"Là do đòi trước ông tu được phúc, cũng may là do Đại bá làm việc không đúng, nếu không, tước vị này cũng chẳng đến phiên rơi vào đầu ông đâu." Sử Tam phu nhân nghiêm mặt nói, suy nghĩ một lát, lại dặn dò: "Nhưng mà, cho dù Thái tử Điện hạ đã mở miệng, nhưng cũng sẽ không dễ dàng có được tước vị này. Nếu ông không thể quản chế được Đại bá, để cho ông ta tiếp tục gây ra chuyện mất mặt, đến lúc đó sẽ là trách nhiệm của ông, Thái tử Điện hạ có thể ra tay với Đại bá, tất nhiên cũng sẽ không khách khí với ông?"

Sử Tam gia hoảng sợ, "Vậy... Vậy phải làm sao?"

"Lúc này ông còn hỏi ta phải làm sao ư?" Sử Tam phu nhân tức giận đến mức muốn mắng chửi người, "Không phải Điện hạ đã nói rõ ràng với ông rồi sao, mặc kệ ông dùng biện pháp gì, tốt hay xấu hầu hoàn toàn mặc kệ, chỉ cần ông có thể quản lý tốt Đại phòng, hần sẽ coi như là công lao của ông. Nếu như ông thực sự được thừa kế tước vị, toàn bộ Hầu phủ sẽ do Tam phòng chúng ta định đoạt, nếu ông còn không quản được Đại ca của ông, thì ông đúng là quá vô dụng."

Sử Tam gia vẫn còn đầu đầu, "Nhưng mà... Cho dù Thái tử Điện hạ có tâm, nhưng cũng không thể nói muốn thay người thừa kế tước vị là lập tức thay người được? Rốt cuộc Đại ca cũng là đích trưởng của vợ cả, chỉ cần ông ta còn sống một ngày, tước vị sẽ không rơi vào đầu ta đâu. Cho dù ông ta không được thừa kế, nhưng không phải còn có An ca nhi sao?"

"Ông quan tâm việc này làm cái gì hả?" Sử Tam phu nhân thật sự là tức mà không biết nói sao, "Ông có thời gian để nghĩ đến những chuyện này, sao không suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào để Đại ca ông chịu phục hả? Nếu Thái tử Điện hạ đã có biện pháp, ông cứ ngồi chờ là được, hỏi nhiều làm gì hả, chẳng lẽ còn muốn Thái tử Điện hạ giải thích cho ông nghe sao? Thật sự là không có đầu óc!"

Sử Tam gia khúm núm gật đầu, "Vậy... Ta phải làm thế nào thì mới khiến Đại ca chịu phục tùng? Tính tình của ông ta như thế nào bà cũng biết rồi, chưa bao giờ nói lý cả, từ trước đến nay cũng không ta để vào mắt, cho dù ta có thừa kế tước vị, ông ta cũng sẽ không nghe lời ta."

Sử Tam phu nhân cười lạnh, "Nếu thật sự đến lúc ấy, ông bắt ông ta ra ở riêng? Không phải ông ta liên tục nháo loạn muốn phân gia sao, chẳng phải là đúng như ý của ông ta rồi. Ông cứ ngồi xem đến lúc đó ông ta có còn dám đòi phân gia nữa không? Sử gia chúng ta có thể đứng vững là dựa vào cái gì hả? Khi Tiên đế còn tại thế là nhìn vào tình cảm với Tam thái gia, hiện nay là vì Thái tử Điện hạ. Mà bây giờ ngay cả Thái tử Điện hạ cũng đã tức giận với Đại bá, bọn họ cũng không chịu thua kém tiểu bối, bên phía Đại phòng từ trên xuống dưới ngay cả một đồng sinh cũng không thi đậu, đến chi thứ hai thì ngay cả tước vị cũng không có, nếu ngay cả Hầu phủ cũng không được ở lại, trong kinh thành còn ai dám cho bọn họ mặt mũi, làm sao ông ta dám phân gia chứ?"

"Ta khinh!" Sử Tam phu nhân cả giận nói: "Nếu ông ta dám nói lời này, chúng ta sẽ mời lão phu nhân ra mặt. Mẹ cả vẫn còn sống, đâu có đến phiên ông

ta nói chuyện. Cho dù không phải là mẫu thân thân sinh, nhưng rốt cuộc cũng đã nuôi dạy ông ta nhiều năm, bản thân ông ta không nói tới hiếu đạo, lại dám lấy cái danh huynh trưởng để áp chế người ta sao."

Sử Tam phu nhân nói được là làm được, lập tức kéo Tam gia đi tìm lão phu nhân nghị sự, cầu xin bà đến lúc đó ra mặt giúp đỡ nói chuyện.

Thời gian qua Sử gia lão phu nhân ở trong phủ luôn giống như vô hình, Lão thái gia vừa qua đời, việc bếp núc trong phủ lập tức bị Đại phòng đoạt mất, mặc dù không đến mức hà khắc với lão phu nhân, nhưng cũng không kính cẩn nghe theo, nếu không, cũng không đến mức trưởng bối trong nhà vẫn còn sống, lại ngấm ngầm ép buộc mấy người đệ đệ phải ra ở riêng.

Nghe con dâu kể lại mọi chuyện, lão phu nhân vừa hưng phấn lại vừa lo lắng, "Chuyện... Chuyện này thật sự có thể thành sao?"

Tam phu nhân nói: "Đây chính là lời vàng ý ngọc của Thái tử Điện hạ, sao có thể có sai được. Dù sao trước khi tước vị được ban xuống, chúng ta cũng không cần phải cố ý làm chuyện gì, nhưng một khi chuyện thành, sau này phía bên Đại phòng vẫn cần phải có mẫu thân ngài ra mặt nhiều hơn, nếu không, ngài cũng biết tính tình của Tam gia, ông ấy là người rất dễ nói chuyện, tính tình quá mềm yếu, đến lúc đó Đại ca ra về huynh trưởng khiển trách, con chỉ sợ Tam gia áp chế không được."

"Được!" Lão phu nhân luôn miệng nói: "Ta sẽ ta sẽ! Nhiều năm qua ta đã chịu đủ những cơn giận không đầu của bọn chúng rồi, khi lão gia còn sống vẫn luôn che chở cho bọn chúng, suốt ngày nghi thần nghi quỷ, vẫn cho rằng ta sẽ hà khắc với Đại phòng. Sau khi ông ấy vừa qua đời, Đại phòng càng ngày càng coi trời bằng vung, nhìn đi hơn nửa năm nay bọn chúng đã làm ra những chuyện gì, trong ngoài phủ rối tinh rối mù, may mà ánh mắt Thái tử Điện hạ sáng như đèn cây nhìn thấu đức hạnh của bọn chúng, nếu không, không biết bọn chúng sẽ còn gây ra bao nhiêu tai họa cho Thái tử nữa. Sau này Đại phòng bị mất tước vị, ta xem bọn chúng có còn dám diễu võ dương oai ở trước mặt ta không."

Tam phu nhân mỉm cười, "Có một câu nói này của ngài, nhĩ tức đã yên tâm hơn nhiều rồi."

Lão phu nhân gạt đầu, quay đầu nhìn Sử Tam gia một cái, gương mặt lộ vẻ phê phán, lạnh lùng nói: "Đứng thẳng lên cho ta, đừng suốt ngày cứ co ro cúm rúm nữa, ngay cả cái lưng cũng không đứng thẳng được. Ngươi chính là người được thừa kế tước vị đó, nếu ngay cả bản thân cũng không đứng thẳng được, cho dù ta với vợ của ngươi có nỗ lực hơn nữa cũng vô dụng. Sau này phải nghe lời vợ của ngươi đó, phải lợi hại hơn nữa, nói chuyện thì cứng rắn lên, đừng có sợ bị mất mặt, cãi nhau thì cãi nhau, chúng ta đứng ở bên phía chính nghĩa, chẳng lẽ còn sợ bọn chúng hay sao." "Sử Tam gia bị mẹ và vợ ông ta dạy dỗ cho một trận, hơn nữa vẫn còn sợ hãi với Thái tử Điện hạ, vô thức uốn thẳng thắt lưng, "Mẫu thân dạy rất đúng ạ."

Lão phu nhân và Sử Tam phu nhân cẩn thận dọn một phen, đợi đến khi sắc trời dần dần tối hẳn, Tam gia và Tam phu nhân đang chuẩn bị trở về phòng, đột nhiên nhà trước đến báo, nói là Đại gia bị ngã gãy chân.

Mọi người trong phòng hai mặt nhìn nhau, Sử Tam phu nhân thấp giọng lầm bầm, "Thái tử Điện hạ làm việc nhanh thật."

Sử Tam gia sợ hết hồn, vô cùng sợ hãi nói: "Bà nói là... Thái tử Điện hạ sai người làm sao?"

Lão phu nhân và Sử Tam phu nhân lườm ông ta một cái sắc lẹm.

Lão phu nhân tức giận nói: "Nếu không ngươi cho rằng trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?" Thái tử vừa nói muốn đối người thừa kế tước vị, quay đầu Đại phòng lập tức xảy ra chuyện, không phải là quá rõ ràng rồi sao. Đương nhiên, điều này cũng là một cảnh báo với Lão phu nhân và Sử Tam phu nhân, mặc dù Thái tử Điện hạ trẻ tuổi, nhưng lại quyết đoán tàn nhẫn hiếm thấy, dù sao, nửa năm trước Đại phòng được hân sủng ái xin gì được nấy, bây giờ mới qua nửa năm, nói trở mặt là lập tức trở mặt, còn ra tay rất tàn nhẫn, bảo sao mấy người bọn họ không khiếp sợ.

Nhưng mà, Lão phu nhân vốn cũng không hy vọng Thái tử sẽ kính yêu bọn họ hơn, với tính tình của Sử Tam gia, bị người ta hù dọa ngược lại là một chuyện tốt, nếu Thái tử thật sự cung kính với ông ta, cả người Lão phu nhân sẽ cảm thấy không được thoải mái.

"Đề ta đi qua nhìn một cái." Sử Tam gia nói.

"Từ từ đã, trước tiên ta phải hỏi rõ ràng." Lão phu nhân lên tiếng ngăn lại nói, lại gọi đầy tớ vào, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao Đại gia lại bị ngã gãy chân hả? Không phải buổi sáng nói là lên miếu thắp hương sao, đốt nén nhang mà có thể bị ngã gãy chân, bọn họ vệ đã làm gì hả?"

Đầy tớ về mặt xấu hổ, "Dạ bẩm Lão phu nhân, việc này tiểu nhân không dám nói."

"Bảo người nói thì người nói đi, đừng có dồng dài."

Lúc này tên hạ nhân mới điều chỉnh lại gương mặt, nghiêm nghị trả lời: "Tiểu nhân cũng chỉ nghe được mấy người trong viện nói lại thôi, Đại gia bị người của nha môn Kinh Triệu Doãn trả lại. A... Hình như ngài ấy uống rượu ở Tiểu Hồng Lâu, không biết tại sao lại đánh nhau với người ta, bên phía đối phương có rất nhiều người, bọn họ vệ nhất thời không chú ý, Đại gia bị hất chân, ngã từ trên cầu thang xuống."

Tất cả mọi người ở trong phòng đều sợ đến ngây người.

Tiểu Hồng Lâu là nơi như thế nào? Đây chính là nơi câu lan nổi danh trong kinh thành, mỗi một đại thanh lâu trong kinh thành đều có những đặc sắc riêng, tỷ như Ngọc Chi Lâu có những cô nương trẻ tuổi xinh đẹp nhất, Lục Vân Hiên lại có những cô nương tài năng nhất, mà Tiểu Hồng Lâu, lại nổi tiếng với công phu trên giường. Mặc dù Đại Lương Triều không cấm quan viên phiêu kỹ, nhưng cũng không có ai muốn bản thân bị dính phải danh tiếng không tốt, cho dù có phải xã giao, hoặc là tự mình nuôi dưỡng sấu mã để tiếp khách, nếu quả thực không được thì sẽ đến Lục Vân Hiên, danh tiếng của Ngọc Chi Lâu cũng dễ nghe hơn, nhưng Tiểu Hồng Lâu lại giống nơi câu lan, cho dù mọi người có ngựa ngáy trong lòng thì cũng không chịu đi.

thực ra chính là các cô bé được mua từ nhỏ. Đến thời kì Minh - Thanh thì việc nuôi "sấu mã" đã trở thành mối đầu tư mang lại món lợi kék sù, có rất nhiều kẻ chuyên làm nghề này.

Trước bỏ vốn mua những cô bé xinh xắn từ gia đình nghèo khổ về dạy dỗ, dạy các nàng ca múa, cầm kì thư họa, trưởng thành sẽ bị bán cho những người giàu có làm thiếp hoặc bán vào lầu xanh, kiếm lời từ đó. Lúc mua, giá một cô bé chỉ khoảng hơn mười quan tiền, đến lúc bán lợi nhuận khoảng một ngàn năm trăm lượng, vô cùng hời. Bởi vì các cô bé xuất thân nghèo khổ rất gầy yếu vì đói ăn mà cái danh "sấu mã" tức là "ngựa còm" cũng từ đó mà ra. (Nguồn: Vivian_Nhinh, DD Bạch Ngọc Sách)

Nhưng Sứ gia đại gia lại cố tình đến đó, ông ta không chỉ đến đó, mà còn đánh nhau với người ta, không chỉ ẩu đả, còn huyên náo kinh động đến nha môn Kinh Triệu, giống như chỉ sợ chưa đủ ăm ỉ. Nếu là ngày thường, mặc dù mất hết thể diện, nhưng cuối cùng trách phạt cũng không nặng, cũng chỉ khiển trách một trận hoặc là cấm túc cho xong việc, nhưng vấn đề là ông ta đang trong thời gian chịu tang! Nếu xảy ra ở trong nhà người khác, đuổi ra ngoài là còn nhẹ đó.

Đại phòng xong đời rồi!

Mọi người trong phòng đều có cùng một suy nghĩ, trong thời gian chịu tang mà đi phiêu kỹ là tội gì? Cho dù Hồng Gia Đế có dễ dàng bỏ qua, nhưng các Ngự sử há có thể buông tha? Đời này Đại gia Sứ gia cũng đừng nghĩ đến tiền đồ nữa, càng đừng nói đến tước vị, cho dù tương lai Thái tử đăng cơ, Đại gia Sứ gia cũng đừng mong dựa vào thân phận mà chiếm được chỗ tốt.

Sứ Tam gia hoàn toàn sợ ngậy người, một mặt dĩ nhiên là vì Đại phòng lại có thể làm ra loại chuyện điên rồ này, mặt khác lại tuyệt đối không ngờ tới Thái tử vậy mà lại vạch trần chuyện này ra ngoài ánh sáng. Sứ gia bị mất mặt như vậy, sợ rằng Thái tử cũng phải xấu hổ.

Lão phu nhân lại nhìn thấu suốt, lúc đầu nói: "Hành động lần này của Thái tử Điện hạ xem như là trắng sỉ chặt tay, mặc dù trong thời gian này sẽ tổn hại mặt mũi, nhưng về lâu dài sẽ lợi nhiều hơn hại. Phía bên Lão đại đầu sao cũng chỉ bị ảnh hưởng xấu đến đạo đức cá nhân, không bị nguy hiểm tính mạng là được rồi, các triều thần đều hiểu hết, cũng sẽ không đổ lỗi việc này lên đầu Thái tử, Thái tử Điện hạ mới bao nhiêu tuổi, nương nương lại đi sớm, Thái tử có thể làm tốt công việc của mình cũng không dễ dàng, khó khăn lắm mới có thể chiếu cố đến Sứ gia. Cho nên, đám triều thần không chỉ không trách cứ Thái tử Điện hạ, trái lại sẽ đồng tình với hắn, cho dù có một số người âm thầm kích động chuyện này, trái lại đám triều thần sẽ nói chuyện thay hắn."

Hơn nữa, thời điểm Đại phòng gặp chuyện không may vào lúc này là cực kỳ thích hợp, thứ nhất là còn đang trong thời gian chịu tang, cho dù Đại gia Sứ gia có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ, thứ hai, chính là chuyện trong vòng nửa năm Thái tử bỗng nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ trở thành lăng tử quay đầu, còn lập được không ít thành tích, đám triều thần đang vì chuyện này mà cảm thấy vô cùng vui mừng, kết quả đột nhiên Sứ gia xảy ra chuyện như vậy, cho dù các đại thần có muốn nói Thái tử không đúng, cũng sẽ lo lắng việc răn dạy quá mức sẽ khiến thái tử tức giận quay lại như lúc ban đầu...

Trong lòng Sứ Tam phu nhân phần chần, "Nương, chúng ta nên làm sao bây giờ?" Thái tử đã đưa cho họ một cây đao, nếu lúc này còn không hành động, Điện hạ sẽ cảm thấy bọn họ quá vô dụng.

Sứ lão phu nhân nhún mày cười một tiếng, gương mặt thường ngày ôn hòa trong nháy mắt lại lộ ra khí thế bén nhọn, "Lấy triều phục cáo mệnh ra cho ta! Đã rất lâu rồi ta không mặc nó, bọn chúng thật đúng là đã quên mất lão thân là cáo mệnh nhất phẩm mã. Lấy cả quai trượng long đầu cho ta, hôm nay ta sẽ giáo huấn tên bất hiếu này một trận!"

Cáo mệnh (phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu)

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nhanh Chóng, Chính Xác, Tàn Nhẫn

Hơn nửa đời người Sứ lão phu nhân đã nhiệt tình giúp đỡ mọi người, trong ngoài phủ ai cũng biết bà là một người hoà nhã, thế nên khi tộc trưởng của Sứ gia nhận được thư mời do lão phu nhân phái người đưa đến, theo bản năng cho rằng Đại phòng Sứ gia lại bắt đầu sinh sự vô lý với lão phu nhân, nhất thời vừa tức vừa giận, vội vàng gọi vài vị tộc lão trong tộc đến vô cùng lo lắng vội tới Sứ phủ, ai ngờ vừa mới tiến vào cửa viện của Đại phòng đã nghe thấy một trận tiếng gào thét như tiếng giết heo, trưởng tộc của Sứ gia chỉ cho là Sứ Tam gia đang bị đánh, lập tức kinh hãi, nhanh chân chạy vào trong sân.

Khi mọi người vào trong nhà, lập tức sùng sốt, vừa rồi người tê tâm liệt phế là to cũng không phải là Sứ Tam gia mà tộc trưởng đã nghĩ tới, mà chính là lão Đại của Sứ gia, còn lão phu nhân của Sứ gia người mà bọn họ đặc biệt chạy tới muốn cứu đang cầm quai trượng đầu rồng đánh lên người Đại gia Sứ gia, khí thế lẫm lẫm kia ngay cả tộc trưởng cũng bị hù dọa, nhất thời đã quên mất việc tiến lên ngăn cản.

Đại gia Sứ gia nhìn thấy cứu binh vào phòng, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy ai đến giúp, bị quai trượng cứng rắn đánh vào người đau đến nổi liên tục gào khóc.

Đại phu nhân Sứ gia đặt mông ngồi dưới đất gào khóc, "Rốt cuộc không phải là thân sinh nên không đau lòng mà, Đại gia nhà ta bị thương thành như vậy rồi còn muốn đánh nữa sao, đúng là muốn lấy mạng lão gia nhà ta mà..."

Lần này Sứ lão phu nhân hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những lời này, chống quai trượng nghiêm nghị gầm lên, “Đúng vậy, ta đánh nó đó, ta muốn đánh chết cái tên súc sinh bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa này. Cái đồ hỗn trướng không biết xấu hổ, làm mất hết sạch thể diện của Sứ gia chúng ta, lão gia mất chưa được bao lâu, ngay cả thể diện người cũng không cần nữa hả. Sao nào, nghĩ rằng trong phủ này người là người lớn nhất, không ai có thể quản được người đúng không, cho dù người làm ra chuyện ghê tởm bất trung bất hiếu ta cũng không thể làm gì được người đúng không? Ta lại muốn nhìn xem, hôm nay kẻ nào dám ngăn cản ta!”

Tuy rằng những năm gần đây Sứ lão phu nhân chưa từng ra uy, nhưng rốt cuộc vẫn là nhất phẩm cáo mệnh, khi Hiếu Huệ hoàng hậu còn sống, bà cũng thường xuyên được vào cung, những năm gần đây địa vị hoàn cảnh thay đổi khí chất, khí phái đầy mình tuyệt đối không phải là người mà Sứ Đại phu nhân có thể so sánh, chưa nói tới việc Đại gia Sứ gia chưa được thừa kế tước vị, ngay cả trường tộc của Sứ gia cũng bị hù dọa không nhẹ.

Gốc là “cư di khí dưỡng di thể” nghĩa là Địa vị hoàn cảnh thay đổi khí chất, dinh dưỡng thay đổi thân thể. (Nguồn: Tứ thư bình giải)

Danh tiếng trong họ tộc của Sứ lão phu nhân rất tốt, tuy là vợ kẻ, nhưng chưa bao giờ ức hiếp con gái của vợ cả, lại quản lý mọi việc trong phủ gọn gàng ngăn nắp, quan trọng hơn chính là, năm đó Hiếu Huệ hoàng hậu còn được bà nuôi dạy. Sau khi Sứ lão thái gia qua đời, bà vẫn luôn an phận thủ thường ở trong phủ, cũng chưa từng đòi hỏi bất cứ thứ gì cho con trai ruột, họ hàng trong tộc đều hết sức kính trọng lão phu nhân. Bây giờ thấy bà đột nhiên phát hỏa, còn tức giận như thế, mọi người đều nghĩ rằng nhất định là do Đại gia Sứ gia không đúng.

Tộc trưởng thấy Đại gia Sứ gia co quắp nằm ở trên giường khóc thét, bộ dạng nửa sống nửa chết khiến người ta không nỡ nhìn. Nhưng rốt cuộc vẫn là trưởng tử của Sứ gia, nếu thật sự bị lão phu nhân đánh mà xảy ra chuyện xấu, hẳn bị liệt thì không sao, nhưng cũng đừng làm hỏng danh tiếng của lão phu nhân. Vì vậy, tộc trưởng vội vàng lên tiếng ngăn lại nói: “Đệ muội à, có chuyện gì thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện, ngại ngần vạ lãn đừng nổi giận nữa. Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, tiện thể nói cho chúng ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Sứ lão phu nhân che mặt khóc, “Ông hỏi nó đi, xem nó có còn mặt mũi nói cho ông biết không. Đại ca à, thể diện của Sứ gia chúng ta đều bị mất hết sạch rồi! Lão gia mới đi hơn nửa năm, thế nhưng nó... Thế nhưng... Ta thật sự là nói không nên lời. Đáng thương cho đám tiểu bối trong phủ của chúng ta, vô duyên vô cớ bị liên lụy mất hết thanh danh, sau này biết ăn nói làm sao với họ hàng đây. Còn cả Thái tử Điện hạ nữa... Có một người cứ cừ cừ như nó, mặt mũi của Thái tử Điện hạ đều bị nó dẫm dưới lòng bàn chân mất rồi.”

Nghiêm trọng như vậy sao! Tộc trưởng và mấy vị tộc lão liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ lo lắng trên mặt đối phương. Nếu đắc tội với Thái tử Điện hạ, vậy thì Sứ gia xong đời rồi. Rốt cuộc cái tên lão Đại đáng chết này đã làm chuyện gì?

Tất nhiên Đại gia Sứ gia không dám lên tiếng, Sứ Đại phu nhân cũng lúng túng quay mặt đi chỗ khác, Sứ Tam phu nhân lặng lẽ đá Sứ Tam gia một cái. Sứ Tam gia do dự một lát, cuối cùng cắn răng một cái đứng dậy, “Ta cũng chỉ nghe đây tớ nói lại thôi, buổi sáng Đại ca ra ngoài nói là lên chùa thấp hương, kết quả là đến Tiểu Hồng Lâu, cũng không biết là gây gỗ đánh nhau với ai, làm kinh động đến cả nha môn Kinh Triệu.”

Mấy vị tộc lão đã sợ đến ngất người, bỗng nhiên đều muốn chửi tục.

Con mẹ nó trong đầu lão Đại toàn là cứt sao, con mẹ nó rốt cuộc là mấy trăm năm rồi chưa được gặp nữ nhân mà trong thời gian chịu tang lại đến cái nơi như Tiểu Hồng Lâu chứ, con mẹ nó đến Tiểu Hồng Lâu thì cũng thôi đi, người an phận không được hả, thế nhưng lại dám đánh nhau, còn huyền nào khiến nha môn Kinh Triệu phải ra tay, việc này không phải khiến cả kinh thành đều biết hết sao? Tin tức truyền đi, không nói đến Thái tử, có thể Hoàng đế Bệ hạ sẽ muốn lấy mạng của hắn!

Sứ Tam gia vẻ mặt vô tội nói chuyện thay lão phu nhân, “Cũng là do Đại ca bị xui xẻo, đang yên đang lành lại bị huyệt chân ngã từ trên cầu thang xuống, không may chân lại bị gãy xương. Vốn muốn kêu thái y sang đây xem, kết quả lão phu nhân nghe được chuyện vừa rồi, nhất thời tức giận nên mới phát hỏa, ta cũng không ngăn cản được.”

Tộc trưởng Sứ gia tức giận đến mức mặt mày trắng bệch, “Cản cái gì mà cản, nên đánh chết cái tên không biết xấu hổ đó mới đúng.” Ông ta vừa nói chuyện vừa xông đến trước giường, xắn tay áo cũng muốn đánh, bị Sứ Tam gia cuống quýt ngăn lại, “Tộc bá, ngài bình tĩnh lại đi, Đại ca vốn đang bị thương, ngại mà đánh nữa, chỉ sợ sẽ làm vết thương sẽ càng thêm nặng.”

Lúc trước Sứ Đại phu nhân vẫn còn khóc lóc om sòm, bây giờ thấy vẻ mặt của mọi người trong tộc giống như chỉ hận không thể lóc từng miếng thịt của Sứ Đại gia, cuối cùng mới hiểu ra chuyện lần này còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của bà ta, chỉ sợ lần này ông ta sẽ bị đánh đến thừa sống thiếu chết.

“Tộc trưởng, ngài phải giúp Đại gia một tay, ông ấy là trụ cột trong phủ chúng ta, nếu ông ấy ngã xuống, Sứ gia chúng ta biết dựa vào ai bây giờ.”

Tộc trưởng hoàn toàn không thêm đề ý đến bà ta, ông ta chỉ mong sao tên gây chuyện này nên chết đi mới phải, Sứ gia có một người đứng đầu như vậy, người khác sẽ cho rằng trên dưới Sứ gia đều là một đồng cứt.

“Vậy phải xử lý làm sao bây giờ?” Tộc trưởng đỡ đầu hận không thể lập tức ngắt đi, “Có thể tìm người tìm chuyện này xuống được không?”

Sứ Tam gia lắc đầu ra vẻ bất đắc dĩ, “Nha môn Kinh Triệu cũng đã bị kinh động, chúng ta há có thể để xuống được. Lại càng không cần phải nói tới Tà gia đang liên tục nhìn chăm chăm vào phủ chúng ta, cho dù có nói như thế nào, chắc chắn cũng không thể giấu được bệ hạ và Thái tử Điện hạ, nói không chừng hiện giờ cũng đã nhận được tin tức.” Người đứng sau màn chính là thái tử, hẳn có ý quấy lớn chuyện này, ai có thể ngăn được chứ.

Tộc trưởng sắp khóc, “Đây là muốn mạng của ta sao.” Ông không nói hết lời, nhưng trong đầu lại rất rõ ràng, không nói tới chuyện trừng phạt, Đại gia Sứ gia chắc chắn sẽ không giữ được tước vị, về phần rốt cuộc là đoạt lại tước vị hay là đổi người, việc này phải nhìn xem trong lòng bệ hạ có còn muốn bảo vệ Sứ phủ hay không.

Nếu đổi người — trong lòng tộc trưởng khề nhúc nhích, lão Đại thì không được rồi, Nhị gia Sứ gia là thứ xuất lại càng không có khả năng, vậy thì chỉ còn vị trước mắt này. Tuy rằng lão Tam đang hoàng hơn, cũng không làm xằng làm bậy gây chuyện thị phi, sớm đổi thành hẳn thì tốt rồi!

Một đám người đều đang than thở, Đại gia Sứ gia cũng bị bầu không khí ngưng trọng này hù dọa không dám gào thét nữa, Đại phu nhân càng không dám lên tiếng, vốn đang nhanh nhồm nhanh miệng lúc này tất cả đều ngừng lại.

Qua một đêm tâm trạng của mỗi người lại khác nhau, sáng sớm tinh mơ ngày thứ hai, tấu sớ vạch tội của Ngự sử nhiều như tuyết rơi bay lên trên bàn Hồng Gia Đế. Mặc dù Hồng Gia Đế biết chuyện là do Từ Canh gây ra, nhưng vẫn bị Đại gia Sứ gia làm cho vô cùng tức giận, xuống bút tại chỗ, tức giận tới mức muốn đoạt lại tước vị của Sứ gia.

Cuối cùng vẫn là Từ Canh “Kiên trì” ra mặt cầu tình, còn nói là mặc dù Đại gia Sứ gia đáng chết, nhưng trước khi mất lão Hầu gia cũng không thỉnh phong ông ta là thế tử, bây giờ lại xảy ra chuyện, cũng không nên vì vậy mà liên lụy đến tước vị của Hầu phủ. Rốt cuộc Hồng Gia Đế muốn giữ thể diện cho thái tử, khuyên can mãi cuối cùng mới bỏ chủ ý này đi.

Vừa bãi triều, trong cung đã hạ ý chỉ, Sứ Tam gia đích thân ra ngoài đón, lại được cho biết là Thánh thượng truyền khẩu dụ, muốn Đại gia Sứ gia đi ra lĩnh chỉ. Vì vậy, cả nhà đành phải kiêng Đại gia Sứ gia từ trên giường xuống, lại tắm rửa thay quần áo, lẫn qua lẫn lại hơn nửa ngày, rốt cuộc mới lĩnh chỉ.

Bình thường Hồng Gia Đế là một người đặc biệt ôn hòa, nếu thật sự muốn mắng người, vậy thì người đó sẽ phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này, mọi người vậy xem cũng nghĩ rằng Đại gia Sứ nên tự sát để cảm tạ thiên ân mới là thỏa đáng. Sau khi chửi mắng một trận, Hồng Gia Đế ra lệnh cấm túc Đại gia Sứ gia, giao toàn bộ mọi việc trong phủ cho Sứ Tam gia quản lý, cuối cùng, Đại gia Sứ gia vẫn bị đánh ba mươi hèo.

Quả thực là đánh ba mươi hèo, hạ chỉ cho Nội thị dẫn theo thị vệ trong cung đến, cũng không quan tâm đến việc chân của Đại gia Sứ gia vẫn còn đang bị thương, không nói lời nào lột quần, trước mặt mọi người vung vàng đánh xuống ba mươi đại bản. Mới đầu Đại gia Sứ gia còn có thể gào thét vài tiếng, lúc sau dần dần không còn động tĩnh, đánh xong ba mươi hèo lập tức hôn mê bất tỉnh.

Chuyện này xem như tạm thời hạ màn, tuy rằng Đại gia Sứ gia bị đánh suýt chút nữa mất đi nửa cái mạng, nghe nói cái chân gãy kia chỉ sợ sẽ bị tàn phế, tám chín phần sẽ trở thành người què, có thể đối với mọi người trong Sứ gia đây đã là kết quả tốt đẹp, ít ra không bị đoạt mất tước vị, Đại gia Sứ gia cũng không bị đuổi ra khỏi gia tộc, các tộc lão nghĩ rằng hoàng đế Bệ hạ đã vô cùng nhân từ.

Về phần Sứ phủ, Sứ Tam gia hiếm khi nhanh nhẹn được một lần, nhanh chóng dọn dẹp Sứ phủ từ trong ra ngoài một phen, phần lớn hạ nhân trước kia dựa vào Đại phòng mà tác oai tác quái đều bị ông ta mướn có đuổi ra ngoài, tất cả mọi việc trong phủ cũng đều bị ông ta và Tam phu nhân thu vào trong tay, mấy hải tử của Đại phòng cũng bị quản thúc ở trong phủ không được ra ngoài, bầu không khí trong phủ lập tức trở nên sáng rõ.

Chuyện của Sứ gia được giải quyết nhanh gọn, không bao lâu sau đã bị đè xuống, nhưng Tân gia vẫn biết được chân tướng, Tân Nhất Lai mím môi, “Thái tử Điện hạ ra tay thật nhanh, nhanh gọn, chuẩn xác, tàn nhẫn, một kích trúng đích.”

Hoàng thị hơi nhíu mày, “Ông đang nói chuyện gì vậy?”

“Chuyện của Sứ gia nha.” Tân Nhất Lai cười, “Lần này rõ ràng là do Thái tử ra tay, đám triều thần không hiểu được, còn tưởng rằng là do Tà gia động tay động chân, đều đồng tình với hắn đó. Bên phía Tà gia, từ trong ra ngoài không có một ai thông minh, muốn đoạt vị thì phải ẩn mình, nhưng tâm cơ của bọn họ đều viết hết ở trên mặt, chẳng trách chỉ cần phía Thái tử vừa xảy ra chuyện bọn họ sẽ là người bị hoài nghi đầu tiên, đúng là vô cùng xui xẻo.”

“Đại gia Sứ gia sao.” Hoàng thị bĩu môi, “Bị trừng trị là đúng, ông ta không ít lần mướn danh Thái tử làm xằng làm bậy ở bên ngoài, tin tức cũng được truyền tới chỗ của ta rồi.”

“Lần này bị trừng trị rất thảm, bị đánh là chuyện nhỏ, hai cái chân đã bị gãy, cho dù sau này có lành lại lúc đi bộ vẫn sẽ bị cà nhắc, Đại phòng Sứ gia coi như là xong rồi, sau này cũng không thể gây chuyện được nữa.” Tân Nhất Lai nghĩ nếu thật sự là có kiếp trước, chắc chắn Đại gia Sứ gia đã làm chuyện gì đó khiến người ta không thể tha thứ, nếu không tại sao Thái tử lại ra tay tàn nhẫn như vậy — hắn cũng không ác với Tà gia như vậy đâu.

Khi đang nói chuyện thì Đại Trân bước vào phòng, lắc lắc áo Tân Nhất Lai nói: “A cha, đám người tạp nham bên ngoài phủ là chuyện gì vậy? Vòng vo ở trước cửa nhà chúng ta đã nhiều ngày rồi, là ai phái tới vậy?”

“Còn có thể là ai được chứ? Người của Tà gia đó.” Nhắc tới chuyện này Tân Nhất Lai lại nổi giận trong bụng, tức giận oán hận với Hoàng thị nói: “Cũng không biết rốt cuộc là do Tà gia phái tới, hay là do Nhị hoàng tử phái tới, đây không phải là đang khinh bỉ chỉ số thông minh của ta sao? Dù sao thì cũng nên phái người cách xa cái ngõ ra, suốt ngày đứng trước cửa nhà, cho rằng chúng ta đều là kẻ ngu sao.”

Hoàng thị cười nói: “Ông thì tính là cái gì, hầu như ngày nào người bán hàng rong kia cũng đi bộ gần cửa sau nhà chúng ta, giọng rao vô cùng vang dội, chỉ tiếc là tiểu nha hoàn trong phủ của chúng ta đều không bị mắc mưu. Bà từ quản lý cửa sau cũng từng tới báo cáo, nói là luôn có người tới hỏi thăm tin tức trong phủ, còn hỏi về hành tung của Bé, Tà gia có ý gì đây? Cũng thật là ác tâm.”

Bởi vì chuyện này mà gần đây Đại Trân rất ít khi ra ngoài, chỉ thỉnh thoảng mới đi xem xét cửa hàng và phân xưởng nhưng đều dẫn theo tầng tầng lớp lớp hộ vệ, ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy vô cùng phiền phức.

“Không thể bắt bọn họ rời đi sao?” Đại Trân oán hận nói: “Con sắp bị bọn họ làm phiền muốn chết rồi đây.”

Gương mặt Tân Nhất Lai trầm xuống, “Lát nữa ta sẽ đến nha môn Kinh Triệu nhờ một bộ khoái đi điều tra kẻ đó. Nhưng mà con cũng đừng lo lắng, khi ra ngoài nhớ dẫn theo người của Tân gia là được.” Lúc trước ông ta không biết Tà gia định nhắm vào Đại Trân, cho nên phản ứng cũng không quyết liệt,

bây giờ nếu đã hiểu rồi, trong lòng lập tức dâng lên một con giận, chỉ hận không thể giết chết tên tiểu tử Từ Long kia.

Cái tên hồn trưởng Từ Long đó mà cũng dám mộng tưởng hão huyền nghĩ đến cô nương nhà ông ta sao.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Lại Đến Thiên Tân

Tuy rằng Tân Nhất Lai rất muốn tìm một cái cớ để cho Từ Long biết tay, nhưng ông ta nhanh chóng phát hiện ra chuyện này hơi khó khăn, thậm chí không chỉ hơi mà là vô cùng khó khăn. Thứ nhất là Từ Long vẫn luôn ở trong cung, trên người cũng không có công việc gì, Tân Nhất Lai muốn tìm hấn gây phiền toái cũng không có chỗ để ra tay, thứ hai hấn là con trai ruột của Hồng gia, cho dù Hồng Gia Đế có thiên vị thái tử, nhưng cũng không đến nỗi không coi Nhị hoàng tử ra gì, nếu Tân Nhất Lai dám làm gì Từ Long, Hồng Gia Đế tuyệt đối sẽ không tha cho ông ta.

Việc này khiến cho Tân Nhất Lai rất là buồn rầu, trong con tức giận quyết định đi tìm mấy kẻ hay lãng vãng gần cửa phủ để cho chúng biết tay, nhưng không ngờ lại không gặp được đám tai mắt kia!

“Theo dõi Tân phủ lâu như vậy rồi, ngay cả một chút tin tức cũng không thăm dò được sao?” Ở trong cung Từ Long tức giận lật ngược cái bàn, “Các người đều là phế vật, phế vật!”

“Bọn nô tài cũng hết cách rồi, tiểu nương tử của Tân gia căn bản là không bước ra khỏi cửa nửa bước, chúng ta đã phái người canh giữ ngoài ở cửa Tân phủ từ năm ngoái lận, trong vòng hai tháng, chỉ nhìn thấy nàng đi ra ngoài tổng cộng có ba lần, nhưng cũng là theo chân trưởng bối trong phủ ra ngoài, trước sau đều có mười mấy hộ vệ, người của chúng ta căn bản không thể đến gần, chỉ có thể đứng ở phía xa nhìn về phía họ. Hạ nhân của Tân phủ cũng rất kín miệng, cho dù có dụ dỗ thế nào, cũng không có ai dám nói chuyện trong phủ ra ngoài. Mấy ngày nay hộ vệ của Tân phủ cứ nhìn chằm chằm vào người chúng ta phái tới, thuộc hạ lo lắng chỉ sợ đã bị lộ, cho nên mới dẫn người bỏ chạy.”

Từ Long trầm mặt, hai hàm răng cắn vào nhau kêu ken két.

Bọn hạ nhân không dám hé răng, một hồi lâu sau, cuối cùng Từ Long mới phát tay đuổi bọn họ đi, lại dặn dò: “Chuyện này đến đây chấm dứt, không được tiết lộ phong thanh.” Tuy rằng hấn chưa nhìn thấy thủ đoạn lời đình của Tân Nhất Lai, nhưng trong lòng vẫn luôn có dự cảm mơ hồ, vị kia thoát nhìn có vẻ ôn tồn tao nhã, là một người đọc sách phong độ, nhưng thật ra lại là nhân vật lợi hại không nên chọc vào.

Không thể không nói, ở phương diện này Từ Long có một trực giác gần như dã thú, cũng may hấn thu tay lại sớm, nếu không cho dù Tân Nhất Lai không đối phó được hấn, nhưng muốn đối phó với người của Tà gia thì dễ như trở bàn tay. Ai bảo Tà gia bị phân chia quá nhiều, chỉ cần có ý đồ là có thể gây ra phiền phức cho bọn họ.

Tuy rằng người của Tà gia đã rút lui, nhưng việc canh phòng của Tân phủ lại càng nghiêm ngặt hơn so với trước kia, thậm chí Hoàng thị đã bắt đầu cấm Đại Trần không được ra ngoài hàng ngày, “Chuyện trong cửa hàng không phải đã có chương quỹ trông coi rồi sao, mỗi tháng con chỉ cần nhìn sổ sách thôi là được, đâu cần phải chạy đến cửa hàng.”

“Vậy còn phân xưởng thì sao.” Đại Trần giải thích: “Hiện giờ đang hợp tác làm ăn với bộ hạ, con không đến nhìn thì không yên tâm. Ngộ nhờ người bên dưới xảy ra sai lầm thì sẽ gặp phải phiền phức lớn.”

“Có thể có phiền toái gì chứ? Cùng lắm thì cũng chỉ là sai kích thước, đổi lại cái khác là được.” Hoàng thị không cho là đúng nói: “Hơn nữa, chẳng lẽ đám người trong xưởng không biết đó là cửa sổ làm cho tầm cung của bộ hạ sao, ai dám làm không tận tâm chứ? Nếu thật sự muốn tính toán, trong phủ toàn là người lớn, chẳng lẽ không bằng một tiểu cô nương mười ba tuổi là con sao?”

Đại Trần lập tức á khẩu không trả lời được, nói quanh co nửa ngày, mới nhỏ giọng nói lầm bầm: “Ở nhà buồn chán ngột ngạt muốn chết, nên mới muốn ra ngoài đi dạo. Nương, ngài không cảm thấy buồn chán sao?”

“Nếu thật sự buồn chán thì mấy ngày nữa con đến Thiên Tân với cha con đi, con đi theo thuận tiện giải sầu luôn.” Hoàng thị đột nhiên ném ra trái bom, Đại Trần đầu tiên là sững sờ, sau đó vui mừng nhảy bật lên, “Thật chứ! Ngài bằng lòng cho con đến Thiên Tân sao? Thật sự là quá tốt, con năm mơ cũng muốn rời khỏi kinh thành một thời gian, đến lúc đó ngài cũng đi cùng con sao?”

Hoàng thị lắc đầu cười, “Ta không thể đi, nếu mọi người đều đi hết, chẳng lẽ trong phủ không có ai quản lý. Hơn nữa Đại ca con còn phải khảo thí, cũng không thể bỏ mặc mình nó ở đây được.”

“Đừng đừng đừng, Đại huynh còn phải khảo thí nữa.” Đại Trần vỗ trán một cái thật mạnh, “Thật đáng tiếc, vốn là còn muốn cùng xuất môn với Đại huynh. Có huynh ấy ở đây, con cũng không cần quan tâm đến việc gì nữa.” Cẩn thận nghĩ lại, một đám người cùng ra ngoài quả thực là vô cùng phiền phức, nhất là cặp đệ đệ sinh đôi vẫn còn rất nhỏ, nếu phải bốn ba một nhọc mà sinh bệnh thì sẽ rất phiền toái.

“A cha quyết định đến Thiên Tân khi nào vậy, tại sao lúc trước một tiếng gió cũng không có?”

“Là vì chuyện xây dựng xưởng đóng tàu.” Hoàng thị giải thích: “Buổi sáng hôm nay mới quyết định. Xưởng được xây ở Thiên Tân, triều đình bỏ một nửa tiền, thái tử, nhà chúng ta, còn có mấy nhà quen biết cũng góp bạc vào đó, một đám người vô cùng nôn nóng, bệ hạ cũng đang thúc giục, cho nên cha con mới quyết định tự mình đến Thiên Tân một chuyến, Đại lang Hồ gia cũng đi cùng. Cha con vốn còn muốn dẫn Nhị lang đi cùng để biết thêm kiến thức, nhưng mà tiểu tử kia không chịu, nói là muốn đọc sách, chuẩn bị thi cử. Con nói xem nó mới bao nhiêu tuổi chứ, nôn nóng thi cử làm cái gì? Cha con cũng mặc kệ không quan tâm.”

Đại Trân cười ha ha, “Ngài còn không hiểu tính tình của Nhị lang sao, đệ ấy muốn tập trung tinh thần để thi đậu Tam nguyên cho nhà chúng ta về vang đó.” Thoạt nhìn có đôi khi Thụy Xương hơi ngây ngô, thậm chí hơi cổ hủ, nhưng thật ra là một người có chủ kiến, Thụy Xương muốn đi khảo thí thật ra cũng không nhất định là muốn làm quan, so với quan lộ, thật ra Thụy Xương lại cảm thấy hứng thú với nghiên cứu nguyên lý của sự vật hơn, nhưng cậu lại suy tính rất lâu dài, nếu trên người không có công danh, tương lai phát triển ắt sẽ bị hạn chế. Nếu Thụy Xương thi Tam giáp trước, thậm chí thi đậu Tam nguyên, cho dù tương lai có làm chuyện gì, khi người khác nhắc tới cậu cũng không dám chỉ chỉ trỏ trỏ. Cho dù cậu có nghiên cứu sự vật, người ta cũng chỉ có thể nói là cậu xem công danh lợi lộc như cặn bã, có phẩm cách của cao nhân ẩn sĩ.

Hoàng thị cũng biết Thụy Xương là một người có đầu óc, nhưng rốt cuộc vẫn không yên lòng, thờ dài nói: “Nó mới có bằng đầy tuổi, suốt ngày vùi đầu đọc sách ở Quốc tử giám, ngay cả bữa cũng không ra, ta rất lo lắng nó sẽ ép buộc bản thân quá mức. Tiểu hài tử thì nên hoạt động, vui chơi thật nhiều.”

Bà nói xong lại nhìn Đại Trân thờ dài một hồi, “Con cũng thật là, từ nhỏ đến lớn cũng không thiếu tiền xài, sao trong mắt trong đầu chỉ một mực nghĩ đến tiền vậy. Cha con và ta cũng sẽ kiếm tiền, sẽ không để sinh lễ đồ cưới của huynh muội các con bị thua thiệt.”

Đại Trân kéo cánh tay của Hoàng thị làm nũng, cười hi hi trả lời: “Có lẽ là đời trước con bị thiếu tiền đó mà, dù sao vẫn cảm thấy thú vị.” Nàng vô cùng may mắn khi được sinh ra ở Tân gia, tuy rằng dân phong của Đại Lương Triều coi như cõi mờ, các cô nương có thể ra ngoài đi lại, nhưng xuất đầu lộ diện ra ngoài buôn bán như nàng đúng là hiếm thấy, dù sao trong kinh thành Đại Trân cũng chưa nhìn thấy cô nương nhà ai được tự do như nàng, bây giờ Hoàng thị lại là chủ động nhắc tới chuyện cho nàng đến Thiên Tân, suy nghĩ một lát Đại Trân cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Con cũng đừng vội vui mừng.” Hoàng thị nhắc nhở: “Lần này đi ra ngoài không chỉ để giải sầu đâu, cha con nói, hải quan được bố trí ở Thiên Tân, không lâu nữa sẽ rất náo nhiệt, để con qua đó là muốn thăm dò đường trước, sau đó sẽ đưa việc làm ăn trong nhà đến Thiên Tân.”

“Biết rồi ạ, a cha không nói con cũng sẽ để ý đến mà.” Đại Trân nói xong lại tiếc hận nói: “Đáng tiếc không thể ở lại cùng Đại huynh khảo thí, lát nữa con sẽ đến chùa xin một bùa hộ mệnh mang về cho huynh ấy.” Hai mẹ con cười cười nói nói, một lát sau cặp sinh đôi ngủ trưa đã tỉnh dậy, bọn hạ nhân dắt hai đứa bé đến, nhìn thấy Đại Trân, cặp sinh đôi xông lên phía trước ôm lấy chân Đại Trân muốn được bế.

Đại Trân vốn định mỗi tay ôm một đứa, kết quả vừa mới bế được Tam lang lên, cánh tay lập tức trĩu xuống, “Ồi chao, Tiểu Tam lang đệ ăn cái gì thế, sao lại mập như vậy, tỷ tỷ không bế được.”

Tam lang ôm cổ Đại Trân không buông tay, bi bô trả lời: “Đệ... Đệ ăn cơm nha, đâu có béo lên đâu.”

Tứ lang ở bên dưới gấp đến độ nhảy cẫng lên, vừa hô “Tỷ tỷ”, vừa duỗi dài cánh tay ra tóm lấy chân Tam lang, Hoàng thị cũng không ngăn cản, đứng ở bên cạnh nhìn cười ha ha không ngừng.

Rốt cuộc Đại Trân không thể bế cặp sinh đôi mập mạp lên được, đành phải bế hai đứa nhóc đặt lên trên sạp, tự mình cũng ngồi lên, cuối cùng Tam lang và Tứ lang mới hài lòng, một đứa ôm chân Đại Trân, một đứa nằm sau lưng ôm cổ nàng, tỷ đệ ba người chơi vô cùng vui vẻ.

Bởi vì muốn rời kinh, nên trước khi đi Đại Trân phải sắp xếp lại công việc làm ăn buôn bán. Cửa kính đã được lắp trong Cung Thái Cực, hiệu quả quảng cáo tốt đến đáng sợ, phân xưởng liên tục nhận được đơn đặt hàng, việc buôn bán đã được sắp xếp đến tận hai tháng sau, vẫn không ngừng có người đến cửa tìm Tân Nhất Lai lập quan hệ để đi cửa sau.

Rốt cuộc Hoàng đế bệ hạ không muốn chỉ có Từ Canh và hai người bọn họ được hưởng thụ, nên hạ lệnh cho Nội khố bỏ tiền thay hết toàn bộ cửa sổ trong tâm cung của Thái hậu, về phần các cung điện khác, Hoàng đế Bệ hạ tỏ vẻ mình không có tiền. Những phi tần khác trong hậu cung thì không sao, chỉ có mình Tạ quý phi là vô cùng tức giận, nhưng vì vẫn còn đang bị cảm tức nên không dám hé răng.

Ngày hôm đó Tuệ Vương phi tiến cung, nhìn thấy Thái hậu hăm mộ nói: “Mẫu hậu ở đây thật thoải mái, nhìn xem trong phòng thật rộng rãi thoáng mát.”

Thái hậu liếc bà ta một cái, “Người cũng không phải là không có bạc, nói những lời này làm chi? Không được để cho người ta xem thường.”

Tuệ vương phi kéo cánh tay của bà ta làm nũng nói: “Không phải là không có tiền, là do còn chưa tới lượt. Cũng là do chúng con chậm hơn một bước, kết quả là bị xếp xuống tháng sau, churong quỹ của Tân gia đúng là một tên đầu gỗ, phá lệ cho một lần cũng không chịu, Vương gia cũng rất tức giận.”

Về mặt Thái hậu không đổi, cúi đầu hừ nhẹ, “Bảo nó dạo này đang hoàng lại, đừng có để ta dính vào bất cứ chuyện gì. Chuyện Thiên Tân lần trước ta còn chưa có mắng nó đâu. Không phải chỉ chờ thêm một thời gian nữa thôi sao, có vậy mà cũng không thể chờ được hả? Nếu đã biết đó là cửa hàng của Tân gia thì nên dâng hoàng lại, muốn chọc giận lão hồ ly Tân gia kia sao, tên đó chuyện gì hần cũng có thể làm được...”

Tuệ vương phi vốn là muốn cáo trạng, không ngờ lại bị Thái hậu mượn cớ khiển trách một trận, cảm thấy hơi ủy khuất, nhưng lại không dám cãi lại, đành phải uất ức trở về Vương phủ, cãi nhau một trận với Tuệ vương.

Tuệ vương phủ hoàn toàn không ảnh hưởng tới mục tiêu rời kinh. So với lần trước, lần này nhân số của đội ngũ đến Thiên Tân chỉ nhiều hơn chứ không có giảm, bởi vì Thái tử Điện hạ cũng đi cùng. Ngoại trừ Từ Canh, trong kinh thành cũng có không ít thế gia phái người đi theo, nói cho oai là biết thêm kiến thức, thực tế là phần lớn muốn thăm dò tâm tư của Đại Trân. Mặc dù Nghiễm Châu và Tuyền Châu cũng có hải quan, nhưng dù sao cũng cách khá xa, hơn nữa xây dựng cũng chậm, hiện nay còn chưa xây thành, tất nhiên ánh mắt của mọi người đều tập trung về Thiên Tân.

Bởi vì Đại Trân là một cô nương, cho nên Tân Nhất Lai đã đặc biệt chuẩn bị cho mình nàng một chiếc xe ngựa để nàng được thoải mái, chỉ tiếc mặc dù ông ta suy nghĩ chu đáo, nhưng khi thực sự lên đường, căn bản không thể ngăn cản được đám thiếu niên đầy nhiệt tình kia. Người khác cũng thì thôi, hai biểu huynh Hoàng gia cũng biết được Đại Trân là một “Bàn tay vàng”, vừa ra khỏi cửa thành là mượn cớ đến tìm Đại Trân nói chuyện phiếm, trong lời nói có ý xin được chỉ bảo.

“Tại sao hai người các huynh đều được ra ngoài vậy, không cần khảo thí sao?” Đại Trân hoài nghi hỏi.

Đại lang Hoàng gia cười nói: “Muội cho rằng ai cũng thông minh giống như người trong nhà muội sao, ta mới vừa thi đậu tú tài, trường bồi trong nhà nói học vấn của vẫn chưa đủ giỏi, không cho phép làm mất mặt xấu hổ. Còn nói văn chương ta làm tuy rằng rực rỡ gấm hoa, bề ngoài đẹp mắt, nhưng tất cả đều là nói khoác, trong mỗi một câu đều phải có điểm nhấn, cho nên mới đuổi ta ra ngoài một thời gian. Tục ngữ nói đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, đúng là nên đi khắp nơi thăm thú mới tốt.”

Nhị lang cũng cướp lời nói: “Ta đọc sách không tốt, bị đánh không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng vẫn học không vào, dứt khoát đi học xử lý các công việc lật vật trong phủ, sau này Đại ca nhập sĩ cũng được thoải mái hơn chút. Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên ta đi theo để học hỏi, vẫn còn thiếu sót rất nhiều, mong được biểu muội chỉ điểm nhiều hơn.”

Đại Trân vội vàng khách khí, “Nhị ca ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ta cũng chỉ là đi theo a cha dạo chơi mà thôi, nếu huynh có hứng thú, thì nên đi cùng với cha ta thăm thú mọi nơi. Ông ấy mới thật sự là lành nghề đó.”

“Ta chỉ chờ câu này của muội thôi đó!” Hoàng nhị lang vỗ tay cười nói: “Nói thật cho muội biết, ta vẫn luôn có ý định muốn được đi theo dưỡng, chỉ là rất ngại mở miệng, cho nên mới kéo Đại ca đến tìm muội giúp đỡ.”

“Thật ra huynh chỉ cần trực tiếp nói với cha ta một tiếng là được, cha ta sẽ bằng lòng ngay.”

“Ồ – -” Hoàng Nhị lang và Hoàng Đại lang liếc mắt nhìn nhau, đồng thời phát ra tiếng cảm thán không ủng hộ, “Ha ha”.

Trước khi Tân Nhất Lai trở về kinh, hai huynh đệ Hoàng gia vẫn luôn ấn tượng về người dưỡng này là một người đàn ông nhã nhặn ôn hòa, thậm chí còn có dáng vẻ thư sinh hơi cổ hủ, đến khi thật sự gặp mặt, mới cảm thấy trước kia mình thật sự là trẻ người non dạ, đây rõ ràng chính là một lão hồ ly đội lốt cừu, không hề ôn hòa nhã nhặn một chút nào. Mặc dù Tân Nhất Lai vô cùng hiền lành hòa ái với huynh đệ bọn họ, nhưng hai tiểu lang quân của Hoàng gia vẫn sợ ông ta, ngay cả bản thân ông ta cũng không thể hiểu được là vì sao

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cái Gì???

Đến buổi trưa, đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi ăn cơm. Huynh đệ Hoàng gia đã sớm chuẩn bị đồ đến nhỉnh nọt Đại Trân, không chỉ mang theo bếp để hâm nóng thức ăn, mà còn có điểm tâm và nước trà nóng hổi, phục vụ cực kỳ chu đáo.

Đại Trân hiểu được hai người bọn họ đang muốn lấy lòng cha Tân, nên cũng không từ chối, không khách khí nhận lấy, còn vừa ăn vừa nói cười tán gẫu với hai vị biểu huynh, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Từ Canh đứng ở phía xa nhìn thấy, trong lòng vô cùng bức bối khó chịu, cảm thấy thức ăn trước mặt không còn mùi vị gì nữa. Kim Từ thấy đáng về không nuốt trôi cơm của hắn, lo lắng hỏi: “Điện hạ cảm thấy đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Có muốn nô tài đi bảo đầu bếp làm lại một phần khác không ạ?”

“Không cần đâu.” Từ Canh bưng chén canh trước mặt lên hưng hăng uống một hớp lớn, ánh mắt lại không kim được nhìn đến chỗ Đại Trân và huynh đệ Hoàng gia, “Bọn họ đang nói chuyện gì thế, nói chuyện vui vẻ như vậy sao? Hai người kia là ai vậy?”

Kim Từ chăm chú nhìn, “Hình như là Đại lang và Nhị lang của Hoàng gia.” Hắn dừng một lát, lại giải thích: “Là cháu ruột của phu nhân Tân gia, năm ngoài Hoàng đại lang vừa mới đỗ tú tài, thứ hạng không tệ lắm.”

Từ Canh lại càng không thích hơn, bĩu môi mặt lộ vẻ kinh thường, “Nhìn còn lớn tuổi hơn cả Đại lang Tân gia, vậy mà mới đỗ tú tài, e rằng đầu óc cũng không được thông minh cho lắm.”

Kim Từ ngốc nghếch nói tiếp: “Cũng không lớn lắm đâu ạ, mới mười chín tuổi thôi, năm ngoài trong đám tú tài hắn cũng được coi là trẻ tuổi.”

Từ Canh tức giận trừng mắt nhìn Kim Từ, “Rốt cuộc ngươi nói chuyện giúp ai vậy hả.”

Kim Từ bối rối nhìn Từ Canh, “Nô... Nô tài...” Rốt cuộc hắn đã nói sai chuyện gì? Đang tốt đẹp tự dung lại chọc giận Thái tử Điện hạ chứ.

Từ Canh tiếp tục liếc mắt nhìn chằm chằm Đại lang Hoàng gia xoi mói, “Nếu đã muốn khảo thí, tại sao không ngay ngốc ở trong kinh thành đọc sách, mà chạy đến đây làm chi? Vốn đã không được thông minh như mấy lang quân của Tân gia, lại còn chạy ra ngoài, làm sao có thời giờ mà đọc sách, hay định khảo thí đến tận bảy mươi tuổi. Cái tên nhỏ hơn đang làm gì vậy, nói chuyện mà cũng vui vẻ được như vậy, còn hoa tay múa chân nữa chứ, không hề có phong thái của con em thế gia một chút nào cả, không sợ bị người ta cười cho à...”

Kim Từ cúi đầu không lên tiếng, giả vờ như mình không nghe thấy gì hết.

Từ Canh chằm chọc nửa ngày, nhưng Đại Trân và huynh đệ Hoàng gia vẫn hồn nhiên không nhận ra, vẫn nói cười vui vẻ như trước, hẳn thực sự không thể nhìn được nữa, để chén trà trong tay xuống, đứng dậy chỉnh lại quần áo, đi về phía Đại Trân. Kết quả, còn chưa tới nơi, đã bị vài người không có mắt ngăn cản, vì muốn lấy lòng nên dùng đủ mọi lý do, đủ mọi đề tài để bắt chuyện với hắn.

“Điện hạ đang đi tiêu thực sao?”

“Điện hạ đã từng đi Thiên Tân một lần, không biết bây giờ bên kia như thế nào rồi?”

“...”

Từ Canh đang vội muốn chết!

Nếu là trước kia, hẳn không cần suy nghĩ đã lập tức cho người kéo những tên khốn kiếp không có mắt này đi chỗ khác, nhưng bây giờ thì không thể làm như vậy được, hơn nữa năm nay hắn đang từ từ tạo dựng hình tượng Thái tử Điện hạ bình dị gần gũi, cố gắng nặn ra nụ cười với người đang tới chào hỏi, thật vất vả mới đuổi bọn họ đi được, lúc quay nhìn lại, ô, Tiểu Tam lang đâu?

“Thái tử Điện hạ đang tìm ai vậy?” Không biết Tân Nhất Lai đã xuất hiện từ lúc nào, đứng phía sau cách đó không xa cười híp mắt nhìn Từ Canh, nụ cười rất là bí hiểm.

Bỗng dưng Từ Canh cảm thấy hơi lo sợ, nghiêm mặt cười cười, “Lúc này ăn hơi nhiều, định đi ra ngoài dạo một vòng. Chi bằng Tân tiên sinh đi cùng với ta đi.”

Tân Nhất Lai bằng lòng gật đầu, “Cũng được, ta ăn cũng hơi nhiều.”

Sau đó, Từ Canh đành phải kiên trì cùng đại thúc Tân Nhất Lai đi dạo một vòng quanh khu đó, thỉnh thoảng còn phải trả lời những câu hỏi đột phát Tân Nhất Lai, khiến trái tim của hắn như muốn tắc nghẽn.

Cũng may Thiên Tân không xa lắm, đội ngũ đi cũng rất nhanh, chỉ mất thời gian hai ngày đã đến được thành Thiên Tân.

Nghiêm Cừ đã sớm bị cách chức, tri châu mới của Thiên Tân là tâm phúc của Hồng Gia Đế, biết được Thái tử giá lâm, đã sớm chuẩn bị chu đáo, còn dọn dẹp nhà mình mời Từ Canh vào ở, lại bị Từ Canh khéo léo từ chối, “Ta ở Hội quán là được rồi, không cần phải huy động nhiều người làm gì, khiến cho mọi người phải vất vả.”

Hắn lại nhiệt tình mời mọc Tân Nhất Lai ở cùng với hắn, “Dù sao nơi này cũng lớn, chúng ta cũng không có nhiều người, chi bằng tiên sinh hãy nghỉ lại ở viện bên cạnh, sẽ thoải mái tự tại hơn so với bên ngoài.”

Tân Nhất Lai lại lắc đầu cự tuyệt, “Đa tạ ý tốt của Điện hạ, nhưng mà hạ quan đã sớm hỏi qua Cố tướng quân rồi, bên phía bến tàu cũng đã xây phòng cho Tân gia chúng ta, sau khi xây xong vẫn chưa qua đó lần nào. Nếu chỉ có một mình hạ quan thì sao cũng được, nhưng lần này lại dẫn theo Tam lang và Trường Cẩm, còn có hai người bà con, tóm lại là vô cùng bất tiện.”

Bất tiện ở chỗ nào, rõ ràng là rất tiện nghi mà! Từ Canh hô to trong lòng, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ “Không sao, ta không thêm đề ý”, thật sự là bi thương muốn chết.

Chờ đến khi Tân Nhất Lai dẫn Đại Trân và Hồ Trường Cẩm vừa rời đi, bỗng nhiên Từ Canh giống như bị mất hết sức lực ỉu xìu ngã xuống thấp, lồng ngực cực kỳ khó chịu, có cảm giác không thể thở được. Hắn cảm thấy hình như vấn đề này hơi nghiêm trọng, không bình thường, cực kỳ không bình thường!

“Điện hạ, ngài làm sao vậy?” Kim Từ thấy vẻ mặt hắn lúc sáng lúc tối, lúc thì âm u dọa người, lúc thì lại ngơ ngác như kẻ ngốc, không khỏi vô cùng lo lắng, “Có phải ngài có chỗ nào không thoải trong người, nếu không thì nô tài sẽ đi gọi thái y đến xem cho ngài?”

Từ Canh ngời bật dậy, xoa trán nói: “Không chữa, chữa cũng không hết.”

“Hả?” Kim Từ bị hù dọa không nhẹ, sắc mặt trở nên trắng bệch, “Vậy... Vậy phải làm thế nào mới đúng?”

Từ Canh giống như không nghe thấy, vẫn nói thầm một mình, “Có phải ta rất không bình thường. Chẳng lẽ Tân tiên sinh cũng đã nhìn ra, nếu không, trước kia dễ nói chuyện như vậy, tại sao hôm nay lại không chịu ở lại Hội quán chứ.”

“Có lẽ là do không thuận tiện.” Kim Từ nhỏ giọng giải thích: “Người ta dẫn theo cô nương trong nhà đi ra ngoài, nếu ở cùng với Điện hạ, chỉ sợ sẽ bị người khác nói ra nói vào.”

Từ Canh ngáy ngốc, đôi mắt to tròn tròn trừng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Kim Từ, há hốc miệng.

Kim Từ bị bộ dạng này của hắn làm cho vô cùng hoảng sợ, cuống quýt tiến lên đỡ lấy hắn, giọng nói đã gấp đến độ phát run, “Điện hạ ngài không sao chứ, ngài bị làm sao vậy?”

“Người vừa mới nói cô nương sao? Cô nương nhà ai?” Từ Canh giống như đang nằm mơ nói mê sảng, “Cô nương ở chỗ nào?”

“Thì... Chính là tiểu cô nương của Tần gia.” Kim Từ bị Từ Canh nhìn khiến cho cả người không được tự nhiên, há miệng run rẩy nhỏ giọng giải thích: “Con gái của Tần thị lang, là long phượng thai với Nhị lang Tần gia, không phải Điện hạ ngài đã từng gặp nàng rồi sao?”

“Nàng... Nàng nàng không là Tiểu Tam lang sao? Tự xưng biến thành cô nương từ bao giờ vậy?” Từ Canh sắp phát điên rồi, từ trên tháp nhảy dựng lên kêu to, “Ngay cả người cũng biết nhưng tại sao ta lại không biết? Tại sao người không nói với ta sớm hơn chứ! A a a...” Lâm hại hắn suýt nữa cho rằng mình là... Thôi quên đi, không nói thì tốt hơn.

Kim Từ bị phản ứng điên cuồng của Từ Canh hù dọa, liên tục lui về phía sau vài bước, mới dè dặt nói: “Nô tài cho rằng ngài đã biết từ lâu rồi. Thời gian qua ngài và Tần thị lang qua lại thân thiết, còn hay chạy đến phủ của ông ta, tại sao lại không biết dưới gối của Tần thị lang có một đôi long phượng thai? Chuyện này phần lớn triều thần ai cũng biết.”

“Không đúng...” Từ Canh gãi gãi đầu khiến tóc tai rối bời, một lát sau nó bị cào giống như một cái chuông gà, “Không phải trong nhà Tần tiên sinh có hai cặp sinh đôi sao?”

“Đúng rồi, còn có một cặp song sinh nam, mới có hai tuổi thôi.”

Từ Canh cảm thấy mình thật sự là một kẻ ngốc!

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại, dường như đây là một tin tức rất tốt, hắn phải vui mừng mới đúng. Chỉ có điều, chuyện lớn như vậy tại sao Kim Từ lại không nhắc nhở hắn chứ? Từ Canh tức giận đánh cho Kim Từ một trận, mặc dù Kim Từ không hiểu tại sao, nhưng vẫn vô cùng thân thiện thừa nhận sai lầm, “Vâng, đều là lỗi của nô tài.”

Nguyên văn là “丈和尚摸不着头脑” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lối đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Không đúng! Nếu Tiểu tam lang là một cô nương, vậy chẳng phải hai huynh đệ Hoàng gia là... Từ Canh không dám nghĩ tiếp, bỗng nhiên nhảy bật lên lớn tiếng ra lệnh nói: “Mau đi chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa thay quần áo.” Hắn muốn nhanh chóng đến chỗ Tần tiên sinh, không muốn để cho hai huynh đệ Hoàng gia nhân cơ hội chiếm được tiện nghi.

Màu đen quá nặng nề không hoạt bát, màu tím quá phong tao nông cạn, màu lam quá điểm lệ không đủ chừng mực... Từ Canh chọn tới chọn lui cả nửa ngày, rất là tức giận, “Tại sao lại mang theo mấy bộ quần áo như thế này hả?”

Kim Từ nhìn ba cái tú lớn trong phòng không lên tiếng. Cuối cùng, Từ Canh chọn trường bào màu xanh thẫm nửa mới nửa cũ thường ngày hay mặc, soi gương nhìn trái nhìn phải, cảm thấy coi như thuận mắt, lúc này mới đi ra cửa.

Hắn ngồi xe đi về phía bến tàu, ban đầu ra khỏi thành trên đường vẫn còn tương đối vắng vẻ, nhưng càng đi về phía bến tàu lại càng náo nhiệt, Từ Canh vén rèm xe lên nhìn ra phía ngoài, không khỏi kinh hãi, “Mới có một thời gian ngắn chưa tới đây, mà đã náo nhiệt như vậy rồi sao?”

Kim Từ cũng cảm thấy hơi bất ngờ, phụ họa nói: “Đúng vậy, lần trước khi tới đây mới chỉ có tốp năm tốp ba công nhân, nhìn kìa bây giờ trên đoạn đường này, hạng người nào cũng có. Điện hạ ngài nhìn bên kia xem, ven đường đã xây nhà hết rồi, nguyên một hàng dài luôn.”

Từ Canh dứt khoát bảo phu xe dừng lại để nhìn, lại tự mình cười ngửa, vừa đi vừa quan sát xung quanh, “Thật đúng là thay đổi từng ngày.”

Ánh mắt của hắn nhìn về bên dưới chân núi ở phía xa, bên dưới dãy núi màu xanh sẫm là một mảng màu trắng của phòng ở, xây cực kỳ hợp quy tắc, hình dạng cũng không có gì đặc biệt, nhưng rõ ràng khi nhìn từ khoảng cách rất xa lại cao hơn phòng ở bình thường không ít. Có một khu đất cách bến tàu một khoảng, cũng không phải là hướng của nhà máy xi măng, có thể là nơi nào chứ?

Hắn mở miệng hỏi, rất nhanh đã có người đi tới trả lời nói đó là quân doanh, “Cố tướng quân dẫn người tới xây tiểu lâu, cũng vừa mới xây xong, còn chưa dọn vào ở. Mọi người đều đang đổ mắt nhìn.”

Từ Canh vừa mừng vừa sợ, “Mới có một thời gian ngắn mà đã xây xong Tiểu Lâu rồi, Cố Hưng thật là có bản lĩnh nha.”

“Nghe nói là học được phương pháp từ một vị đại nhân Công bộ, có rất nhiều người muốn đến xem, nhưng đều bị Cố tướng quân đuổi ra ngoài, nên không nhìn thấy được. Sau này đến nhìn, phòng ở đều đã xây xong, hai tầng, rất là bền chắc.” Về mặt của người nói chuyện cực kỳ hâm mộ.

Từ Canh có cảm giác vị đại nhân Công bộ kia chính là Tân tiên sinh, lại càng vui vẻ hơn, hai chân thúc vào bụng ngựa, quắt mông ngựa nhanh chóng chạy về phía bến tàu.

Con đường bên ngoài bến tàu được tu sửa vô cùng rộng rãi, toàn bộ con đường đều được xây bằng xi măng, đi trên đường tâm trạng cũng cảm thấy tốt hơn. Ven đường còn trồng các loại cây, chắc là vừa mới đào từ trong núi ra, các cành cây được chặt đi, chỉ còn lại một thân cây trụi lủi, nhưng mà mùa xuân sẽ lập tức tới thôi, Từ Canh có thể tưởng tượng ra những cảnh đẹp sau khi bọn chúng sinh sôi, liên tục phát triển như thế này, có lẽ bến tàu sẽ còn chỉnh tề đẹp đẽ hơn cả kinh thành.

Một số ngôi nhà đang được xây bên vệ đường, cũng có không ít các công nhân đang bận rộn. Căn nhà của Tân gia ở phía sau bến tàu, là một biệt viện nho nhỏ, tổng cộng mới có ba sân viện, bởi vì vừa mới xây xong chưa kịp chỉnh trang lại, thoạt nhìn còn hơi sơ sài.

Nghe nói là Từ Canh đến, Tân Nhất Lai hơi cảm thấy ngoài ý muốn, “Không phải hẳn đang ở hội quán sao, tại sao lại tới nơi này?” Trong đầu ông ta đột nhiên lóe lên những lời Thụy Hòa đã từng nói, sẽ không bị tiêu từ kia nói trúng chứ?

Cùng lúc đó trong kinh thành, Thụy Hòa đang thờ phỉ oán hận với Hoàng thị, “Tại sao lại để cho A Trần đi cùng chứ, hai biểu huynh thì không sao, dù sao thì một người đã đính hôn, người còn lại thì đã nghị thân, nhưng thái tử cũng đi theo, đây không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?”

Hoàng thị dở khóc dở cười, “Tại sao con lại luôn gây khó dễ cho Thái tử Điện hạ vậy? Ta thấy đứa bé kia rất tốt nha.”

“Ai cũng được nhưng hẳn thì không, hẳn có tâm tư bất chính.” Thụy Hòa nghĩa chính ngôn từ nói: “Ngài và a cha quá đơn thuần, cũng không biết đề phòng người ta. Thái tử cũng đã mười sáu, chính là thời điểm ghé con này mầm xuân, suốt ngày ở bên cạnh A Trần, không có tâm tư gì mới là lạ đó. Ngài không thấy hẳn suốt ngày chạy đến phủ chúng ta sao, lúc nào cũng tìm A Trần nói chuyện nữa chứ?”

Hoàng thị buồn cười, “Nói đến chuyện này mầm xuân, người ta mười sáu tuổi đã có rồi, tại sao con mười tám rồi mà một chút động tĩnh chưa có hà.”

“Đang nói A Trần mà, ngài chuyện đề tài sang con làm chi?” Thụy Hòa tức giận nói: “Đó là con gái ruột của ngài đấy, nếu thật sự bị thái tử bắt cóc, đến lúc đó ngài cứ đợi mà khóc đi.”

“Ta không có lo lắng.” Hoàng thị lạnh nhạt nói: “Có cha con ở đó, sợ cái gì chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nhị Lang Hoàng Gia

Tân Nhất Lai cảnh giác đánh giá Thái tử Điện hạ đang chậm rãi đi đến, đã tắm rửa, thay quần áo, đầu tóc cũng được chải gọn gàng, hẳn mặc trường bào nửa cũ nửa mới, nhìn bộ dạng thoải mái sáng khoái của Từ Canh, thật sự không giống như là đang cố ý ăn diện.

Có lẽ là do mình suy nghĩ quá nhiều, Tân Nhất Lai đầy bụng hồ nghi, nhưng không vì vậy mà thiếu cảnh giác.

“Điện hạ tới đây làm gì vậy, ở hội quán không được thoải mái sao?”

“Chỉ là ra ngoài đi dạo một lát thôi, nghe nói Tân tiên sinh xây nhà ở đây nên vô cùng tò mò, cho nên mới tới đây nhìn một cái.” Từ Canh rất nhanh chóng phát hiện ra sự cảnh giác của Tân Nhất Lai, lập tức chột dạ, nhưng ngay cả chính bản thân hắn cũng chưa suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc hắn chột dạ vì chuyện gì. Hắn quyết định giả vờ, lúc nói chuyện cũng cẩn thận hơn nhiều, giống như tùy ý quan sát sân viện một phen, cười đùa nói: “Viện này của Tiên sinh hình như còn chưa hoàn thiện, nhìn hơi lộn xộn.”

“Vâng, phòng ở vừa mới được xây xong, gia cụ trong phòng cũng vừa mới được chuyển tới từ trong thành vào hai ngày trước, nhưng vẫn có thể ở được. Rốt cuộc vẫn là nhà của mình, tạm thời không thể so được với hội quán, nhưng ở đây lại thoải mái hơn rất nhiều.” Tân Nhất Lai vừa nói chuyện vừa dẫn Từ Canh vào phòng khách ngồi xuống.

Bọn hạ nhân vội vàng dâng nước trà lên, Từ Canh bụng chén trà lên uống một ngụm, nhận ra đây là lá trà Tân Nhất Lai mang từ kinh thành đến, vị tươi mới sáng khoái, hương thơm như hoa lan.

Từ Canh cố nén sự khó chịu trong lòng xuống, về mặt vẫn giống như bình thường, vô cùng khách sáo thỉnh giáo Tân Nhất Lai nói: “Tiên sinh đã chọn được nơi nào để đặt xưởng đóng tàu chưa? Hiện giờ muốn thuê công tượng có thể chế tạo thuyền chỉ sợ không dễ dàng, không biết khi nào có thể khởi công? Vừa rồi đi trên đường ta có nhìn thấy quân doanh của Cố tướng quân, nguyên một dãy tiêu lâu màu trắng, thật sự là khí phái. Nghe nói là do Tân tiên sinh dạy bọn họ cách xây phòng ở...”

Tân Nhất Lai quả nhiên là người cuồng công việc, sự chú ý nhanh chóng bị hấp dẫn bởi một chuỗi dài các vấn đề, trầm giọng trả lời từng vấn đề. Hai

người nói chuyện được một lát, thì có hạ nhân đi tới hỏi có muốn dọn cơm lên không. Tân Nhất Lai hơi do dự, sau đó mở miệng giữ Từ Canh ở lại dùng cơm tối.

Trong lòng Từ Canh chỉ ước gì, lập tức đồng ý, vừa cười nói: “Đi hai ngày đường, đúng thật là có hơi mệt mỏi. Ta càng mệt mỏi thì lại càng ăn nhiều, lát nữa tiên sinh có nhìn thấy cũng đừng chê cười ta nha.”

Quả nhiên Tân Nhất Lai đã buông lỏng, sắc mặt càng thêm hòa ái, “Điện hạ nói đùa rồi, ngài ăn được nhiều là chứng tỏ tay nghề của đầu bếp trong phủ chúng ta rất giỏi, hạ quan vui mừng còn không kịp.” Nói xong, lại đứng dậy dẫn hần đi về phía phòng ăn.

Hai người một trước một sau đi vào phòng, bọn Đại Trân đã sớm ngồi bên cạnh bàn, thấy bọn họ đi vào, Đại Trân và Hồ Trường Cẩm vẫn bình thường, dù sao cũng hay gặp mặt Từ Canh, xem như đã quen thuộc, nhưng hai huynh đệ Hoàng gia lại sợ hết hồn, vội vàng hấp tấp muốn hành lễ, bị Từ Canh về mặt hòa khí ngăn lại, “Cũng không phải là đang vào châu, không cần phải hành đại lễ đâu, nếu không, sau này ta cũng không dám tùy tiện đến quý phủ của Tân tiên sinh nữa.”

Lúc hần nói chuyện về mặt tươi cười cẩn thận đánh giá huynh đệ Hoàng gia một phen, nếu chỉ nhìn bề ngoài, hai huynh đệ nhà này lớn lên không tệ, mi mục thanh tú, khí độ bất phàm, ánh mắt cũng vô cùng trong sáng, có thể thấy được là những người có tâm tư đoan chính. Có lẽ do lớn tuổi hơn, nên thoát nhìn khí chất của Đại lang chừng chặc nhe nhả hơn một chút, Nhị lang lại có vẻ nhanh nhẹn hơn, giữa hai hàng lông mày rất có linh khí. Dù cho trong lòng Từ Canh vẫn còn khúc mắc, nhưng lại không thể không thừa nhận hai người này không có chỗ nào để bắt bẻ cả, nếu hần có muội muội, cũng yên lòng gả nàng cho bọn họ.

Rốt cuộc mọi người vẫn còn nhỏ tuổi, huynh đệ Hoàng gia cũng không phải là người câu nệ, sau khi nói chuyện một lát đã nhanh chóng trở nên thoải mái hơn, thậm chí Nhị lang Hoàng gia còn hưng trí bưng bưng bàn bạc công việc của xưởng đóng tàu với Từ Canh, lại nói: “Nhà chúng ta chỉ là đi theo hường chút gió của xưởng đóng tàu mà thôi, đương nói, xưởng đóng tàu phải bỏ vốn nhiều, thu lãi chậm, nhưng lại ít nguy hiểm, có thể nhìn về lâu về dài, thật sự là rất thích hợp. Lần này ta cùng với Đại huynh đặc biệt đến Thiên Tân, thứ nhất là vì nâng cao hiểu biết, thứ hai là muốn nhìn xem bên này có đồ gì có thể mua bán không. Không đầu Thái tử Điện hạ, nói đến Hoàng gia, đại đa số mọi người ở kinh thành đều nghĩ là thế gia đại tộc, chắc là không thiếu tiền xài, nhưng phạm là gia tộc lớn, nhà ai mà không có một đồng người, mà chuyện phiền toái cũng nhiều, mấy năm nay đã xuống dốc, dần dần số vào chẳng bằng số ra, hiện nay chỉ dựa vào của gia bảo, nếu không nghĩ ra biện pháp, qua vài năm nữa chắc chỉ có thể uống gió Tây Bắc...”

Hóa ra Hoàng gia Nhị lang vốn định quản lý các công việc lật vật trong phủ, ngược lại là một người cảm được thì cũng buông được, gương mặt Từ Canh trên lộ ra nụ cười thật tình thật lòng, “Kẻ nào dám nói không đúng chứ, nếu không phải trong triều thiếu tiền, ta cũng sẽ không rời kinh trong thời điểm mùa xuân se lạnh thế này. Tuy trong triều có một vài lão già cổ hủ, mở miệng ngậm miệng đều là lời nói của thánh nhân, nói cái gì mà không thể tranh lợi với dân, giống như nếu triều đình không kiếm thì số tiền này có thể rơi vào trong tay dân chúng bình thường vậy. Nếu Quốc khố trống rỗng, cũng không thể làm được chuyện gì khác, những thứ khác không nói, quân lương sẽ là thứ phải chịu ảnh hưởng đầu tiên, cũng không thể để những binh sĩ vào sinh ra tử phải chịu đói khổ.”

Nhị lang Hoàng gia cười nói: “Điện hạ nói đúng, bởi vì cái gọi là dân giàu nước mạnh, nếu như quốc khố không tràn đầy, Đại Lương Triều chúng ta còn nói gì đến khí phách thịnh thế nữa. Chỉ có điều, những người suốt ngày phản đối muốn chết muốn sống ở trong triều cũng không nhất định đều là những lão già cổ chấp, nói không chừng còn có một số kẻ đang ẩn nấp bên trong.” Rốt cuộc hần vẫn còn trẻ tuổi, trong lòng nghĩ gì thì cứ nói thẳng, đổi lại là mấy lão già lọc lõi trong triều tuyệt đối sẽ không bao giờ mở miệng nói những lời này.

Từ Canh lập tức hiểu được hàm ý ẩn bên trong lời nói của cậu ta, nhất thời cảm thấy Nhị lang Hoàng gia vô cùng thú vị, tuy rằng trong lòng hần vẫn còn có kỵ Nhị lang Hoàng gia, nhưng từ khi vào nhà đến giờ cũng không thấy Tiểu Tam lang thân thiết với hai huynh đệ bọn họ, trong lòng Từ Canh đã thoải mái hơn nhiều. Cẩn thận nghĩ lại, trong đám thuộc hạ của hần thật đúng là đang thiếu người như vậy — không thể mỗi lần có chuyện cần kiếm tiền cũng phải tự mình ra mặt.

Vì vậy Từ Canh gật đầu cười cười, như có thâm ý nói: “Nhị lang thật sự đã nhìn thấu toàn toàn bộ.”

Tân Nhất Lai thấy hần rất có cảm tình với Nhị lang Hoàng gia, vội vàng nhân cơ hội nói giúp vào: “Mặc dù đứa nhỏ này đọc sách không xuất chúng, nhưng đầu óc lại cơ trí, xử sự cũng khôn khéo, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ. Nhưng mà trẻ tuổi lại có chỗ tốt trẻ tuổi, cũng mạnh mẽ, có chí tiến thủ hơn so với đám lão già cổ hủ chúng ta.”

Sự thật là hiện giờ ông ta đang dẫn dắt một đám binh nhóc, lớn nhất là Thụy Hòa cũng chỉ mới có mười tám tuổi, Hồ Trường Cẩm cũng xấp xỉ tuổi Thụy Hòa, qua năm Từ Canh cũng miễn cưỡng được coi là mười sáu tuổi, lại càng không cần phải nói đến Thụy Xương và Đại Trân. Tuy rằng mấy đứa nhỏ này đều rất thông minh chững chạc, nhưng rốt cuộc vẫn còn trẻ tuổi kinh nghiệm không nhiều, Tân Nhất Lai muốn làm chuyện gì cũng không dám dễ dàng giao phó cho bọn chúng, cho nên hiện nay ông ta đang gấp rút muốn tìm một vài người lớn tuổi.

Từ Canh nghe huyền ca mà hiểu nhĩ ý, lập tức thuận nước đẩy thuyền, “Nếu Nhị lang không chê, chi bằng tạm thời làm việc ở phủ Chiêm Sự của ta? Lúc trước Thụy Hòa cũng từng làm ở phủ Chiêm Sự một thời gian, nhưng do hần muốn chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân, cuối năm đã trở về phủ rồi. Hần vừa đi, ta đã bận đến sứt đầu mẻ trán, đi khắp nơi tìm người hỗ trợ. Những người khác thật ra cũng có tiến cử, nhưng ta thực sự không yên lòng, Nhị lang là cháu của Tân tiên sinh, tất nhiên là khác với những người kia.”

Nhị lang Hoàng gia tuyệt đối không ngờ mình lại được Từ Canh chiêu mộ, lập tức ngây người, đàn độn nhìn Từ Canh, nhất thời đã quên trả lời. Cũng may Đại lang Hoàng gia phản ứng nhanh, vừa len lén kéo Nhị lang một cái, vừa háng giọng trả lời thay cậu ta: “Có thể làm việc cho Điện hạ quả thật là may mắn của Nhị lang, có thể tiến vào phủ Chiêm Sự, cho dù chỉ làm một tiểu binh tâm thư phòng nó cũng sẽ vui mừng muốn chết.”

Lúc này Nhị lang mới phản ứng lại, vội vàng nhận lời, “Đa tạ Điện hạ đã cất nhắc, ta thật sự là... Thụy sủng nhược kinh.” Cậu ta quả thật đã bị miếng bánh lớn từ trên trời rơi xuống nên đến vầng đầu hoa mắt, ngay cả nói cũng không nói được, sững sờ một hồi lâu mới trả lời một câu như vậy, Đại lang Hoàng gia tức giận đến mức muốn đánh cậu ta một trận.

Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Cũng không trách được Nhị lang sẽ phản ứng như thế, từ nhỏ cậu ta đã là một đứa trẻ bướng bỉnh nghịch ngợm, mặc dù bị các trưởng bối bắt đọc sách, nhưng vẫn không xuất chúng, càng không thể so với Đại lang, chỉ sợ cũng không bằng những đứa trẻ bình thường khác ở trong tộc, vì vậy không biết cậu ta đã bị đánh chửi bao nhiêu lần, nhưng vẫn luôn không có tiền bối.

Cũng may Lão thái gia của Hoàng gia sáng suốt, thấy cậu ta thực sự không đọc sách được, liền gọi cậu ta tới hỏi có đồng ý xử lý các công việc lật vật trong phủ không, Nhị lang cẩn thận cân nhắc trước sau rồi đồng ý, một chữ “được” này trên thực tế cũng đã cắt đứt đường quan lộ của chính mình, Nhị lang hoàn toàn không lo lắng về vấn đề này. Không ngờ bây giờ vừa mới rời kinh đã gặp được chuyện tốt như thế này, thật sự là “tiểu ám hoa minh” mà, Hoàng Nhị lang đã vui mừng phát ngốc rồi.

“Tiểu ám hoa minh” là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng. Trong hoàn cảnh khó khăn, mà tìm được lối thoát. (Nguồn: <http://chanhkien.org/2013/07/die...-eu-am-hoa-minh.html>)

May là Từ Canh cũng không có vì vậy tỏ ra bất mãn, ngược lại cười với Tân Nhất Lai nói: “Rốt cuộc ta không cần phải lo lắng chuyện Cố Chiêm sự thỉnh thoảng lại tới tìm ta oán trách nữa.”

Tân Nhất Lai cười nói: “Nhị lang cơ trí thì cơ trí, nhưng rốt cuộc vẫn chưa từng làm việc đứng đắn, chỉ sợ khi tiến vào phủ Chiêm Sự sẽ phải mất một khoảng thời gian mới thích ứng được.” Nói xong, lại dẫn dò Nhị lang nói: “Cố Chiêm sự là một người vô cùng chính trực nghiêm minh, không cần phải làm gì để lấy lòng hắn đâu, làm việc thật tốt là được, hắn nhất định sẽ trọng dụng ngươi. Nếu có chỗ nào không hiểu, thì đến phủ hỏi ta là được.”

Nhị lang vội vàng đáp vâng.

Cuối cùng Đại Trân không nhịn được lên tiếng nói: “Có thể ăn cơm được chưa vậy? Thức ăn đã nguội hết rồi đó, một lát nữa ăn coi chừng sẽ bị đau bụng.”

Tân Nhất Lai cười to, “Được rồi được rồi, ăn cơm đi. Đều là do chúng ta không tốt, lúc sắp ăn cơm lại nói những chuyện này, đã làm chậm trễ nhà chúng ta... Tam lang dùng cơm. Đói bụng lắm rồi phải không? A, thời tiết lạnh rồi, để ta bảo người hầu hâm nóng lại thức ăn.”

Là con gái duy nhất của Tân phủ, Tân Nhất Lai luôn yêu thương Đại Trân, giọng nói và thái độ lúc nói chuyện hoàn toàn khác với những người còn lại. Nhưng Từ Canh lại không hề phát hiện ra bất thường, hắn chỉ nghĩ, Tiểu Tam lang nên để cho Tân tiên sinh yêu thương như thế mới đúng.

“Con đã sai người mang đi hâm nóng lại rồi.” Đại Trân lắc đầu nói, sau đó, nàng lại cười híp mắt nhìn Nhị lang nói: “Chúc mừng Nhị biểu huynh tiếp bước Đại huynh của ta theo đến phủ Chiêm Sự làm trâu làm ngựa. Cũng đừng trách ta không nhắc nhở huynh, phủ Chiêm Sự quả thực là bận rộn muốn chết, mới chỉ có mấy tháng mà Đại huynh của ta đã giảm mất mấy cân rồi đó.”

Nhị lang Hoàng gia chỉ biết cười, “Không sao, ta vốn đang béo, gầy đi sẽ dễ nhìn hơn.”

Đại Trân: “...”

Dùng xong cơm tối, mặc dù Từ Canh vô cùng muốn tiếp tục ở lại, nhưng cũng biết suy nghĩ của Tân Nhất Lai, chỉ cần hắn không để ý một chút là sẽ bị phát hiện ra khác thường, chỉ đành phải biết điều cáo từ, lúc gần đi còn cố ý nói lời từ biệt với Đại Trân: “Nếu có biện pháp kiếm tiền cũng đừng quên ta nha.”

Đại Trân cười, “Mẹ ta còn chê cười nói trong nhà ta chỉ nghĩ đến tiền, không ngờ Thái tử Điện hạ ngài cũng không kém cạnh.”

Từ Canh ủy khuất nói, “Có ai muốn vậy đâu chứ, là do bị ép buộc mà thôi. Nếu không phải nhờ vào thần tài là ngươi, ta muốn kiếm ít bạc quả thật là khó như lên trời.”

“Được rồi được rồi, đừng than nghèo nữa.” Đại Trân sáng khoái nói: “Ngươi yên tâm, hai chúng ta có giao tình thế nào chứ? Chẳng lẽ có chuyện tốt lại có thể quên ngươi sao.” Đôi mắt to của nàng cong lại như hai mặt trăng lưỡi liềm, nụ cười giống như dòng suối mát trong khe núi, sạch sẽ, trong veo, khiến trái tim của Từ Canh bất giác trở nên yên tĩnh lại.

Chỉ có điều vừa nghĩ đến Tân Nhất Lai đang đứng ở bên cạnh nhảy cảm giống như chim ưng, Từ Canh vội vàng thu liễm lại tất cả tâm tình, khẽ mỉm cười từ biệt với Đại Trân.

.....

Sớm tinh mơ ngày thứ hai, Cố Hưng đến phủ tìm Tân Nhất Lai nghị sự, vừa gặp mặt là lập tức nói cảm ơn: “Vẫn là Tân thị lang lợi hại, ngươi viết thư gửi đến đây nói dùng dây trúc để thay thế cho cốt thép gì đó, không ngờ thật đúng là có tác dụng, ta đã cho người thử thêm một lần nữa, chao ôi, tiểu lâu được xây dựng vô cùng bền chắc, mấy tiểu tử trong doanh cũng vui mừng muốn chết. Tiểu lâu của chúng ta vô cùng khí phái, tốt hơn nhiều so với những căn nhà trong thành Thiên Tân, không chỉ xây nhanh hơn, trong phòng vừa cao vừa rộng rãi thoáng mát, ở trong đó thoải mái khỏi phải bàn.”

Tân Nhất Lai khách khí nói: “Ta cũng chỉ nói ra đề nghị, vẫn là do Cố tướng quân ngài tìm người đáng tin cậy. Nói đi thì phải nói lại, những căn nhà kia rắn chắc thì rắn chắc, nhưng cũng không thể so sánh được với những căn nhà ở trong thành, người ta “rường cột chạm trổ”, những thứ đó mới gọi là đẹp. Những lời này ngài nói với ta thì không sao, nhưng nếu truyền tới tai Mao Thượng thư, bảo đảm ông ta sẽ chạy cả đêm từ kinh thành tới đây đánh nhau với ngươi.”

Rường cột chạm trổ (ví với nhà cửa hoa lệ).

Hiển nhiên Cố Hưng cũng biết được danh tiếng của Mao Thượng thư, nghe vậy lập tức cảm miệng, trên mặt còn lộ ra vẻ sợ hãi không thôi, “Chuyện kia... Chúng ta là huynh đệ, bí mật nói vài câu là được rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng nói với Mao đại nhân biết chuyện này. Ta thực sự sợ ông ta lắm, người không biết đâu, lão già mập đó trừng trị người khác rất là hung ác, lão gia tử nhà ta cũng không chống đỡ được.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bộ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Công Thức Của Sức Nổi

Chuyển ngữ: Song Từ

Chuyện Tân Nhất Lai bị lão công tượng khinh bỉ chưa được bao lâu thì Cố Hưng đã biết tin, đến trước cửa giễu cợt cười hả hê. Ông ta và Tân Nhất Lai đã giao thiệp qua lại nhiều lần, càng cảm thấy tính tình của mình và Tân Nhất Lai rất hợp nhau, mặc dù “Tân thị lang” là một tên thư sinh mặt trắng, nhưng phong cách làm việc lại rất có khí khái của quân nhân, thỉnh thoảng chế cười hai ba câu ông ta cũng sẽ không để bụng, cho nên Cố Hưng mới không kiêng nể gì như thế.

“Cười đi cười đi,” Tân Nhất Lai xem thường móm móm lỗ tai, nhẹ nhàng uy hiếp nói: “Thừa dịp bây giờ người nên tranh thủ cười thêm vài tiếng, lát nữa khi người cầu xin ta thì coi chừng ta đó.”

Tiếng cười của Cố Hưng im bật. Ông ta vẫn chưa quên mục đích chính tới đây hôm nay, vì vậy khuôn mặt vội vàng nghiêm chỉnh lại, giả vờ chính nghĩa còn hơn người ta, “Không phải là ta cảm thấy bất bình thay người sao? Lão đầu kia không có kiến thức, không biết được Thị lang đại nhân của chúng ta cực kỳ có bản lĩnh, mới nói ra những lời xem thường đó. Chúng ta không thèm chấp nhặt với ông ta, sau này đóng một con tàu lớn ném vào mặt ông ta, để xem ông ta có còn dám há miệng châm chọc nữa không.”

Tân Nhất Lai cũng không thèm để ý đến mấy lời ba hoa của ông ta, “Ta không có ngày thơ như vậy đâu.”

“Đương nhiên là ngài không, ta ngày thơ, ta ngày thơ mà! Tân huynh ngài cũng đừng so đo với tiểu đệ như ta, chuyện... Chuyện đóng thuyền, người xem có thể giúp ta nghĩ biện pháp không?” Cố Hưng vẻ mặt nịnh hót cười bồi, còn đưa tay chỉnh quần áo cho Tân Nhất Lai, “Nhìn áo choàng của ngài này, nhân hết cả rồi.”

Tân Nhất Lai chán ghét vội vàng né tránh, tức giận cười mắng: “Tên tiểu tử khôn kiếp này người cút xa lão tử ra, nhìn người ngòm người bản thủ... Không có chỗ nào sạch sẽ, đã bao lâu rồi người chưa tắm rửa, thay quần áo hả, thối chết đi được. Bỏ tay ra, đừng có làm bẩn quần áo của lão tử.”

“Đâu có lâu lắm đâu? Hôm qua ta mới tắm rửa, chi là không có thay quần áo thôi.” Cố Hưng vô cùng ủy khuất nâng cánh tay lên ngửi một cái, “Đâu có gì mùi? Không phải đàn ông đều có mùi như này sao. Ta đã được coi sạch sẽ rồi đó, suốt ngày ở trong doanh địa mò mẫm lẫn lộn, có thể được như bây giờ cũng không dễ dàng. Quần áo cũng không có nhiều, tổng cộng chỉ có mấy bộ, sao có thể tắm rửa hàng ngày được, trước kia cũng không có giặt quần áo đâu.”

Ông ta sợ Tân Nhất Lai chuyển đề tài, vội vàng tiếp tục dây dưa, “Tân huynh, Tân đại nhân, coi như ta cầu xin người! Nếu người không nghĩ biện pháp giúp chúng ta, ta biết tìm ai bây giờ? Không có thuyền, mấy ngàn huynh đệ trong doanh địa sẽ không thể luyện binh, đó không phải là mục đích mà chúng ta đến nơi này sao? Ta cũng không cần thuyền lớn ba nghìn liều, người chỉ cần cho ta mười mấy chiếc thuyền một ngàn liều là được, ta sẽ không kén chọn.”

“Còn dám kén chọn? Người nghĩ hay quá nhỉ!” Tân Nhất Lai bị ông ta làm cho tức giận đến bật cười, “Người cho rằng thuyền một ngàn liều là rau cải trắng, người muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy bao nhiêu sao? Ta cũng không phải là Tôn Ngộ Không, nhổ một cọng lông thổi một cái là có thể biến ra chúng. Cho dù có dùng thuyền đánh cá loại nhỏ của các ngư dân thì đó cũng là dùng tiền mới có được. Mười mấy cái ư, hừ, thật sự là có thể mở miệng ra được.”

“Rau cải trắng gì vậy?” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, Tân Nhất Lai và Cố Hưng cùng nhau quay đầu lại, mới phát hiện hóa là Từ Canh đến. Hai người vội vàng đứng dậy chào đón, Từ Canh phát tay ngăn bọn họ hành lễ, “Không cần đa lễ.” Vừa cười hỏi: “Cố tướng quân tới đây là vì chuyện đóng thuyền sao?”

Cố Hưng cúi đầu ủ rũ, “Vâng, nhưng Tân đại nhân không chịu nhả ra, hạ quan đang mặt dày mày dạn quần lấy ông ta đây. Điện hạ ngài phải đứng về phía hạ quan.”

Tân Nhất Lai hừ một tiếng, xen vào nói: “Ha ha, Điện hạ cũng là một phần tử của xưởng đóng tàu, người vừa mở miệng đã đòi mười mấy chiếc thuyền lớn một ngàn liều, còn không trả tiền, không phải là đang đào bạc của điện hạ sao, hừ sẽ không nói chuyện giúp người đâu.”

Cố Hưng sắp khóc, “Bệ hạ không cho bạc, hạ quan có thể làm sao chứ? Mỗi ngày doanh địa của ta đều ăn cơm với đậu phụ phơi khô, tiền cơm một tháng cũng đủ hủ chết người. Bên trên chỉ phát cho chút quân lương, đám binh lính ăn cũng không đủ. Điện hạ ngài nhìn ta đi, quần áo cũng chưa được

thay, ngài có người được mùi thơm...”

Ông ta giả vờ đi đến trước mặt Từ Canh, Từ Canh nhanh chân trốn sau lưng Tân Nhất Lai, vừa trốn còn vừa lớn tiếng nói: “Ông đừng có khóc than ở trước mặt ta, cho rằng ta không biết sao, bên trong nhà máy xi măng đều là người của các ông, tiền công một tháng cũng phải mấy ngàn lượng bạc, cho dù không mua nổi thuyền, đồ ăn quần áo chắc chắn cũng không thành vấn đề. Đám thuộc hạ của ông còn sống thoải mái hơn binh sĩ ở đại doanh Tây Bắc nhiều.”

Cố Hung bị hấn vạch trần chân tướng, rất là không cam lòng, phần nộ dùng bước quay sang nói với Tân Nhất Lai: “Chúng ta cũng phải lao động vất vả mới kiếm được tiền từ nhà máy xi măng, hơn nữa, không phải ai cũng có.”

“Người đang tranh thủ chứ gì.” Tân Nhất Lai nói, dùng một lát, lại nghĩ tới vị này chính là ân nhân cứu mạng mình lúc trước, vì vậy thái độ mềm mỏng đi rất nhiều, “Chuyện đó... Người muốn có thuyền cũng không phải là không được, nhưng bây giờ xưởng đóng tàu còn chưa xây xong, nói những chuyện này cũng quá sớm. Hơn nữa, người vừa mở miệng đã đòi mười mấy chiếc thuyền, cho dù là ta cũng không làm chủ được, dù sao triều đình cũng đang đầu tư một số tiền lớn vào đây. Nếu Chung Thượng Thư biết được ta dễ dàng đồng ý với người, sau khi trở về kinh ông ta chắc chắn sẽ tới phủ gây sự với ta.”

Cố Hung nhận ra dường như Tân Nhất Lai đã hơi mềm mỏng, vội vàng nói: “Vậy ngài nói phải làm sao bây giờ? Bệ hạ đã đồng ý với ta, nói ta có việc thì tới tìm ngài.”

“Dù sao trong tay người phần lớn đều là vịt cạn từ phương Bắc đến, nếu thật sự muốn luyện quân, cũng không thể huấn luyện trong một thời gian ngắn. Hơn nữa, xưởng đóng tàu của chúng ta cũng không thể chỉ mở bán thuyền lớn, trước tiên phải bắt đầu luyện tập từ thuyền nhỏ. Đợi đến giữa năm, ta sẽ cấp cho người mười chiếc thuyền nhỏ năm trăm liêu trước, nếu người muốn luyện binh thì nên dùng thuyền có kích cỡ như vậy là thích hợp nhất. Nói hơi khó nghe thì, những thuộc hạ kia của người, có nhiều người ngay cả thuyền cũng chưa đi bao giờ, cho dù muốn huấn luyện thủy quân, thì cũng phải bắt đầu lại từ đầu, bây giờ bọn họ chưa cần dùng đến thuyền lớn đâu.” Hơn nữa, nếu thật sự có xung đột đánh nhau, dĩ nhiên là sẽ cần dùng đến thuyền lớn, nhưng thứ đóng vai trò tiên phong trong trận đấu chính là thuyền nhỏ linh hoạt, dù sao, bây giờ cũng không phải là thời đại pháo đạn giáp thép.

Vịt cạn: Người không biết bơi.

Từ Canh cũng phụ họa nói: “Tân tiên sinh nói rất có lý, không nói tới việc bây giờ chúng ta không có thuyền lớn, cho dù có, chỉ sợ trong một thời gian ngắn Cố tướng quân ngài cũng không dùng được, chẳng phải là sẽ bị lãng phí sao.”

Cố Hung vốn cũng không hy vọng mình vừa mở miệng đã có thể lấy được thuyền, hiện giờ đã được Tân Nhất Lai hứa hẹn, trong nội tâm đã rất hài lòng nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ buồn bã ỉu xìu, thờ dãi lác đầu nói: “Chao ôi, nếu đã như vậy, thì cũng chỉ có thể làm vậy thôi.”

Cố Hung đã đạt mục đích nhưng vẫn không chịu đi, cười hi hi hỏi sang chuyện khác, lại nói bóng nói gió hỏi thăm Tân Nhất Lai có phương pháp gì để kiếm tiền không. Tân Nhất Lai lắc đầu, “Công việc vặt trong phủ ta đều do Tiệp nội và Khuyển tử quản lý, nếu muốn kiếm tiền, người phải đi hỏi bọn họ.” Tiệp nội và Khuyển tử: Khiêm xưng vợ và con mình.

Trong lòng Từ Canh đột nhiên nảy dựng, không đợi Cố Hung mở miệng đã chen ngang nói trước: “Cố tướng quân cũng muốn buôn bán sao, chỉ bằng hợp tác với ta đi?”

Cố Hung sửng sốt, có hơi không hiểu, nhưng mà nếu Thái tử Điện hạ đã mở miệng, ông ta cũng không thể đàn độn cự tuyệt được, vội vàng cười nói: “Đây đúng là một cái bánh lớn từ trên trời rớt xuống, nếu nhà ta mà biết được, không biết họ sẽ khen ngợi ta thế nào đây.”

Từ Canh không muốn ông ta hỏi sang chuyện khác, vội vàng quay sang hỏi thăm Tân Nhất Lai chuyện của xưởng đóng tàu, dù sao mục đích lần này hấn tới Thiên Tân cũng là vì chuyện đó, “Sắc mặt của tiên sinh không được tốt, đang rầu rĩ chuyện gì sao?”

Cố Hung nghe vậy cười “Ha ha” không ngừng, Tân Nhất Lai trợn trắng mắt liếc ông ta một cái, vuốt vuốt ấn đường, nghiêm nghị trả lời: “Cũng không phải là chuyện gì lớn. Ta đang cảm thấy thuyền ba nghìn liêu quá nhỏ, muốn đóng một chiếc thuyền lớn hơn, kết quả đám công tọng nói chuyện đó rất khó khăn, vì vậy đã cùng thức đêm với Trường Cảm hai buổi tối rồi, muốn nhìn xem liệu có thể cải tiến bản vẽ được không.”

Cố Hung giễu cợt, “Người cho rằng đóng thuyền cũng giống như làm văn thần sao, người tưởng rằng muốn nhét vào trong đó bao nhiêu nhân bánh thì nhét bấy nhiêu sao. Chỉ cần hai buổi tối là có thể tạo ra một con thuyền mới, người đang nằm mơ sao, hay là đang hoang tưởng, không lẽ là mơ giữa ban ngày?”

Từ Canh nghiêng đầu nhìn ông ta, im lặng không nói, vẻ mặt dường như hơi đồng tình. Tân Nhất Lai không để ý đến hình tượng ngáp một cái, giống như hoàn toàn không quan tâm đến lời chế nhạo của Cố Hung.

Cố Hung bị Từ Canh nhìn khiến trong lòng hơi sợ hãi, cuối cùng mới nhận ra hình như mình đã nói sai, sợ run cả người, dè dặt nói: “Chuyện đó... Thực sự sẽ làm được sao?”

Tân Nhất Lai cười “Ha ha”, “Người đang nằm mơ sao, đang hoang tưởng, hay là mơ giữa ban ngày?”

“Quan tâm ta có nằm mơ hay không làm gì, nếu người làm được, ta sẽ tôn kính người như một hán tử.”

Tân Nhất Lai khịt mũi coi thường, “Cút xa lão tử ra một chút, người không tôn kính thì lão tử cũng một hán tử.”

Lúc này Từ Canh mới ý thức được Tân Nhất Lai thật sự có khả năng thực hiện được bản vẽ, lập tức vừa mừng vừa sợ, “Tiên sinh quả là đại tài, ngài

thực sự có thể thực hiện được bản vẽ đó sao!”

Tân Nhất Lai gật đầu nói: “Có thể xem là như vậy, nhưng mà lý thuyết là là một chuyện, thực hành lại là một chuyện khác. Thuyền này có thể làm được hay không, còn phải xem xét rất nhiều phương diện khác.” Gương mặt ông ta lộ vẻ khiêm tốn, nhưng cho dù là Cố Hưng hay là Từ Canh đều không có bỏ qua ánh mắt đặc ý của ông ta.

Cố Hưng đặc biệt tò mò hỏi: “Ông định làm như thế nào, có thể nói ra được không?”

Tân Nhất Lai hừ lạnh, “Ta nói người có hiểu được không.”

“Người không nói làm sao biết ta nghe không hiểu.” Cố Hưng lập tức xù lông, “Nhớ năm đó ở kinh thành ta cũng thường xuyên được các lão sư tán dương là thần đồng. Thái tử điện hạ ngài nói đi?”

Từ Canh vẻ mặt đơn thuần nhìn ông ta, “Thật hả, Cố tướng quân đọc sách xuất chúng như vậy sao?”

Tân Nhất Lai cười châm biếm nói: “Được rồi được rồi, người đừng làm khó dễ Thái tử Điện hạ, hấn trẻ tuổi da mặt mỏng, không nỡ vạch mặt người. Không phải người là muốn nghe sao, ta nói đây, lát nữa nghe không hiểu cũng đừng trách ta không nhắc nhở người. Chuyện đó... Là như vậy.” Ông ta lấy một bản vẽ từ trong ngăn kéo bàn đọc sách ra, vừa giới thiệu vừa giảng giải nói: “... Ở đây chủ yếu là tính sức nổi, $F = d V$, V (**) có nghĩa là gì, chính là mật độ chất lỏng, ở đây chất lỏng là...”

Xin lỗi các mẹ em chỉ là một đứa ngu môn lý nên chỗ này em chém theo công thức bên mình, có gì sai sót mong các mẹ bỏ qua!

Gốc là (F 浮 = P 液 GV 排): Có hai công thức một cái như trên còn một cái là $F = D g V$, D là khối lượng riêng, g là gia tốc trọng trường, V là thể tích vật, F là lực đẩy Acsimet. Đây là công thức lực đẩy Acsimet.

(**) Gốc là P nhưng mình đổi thành V .

Từ Canh và Cố Hưng đều choáng váng mặt mày.

Cố Hưng xoa xoa cái gáy quay sang Từ Canh cười ngây ngô, “Điện hạ, uhm... Ta đột nhiên nhớ ra trong doanh địa có việc gấp...” Sau đó, không đợi Tân Nhất Lai và Từ Canh kịp phản ứng, bàn chân giống như bôi dầu đã chạy biến mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tiến Cung

Trái ngược với Cố Hưng đã chạy trốn mất tiêu, Từ Canh không những không rời đi, mà lại càng thêm nghiêm túc thỉnh giáo Tân Nhất Lai về vấn đề đó, rất có hứng thú với thể tích, sức nổi gì đó. Mới đầu Tân Nhất Lai chỉ định trêu đùa một mình Cố Hưng thôi, không ngờ Từ Canh lại cảm thấy hứng thú với những thứ này, ông ta vừa cảm thấy bất ngờ, lại vừa cảm thấy rất thú vị, Hoàng đế Bệ hạ tương lai có ham mê với khoa học, việc này chỉ có lợi chứ không có hại với tương lai phát triển của Đại Lương.

Ở phương diện vật lý Từ Canh không có bất kỳ nền móng nào, cho nên khi giải thích Tân Nhất Lai sẽ cố gắng dùng ngôn ngữ cực kỳ đơn giản để diễn tả, Từ Canh nghe một hồi lâu, chậm rãi gật đầu, lại cười nói: “Cái này thật thú vị, còn thú vị hơn cả tứ thư ngũ kinh nữa. Chỉ tiếc là Thượng Thư Phòng không dạy cái này, nếu không có lẽ bây giờ ta cũng có thể giúp ngài nghĩ ra chủ ý gì đó.”

“Nếu Điện hạ có hứng thú, vi thần sẽ cầm vài cuốn sách đến cho ngài xem” Tân Nhất Lai rất có thiện cảm với lòng nhiệt tình yêu khoa học của cậu thiếu niên này, hiếm thấy là ông ta lại tự đề cử tài liệu khoa học cơ bản do chính mình biên soạn. Mấy cuốn sách này đều do ông ta tự mình viết tay cho mấy người đứa trẻ trong nhà học vỡ lòng, sau này Hồ Trường Cầm đến phủ cũng bắt đầu học từ những cuốn sách này.

Từ Canh lập tức đứng lên nói cảm ơn, lại nói: “Nếu ta xem không hiểu ở chỗ nào, chắc sẽ phải đến thỉnh giáo ngài.”

“Điện hạ cứ việc đến đây.” Tân Nhất Lai vuốt râu ngẩn trên cằm, cười híp mắt nói: “Vi thần nhất định sẽ ‘tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn’ Tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn: không biết thì sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết toàn bộ.

Bản lĩnh dụ dỗ người khác của Từ Canh vô cùng cao siêu, chỉ một lát đã dỗ dành khiến Tân Nhất Lai mặt mày hớn hờ, còn không phát hiện ra Từ Canh đang dụ dỗ ông ta nữa, đương nhiên, đối với người bình thường mà nói, sẽ không ai ngờ tới đường đường là Thái tử Điện hạ thế nhưng lại tốn tâm tư đi dụ dỗ người khác — dụ dỗ một cô nương xinh đẹp thì còn hợp lý, hấn lại đi dụ dỗ một Đại lão gia làm chi.

Vì vậy, Từ Canh cũng đã được như ý nguyện ở lại nhà họ Tân dùng cơm trưa, dĩ nhiên hấn sẽ được gặp Đại Trân trong bữa ăn, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Đại Trân, trong lòng Từ Canh lập tức trở nên kiên định. Bây giờ hấn mơ hồ cảm thấy mình có gì đó là lạ, nhưng lại không muốn nghĩ sang chuyện khác, tự nói với bản thân mình đây chỉ là tính tình hợp nhau, không có gì to tát cả.

“Việc bán gương của con thế nào rồi, có thuận lợi không?” Com nước xong xuôi, đến khi uống trà, Tân Nhất Lai thuận miệng hỏi Đại Trân.

Đại Trân gật đầu, “Vốn là muốn bán ở Cao Ly và Oa Quốc, nhưng mà hiện giờ Thiên Tân không có thuyền vượt biển, ngược lại ở phía nam có thương nhân nhận được tin đã chạy đến đây, ra giá cũng không thấp, con nghĩ bây giờ cũng đang thiếu bạc, nên đã đồng ý bán cho bọn họ một ít. Chờ tương lai chúng ta có thể tự dong thuyền rồi bến thì sẽ bán bạc lại.”

Cao Ly và Oa Quốc: Triều Tiên (Hàn Quốc) và Nhật Bản.

Từ Canh không nhìn được chen vào nói, “Giang Nam là nơi giàu có và đông đúc, người muốn buôn bán, vì sao không qua bên đó mở cửa hàng, không lý gì lại để cho người khác kiếm được tiền.”

“Là vì không có người.” Về mặt Đại Trân bắt đầu nói: “Nhà chúng ta cũng không phải là thế gia đại tộc, không có căn cơ thâm sâu, ở kinh thành sẽ tốt hơn, bên phía Giang Nam rất rắc rối phức tạp, cha ta đã ở lại phía nam mười năm, không biết đã ăn bao nhiêu thiệt thòi. Mặc dù ta muốn kiếm tiền, nhưng lại không muốn chọc vào phiền toái, dứt khoát không đi tranh giành với bọn họ. Dù sao việc bán gương này là cả nhà chúng ta cùng làm, phần lợi nhuận lớn nhất vẫn do nhà chúng ta kiếm được, cho bọn họ ít lợi nhuận cũng không sao. Bởi vì cái gọi là có tiền mọi người cùng nhau kiếm, cũng không thể ăn một mình được, nếu không sẽ có kết quả không tốt.”

Tân Nhất Lai đồng ý gật đầu, “Tam lang nói đúng đó, chúng ta ngồi ở nhà đợi đám người kia đưa bạc đến cửa không phải là rất tốt sao, mặc dù kiếm được ít, nhưng hơn ở an toàn thoải mái, đỡ phải lúc thì quan tâm cái này, lúc thì quan tâm cái kia. Chỉ bằng dùng thời gian đó để đi ăn cơm uống trà.”

“Nói cũng phải.” Từ Canh về mặt thụ giáo, “Là do tầm nhìn của ta quá nông cạn.”

Tân Nhất Lai cười lắc đầu, “Điện hạ không cần phải như vậy, từ nhỏ Tam lang đã ở bên cạnh ta nhìn ta xử lý công việc vặt, mưa dầm thấm đất tất nhiên sẽ có kinh nghiệm, cũng nhìn mọi chuyện thấu đáo hơn, Điện hạ ở trong cung từ thuở nhỏ, đi theo các Thái phó học tập tứ thư ngũ kinh, thậm chí trước kia ngay cả cửa cung cũng không ra, làm sao biết được chuyện thương trường. Cái gọi là đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, Điện hạ trải qua nhiều chuyện, tất nhiên sẽ hiểu.”

Từ Canh gật đầu, “Đúng là muốn có kiến thức thì phải đi vạn dặm đường.”

Bây giờ hắn là Thái tử, xuất kinh mới có thể một lần nữa thay đổi tình cảnh, sau này một khi đăng cơ làm hoàng đế, muốn trở ra sẽ rất khó khăn. Từ Canh nghĩ đến đây cũng rất là đau đầu, nói thật, hắn cũng không có dục vọng mãnh liệt với việc đăng cơ làm hoàng đế, thứ nhất hắn cho rằng bản thân mình còn cách rất xa tiêu chuẩn để làm hoàng đế, thứ hai nếu hắn đăng cơ thì đồng nghĩa với việc Hồng Gia Đế sẽ băng hà, Từ Canh không thể tưởng tượng được mình sẽ phải đối mặt với sự thống khổ này như thế nào. Đối với hắn, Hồng Gia Đế là người thân duy nhất của hắn, là người duy nhất trên đời này đối tốt hắn vô điều kiện, Từ Canh chỉ nghĩ đến cảnh phụ hoàng băng hà là đã cảm thấy bầu trời giống như đã sụp đổ.

Kể từ khi Từ Canh sống lại tới bây giờ, hắn luôn ngầm sai người đi khắp nơi tìm thân y trong dân gian, nói thật thu hoạch không lớn, điều này cũng làm cho hắn càng lo lắng hơn, ở trước mặt Hồng Gia Đế lại càng hiểu thuận hiểu chuyện, sợ mình làm chuyện gì không đúng sẽ kích thích Hồng Gia Đế, khiến ông ấy bị tổn hại đến thân thể.

“... Điện hạ, Điện hạ.”

Từ Canh choàng tỉnh lại, mới phát hiện Tân Nhất Lai và Đại Trân đang cùng nhìn hắn, Tân Nhất Lai ân cần cười nói: “Điện hạ đang suy nghĩ chuyện gì vậy, sao lại tập tễn như thế?”

“Ta... nghĩ tới phụ hoàng.” Từ Canh suy nghĩ một lát, quyết định xin Tân Nhất Lai giúp đỡ, dù sao thêm một người là một thêm một biện pháp, vẫn tốt hơn một mình hắn gấp đến độ xoay tròn xoay tròn, “Tân Tiên sinh có biết đến thân y nào trong dân gian không? Nhất là người am hiểu chữa trị bệnh tim.”

Tân Nhất Lai hơi sững sờ, “Thân thể của Điện hạ không được khỏe sao? Nhưng mà thái y trong cung không ổn sao?” Trong đầu ông ta lập tức tưởng tượng ra một hồi cung đầu.

“Không phải không phải.” Từ Canh vội vàng lắc đầu phủ nhận, “Không phải là ta, mà là... Phụ hoàng của ta.” Hắn dừng lại một lát, thấy Tân Nhất Lai và Đại Trân không hề chớp mắt nhìn mình chăm chăm, trong đôi mắt ngập tràn sự quan tâm, trong lòng hắn có một cảm giác thỏa mãn rất tuyệt vời. Đồi trước hắn chưa bao giờ gặp Tiểu Tam lang, mặc dù Tân Tiên sinh đã giúp hắn, nhưng lý do chính là vì báo thù cho người thân, nhưng lúc này đây, hắn có thể cảm nhận được sự quan tâm rõ ràng của bọn họ. Ngoại trừ người nhà họ Tân, còn có Võ Anh Hầu phủ, còn có Kim Tử, còn có rất nhiều người khác nữa.

Lỗ mũi Từ Canh ề ề, hắn cảm thấy mình hơi đa sầu đa cảm, nhưng mà, cảm giác được mọi người quan tâm thật sự rất tuyệt.

“Thời gian qua thân thể của phụ hoàng không được tốt, ông ấy bị bệnh tim, bình thường thì vẫn tốt, nhưng ông ấy không thể chịu được kích thích, nếu bị kích thích sẽ lên cơn đau tim, bây giờ ông ấy càng lúc càng lớn tuổi, ta lo lắng một ngày nào đó ông ấy sẽ bị phát bệnh.”

Tân Nhất Lai đã hiểu, nếu như ông ta đoán không sai thì quả thật là có kiếp trước, Hồng Gia Đế chắc chắn sẽ băng hà sớm hơn suy nghĩ của mọi người, hơn nữa sẽ vô cùng bất ngờ, cho nên Từ Canh mới căng thẳng như thế.

“Phải nói rằng y thuật của Thái Y Viện hiển nhiên là lợi hại nhất, muốn tìm đại phu trong dân gian cũng được, nhưng Điện hạ đừng ôm hy vọng quá lớn. Căn bệnh tim này, quả thực không thể chữa lành được.” Không nói tới Đại Lương, cho dù là xã hội hiện đại, bệnh tim cũng là một vấn đề lớn khiến giới y học phải khốn đốn bao năm nay.

Từ Canh nghe vậy về mặt lập tức trở nên âm đạm.

“Nhưng mà, mặc dù không thể chữa lành, nhưng nếu ngày thường chịu chú ý chăm sóc cơ thể, có thể sống đến bảy tám chục tuổi cũng không phải là chuyện lạ.”

Ánh mắt của Từ Canh sáng lên, “Tiên sinh mời nói.”

Tân Nhất Lai cười cười, “Điện hạ đừng gấp, chuyện này không thể nói rõ ràng trong một lúc, lát nữa ta sẽ cẩn thận viết ra cho ngài, ngài hãy lựa lúc thích hợp để nói với bề hạ. Còn về phương thuốc dùng để chăm sóc thân thể thường ngày, thật ra ta cũng có nghe nói qua một loại, có thể dùng được hay không thì ta cũng không thể nói trước được.” Trước Tân Nhất Lai có một người bạn làm ở trong bệnh viện của quân đội, người đó vẫn thường nói cho ông ta nghe mấy chuyện ở trong bệnh viện, nghe nhiều, cũng biết được ít kiến thức y học, mặc dù không thể chế được Thuốc trợ tim khẩn cấp

“Ngay cả y lý mà tiên sinh cũng biết sao!” Từ Canh thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Đại Trần liếc hắt một cái, đắc ý hất cằm lên, “Cha ta cái gì cũng biết hết.”

... ..

Tân phủ kinh thành

Hiếm khi Thụy Xương được nghỉ, đặc biệt ở lại trong phủ dùng cơm với Hoàng thị, thật vất vả chờ đến khi Hoàng thị quay lại, đã thấy bà hai mắt nén giận, gương mặt xanh mét. Trong lòng Thụy Xương khẽ động, vội vàng nhìn sang Thụy Hòa, dùng ánh mắt ra ý hỏi, Thụy Hòa cũng không biết gì, nhẹ nhàng lắc đầu tỏ ý không biết.

Hoàng thị phát hiện hai huynh đệ đang nháy mắt qua lại, cuối cùng sắc mặt mới hơi dịu lại, “Đừng nháy mắt nữa, cẩn thận bị chuột rút đó.”

Thụy Xương cười hi hi, tiến lên khoác cánh tay Hoàng thị làm nũng, “Không phải là con thấy mẫu thân ngài đang mất hứng sao, còn tưởng rằng Đại huynh lại làm chuyện gì chọc giận ngài chứ.”

“Cái gì gọi là ‘lại’ hả?” Thụy Hòa tức giận tròn mắt liếc cậu ta một cái, “Ta chọc giận mẫu thân lúc nào chứ, một nhân tài chín chắn hiểu biết như ta sẽ không làm ra chuyện khốn kiếp chọc giận bà. Nhất định là người ở Quốc tử giám đã lén lút theo người ta đi uống rượu bị báo về phủ!”

“Huynh nói càn, đã rất lâu rồi ta chưa có uống rượu.” Thụy Xương lớn tiếng phản bác, dứt lời đột nhiên ý thức được mình nói sai, cuống quýt che miệng lại, hoảng sợ trừng mắt nhìn Hoàng thị, lắp bắp nói: “Con... Con không có say rượu.”

Cuối cùng về mặt của Hoàng thị cũng chuyển từ u ám sang trời quang, lắc đầu cười nói: “Được rồi được rồi, ta biết hai huynh đệ các con hiếu thuận, cố ý muốn tìm cách pha trò làm ta vui vẻ.” Với đầu óc của Thụy Xương, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức này, chỉ là cùng nhau cố ý vờ ngớ ngẩn để chọc cười Hoàng thị mà thôi.

“Mẫu thân đừng mất hứng mà.” Thụy Xương cười hi hi nói: “Nhưng mà có chuyện gì không vui vậy, ngài hãy nói cho nhi tử biết, chúng con sẽ giúp người nghĩ cách.”

Hoàng thị nhú mày, hơi tức giận nói: “Không liên quan đến nhà chúng ta, là nhà của Cửu thúc xảy ra chút chuyện, Thất Nương nhà bọn họ tiến cung.”

“Cửu thúc nào? Nhà chúng ta có thêm một Cửu thúc từ khi nào vậy?” Thụy Xương ngơ ngác hỏi. Tân Nhất Lai chỉ có một mình, làm gì còn thúc bá nào nữa.

Thụy Hòa nhớ ra, “Cửu thúc chính là người đã tới phủ khi chúng ta mới vừa trở về kinh sao? Con nhớ là ông ấy làm việc ở nha môn Kinh Triệu.” Cậu dùng lại một lát, về mặt hoài nghi hỏi: “Gần đây con không hề nghe nói tới việc đại tuyển?” Ở phương diện nữ sắc Hồng Gia Đế khá là kiểm chế, phần lớn phi tần trong hậu cung đều là người cũ trước khi vào cung, sau khi đăng cơ mấy năm ông ấy mới tuyển chọn có một lần, cũng đã cách đây mười năm rồi.

“Đi vào bằng tiểu tuyển.” Hoàng thị lại càng khịt mũi coi thường, “Không biết bọn họ nghĩ gì, mà lại đưa một cô nương yếu đuối tiến cung đi làm công việc hầu hạ người khác, bản thân không đau lòng hay sao.”

Đại tuyển (大选) & tiểu tuyển (小选) : Tiểu tuyển là tuyển chọn trong quy mô nhỏ, thường là con nhà quan được giới thiệu để tiến cung, diễn ra hàng năm hoặc lúc nào vua có nhu cầu. Còn đại tuyển là tuyển chọn trong quy mô lớn, diễn ra toàn quốc, cả con quan, các hộ kinh doanh (thương nhân), thường diễn ra 3 năm 1 lần, hầu hết là để bổ sung cung nữ là chính.

Thụy Hòa nhú mày, “Chỉ sợ lúc này tiến cung là nhằm vào Thái tử Điện hạ.” Dựa vào thân phận, dĩ nhiên Tân Thất Nương sẽ không vào được cửa chính của Đông cung, cho nên Tân Cửu gia mới đi đường vòng đưa nữ nhi tiến cung làm cung nữ, hy vọng Thất Nương có thể lọt vào mắt Thái tử, sau này sinh được một đứa con, ông ta có thể thuận thế được thăng chức.

“Cũng không hẳn là vậy, hôm nay lão Cửu còn tới cửa cầu xin, hỏi ta có cách nào đưa người vào trong cung không, ông ta muốn đưa Thất Nương vào cung Trường Tín.” Hoàng thị càng nói càng tức giận, “Đừng nói ta không có cách, cho dù có cũng sẽ không dính dáng gì đến những chuyện như thế này. Thật sự là khiến ta tức chết mà.”

Tân Nhất Lai xưa đâu bằng nay, hiện tại ông ta là tâm phúc của Thái tử, nếu Thất Nương kia thật sự được Hoàng thị sắp xếp vào cung Trường Tín, nếu

tương lai nàng ta sinh được nhi tử, chỉ sợ sẽ có tâm tư khác, đến lúc đó cho dù nhà họ Tần không cùng hội cùng thuyền, chỉ sợ những người khác cũng không nghĩ như vậy. Tần Cửu gia này muốn dùng nữ nhi để kéo Tần phủ lên tặc thuyền của ông ta, việc này ông ta suy tính cũng quá tính khôn rồi!

“Nuơng ngài không đồng ý đấy chứ.” Thụy Xương vội la lên.

“Ta là người ngu xuẩn như vậy sao?” Hoàng thị tức giận trả lời, dùng một lát lại lắc đầu cười khẩy, “Lão Cửu này suy nghĩ quá tốt đẹp, đừng trách ta nói chuyện cay nghiệt, tướng mạo của Thất Nuơng cũng chỉ là hơi gọn gàng, ở trong gia đình bình thường cũng miễn cưỡng được coi là xinh xắn, vào cung rồi, ngay cả các cung nữ bên cạnh các nuơng nuơng nàng ta cũng không xinh đẹp bằng. Với tướng mạo của nàng ta, còn có khí chất âm trầm đó, người ta nhìn thấy trong lòng sẽ không thoải mái, Thái tử Điện hạ cũng không mù, sao có thể để ý đến nàng ta chứ. Lão Cửu lại liên tục đùn đẩy, nói là tự Thất Nuơng muốn tiến cung, tiểu cô nuơng kia cũng không phải là kẻ ngốc, tại sao lại vô duyên vô cớ phải tiến cung, còn không phải là do bị gia đình ép buộc ...”

Hoàng thị nói một thôi một hồi trút hết nỗi lòng, cuối cùng trong lòng mới thoải mái, rồi cuộc vung tay lên, dặn dò hai huynh đệ nói: “Sau này nếu nhìn thấy lão Cửu thì tránh đi, đừng có dính dáng gì đến những người có tâm tư bất chính.”

Hai huynh đệ cùng nhau gật đầu, “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Công Lao?

Lúc nửa đêm Từ Canh đột nhiên bừng tỉnh, mở mắt ra phát hiện bốn phía vẫn đang tối om. Đưa tay xoa sau lưng, trung y gần như đã ướt đầm, trên người dập dnh khó chịu, lại cúi đầu xuống, xưa nay Từ Canh luôn bình tĩnh nhưng bây giờ trên mặt đã có vết rạn.

“Điện hạ đã tỉnh rồi sao, có muốn uống nước không ạ?” Kim Từ nhẹ giọng hỏi.

Từ Canh vội vàng trả lời “Không cần”, lại nhanh chóng cời quần ném xuống chân giường, sau đó nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Kim Từ lắng nghe tiếng động trong phòng, lặng yên không một tiếng động bước vào phòng, cậu ta nhạy cảm người thấy trong không khí có mùi khác thường, đầu tiên là sừng sò trong chốc lát, cuối cùng mới phản ứng lại, vội vàng thu dọn chiếc quần ở chân giường.

Đã nửa đêm rồi Từ Canh vẫn không ngủ được, lăn qua lộn lại giống như bánh rán, Kim Từ vẫn luôn trông chừng ở phòng cách vách, chỉ là không có lên tiếng.

Trời chưa sáng Từ Canh đã dậy, sắc mặt không được tốt lắm, khuôn mặt có vẻ hơi tiêu tụy, khi rửa mặt vào buổi sáng còn ngăn người một hồi lâu. Kim Từ hơi lo lắng, sợ hãi hỏi: “Điện hạ cảm thấy không thoải mái trong người sao, nếu không thì gọi Lưu thái y đến bắt mạch cho ngài nhé.” Kim Từ đương nhiên biết rõ Thái tử Điện hạ đã xảy ra chuyện gì, đối với một thiếu niên trẻ tuổi đây là chuyện vô cùng bình thường, hơn nữa cũng không phải là lần đầu, tại sao hôm nay Thái tử Điện hạ lại có vẻ mặt hờn bay phách lạc như thế này?

“Không cần, ta không sao.” Từ Canh day day ấn đường, lắc đầu nói, trong lòng vẫn còn đang buồn phiền. Tối hôm qua hán mơ thấy mộng xuân, chuyện này cũng không có gì kỳ quái, nhưng vấn đề là, nhân vật trong mộng xuân chính là Tiểu Tam lang của Tần gia, vấn đề này rất là nghiêm trọng.

Mấy ngày trước hán còn có thể an ủi bản thân rằng đó chỉ là tình huynh đệ mà thôi, kết quả xoay người đã tự làm mất mặt mình, tình huynh đệ có thể thân thiết đến mức mơ thấy người ta trong mộng xuân sao? Nếu như chuyện này bị Tần tiên sinh biết được ... Từ Canh không dám nghĩ đến cảnh tượng đó.

“Hôm nay Điện hạ có muốn đến bến tàu không?” Sau khi dùng xong điểm tâm, Kim Từ hỏi.

Từ Canh lắc đầu liên tục, “Không đi!” Ngộ nhờ hán không cẩn thận để lộ ra điều gì đó bị Tần tiên sinh nhìn ra thì làm sao bây giờ? Cho dù Tần tiên sinh không để ý, nhưng nếu bị Tiểu Tam lang phát hiện ra có chỗ nào không thích hợp thì sao? Cậu ta nhất định sẽ chán ghét mình. Từ Canh cảm thấy bộ dạng chột dạ của mình không thích hợp để gặp bất cứ kẻ nào.

“Vậy hôm nay ngài — —”

“Ta ở lại hội quán đọc sách.” Từ Canh uể oải nói, nói xong lại ngã xuống giường, nhắm mắt lại nặng nề thở dài. Thật mệt mỏi! Từ Canh nghĩ, nhất định là khi sống lại đã xảy ra biến cố gì đó, ông trời lại chơi đùa hán một vỏ lớn như vậy. Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy!

Hán buồn rầu ở trong hội quán ngây ngốc đến tận buổi trưa, không muốn chuyện gì đến thì chuyện đó lại càng đến, mới vừa dùng xong cơm trưa, đầy tớ ở bên ngoài đến báo rằng Tam lang Tần gia cầu kiến.

Gặp, hay là không gặp? Từ Canh do dự.

“Điện hạ?” Kim Từ thấy hán lại đang ngần ra, khẽ gọi một tiếng.

Từ Canh giật mình tỉnh lại, vuốt vuốt huyết thái dương, thấp giọng nói: “Chuyện đó... Mời hấn vào.” Lúc nói chuyện, bất giác đưa mắt nhìn về phía cửa, chỉ một lát sau, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Đại Trân.

Đại Trân vẫn như bình thường mặc một chiếc áo nửa mới nửa cũ, quần áo rất vừa người, làm nổi bật thân hình cao ngất của nàng, Từ Canh nhìn không rời mắt. Nhưng mà, hấn vẫn cẩn thận nhìn về phía sau lưng Đại Trân vài lần, xác định Tân Nhất Lai không đi theo, lúc này mới yên tâm mạnh dạn nhìn.

“Sao hôm nay lại có thời gian tới tìm ta thế này?” Từ Canh vừa tiếp đón Đại Trân ngồi xuống, vừa tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Nếu không có chuyện gì, Tân tiên sinh sẽ không để Tiểu Tam lang đến gặp mặt Thái tử là hấn.

Đại Trân cười, “Cũng không có chuyện gì lớn, thứ nhất là ở nhà mãi chán quá, cho nên muốn vào thành đi dạo một lát, thứ hai là muốn thăm thú xem trong thành có gì để buồn bán không?”

Nàng vừa nói như vậy, Từ Canh lập tức hứng thú, “Người có biện pháp gì sao?”

“Hôm qua cha ta đột nhiên nhắc tới một chuyện.” Đại Trân nghĩ tới chuyện này lại không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào, “Không phải là ông ấy đã đưa vài cuốn sách cho người sao, còn do chính ông ấy viết tay, mất không ít tinh lực. Hôm qua ta nói đùa rằng muốn mang mấy cuốn sách của ông ấy đi tìm một nhà in để in thêm mấy quyển nữa tặng cho người khác, chỉ tiếc giá thành in sách quá cao, không có lãi. Kết quả cha ta nói ông ấy có một phương pháp có thể làm cho giá thành in sách hạ xuống — —”

“Thật sự!” Từ Canh bỗng nhiên đứng lên, hiếm khi hấn thay đổi sắc mặt, trong lòng cũng không còn suy nghĩ đến chuyện nam nữ nữa, “Tiên sinh có nói là biện pháp gì không?”

“Ông ấy mới chỉ nói ra một ít, nhưng mà bây giờ vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết được, hơn nữa không phải bây giờ ông ấy đang bận rộn với chuyện của xưởng đóng tàu sao, căn bản sẽ không còn tinh lực để quan tâm tới chuyện này.”

“Chuyện này còn quan trọng hơn cả chuyện của xưởng đóng tàu!” Từ Canh kích động đến mức mặt đỏ bừng lên, “Ta phải lập tức đi tìm Tân tiên sinh cẩn thận nói chuyện, bảo ông ấy trước tiên đem cái này... cái này gọi là gì?” Hấn nghiêng đầu hỏi Đại Trân, Đại Trân vội vàng trả lời: “Hình như gọi là kỹ thuật in chữ rời Kỹ thuật in chữ rời (活字印刷术) : Kỹ thuật in vịnh dự được coi là “mẹ của những phát minh”, là một trong bốn phát minh lớn của Trung Quốc thời cổ. Kỹ thuật in của Trung Quốc thời cổ chia làm hai loại: in bản khắc và in chữ rời. Kỹ thuật in chữ rời trước hết là chế tạo từng con chữ riêng, sau khi bản thảo được đưa đến nhà in, cần phải nhặt từng chữ, xếp trên một mặt phẳng rồi thực hiện việc in. Khi in bằng chữ rời, một quyển sách sau khi in xong, có thể gỡ ra, dùng những chữ rời đó để sắp xếp in một quyển sách khác. Trước khi phát minh ra máy điện toán, đây là phương pháp chủ yếu để người ta sản xuất các loại sách, báo, tạp chí... trên thế giới. (Mọi người đọc thêm ở đây nhé vì chủ đề này rất dài mình chỉ trích một đoạn ngắn thôi: <http://onggiaolang.com/47-phat-minh-ky-thuat-in-chu-roi/>)

“Kỹ thuật in chữ rời, được, ta sẽ bảo Tân tiên sinh dùng kỹ thuật in chữ rời để in sách.”

Kim Tử vội vàng sai hạ nhân đi dắt ngựa, ba người và một đội thị vệ cùng chạy về phía bến tàu.

Trên xe Đại Trân vẫn còn nhỏ giọng nói thầm, “Ta dẫn ngài quay về, cha ta sẽ không tức giận chứ. Khi ông ấy làm việc luôn rất có kế hoạch, nếu đã nói chuyện này không gấp thì nhất định sẽ không hành động, ngài chạy tới thúc giục ông ấy, nếu ông ấy nổi giận với ngài, sau đó nhất định sẽ mắng ta.”

Từ Canh nhìn nàng rối rắm khiến cả khuôn mặt nhỏ nhắn hết lại, trong lòng cảm thấy rất là buồn cười, không nhịn được muốn đưa tay chọc chọc lên gương mặt tròn trịa của nàng, nhưng lại sợ rằng quá đường đột với nàng, cố gắng kiềm chế đầu ngón tay đang muốn gây chuyện, ho nhẹ một tiếng, nghiêm nghị trả lời: “Ta sẽ giải thích với tiên sinh.”

“Thôi, ” Đại Trân vô cùng buồn bã thờ dài, lắc đầu, “Chuyện này không thể giải thích được.” Ban đầu nàng vốn định lên tiếng kêu gọi Từ Canh để chuẩn bị nhân thủ trước, nàng thậm chí còn định không để cho Tân Nhất Lai biết chuyện này, về phần tại sao — — Đại Trân nhạy cảm phát hiện gần đây đường như cha nàng có vẻ hơi phòng bị Thái tử Điện hạ, mặc dù không biết là vì sao, nhưng Đại Trân lại cảm thấy hình như cha nàng không thích nàng ở chung một chỗ với Từ Canh. Nếu như bị Tân Nhất Lai biết được ông ấy vừa mới nói ra “kỹ thuật in chữ rời”, sau đó Đại Trân đã đi tìm Từ Canh hợp tác, không biết ông ấy sẽ khó chịu đến mức nào.

Từ Canh định mở miệng nói gì đó, nhưng thấy Đại Trân đang nhíu mày về mặt bất đắc dĩ, cuối cùng không mở miệng nữa.

Xe ngựa chạy một mạch vào biệt viện của Tân gia, nghe nói Đại Trân và Từ Canh cùng nhau trở về, sắc mặt Tân Nhất Lai lập tức không được tốt.

“Hai đứa đã gặp nhau ở đâu vậy?” Nhìn thấy Từ Canh, đầu gối Tân Nhất Lai cũng phải thu liễm lại gương mặt trở nên nghiêm túc, đầu tiên là hành lễ với Từ Canh, sau đó nặn ra nụ cười nói với Đại Trân: “Không phải con nói là vào thành giải sầu sao, tại sao lại đi cùng với Thái tử Điện hạ vậy. Con cũng đừng có ý vào việc mình còn nhỏ tuổi mà không có quy củ, nếu không, sau này a cha cũng không dám dẫn con ra ngoài nữa.”

Đại Trân không dám giấu ông ta, thành thật khai báo nói: “Không phải hôm qua a cha đã nhắc đến kỹ thuật in chữ rời sao, hài nhi cảm thấy đó là cơ hội để làm ăn, mới đi tìm Thái tử Điện hạ nói chuyện, dự định hợp tác với nhau. Ngài cũng biết một khi mở rộng việc in ấn, chắc chắn giá thành của sách sẽ giảm xuống, các nhà in lớn ở Giang Nam nhất định sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, đến lúc đó không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì. Hài nhi nghĩ nếu có Thái tử Điện hạ góp cổ phần, các nhà in ở Giang Nam sẽ nể mặt hấn mà không dám làm loạn.” Nói trắng ra là, đang tìm một cổ đông để làm chỗ dựa vững chắc, đương nhiên, các mối quan hệ của Từ Canh cũng rất hữu dụng, sau này việc làm ăn của Tân gia sẽ dần dần được mở rộng, Đại Trân đã bắt đầu cảm thấy vất vả, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì không có nhiều người đắc lực.

Các mối quan hệ (人脉- Nhân mạch): từ này cổ đại thì dịch là thân tín, vây cánh, hiện đại dịch là quen biết, mối quan hệ, vây cánh, tùy vào từng văn

cảnh. Người có “nhân mạch” tốt tức là có mối quan hệ với mọi người tốt, quen biết rộng, được lòng người.

Nụ cười của Tân Nhất Lai vẫn không thay đổi, vẻ mặt càng thêm ôn hòa, “Đứa nhỏ này quá nóng vội, chuyện bán gương vẫn chưa làm được, sao đã bắt đầu lần qua chuyện này. Không phải đã nói với con kỹ thuật in chữ rồi vẫn chưa rõ ràng hay sao, con đã vội vội vàng vàng gọi Thái tử Điện hạ đến đây như vậy, không phải là khiến cho cha con làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Đại Trân cúi đầu thừa nhận sai lầm, “Con sai rồi, a cha ngài phạt con đi.”

Từ Canh thấy thế đang muốn mở miệng cầu tình, lại bị Đại Trân dùng ánh mắt ngăn cản — nếu hắn nói nữa, đó chính là lửa cháy đổ thêm dầu, Đại Trân biết rõ tính tình của cha nàng.

Cũng may thái độ nhận sai Đại Trân rất thành khẩn, cộng thêm sự yêu thương Tân Nhất Lai đối với đứa con gái duy nhất này, cho dù trong lòng không dễ chịu, cũng sẽ đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu Từ Canh — tất cả đều là do Thái tử không đúng!

“Được rồi được rồi, nói cứ như thể ta không nói đạo lý vậy. Ai dám phạt con chứ, sau này quay về lại tố cáo với mẹ con, bà ấy sẽ lại giáo huấn ta một trận. Con quay về phòng nghỉ ngơi đi, ta và Điện hạ cần thương nghị đại sự trong triều, một đứa bé như con không nghe được.” Tân Nhất Lai vẻ mặt ôn hoà tha cho Đại Trân, cuối cùng Từ Canh mới thở phào nhẹ nhõm.

Vào phòng, Từ Canh lúng túng tạ lỗi nói: “Cũng là do ta quá hấp tấp, nghe tiếng gió đoán trời mưa, không hỏi rõ ràng đã vội vội vàng vàng chạy tới đây, làm trò cười cho tiên sinh, còn khiến Tam lang chịu oan ức.”

“Điện hạ là vì dân vì nước, Tam lang là một đứa bé, suốt ngày chỉ muốn kiếm tiền, sao có thể so sánh với ngài.” Thái độ Tân Nhất Lai rất là khách khí, lại chủ động chuyển đề tài qua kỹ thuật in chữ rồi “Về phần kỹ thuật in ấn kia, vì thần cũng chỉ là đột nhiên nghĩ ra mà thôi, có thể thành công hay không thì khó mà nói được.” Mặc dù ông ta biết nguyên lý cơ bản của kỹ thuật in chữ rồi, nhưng chưa thí nghiệm bao giờ cũng không thể tùy tiện khởi công được, những thứ khác không nói, nhưng việc in ấn không thể dùng loại mực bình thường được, ở phương diện này Tân Nhất Lai thật sự là chưa có nghiên cứu.

Nói xong, Tân Nhất Lai lại nói nguyên lý của kỹ thuật in chữ rồi cho hắn nghe. Nguyên lý này vốn cũng không khó hiểu, dĩ nhiên Từ Canh vừa nghe đã hiểu, vỗ trán một cái buồn bực nói: “Đạo lý đơn giản như vậy, sao trước kia chưa có ai từng nghĩ tới chứ?”

Tân Nhất Lai cười lắc đầu, “Chưa chắc là đã không có ai nghĩ tới, có lẽ cũng đã từng thử làm qua, chỉ là không được như ý nên mới từ bỏ, cho nên vì thần mới nói chuyện này còn chưa có rõ ràng. Nếu Điện hạ cảm thấy hứng thú, có thể sai người lặn lội làm thí nghiệm, miễn là ngài sẵn sàng chi bạc, chắc chắn sẽ tìm ra biện pháp.”

Ông ấy đang muốn đẩy công lao lên người hắn sao? Từ Canh suy nghĩ một lát, lắc đầu từ chối nói: “Tam lang có lòng tốt muốn mời ta hợp tác, ta mượn gió đồng kiếm ít tiền lẻ cũng đã là chiếm tiện nghi, sao có thể ôm công lao của tiên sinh lên người mình chứ.”

Tân Nhất Lai cười, “Hôm nay Điện hạ vội vã đến đây còn không phải là vì kỹ thuật in ấn này liên quan đến giới văn sĩ sao, có thể thấy được việc này rất quan trọng. Không dám giấu Điện hạ, hiện giờ hạ quan đang quá gây sự chú ý, được thăng chức quá nhanh, nếu chuyện này lại rơi xuống đầu...” Ông ta cười khổ lắc đầu, “Đây rõ ràng là một công lao rất lớn, nhưng đối với vi thần đây không phải là một chuyện tốt.”

Một năm qua danh tiếng của Tân gia đã đủ mạnh mẽ, nếu lại tiếp tục rêu rao như vậy, cho dù là Nội các, hay là Hoàng đế Bệ hạ, chỉ sợ cũng sẽ thay đổi thái độ.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kỳ Thi Mùa Xuân

Chuyển ngữ: Ulrika

Từ Canh lập tức chú tâm vui đầu vào nghiên cứu kỹ thuật chữ in rồi, thậm chí đã tự tay làm rất nhiều chuyện, bận rộn đến mức chân không chạm đất. Kim Tử nhiều lần khuyên hắn nên nghỉ ngơi, lại nói: “Những thứ này vốn là công việc của đám công tượng, điện hạ chỉ cần ra lệnh một tiếng, bảo bọn họ làm theo là được, cần gì phải theo sát từ sáng đến tối, nếu cứ tiếp tục như vậy thân thể của ngài sẽ chịu không nổi đâu.”

Từ Canh lại vẫn tỏ ra mất diết tại ngơ. Thực ra, hắn cố ý làm cho mình bận rộn như thế, thân thể mệt mỏi sẽ khiến hắn không còn thời gian để suy nghĩ về những chuyện khác, tỷ như Tiểu Tam lang Tân gia, tỷ như tại sao hắn lại vô duyên vô cớ nghĩ đến vấn đề đáng sợ này. Nếu hắn thật sự là đoạn tị, Đại Lương Triều phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ông trời cho hắn sống lại một lần nữa, là vì muốn sau này hắn xây dựng Đại Lương Triều trở nên giàu có phồn vinh, sau đó sẽ truyền ngôi cho đứa cháu trai kia của mình sao?

Vậy thì cũng thật là đáng buồn!

Tân Nhất Lai chỉ nói cho Từ Canh biết nguyên lý cơ bản của kỹ thuật chữ in rồi, còn những thứ khác muốn Từ Canh và đám thuộc hạ tự cân nhắc. Bọn họ bắt đầu chọn loại gỗ để chế tác chữ in rồi, nhưng đã nhanh chóng phát hiện ra việc này không thể thực hiện được. Thứ nhất là đường vân gỗ không

đều, khi điều khắc thì vô cùng khó khăn, thứ hai là sau khi gỗ bị ngâm nước sau rất dễ bị biến dạng, chữ viết cũng mờ nhạt không rõ, cho nên Từ Canh đã loại bỏ hết.

“Còn có chất liệu gì khác không? Cứ làm thử từng cái một, nếu thành công thì sẽ có trọng thưởng.” Từ Canh đã lẫn lộn ở xưởng rất nhiều ngày, nhưng hoàn toàn không có tiến triển gì, hẳn cũng không hề nản chí, cho Kim Từ truyền lệnh xuống, lệnh cho đám công tượng hợp mưu hợp sức, treo giải thưởng với số tiền lớn.

Kim Từ một mực đồng ý, trước khi ra cửa bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, do dự dè dặt: “Khi nô tài còn sống ở quê, đã từng thấy người trong làng đào bùn làm đồ sành đồ gốm, còn khắc hoa văn lên bên trên, sau khi nung xong sẽ dùng để trang trí cho căn nhà, không biết Điện hạ có thể dùng bùn để làm chữ in rồi được không?” Nếu khắc chữ lên đồ sành gốm, sẽ dễ dàng hơn nhiều khi khắc lên những vật cứng.

Ánh mắt Từ Canh chợt lóe, “Phương pháp này không tồi, sáng mai ta sẽ cho công tượng làm thử xem.” Nói xong, hắn lại cười rộ lên, “Nếu thật sự có thể thành công, Kim Từ người đã lập được công lớn.”

Kim Từ then thùng xoa xoa cái gáy, “Nô tài cũng chỉ là đột nhiên nghĩ tới chuyện đó thôi, chỉ cần có thể giúp được Điện hạ, nô tài cảm thấy vô cùng cao hứng, có công lao hay không có công lao, nô tài thật sự không dám nghĩ tới. Hơn nữa, nô tài là một người không có căn cơ, những thứ công lao kia cũng không có ích gì, chỉ cần có thể luôn được hầu hạ ở bên cạnh Điện hạ, nô tài đã cảm thấy hài lòng rồi.”

Từ trước đến nay hắn ta cũng không cầu mong gì nhiều, khi được điều từ Nội thị thô sử đến cung Trường Tín, Kim Từ cảm thấy vô cùng lo sợ, cảm thấy ông trời đối với mình quá tốt, nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng chỉ mới vào cung Trường Tín có mấy ngày đã được Thái tử Điện hạ chọn trúng, đột nhiên trở thành tâm phúc của Thái tử, không chỉ có bọn cung nữ nội thị trong cung Trường Tín cung kính khi nhìn thấy hắn ta, mà ngay cả đám cung nhân trong các cung khác cũng càng thêm khách khí với hắn ta, cho tới tận bây giờ, Kim Từ vẫn luôn cảm thấy mình như đang nằm mơ. Tất cả những điều này là do Thái tử Điện hạ ban cho hắn, mặc dù Kim Từ không biết tại sao Thái tử lại coi trọng hắn như thế, nhưng việc này cũng không quan trọng, đối với Kim Từ mà nói, hắn ta đã xác định chỉ có một việc, đó chính là trung thành với Thái tử Điện hạ.

Lúc này bọn họ đang bận rộn ở Thiên Tân, trong kinh thành cũng đã bắt đầu kỳ thi Hội.

Kỳ thi kết thúc sau ba ngày, cho dù Thụy Hòa có cường tráng như trâu, nhưng lúc đi ra hai chân cũng như muốn nhũn ra, mặt mũi tiêu tụy. Đương nhiên, cậu ta vẫn khỏe mạnh chán, năm nay rét tháng ba vô cùng lạnh giá, gió trong trường thi dường như có thể đóng băng mọi thứ, đám sĩ tử vốn ăn mặc phong phanh, lại không được phép nhóm lửa, mấy ngày hôm nay, không biết bên trong trường thi đã khiêng ra ngoài bao nhiêu người rồi.

Hoàng thị là nữ quyến, cộng thêm trong nhà còn có hai đứa trẻ nghịch ngợm, thật sự là không tiện ra ngoài, nên đã gọi Thụy Xương về phủ, đuổi cậu ta tới trường thi đón người. Thụy Xương nhìn thấy Thụy Hòa xanh xao vàng vọt lập tức sợ hãi kêu lên, trong giọng nói có tiếng nức nở, “Trời ơi ca, huynh không sao chứ? Sao huynh lại biến thành như thế này?” Vừa nói vừa vội vàng đỡ Thụy Hòa lên xe.

Thụy Hòa không từ chối, dựa vào Thụy Xương leo lên xe ngựa, nhanh chóng ôm lò sưởi tay vào trong ngực, mềm oặt nằm xuống chỗ ngồi, nằm bất động, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, “Lão tử sắp chết rét rồi.” Sau đó nhắm mắt không nói nữa.

Thụy Xương thấy thế thì không dám lên tiếng nữa, vội vàng đắp chăn cho Thụy Hòa, lại ra hiệu cho phu xe lập tức rời đi.

Trở về phủ, sau khi tắm rửa thay quần áo Thụy Hòa lập tức trùm đầu ngủ say, ngủ một giấc đến buổi trưa ngày thứ hai mới tỉnh. Tân thái phó lòng nóng như lửa đốt chờ đợi, nhiều lần sai người đi tới thăm dò, nghe nói Thụy Hòa còn đang ngủ, do dự một hồi lâu rốt cục vẫn không gọi cậu ta tỉnh dậy. Hiện giờ biết cậu ta đã tỉnh dậy, lập tức phái người gọi cậu ta đến thư phòng.

“Viết lại bài văn của ngươi một lần nữa cho ta xem.” Thụy Hòa vừa vào nhà, Tân thái phó lập tức chỉ chỉ văn phòng tứ bảo đã sớm được chuẩn bị tốt trên bàn sách ra lệnh nói.

Thụy Hòa đã sớm đoán được, nghe vậy lập tức theo lời ngồi xuống, không chút nghĩ ngợi đề bút viết xuống. Mới đầu Tân thái phó còn ngồi ngay ngắn ở phía sau bàn viết, chỉ chốc lát sau đã ngồi không yên, dứt khoát đứng dậy bước đi thong thả đến phía sau lưng Thụy Hòa, cúi đầu nhìn chăm chăm bài văn của cậu ta, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra nụ cười mỉm.

Chờ đến khi Thụy Hòa viết xong bài văn, Tân thái phó cũng đã xem xong rồi, nhưng ông vẫn làm bộ làm tịch nhận lấy bài văn nhìn một lần nữa, cố gắng nghiêm mặt ra vẻ khó đoán. Chỉ tiếc là Thụy Hòa không hề phối hợp, sau một hồi lâu cũng không thấy cậu ta hỏi câu nào, cuối cùng vẫn là Tân thái phó không nhịn được khen một câu, “Cũng không tệ lắm, thi đậu chắc là không thành vấn đề.”

Năm nay Hồng Gia Đế tự mình ra đề thi, cậu hỏi chính là những điểm lợi và hại của hải mạo. Kể từ khi bắt đầu xây dựng hải quan, thái độ của triều đình đối với hải mạo đã vô cùng rõ ràng, do đó phần lớn các thí sinh đều hết lời ca ngợi công đức, mặc dù lập trường không sai, nhưng lại rất khó thể hiện sự xuất sắc. Tân thái phó cũng đã từng suy nghĩ đến, cảm thấy đề văn lần này sẽ rất khó viết.

Tân thái phó đã nhiều lần làm chủ khảo, lần này vì tránh hiềm nghi nên mới không làm chủ khảo, nhưng vẫn có chút hiểu biết với sự yêu thích của quan chủ khảo năm nay. Áng văn chương này của Thụy Hòa tuy từ ngữ trau chuốt nhưng lại không hoa lệ, ngôn ngữ chất phác, hành văn lưu loát, mới nhìn thì chỉ là trên trung bình, nhưng nội dung của bài văn này khiến ngay cả Tân thái phó cũng nhìn không được muốn vỗ tay tán thưởng. Tân Nhất Lai đưa con đến Chiêm Sự phủ rèn luyện thật sự là quá sáng suốt, nếu không, cho dù Thụy Hòa có đọc tứ thư ngũ kinh đến mức nở hoa, cũng không thể nào viết ra được một bài văn chu toàn mọi mặt như thế này, nhưng Thụy Hòa lại làm được, cậu ta không chỉ tinh tế chỉ ra những điểm lợi và hại, còn phân tích nguyên nhân, cuối cùng lại cẩn thận đưa ra hướng giải quyết. Không phải là Tân thái phó mèo khen mèo dài đuôi, đừng nói tới mấy quan viên tầm thường trong triều không thể suy nghĩ chu toàn như thế, cho dù là mấy vị nội các kia cũng không nhất định sẽ mạnh hơn Thụy Hòa đâu!

Nhưng mà dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, không nên khen ngợi quá mức, gương mặt Tân thái phó co quắp một hồi lâu, mới vui vẻ hoà nhã vỗ vỗ bả vai

Thụy Hòa hỏi: “Sau khi nhập sĩ ngươì dự định đến Chiêm Sự Phủ, hay là nha môn Lục Bộ?”

Thụy Hòa không được tự nhiên ho khan, “Chuyện này... Chi mình tổ phụ ngài nói cũng không được.”

Tân thái phó ngẩng ra, ơ thật đúng là nói sai rồi, nếu Thụy Hòa tiến vào tam giáp, sẽ được bệ hạ định đoạt thỏa đáng, ông ở phía sau có sắp xếp như thế nào cũng vô dụng. Tiểu quý này, đúng là rất tự tin với bản thân mình.

Tân thái phó tức giận gõ một cái lên trán cậu, lại nói: “Tự mình chép một bản khác gửi cho cha ngươì đi.”

Hiếm khi Thụy Hòa mới làm nũng, “Không phải là con vừa mới viết một bản đó sao, cầm bản này gửi đi cũng giống nhau mà.”

“Bảo ngươì viết thì ngươì viết đi, ít nói nhảm thôi.” Tân thái phó nhỏ giọng mắng, còn không phải là do ông muốn cầm bản này đi khoe khoang với ngươì khác sao, hơn nữa, nếu bài văn tốt như vậy mà không đứng đầu thì thật là đáng tiếc, Tân thái phó cảm thấy ông cần phải đi ra ngoài hoạt động một chút.

Thụy Hòa bắt đầu đi, đành phải nhận mệnh chép thêm một bản nữa, sau khi trở về lại để cho Thụy Xương nhìn thêm một lần nữa, lúc này mới sai ngươì đưa đến Thiên Tân. Tân thái phó giấu bài văn của Thụy Hòa ở trong ngực lạng lẽ ra cửa đi thăm hỏi bằng hữu, tuy rằng chư vị giám khảo đều bị nhốt ở trong trường thi để chấm bài, nếu nói một chút tin tức cũng không thể truyền ra ngoài thì tất cả đều là lời gạt ngươì mà thôi.

Vì vậy, không đến mấy ngày, bài văn này đã được điên cuồng truyền ra ngoài, Tân thái phó rất giận hoạt không hề để lộ tên của Thụy Hòa, vì vậy, nhóm sĩ tử khắp kinh thành giống như phát điên tìm kiếm vị đại tài tử này, có thể nói là danh tiếng vô cùng vang dội.

Ngược lại Thụy Hòa cực kỳ an phận, liên tục đóng cửa không ra ngoài, bên phía Hồng Gia Đế cũng nhận được tin, ngày đó đặc biệt đặc sai ngươì cầm bài văn đó đến đọc kỹ càng, sau khi đọc xong thì thở dài một tiếng, cười nói với Từ Phúc Xương: “Khó trách thái độ của Tân thái phó lại khác thường như vậy vì đứa cháu này mà bôn ba khắp nơi, Đại lang Tân gia quả thật có tài làm trạng nguyên.”

Từ Phúc Xương cũng cười nói: “Nô tài vẫn còn nhớ rõ bộ dáng của Tân thái phó khi nhìn Tân Thị lang vào kỳ thi mùa xuân năm đó, vẻ mặt ghét bỏ, giống như đó không phải là con trai ruột của ông ấy vậy. Cũng bởi vì Tân Thị lang đứng thứ ba đếm ngược từ dưới lên, trở về còn bị Tân thái phó đánh cho một trận, bây giờ rốt cuộc cũng được con trai mình lấy lại danh dự.”

Hồng Gia Đế cũng nhớ tới chuyện xưa rất nhiều năm trước, không khỏi vừa buồn cười vừa cảm khái, “Mặc dù Tân Nhất Lai học hành chẳng ra sao, nhưng khi làm việc lại khiến cho ngươì ta rất yên tâm. Những việc đại sự trong triều hiện nay, còn không phải đều do Tân Nhất Lai tìm cách giải quyết từng việc một sao. Lời trăm nói tuy không dễ nghe, cả triều văn võ bá quan, có hơn phân nửa là uống công nuôi, nếu bọn họ có được một phần bản lĩnh của Tân Nhất Lai, trăm có nằm mơ cũng sẽ vì bật cười mà tỉnh lại.”

Từ Phúc Xương vội vàng khuyên giải an ủi: “May mà Thái tử Điện hạ hiểu chuyện thông minh, lại chịu khổ được, nô tài nghe nói Điện hạ đã cùng ăn cùng uống với những công tước ở Thiên Tân, khắp Đại Lương Triều cũng không thể tìm ra ai chăm chỉ kiên định trẻ tuổi hơn Điện hạ.”

Vừa nhắc tới Từ Canh, gương mặt của Hồng Gia Đế không kiềm được mà ním cười hiểu ý, “Đứa nhỏ này thật là hồ đồ, đường đường là Thái tử, Trữ quân của đất nước, sao có thể liều mạng ở chung một chỗ với đám công tước được, ngộ nhớ gặp nguy hiểm thì làm sao?”

“Nếu không sao có thể gọi Thái tử Điện hạ là con trai ruột của bệ hạ ngài chứ.” Về mặt Từ Phúc Xương cảm động nói: “Nô tài còn nhớ năm đó khi bệ hạ còn đang là Tiềm Đế từng phụng mệnh tiên đế đến Hà Nam tuần tra đê, lúc ấy ngài cũng cùng ăn cùng ở với nông dân ở trên đê. Nô tài gấp muốn chết, cho dù có khuyên thế nào ngài cũng không chịu nghe, cuối cùng vẫn là do bản thân ngài mệt mỏi đến hôn mê mới đưa được ngài quay về.”

Tiềm Đế: Chỉ thiên tử chưa lên ngôi!

Hồng Gia Đế cười rộ lên, “Ngươi không nói thì trăm cũng đã quên rồi. Lúc ấy hình như trăm vẫn chưa tới hai mươi.”

“Vừa qua sinh nhật mười tám tuổi...”

“...”

Editor: Ở chương 47 tác giả có nói là sẽ sửa lại nội dung mấy chương đầu thành Từ Canh vẫn chưa biết được Đại Trân là con gái. Đến chương 43 thì Kim Từ đã nói cho Từ Canh biết Đại Trân là con gái. Không hiểu sao đến chương này thì lại thành Từ Canh chưa biết chuyện. Mình có tìm lại hết rồi nhưng không thấy bản chỉnh sửa nào của tác giả cả. Nên là mình cũng hoang mang lắm! (⊙ ㄣ ⊙)

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Bị Bệnh

Chuyển ngữ: Ulrika

Khi Từ Canh và Tân Nhất Lai trở về kinh đô là hai tháng sau, kết quả của khoa thi đã sớm kết thúc, Thụy Hòa không phụ sự mong đợi của mọi người đã được Hồng Gia Đế khâm điểm làm Trạng Nguyên, danh tiếng của Tân gia vô cùng vang dội. Tân Thái phó thấy chuyện biến tốt thì lập tức thu liễm, chỉ lặng lẽ ăn mừng một phen ở trong phủ, đối với bên ngoài thì lại càng cố gắng khiêm tốn. Thụy Hòa ngoại trừ tham gia Quỳnh Lâm Yên và gặp gỡ một vài đồng môn ở bên ngoài, thì cơ bản là đóng cửa không ra, cho đến khi thánh chỉ đến, Thụy Hòa nhận lệnh làm Biên tu của Hàn lâm viện.

Đây là chức vụ mà các Trạng Nguyên trước đều đã từng đảm nhiệm, đương nhiên, mức độ trọng dụng sẽ khác nhau, khả năng phát huy tác dụng của chức vị này cũng hoàn toàn khác nhau. Biên tu của Hàn lâm viện không ít, nhưng Thụy Hòa là trưởng tôn của Tân Thái phó, đồng thời lại là tâm phúc của Thái tử, tất nhiên là sẽ bị chú ý hơn các đồng僚, nhưng càng như thế, Thụy Hòa lại càng khiêm tốn an phận, thỉnh thoảng có người muốn có ý khiêu khích, cậu ta cũng cố gắng nhượng bộ, sau khi Hồng Gia Đế nghe thấy lại hiếm khi thờ dài nói: “Tính tình của Đại lang Tân gia thật đúng là không giống với tổ phụ của hân.”

Còn đối với Hoàng thị, việc khiến bà đau đầu chính là hôn sự của mấy đứa nhỏ.

Thụy Xương thì cũng thôi, rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, lại là con trai, đợi thêm nữa vài năm nữa cũng không sao. Mặc dù Đại Trân là cô nương, nhưng ít nhất vẫn có thể chờ thêm một thời gian nữa, Thụy Hòa cũng đã đủ mười chín tuổi, mặc dù theo ý của Hoàng thị, con trai thì không cần phải gấp gáp thành hôn, cho dù đợi đến ba mươi tuổi cũng không muộn, nhưng người ngoài lại không nghĩ như vậy. Đừng nói kéo dài tới ba mươi tuổi, chỉ cần qua hai mươi tuổi mà còn chưa nghị thân, chỉ sợ người ngoài sẽ bàn tán nói ra nói vào rằng không biết có phải Thụy Hòa nhà bọn họ có bệnh không tiện nói ra.

Kể từ khi Thụy Hòa thi đậu, ngưỡng cửa của Tân gia đã bị người đến cầu hôn giẫm nát, thậm chí còn có người mày dạn mặt dày đến tìm Tân Thái phó lôi kéo quan hệ, lại càng không cần phải nói đến Tân Nhất Lai và Hoàng thị. Nhưng mà ba người bọn họ đều rất kín miệng, may là bình thường Tân Thái phó nói chuyện rất có chừng mực, vừa nhắc tới hôn sự của Thụy Hòa cũng vội vàng đẩy tới trên đầu Hoàng thị, “Hôn sự của tôn tử, vẫn nên do cha mẹ của nó làm chủ, ta tuyệt đối sẽ không dính vào.” Sau đó, Tân Thái phó và phụ tử Tân Nhất Lai thậm chí không dám ra ngoài xã giao, chỉ sợ một ngày nào đó mình nhất thời vô ý mắc bẫy của người khác, uống rượu say bán đứng Thụy Hòa.

Toàn gia đều đang đau đầu vì hôn sự của Thụy Hòa, ngay cả Đại Trân cũng bị ảnh hưởng, vô cùng nhiệt tình bắt quái về các thiên kim trong kinh thành với Hoàng thị.

“Lần trước ở nhà bà ngoại gặp được Đại nương tử Lưu Hàn của Lâm gia, dáng dấp cũng khá là xinh đẹp, dáng người cao cao, miệng vừa nhỏ vừa hồng, tính cách cũng rất dịu dàng, nương cảm thấy thế nào?” Đại Trân đặc biệt nghiêm túc đề cử nói.

Hoàng thị không khách khí phủ quyết, “Nàng ta đẹp ở chỗ nào chứ? Dáng người cao, nhưng quá gầy, quần áo mặc lên người quá rộng, gió thổi qua thì lung lay, ta sợ sẽ có một trận gió lớn thổi bay nàng ta mất. Hơn nữa, tiểu cô nương kia mềm mại yếu ớt, chưa nói xong một câu đã đỏ mặt khóc sụt sùi, hỏi nàng ta nàng ta cũng không chịu nói, giống như là vô cùng tủi thân, ta không dám muốn có một cô con dâu như vậy đâu, hơn nữa ca của con cũng sẽ không thích.”

Đại Trân suy nghĩ một lát cảm thấy lời nói của bà cũng có lý, Đại nương tử Lưu gia đúng là có hay khóc lóc khi không được như ý, nếu thật sự cưới về, chỉ sợ Thụy Hòa sẽ phải dỗ dành nàng ta từ sáng đến tối, vậy thì quá cực khổ.

“Thụy Hòa là huynh trưởng, người vợ tương lai chính là tông phụ của Tân gia, những thứ không nói khác, nhưng điều đầu tiên nhất định là phải có tri thức hiểu lễ nghĩa, có khả năng chăm lo việc nhà, nếu không, sau này trong phủ sẽ đại loạn.” Hoàng thị tận tình khuyên bảo dạy dỗ nói: “Bởi vì cái gọi là vợ hiền chồng ít họa, nếu nữ chủ nhân trong nhà là một người không tháo vát, trong phủ tất sẽ hỗn loạn rối ren, nam nhân đâu còn tâm tư để suy nghĩ đến việc chính sự...”

Tuy rằng bà một người phụ nữ hiện đại, thậm chí còn từng là một nữ cường nhân, nhưng cô đại là nam tôn nữ tì, cũng không thể không cúi đầu trước thời đại này. Đương nhiên, nên lui một bước, cho dù có là người hiện đại, yêu đương là một chuyện, kết hôn lại là một chuyện khác, gia thế trình độ học vấn của hai bên, tính khí tính nết, điều kiện kinh tế toàn bộ đều phải suy nghĩ cẩn thận, ở bất kỳ thời đại nào thì môn đăng hộ đối cũng là một chân lý. Rốt cuộc do Đại Trân tuổi còn nhỏ, tính tình mê mê lảng lảng, Hoàng thị thấy thế cũng chỉ bắt đầu đi thờ dài.

... ..

Trước khi mùa hè đến, vấn đề khó khăn cuối cùng của chữ in rời đã được đám công tượng trong hoàng trang hóa giải, rốt cuộc thành công lại là ý tưởng của Kim Tử, đương nhiên, các công tượng cũng đã làm một số cải tiến, sau khi hoàn thành những con chữ in rời, ngay cả Tân Nhất Lai cũng nhận không được tám tác khen ngợi. Chỉ tiếc bởi vì mực in, sau khi dùng mấy lần thì những bộ chữ in này đã bắt đầu mờ nhạt không còn rõ, Từ Canh không thể không hoãn lại kế hoạch phát triển kỹ thuật chữ in rời, mãi đến tận cuối tháng bảy rốt cuộc cũng đã có công tượng làm ra một loại mực in mới.

Hoàng trang: thôn xóm do hoàng gia lập ra để thí điểm các phương pháp nuôi trồng và là nơi ở cho người nhà của quan lại.

Từ Canh đã sớm đề cập với Hồng Gia Đế về chuyện chữ in rời, ngoài mặt Hồng Gia Đế lạnh nhạt, nhưng trong lòng đã sớm kích động không thôi, bây giờ cuối cùng khi đã thành công, ông lại vui mừng đến mức dường như không thể tự chủ được, không chú ý đến việc ngực đang quặn đau, suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh, dọa Từ Canh sợ hết hồn.

Cũng may lần này Hồng Gia Đế bị bệnh không nghiêm trọng lắm, thái y chăm cứu, viết đơn thuốc xong, lại nghỉ ngơi một đêm sức khỏe của ông đã dần dần chuyển biến tốt đẹp. Nhưng Từ Canh lại bị hù dọa không nhẹ, từ lúc Hồng Gia Đế bị bệnh hân một tác cũng không rời canh giữ ở bên giường của hoàng đế, bất kể chuyện gì cũng tự mình làm lấy, chịu đựng một ngày một đêm, cả người đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Thái tử làm như vậy, những hoàng tử khác há có thể thờ ơ, các hoàng tử tuổi còn nhỏ thì cũng thôi, Từ Canh đã sớm dặn dò bọn họ ở trong cung của mình chờ tin tức, nhưng Từ Long lại không thể không kiên trì đi theo sau lưng Từ Canh, nhưng hân ta lại không biết gì về bệnh tình của Hồng Gia Đế, mỗi lần Từ Canh và các thái y trao đổi về phương thuốc, hân ta cũng không hiểu gì cả, mặc dù đã cố gắng thể hiện bản thân mình vô cùng hiếu thuận,

nhưng so với Từ Canh thì lại chẳng có gì là tình cảm chân thành, mọi người trong điện nhất là các vị đại thần Nội các đều cảm thấy hấn ta đang diễn trò.

Hồng Gia Đế không được khỏe, việc lên triều tạm thời bị hoãn lại, vài vị đại thần Nội Các đều tranh nhau khuyên ông nên nghỉ ngơi cho tốt. Hồng Gia Đế hơi do dự, thế nhưng lại mở miệng để cho Từ Canh thay mặt quản lý chính sự, Từ Long nghe vậy thì đôi mắt mở to, Từ Canh lập tức đứng lên nói: “Xin phụ hoàng hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, dù sao nhi thần vẫn còn trẻ tuổi lại không có kinh nghiệm, sao dám — — ”

Hấn còn chưa nói xong đã bị Hồng Gia Đế phát tay cắt đứt, “Ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời.” Nói xong, ông lại nghiêm nghị nói với Từ Canh: “Con đã mười sáu tuổi rồi, cũng không nhỏ nữa, hơn nữa gần đây con vẫn luôn làm việc rất tốt, nếu không trẫm cũng sẽ không yên tâm để cho con quản lý chính sự. Hơn nữa, cũng sẽ không để con một mình quyết định, mấy vị các lão đều ở đây, còn sợ bọn họ không quản được con sao?”

Mấy vị Nội các lập tức nói không dám, Lý Các lão là người thân cận nhất với Hồng Gia Đế, nói chuyện có hơi tùy ý, cười nói: “Bệ hạ cứ yên tâm giao Thái tử Điện hạ cho chúng ta, nếu làm hỏng việc, vi thần sẽ đưa đầu tới gặp ngài.”

Mấy vị Các lão cũng rói rít lên tiếng bày tỏ thái độ, Hồng Gia Đế hài lòng gật đầu.

Rốt cuộc Hồng Gia Đế vẫn còn suy yếu, nói chuyện một lát đã mệt mỏi, Từ Canh vội vàng hầu hạ ông nằm xuống, mấy vị đại thần Nội các thấy thế cũng biết ý cáo lui, mới vừa đi tới cửa đại điện, Kim Tử đã đuổi theo, “Tân Thái phó xin dừng bước.”

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Các Ngự Y

Chuyển ngữ: Ulrika

Tân lão gia tử nghe thấy tiếng Kim Tử gọi ở phía sau trong lòng rơi lộp bộp, nhất định là đưa con trai ngu xuẩn nhà ông lại gây ra gì chuyện đó chọc giận Thái tử Điện hạ! Đồ hỗn trướng này suốt ngày gây chuyện phiền toái cho ông, còn không thể bớt lo bằng Thụy Hòa. Tân lão gia tử vừa oán thán, vừa bắt đầu đi theo phía sau lưng Kim Tử.

Hồng Gia Đế đã ngủ, Từ Canh tiếp kiến Tân Thái phó ở thiên điện, thấy ông vào nhà, Từ Canh hàn huyên vài câu rồi nói thẳng vào vấn đề chính, nói: “Khi ta còn ở Thiên Tân đã từng nhắc đến chứng bệnh tim của phụ hoàng với Tân tiên sinh, tiên sinh nói ông ấy biết một phương thuốc có hiệu quả với bệnh tim, nhưng mà còn cần phải nghiệm chứng. Bây giờ đã qua vài tháng rồi, không biết bên phía Tân tiên sinh đã nghiệm chứng thế nào rồi? Mấy ngày gần đây ta phải hầu hạ ở bên cạnh phụ hoàng nên không thoát thân ra được, lại sợ dám cung nhân để lộ tin tức, nên đành phải mời Thái Phó đến hỏi một câu.”

Tân lão gia tử sầm mặt dùng sức lắc đầu, “Điện hạ đừng nghe nó khoác lác, đồ hỗn trướng kia đã bao giờ học qua y lý đâu chứ, cho dù nó đã từng đọc lướt qua vài quyển sách thuốc, nhưng trong Thái Y Viện có rất nhiều ngự y, ai cũng giỏi hơn nó hàng nghìn hàng vạn lần. Thân thể ngàn vàng của Bệ hạ, khi chữa trị phải vô cùng cẩn thận, không thể dùng phương thuốc của một tên lang trung giang hồ không biết chui từ đâu ra như nó được...”

Tân lão gia tử thật sự không ngờ rằng đưa con trai ngu xuẩn của mình lại dám dính vào loại chuyện như vậy, ngộ nhờ thân thể của bệ hạ xảy ra chuyện gì, ông có chết muôn lần cũng khó chối tội này, chứ đừng nói tới Tân Nhất Lai, toàn bộ Tân phủ sẽ bị hủy trong tay ông, trong lòng Tân lão gia tử nôn nóng, chỉ hận không thể lập tức bay về phủ bắt lấy đứa con trai vô hỗn trướng kia đánh cho một trận.

Về mặt của ông quá dữ tợn, đôi mắt của Từ Canh liên tục co giật, nhận ra là có thể mình đã làm sai chuyện gì đó. Hấn cũng đã từng được lĩnh giáo sự hung tàn của Tân lão gia tử, nếu lão gia tử nổi bão ngay cả một thái tử như hấn cũng không chịu nổi, huống chi là Tân tiên sinh. Từ Canh âm thầm cầu nguyện cho Tân Nhất Lai ở trong lòng — thực sự không phải là do hấn có ý đâu!

Chờ hấn khéo léo tiễn Tân lão gia tử đi, Từ Canh cũng bắt chập bên cạnh không có người sai sử, vội vàng phái Kim Tử đi mật cho báo Tân Nhất Lai, lại dặn dò hấn ta hỏi về phương thuốc. Kim Tử cũng biết chuyện này rất quan trọng, vô cùng lo lắng xoa chân chạy về phía nha môn Công Bộ, liều mạng chạy tới ngăn cản Tân Nhất Lai trước nha môn.

Nghe qua đầu đuôi câu chuyện, Tân Nhất Lai chợt cảm thấy da trên người mình ngứa ran, đỡ trán một hồi lâu không nói nên lời. Kim Tử thấy thế, càng không dám hé răng. Một lát sau, rốt cục Tân Nhất Lai mới hồi phục tinh thần sau biến cố bất ngờ, cam chịu số phận thờ dài nói: “Thôi quên đi, đêm nay ta sẽ tìm một chỗ để lánh nạn.”

Dầu gì còn có Thụy Hòa ở đây, con tức của lão gia tử chắc sẽ dần dần tiêu tan, nếu thực sự không được... Vậy ông ta sẽ tiếp tục trốn ở bên ngoài, may mắn là Tân gia còn có một tòa nhà khác ở trong thành, nếu không thì thật sự sẽ phải ở khách điểm, chỉ sợ không quá hai ngày tất cả mọi người đều biết chuyện, cái mặt già này của ông nên giấu đi đâu bây giờ?

“Vậy thuốc kia?” Kim Tử lấy can đảm nói ra.

Tân Nhất Lai lại do dự, tuy rằng Tân lão gia tử vô cùng hung bạo, nhưng quả thực ở phương diện khác suy tính chu toàn hơn ông ta nhiều, mặc dù ông ta tràn đầy lòng tin với “Thuốc trợ tim khẩn cấp”, nhưng cũng không dám bảo đảm nó sẽ có hiệu quả trăm phần trăm và không có tác dụng phụ. Ngộ nhờ

thực sự xảy ra việc gì, đây cũng không phải là một tai nạn chữa bệnh bình thường!

Quan trọng hơn là, ông ta không thể nói rõ nguồn gốc của phương thuốc này, bên phía Thái Y Viện cũng không thể nào qua loa tắc trách cho qua việc này, cho dù Thái tử Điện hạ kiên trì muốn dùng thuốc, thì người khác sẽ nghĩ sao? Nếu thuốc kia có hiệu quả còn dễ nói, nhưng không may khiến bệnh tình của Hồng Gia Đế thêm nặng, chỉ sợ Thái tử Điện hạ sẽ phải gánh tiếng xấu trên lưng. Nếu có kẻ âm mưu kích động, có thể giữ được ngôi vị thái tử hay không cũng không nói trước được.

Thấy Tân Nhất Lai một hồi lâu không lên tiếng, Kim Tử cũng ít nhiều đoán được nguyên do, hẳn ta cũng không tiện khuyên bảo, lại đưa ra đề nghị: “Chỉ bằng Thị lang đại nhân đi theo nô tài đến gặp Thái tử Điện hạ một lần?”

Tân Nhất Lai suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu, “Như vậy cũng tốt.” Dù sao ông ta cũng muốn nói rõ ràng những điểm lợi hại của việc này với Từ Canh, xin hẳn nghĩ kỹ lại lần nữa rồi mới làm.

Hai người cùng nhau vào cung, Tân Nhất Lai vừa nói ra những băn khoăn của mình với Từ Canh, Từ Canh lập tức hiểu ra, cười nói: “Tân tiên sinh không cần lo lắng, chuyện phụ hoàng dùng được há có thể quyết định chỉ vì một câu nói tùy tiện của ta, ông cứ trình phương thuốc lên sau đó dĩ nhiên sẽ có chủ ý ngự y của Thái Y Viện khảo chứng, nếu bọn họ không cho phép, tuyệt đối sẽ không dùng đến phương thuốc này.”

Lúc này Tân Nhất Lai mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi nói: “Như vậy rất tốt.” Ông ta dừng lại một lát, lại giải thích: “Nhưng mà Điện hạ cũng không cần lo lắng, mấy tháng trước ta đã chế ra ‘Thuốc trợ tim khẩn cấp’, mấy ngày qua đang liên tục tìm người thử thuốc, vài ngày trước vì thần đã hỏi qua, phản ứng của các đại phu không tệ, việc ghi chép dùng được cũng được đặc biệt ghi lại rõ ràng, khi Thái Y Viện muốn xem vì thần sẽ cho người trình lên.”

Từ Canh vui mừng gật đầu, “Ta luôn tin tưởng cách làm việc của Tân tiên sinh.” Tân Nhất Lai vô cùng am hiểu việc dùng các loại số liệu để thuyết phục người khác, so với những quan viên khác trong triều khi viết tấu chương luôn rất rục rờ gấm hoa, thích thổi phồng ba hoa chích choè, những số liệu này có vẻ đáng tin hơn nhiều, các ngự y của Thái Y Viện cũng không phải là người cổ hủ gàn bướng, Từ Canh cảm thấy khả năng bọn họ đồng ý là rất lớn.

Tân Nhất Lai vừa rời khỏi cung, đã lệnh cho người hầu về phủ tìm Hoàng thị lấy thuốc, đồng thời lại mang những ghi chép dùng thuốc của các vị các đại phu vào trong cung, còn mình thì núp ở trong tiểu viện phía thành đông không dám ra ngoài. Tân lão gia tử ở nhà chờ mòn chờ mỏi, nhưng lại không thấy Tân Nhất Lai hồi phủ, lập tức đoán ra nhất định là ông ta đã nhận được tin tức bàn chân bôi dầu chạy mất tiêu rồi, tức giận đến mức chống nạnh mắng to ở trong sân, lại bảo Hoàng thị phái người “bắt” Tân Nhất Lai quay về.

“Đừng tưởng rằng có thể lừa được ta.” Tân lão gia tử tức giận nói: “Chắc chắn là ngươi biết rõ đồ hỗn trướng kia đang núp ở chỗ nào. Nếu tối nay nó không quay về, ngày mai ta sẽ cắt đứt chân của nó!” Hoàng thị cố làm ra vẻ sợ hãi, “Nhưng mà không biết Đại gia đã gây ra chuyện gì, lại khiến cho phụ thân ngài tức giận như thế? Con cũng đang rất là lo lắng, trời đã tối rồi mà không thấy Đại gia quay về, vừa rồi đã phái người ra ngoài tìm, nhưng vẫn chưa có tin tức. Phụ thân ngài ngàn vạn lần đừng nóng giận, nếu Đại gia đã làm gì sai, lát nữa con sẽ báo ông ấy đến nhận lỗi với ngài, muốn đánh muốn mắng đều tùy ngài, con cam đoan sẽ không có tình ngăn cản.”

Tân lão gia tử vừa nhìn cũng biết là ông không thể thăm dò được tin tức gì từ chỗ Hoàng thị, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định ra tay từ từ chỗ mấy đứa cháu, nhải con Thụy Hòa kia thì xảo trá trơn như lươn, rất khó moi tin từ trong miệng nó, Thụy Xương lại không có ở nhà, hai đứa cháu sinh đôi thì còn quá nhỏ, xem ra cũng chỉ có thể đi tìm Đại Trân.

“Cha con không về nhà sao?” Đại Trân nghe Tân lão gia tử nói xong lập tức đoán ra cha nàng lại gây ra họa, nàng mở to mắt rất là vô tội nhìn lão gia tử, ra vẻ tò mò đơn thuần, “Ông nội à, cha con đang ở đâu vậy?”

“Ngươi không biết sao?” Tân lão gia tử không tin, “Hay là ngươi đang giúp cha ngươi che giấu.”

Đại Trân vô cùng oan ức, “Cháu gái cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, che giấu giúp ông ấy chuyện gì mới được chứ, ông nội ngài đang vu oan cho con đó.”

Tân lão gia tử suy nghĩ một lát, cảm thấy lời nói của nàng cũng hơi có lý, gần đây tiểu cô nương này cũng rất thành thật, suốt ngày ở nhà xem sổ sách, dường như không hề ra cửa, tất nhiên không biết đầu đuôi mọi chuyện. Vì vậy, ông nhò nhẹ dụ dỗ nói: “Con có biết ngày thường cha con hay thích đến chỗ nào không, gần đây hay đi với ai vậy?”

Đại Trân nghiêm túc suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Ngoại trừ đến nha môn thì a cha chỉ ở trong phủ, cũng không nghe thấy có bằng hữu thân thiết ở trong kinh thành. Thật sự thân thiết thì có lẽ phải kể tới Thái tử Điện hạ và Cố thúc. Ông nội, rốt cuộc cha con đã làm gì vậy? Ngài nói cho con nghe đi, nếu ông ấy làm không đúng, con sẽ nói với ông ấy.”

“Nó – -” Tân lão gia tử vừa nhắc tới chuyện này thì lại tức giận sôi máu, giọng nói đã cao hơn rất nhiều, “Có trời mới biết nó lấy được một phương thuốc chó má của một đại phu Mông Cổ không biết chui từ đâu ra, nói là có thể trị được bệnh tim, dụ dỗ Thái tử Điện hạ chạy vòng vòng. Bây giờ điện hạ đang gấp rút hỏi nó phương thuốc chữa trị cho bệ hạ. Còn không phải là nó đang nói chuyện vớ vẩn sao? Các ngự y của Thái Y Viện cũng không phải chỉ ăn mà không làm, có thể không gọi bằng nó sao!”

Đại Trân đã sớm biết được chuyện này, bây giờ nghe Tân lão gia tử nhắc cũng không bất ngờ, nhưng trên mặt vẫn phối hợp lộ ra vẻ khiếp sợ lại lo lắng, “Ông nội nói đúng, quả thực là lần này a cha quá lỗ mãng, chuyện lớn như vậy mà lại không hề thương lượng với lão nhân gia ngài. Nhưng mà ông nội à ngài cũng đừng quá lo lắng, Thái tử Điện hạ không phải là người lỗ mãng, xưa nay lại hiếu thuận, chuyện này liên quan đến an nguy của bệ hạ, hẳn nhất định sẽ không làm liều đâu. Cho dù a cha có đáng linh được lên, chắc chắn Thái tử Điện hạ sẽ tìm ngự y cẩn thận kiểm tra, tuyệt đối sẽ không tùy tiện cho bệ hạ uống thuốc.”

Đương nhiên Tân lão gia tử cũng biết điều này, nhưng biết là một chuyện, muốn đánh người lại là một chuyện khác, bệnh tim của bệ hạ đâu có liên quan đến thằng con trai hỗn trướng kia, cho dù nó có phát hiện ra thần y ở chỗ nào, thì chỉ cần trực tiếp thượng tấu mời thần y vào Thái Y Viện là được, chắc là đầu óc nó bị cháy hòng rồi mới có thể làm cái việc là đi hiến được này?

Nhưng mà những lời nói của Đại Trân vẫn ít nhiều khiến cho lòng dạ của Tân lão gia tử thoải mái hơn rất nhiều, cho dù có nói thế nào, thì đứa cháu gái này vẫn vô cùng hiểu chuyện, so với đứa con trai hỗn trướng kia thì tốt hơn nhiều! Đại Trân lại nói chuyện với Tân lão gia tử gần nửa canh giờ, dụ dỗ lão gia tử mặt mày rạng rỡ, cuối cùng ném đứa con trai hỗn trướng kia ra sau đầu.

Bên phía Tân Nhất Lai đã đưa đơn thuốc trị bệnh tim đến trên bàn của Từ Canh, Từ Canh lập tức triệu vài vị ngự y của Thái Y Viện đến, đương nhiên hẳn không hề nói đến tên của Tân Nhất Lai, chỉ nói là mình tìm lương y khắp nơi ngẫu nhiên gặp được một phương thuốc, đã bí mật tìm người thử thuốc, muốn ngự y xem xem phương thuốc này có thể dùng được không.

Có thể lên làm ngự y của hoàng đế, không chỉ giỏi y thuật, mà cách đối nhân xử thế cũng rất có chừng mực, cho dù thỉnh thoảng có một hai người rất tự cao, nhưng cũng không dám nói bừa trước mặt thái tử, dù sao, phương thuốc này là do Thái tử Điện hạ vất vả tìm được, còn đặc biệt làm thí nghiệm, đừng nói dùng được hay không dùng được, một phen hiếu tâm này cũng đủ để khiến những kẻ thích châm chọc phải ngậm miệng. Huống chi, Từ Canh đã cố ý tìm những người có lòng dạ rộng lượng đến, không phải là hạng người hay nghi ngờ.

Quả nhiên, khi các ngự y vừa mới cầm được viên thuốc còn không thèm đếm xỉa tới, cẩn thận ngửi một cái, trên mặt vài người lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, rồi sau đó rơi vào trầm tư, “Thuốc này – – ”

Thái y lệnh là Bành đại nhân đoạt lấy xấp giấy ghi chép việc dùng thuốc từ trong tay Kim Tử, động tác kia rất lưu loát chỉ sợ ngay cả Cố Hưng khi nhìn thấy cũng cảm thấy mặc cảm. Mấy vị còn lại cũng dần dần phục hồi lại tinh thần, tiến đến bên cạnh Bành đại nhân muốn nhìn, còn có người bất mãn nói: “Ngài đừng có chiếm giữ một mình, cho chúng ta nhìn một cái với.”

Bành đại nhân làm như không nghe thấy, căn bản không để ý đến ông ta.

Từ Canh thấy thế cười hỏi: “Mọi người cảm thấy phương thuốc này thế nào?”

Vẫn không có người nào trả lời, mấy vị ngự y hoặc là đi đoạt sách trong tay Bành đại nhân, hoặc là rơi vào trầm tư, đã sớm ném Thái tử Điện hạ qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Tân Nhất Lai Đau Khổ Trong Lòng

Chuyển ngữ: Ulrika

Tuy rằng các ngự y có thái độ tích cực với phương thuốc này, nhưng người dùng thuốc chính là Hồng Gia Đế, tất nhiên cẩn thận như vậy cũng không quá đáng, Bành đại nhân cẩn thận suy nghĩ một lát, vẫn quyết định tự mình thí nghiệm một phen, lại bí mật tìm Kim Tử hỏi thăm, muốn biết rốt cuộc phương thuốc này là do vị thần y nào hiến lên.

Chỉ tiếc Kim Tử còn kín miệng hơn cả vô trai, mặc cho Bành đại nhân nói đến mức hoa rơi đầy trời nhưng hắn ta vẫn ra vẻ mờ mịt luống cuống, về mặt vô tội giống như không hiểu cái gì, khiến cho Bành thái y vô cùng tức giận, dứt khoát đi tìm Từ Canh hỏi thẳng, nhưng bản lãnh từ chối của Từ Canh còn lợi hại hơn cả Kim Tử, nói xa nói gần nửa ngày rồi đuổi Bành thái y đi, thật vất vả đợi đến khi Bành thái y rời đi, cũng chưa nghe được chuyện gì.

Mặc dù Từ Canh gạt Bành thái y, nhưng ở trước mặt Hồng Gia Đế thì lại là biết gì nói nấy, chủ động nói chuyện Tân Nhất Lai hiến được cho ông nghe, lại nói tiếp: “Vốn là mấy tháng trước sẽ phải trình lên, nhi tử và Tân thị lang đều có hơi băn khoăn, sợ phương thuốc này không tốt. Tân thị lang nói phải tìm người thử thuốc trước, nên mới mất nhiều thời gian như vậy. Hôm nay Bành thái y liên tục đuổi theo nhi tử hỏi thần y đã kê đơn thuốc này là ai, nhi tử cũng không dám trả lời, chỉ sợ ông ấy sẽ lôi kéo Tân thị lang đến Thái Y Viện. Thật vất vả mới tìm được một người đặc lực, cũng không thể để Thái Y Viện đoạt đi mất...”

Hồng Gia Đế vỗ tay cười to, “Đúng là Bành thái y có hơi gàn dở, đầu óc chỉ toàn gân, nếu thật sự biết được Tân Nhất Lai đã viết ra phương thuốc kia, nhất định sẽ đến Tân phủ tìm hắn ta biện luận y lý, cho dù Tân Nhất Lai có giải thích thế nào thì cũng sẽ không nghe, đuổi cũng không thêm đi.”

Từ Canh cũng cười, “Cũng không phải là vì chuyện này, nhi tử đã nghe nói qua tính tình của Bành thái y, nếu thật sự bị ông ta quán lấy, chưa tới hai ba tháng thì Tân thị lang cũng đừng mong thoát thân. Còn cả Tân thái phó nữa, kể từ khi ông ấy biết Tân thị lang hiến phương thuốc cho phụ hoàng ngài, ông ấy đã vô cùng lo lắng, ngoài miệng còn kêu đánh kêu giết, làm hại Tân thị lang ngay cả nhà cũng không dám trở về. Như con đã nói, Tân thái phó quá cẩn thận, Tân thị lang đã nói phương thuốc này là do ông ấy tìm được từ nơi khác, trình lên là vì nghĩ phương thuốc này có thể dùng được, rốt cuộc có dùng được hay không thì cũng phải xem ý tứ của các vị các ngự y.”

Hồng Gia Đế cười lắc đầu, “Ông ấy vẫn luôn như vậy, đừng thấy ngày thường lão đầu tử kia điên điên khùng khùng, nhưng trong đầu vẫn luôn rõ ràng, đã qua nhiều năm rồi, con đã bao giờ nhìn thấy ông ấy làm chuyện gì hồ đồ chưa? Bất kể là ông ấy, hay là mấy vị Nội các khác, đều là những người trầm

tin tưởng, đại lang có chuyện gì cứ việc thỉnh giáo bọn họ.”

Từ Canh vội vàng đồng ý. Hồng Gia Đế lại ân cần hỏi thăm chính vụ mấy ngày hôm nay, Từ Canh trả lời tất cả các câu hỏi, Hồng Gia Đế thấy hắn trả lời rất là lưu loát, mạch lạc rõ ràng, biết hắn nhất định đã khổ công làm việc, trong lòng lại càng thêm hài lòng.

Tân Nhất Lai lại tiếp tục trốn trong biệt viện, mỗi ngày khi đến nha môn làm việc lại lén lút giống như một tên trộm, sợ đụng phải Tân thái phó. Như thế qua nhiều ngày, cuối cùng bên phía Thái Y Viện đã kết thúc thử nghiệm đồng ý dùng phương thuốc đó, lúc này Tân Nhất Lai mới thẳng lưng trở về nhà.

Sau khi hồi phủ, Tân Nhất Lai không bắt ngờ khi bị Tân lão gia tử cản lại, lão gia tử nắm lỗ tai và kéo ông ta vào trong viện, cái eo của Tân Nhất Lai coi như xong, vừa liều mạng giãy giụa, vừa lớn tiếng kêu cứu, “Đau đau đau... Xin ngài nhẹ một chút, a cứu mạng, Đại lang mau đến cứu mạng- -”

Hoàng thị đã sớm nhận được tin tức, về mặt bình tĩnh ngồi trong phòng khách uống trà, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết ở bên ngoài. Đại Trần muốn lao ra năn nỉ, vừa mới đứng dậy đã bị Hoàng thị trừng mắt quát bảo ngưng lại.

“Ngồi xuống.” Hoàng thị mặt không thay đổi nói: “Chuyện của trưởng bối, một tiểu cô nương như con đừng dính vào, ngồi xem là được.”

Đại Trần nghe thấy Tân Nhất Lai kêu đau có hơi không đành lòng, khó xử nói: “Nhưng mà ông nội thực sự sẽ đánh người đó.”

“Không sao, không chết được đâu.”

“A - -” Đại Trần lại càng thêm lo âu, “Nhưng mà bị thương thì cũng không tốt.”

Hoàng thị để ly trà trong tay xuống, cầm lấy một miếng bánh đậu xanh nhỏ bỏ vào trong miệng, tinh tế nhai hết, nuốt xuống, lại nhấp một ngụm trà, lúc này mới thông thả ung dung trả lời: “Sáng mai cha con còn phải đến nha môn, ông nội con làm sao có thể ra tay độc ác được. Chỉ là hù dọa ông ấy một lát mà thôi, nghe ta, đừng lo lắng. Hơn nữa, không phải là còn có Thụy Hòa đó sao?”

Vừa nhắc tới Thụy Hòa thì Thụy Hòa đã đến, cậu ta vừa nghe nói Tân Nhất Lai đã hồi phủ thì thầm nghĩ không tốt rồi, chạy chậm tới, “bịch bịch” một tiếng quỳ xuống chặn đường Tân lão gia tử.

Mặc dù Tân lão gia đánh chửi con trai đã quen, nhưng đối với đại tôn tử là Thụy Hòa thì vẫn vô cùng đau lòng, thấy cậu ta quỳ trên đất, lập tức đau lòng, “Cha ngươi đã làm sai nên phải bị đánh, ngươi quý cái gì mà quỳ, mau đứng lên, cẩn thận bị nhiễm khí lạnh, nếu bị bệnh thì làm sao bây giờ? Ở trên đường không thể so với trong phòng, rất dễ bị bệnh.”

Khi Lão gia tử nói chuyện vẫn không buông tay, Tân Nhất Lai nghiêng đầu ra về úp khuất, “Cha, ngài thả tay ra có được không, đầu gì cũng phải cho ta chút mặt mũi chứ, con cũng đã có con trai, con gái rồi, bọn nhỏ cũng đang nhìn đó, ngài làm như vậy, tuy rằng bản thân ngài cảm thấy vui vẻ, nhưng sau này con làm sao có thể ngẩng đầu trước mặt bọn Thụy Hòa được?”

“Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói những lời đó sao?” Tân lão gia tử tức giận tới mức liên tục hăm hừ, “Muốn lão tử nể mặt ngươi, thì ngươi cũng phải không chịu thua kém cho ta, từ nhỏ đã học không tốt, đọc sách không được, học võ cũng không xong, không thông minh thì thôi, dù sao ngươi cũng phải nghe lời lão tử đừng gây chuyện chứ. Ngươi đó, ba ngày không đánh ngươi thì nhà tốt cũng bị dỡ ngôi, nhìn xem ngươi đã làm những chuyện gì? Ngươi đã đọc được bao nhiêu sách chữ, chỉ đọc được mấy quyển y thuật, lại dám hiển được cho bề hạ, ngươi muốn nướng cả nhà chúng ta trên lửa sao. Ngộ nhờ bề hạ xảy ra chuyện gì, Tân gia chúng ta cũng khó thoát khỏi cái chết, ngươi muốn nhà chúng ta tuyệt hậu có phải không? Chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng trước với lão tử, rốt cuộc là ai cho ngươi cái lá gan đó hả?”

“Tam thiên bắt đả, thượng phòng yết ngọa”: Tam dịch là “Ba ngày không đánh, nhà tốt cũng dỡ ngôi”, ý bảo trẻ nhỏ thì phải dạy cho nghiêm khắc, không sau này sẽ hư.

“Con sai rồi con sai rồi.” Thấy Tân lão gia tử thật sự dừng tay, Tân Nhất Lai lập tức thừa nhận sai lầm, bộ dạng cúi đầu, ăn nói khép nép nhận lỗi nói: “Con thật sự đã sai rồi, lần này quả thực là do con làm không đúng, lần sau nhất định sẽ thương lượng với lão nhân gia ngài.”

Tân lão gia tử giận dữ, “Còn có lần sau nữa sao?”

“Không có không có, tuyệt đối không có. Ngài yên tâm, con sẽ không bao giờ tái phạm chuyện như vậy nữa.” Về mặt Tân Nhất Lai vô cùng đau đớn, sau đó lại thăm dò hỏi: “Bây giờ ngài có thể nói lỏng tay được không?”

Thụy Hòa cũng vội vàng cầu xin: “Tổ phụ, xin ngài bớt giận, đừng chấp nhặt với a cha nữa. Nếu ngài thực sự muốn tìm một người để trút giận, xin hãy cứ phạt tôn nhi.”

“Ồi chao cháu ngoan của ta, sao tổ phụ có thể cam lòng trách phạt ngươi được. Ngươi là một đứa trẻ hiểu chuyện, không hề giống như cha ngươi, sau này ngàn vạn lần đừng học theo nó.” Tân lão gia tử đối với Tân Nhất Lai và Thụy Hòa hoàn toàn là hai khuôn mặt khác nhau, quay người lại vô cùng từ ái, xem như ông đã buông lỏng tay, còn tự tay kéo Thụy Hòa đứng lên, “Ngươi đừng quý đừng quý nữa, có phạm phải sai lầm gì đâu. Mau vào nhà nghỉ ngơi đi, đừng có dính vào chuyện của ta và cha ngươi.”

Thụy Hòa nói: “Một người là thân tổ phụ, một người là phụ thân, tôn nhi sao có thể không dính dính vào được chứ?”

Tân lão gia tử tức giận trừng mắt với Tân Nhất Lai, “Có nhìn thấy không, Đại lang vô cùng hiểu chuyện. Một đứa trẻ hiểu chuyện giỏi giang như vậy sao lại có một người cha như ngươi chứ?”

Tân Nhất Lai oán thâm trong lòng, ông ta cũng là một người hiểu chuyện giỏi giang, trong triều trên dưới có ai không khen ông ta chứ, Thái tử Điện hạ thực sự đã coi ông ta là quân sư, nhưng người làm cha như Tân lão gia tử, lại chưa bao giờ nói một lời khen, còn động một tý là kêu đánh kêu giết, nếu đổi lại là người bình thường thật đúng là không ứng phó được.

Cho dù trong đầu Tân Nhất Lai nghĩ như thế nào, nhưng trên mặt vẫn cung kính, lại thấp giọng giải thích: “Không phải là nhi tử không hiểu điều bản khoản của lão nhân gia ngài, ngài cho rằng con là một kẻ ngu ngốc không có đầu óc, thật sự không sợ mà tùy ý làm bậy hại cả nhà bị mất tính mạng sao? Con còn nhát gan hơn cả người khác đó! Còn không phải là do con thấy Thái tử Điện hạ lo đến phát khóc sao? Bệ hạ và thái tử phụ tử tình thâm, thái tử vì chuyện bệ hạ bị bệnh mà lòng nóng như lửa đốt, đêm không thể say giấc, trong lòng con thực sự rất đau buồn, chợt nhớ ra từng nhìn thấy một phương thuốc ở trong sách cổ, cho nên mới nói với Thái tử Điện hạ, không ngờ điện hạ lại dễ tâm như thế, lập tức lệnh cho nhi tử tìm người chế thuốc, lại đặc biệt tìm người thử thuốc, hy vọng tương lai thuốc này sẽ có hiệu quả, bệ hạ sẽ không còn bị bệnh tim dày vò.”

Thụy Hòa ở bên cạnh cũng nói giúp, “Tuy rằng a cha làm việc hơi lỗ mãng, nhưng rốt cuộc cũng là một lòng trung quân ái quốc, tổ phụ ngài cũng đừng trách ông ấy nữa.”

Tân lão gia tử vốn cũng không định đánh Tân Nhất Lai, dù sao thì hiện nay Tân Nhất Lai đã là đại quan tam phẩm trong triều, là người chủ trì nhiều chuyện lớn, hiện nay lại là tâm phúc của thái tử, rất có địa vị ở trong triều, bí mật mắng nó vài câu, giáo huấn một lát rồi thôi, nếu thật sự đánh người, sẽ kinh động đến bên trên, đến lúc đó bệ hạ hỏi tới, ông sẽ phải trả lời làm sao đây? Nói rằng bản thân sợ bị rước họa vào thân nên trách cứ Tân Nhất Lai không được tùy tiện hiến được sao?

Thuốc kia dùng để chữa bệnh cho hoàng đế bệ hạ đó! Nếu trong triều có người cho rằng Tân Nhất Lai có ý hiến được mời sủng, chỉ sợ lúc đó cũng phải đứng ra vì lợi ích của bản thân.

Cũng may cho dù là Tân Nhất Lai hay là Thụy Hòa đều dâng hoàng cho Tân lão gia tử mặt mũi, lại hạ bậc thang cho ông, cuối cùng Tân lão gia tử hài lòng, vuốt vuốt chòm râu trên cằm, bày ra dáng vẻ lão tử khoan hồng độ lượng không so đo với người, “Nếu Thụy Hòa đã cầu tình cho người, ta sẽ không đánh người nữa, phạt người chép năm mươi lần gia huấn, lát nữa ta sẽ kiểm tra.” Nói xong, lúc này mới hừ lạnh một tiếng nghênh ngang rời đi.

Thụy Hòa là một đứa con trai tốt, vô cùng đồng tình đưa ra lời đề nghị giúp đỡ Tân Nhất Lai, “A cha, nếu không thì con giúp ngài chép một ít?” Cậu có thể bắt chước nét chữ của Tân Nhất Lai giống như đúc, hoàn toàn không cần lo lắng Tân lão gia tử sẽ phát hiện ra.

Không ngờ Tân Nhất Lai lại vô cùng khí phách vung tay lên, “Không cần, ông nội con cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, ngủ một giấc là sẽ quên ngay ấy mà. Chuyện này ta rất có kinh nghiệm!”

Vì vậy, ba ngày sau, bởi vì Tân Nhất Lai không hoàn thành việc chép sách, một lần nữa bị phạt chép một trăm lần gia huấn...

Tân Nhất Lai: “...”

Trong lòng đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Bội Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Muốn Nổ Núi

Chuyển ngữ: Ulrika

Thật vất vả mới tiến được các vị đại thần Nội các rời đi, Kim Tử lại đưa lên một phong thư, Từ Canh ngáp một hơi: “Ồ đâu gửi đến vậy?”

“Đó là danh mục quà tặng của khách mời mừng thọ Tạ Thượng thư.” Kim Tử cung kính lên tiếng trả lời. Kể từ khi Từ Canh bắt đầu xử lý chính sự, bầu không khí trong triều càng thêm tế nhị, ban đầu vẫn còn có người do dự nhìn hai bên dần dần đã bắt đầu đứng thành hàng, cũng có người bày tỏ sự trung thành với Từ Canh, ngược lại với cung Trường Tín đang náo nhiệt chính là Tạ gia và Từ Long, gần đây rõ ràng đã biết điều hơn rất nhiều, Tạ quý phi ở trong cung cũng an phận hơn nhiều, nghĩ lại thì đã lâu rồi Từ Canh không gặp hai mẹ con Từ Long.

Mặc dù Từ Canh có lòng muốn trừng trị bọn chúng, nhưng chưa muốn ra tay vào lúc này, thứ nhất là vì hấn vừa mới bắt đầu chương chính, chưa đủ năng lực để tóm được điểm yếu của bọn chúng, hơn nữa trong triều đang có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào hấn, nếu hấn vừa lên đã nhắm vào Từ Long, sẽ có người nói hấn khắc nghiệt, thứ hai là cho dù hấn có thật sự muốn ra tay với Từ Long, vậy thì cũng phải có một cớ, hiện nay Từ Long mới có bằng đầy tuổi, cho dù hấn ta có một bụng hùng tâm tráng chí muốn kéo hấn xuống ngựa thì cũng không thể phát huy, chỉ có thể làm mấy hành động lên lút căn bản là không lên được mặt bàn, nếu hấn cứ nắm lấy mấy chuyện nhỏ không tha, lại chứng tỏ mình là người có lòng dạ hẹp hòi, cuối cùng nhưng lại là điều quan trọng nhất, rốt cuộc Từ Long vẫn là đệ đệ ruột của hấn, cho dù trong lòng hấn hận Từ Long muốn chết, nhưng dù sao đối với Hồng Gia Đế đó cũng là con trai ruột của ông, vì lo lắng cho thân thể Hồng Gia Đế, Từ Canh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì quá phận.

Hôm nay là ngày đại thọ của Tạ Thượng thư, trời vừa mới chạng vạng, danh mục quà tặng của khách mời đã được đưa vào cung, Từ Canh tiện tay mở ra nhìn, phần lớn đều là họ hàng và đồng僚 trong Lễ bộ của Tạ gia, có một vài người bình thường hay lui tới với hấn, cũng không có nhiều người, lễ vật

cũng không quá quý giá, có thể thấy mọi người không phải là người mù, biết rõ nên giữ khoảng cách Tạ gia.

Đời trước cũng không phải là như vậy, Từ Canh nhớ năm đó khi chặt vật hốt hoảng chạy ra khỏi kinh thành, lúc đó chỉ có duy nhất một nhà Tân thái phó kiên định che chở cho hắn rời đi. Khi ấy Chung Thượng thư đã về hưu, Lý Các lão cũng bị hấn giáng chức điều đến phía nam, mà Lâm Các lão luôn ít lời lại chết ở dưới đao quân phản loạn.

Sau này đối với những đại thần ở trong triều đã từng phản bội, ngược lại Từ Canh cũng không còn những suy nghĩ oán hận như trước nữa, thậm chí có lúc hắn còn giải vây giúp những đại thần kia, dù sao đời trước hắn hoàn toàn là một tên hôn quân, sùng tín gian thần, trầm mê tu đạo, không để ý tới triều chính, thậm chí ngay cả một đứa con trai cũng không có, đổi lại là hắn có lẽ cũng sẽ phản bội. Nhưng mà, nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng rốt cuộc Từ Canh vẫn không có cách nào xem nhẹ một tia không tín nhiệm ẩn sâu trong đáy lòng kia, hắn đưa tay cầm lấy tờ danh sách nhìn thật kỹ, cười một ném ra, “Biết rồi.”

Chỉ cần hắn không phải là một kẻ ngu ngốc, Từ Long và Tạ gia sẽ không còn bất kỳ hy vọng nào để cắt đầu dây. Trong thời gian một năm nay, hắn đã nhanh chóng cài rất nhiều người vào Tạ gia, đợi đến khi bản thân thật sự làm rồi mới biết hóa ra việc này không hề khó khăn.

Ngược lại người thật sự làm cho Từ Canh cảm thấy đau đầu chính là thái hậu và Tuệ vương, hai người bọn họ một người là trưởng bối, ngay cả Hồng Gia Đế cũng không thể không kính trọng, nếu không sẽ bị chụp cái mũ bất hiếu lên đầu, người còn lại thì mua danh là bạch liên hoa, tuy rằng Từ Canh đã sớm nhìn thấu bản chất của ông ta, nhưng trên triều đình vẫn có rất nhiều người kính trọng Tuệ vương. Bề ngoài Tuệ vương giống như là chưa làm bất cứ chuyện gì, nhưng ngầm ngầm hành động thì có rất nhiều, quan trọng hơn là, so với Tạ gia, Tuệ vương phù đề phòng rất nghiêm ngặt, thật sự là khiến cho người ta không thể không suy nghĩ xa xôi.

Nhưng mà, tuy là như thế, Từ Canh cũng không có ý định động vào Tuệ vương, dù sao hắn vẫn đang còn “trẻ”, căn cơ chưa vững, cho dù có là thái tử danh chính ngôn thuận, nhưng trong triều lại không có nhiều tâm phúc, cũng không có nhiều thuộc hạ để tin dùng, phải làm rất nhiều chuyện không được quang minh chính đại nhưng lại không tìm được người, cho nên, Từ Canh dứt khoát chờ thêm một thời gian nữa.

Qua mấy ngày, bên phía Thiên Tân truyền đến tin tức, nói là xưởng đóng tàu đã đóng trước một loạt năm trăm liêu thuyền nhỏ, đã bán đi một số thuyền, Cổ Hung mặt dày mày dạn muốn tăng thêm thuyền, hiện giờ đang có ý định đóng thêm thuyền lớn. Cũng bởi vì đột làm thuyền nhỏ đầu tiên rất thành công, hiện nay lòng tin của đám công tượng đã tăng lên gấp trăm lần, ngay cả lão công tượng lúc trước châm chọc Tân Nhất Lai có suy nghĩ viển vông cũng đã thay đổi thái độ, trước kia Hồ Trường Cẩm ở trong kinh thành không có chút danh tiếng nào nhờ lần này mà vô cùng nổi tiếng, tàu chong của xưởng đóng tàu viết rất rõ ràng rằng con thuyền mới được sản xuất chính là thiết kế của cậu ta.

Đương nhiên Tân Nhất Lai cũng biết bên trong có phần thiên vị, tuy rằng Hồ Trường Cẩm rất có thiên phú ở phương diện truy nguyên, nhưng chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi đã thiết kế ra thuyền mới, vậy thì đã gần như là thiên tài rồi. Tám chín phần là do các công tượng hợp lực đề ra kế kết quả này, tất nhiên Hồ Trường Cẩm cũng đóng góp một số ý tưởng, nhưng cuối cùng lại đặt công lao lên người cậu ta, đó là lựa chọn có lợi nhất.

Công lao lớn như vậy nếu rơi vào người công tượng bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là thưởng một ít tiền bạc hoặc là thoát khỏi trọng tịch, nhưng nếu là Hồ Trường Cẩm, có Hồ gia làm chỗ dựa vững chắc, tiểu tử này muốn thăng tiến cao hơn sẽ dễ dàng hơn nhiều, về phần nhóm công tượng, Hồ gia cũng không phải là người hà khắc hẹp hòi, tất nhiên sẽ bồi dưỡng rất hậu. Nghe có vẻ như chuyện này rất không công bằng với đám công tượng, nhưng đây chính là thực tế, hơn nữa đối những công tượng đó, không chừng bọn họ càng muốn sự lựa chọn này hơn.

Cho dù sự thật có như thế nào, thì rốt cuộc Hồ Trường Cẩm cũng đã được nở mày nở mặt, mà thân là sự phụ của Hồ Trường Cẩm tất nhiên Tân Nhất Lai cũng sẽ được chú ý, thậm chí Hồng Gia Đế còn đích thân triệu kiến ông ta hỏi về chuyện chuẩn bị cho “Viện Khoa Học Hoàng Gia”. Nếu tất cả học sinh của Tân Nhất Lai đều có bản lĩnh như Hồ Trường Cẩm, “Viện Khoa Học Hoàng Gia” được mở ra sớm ngày nào, thì Đại Lương Triều có thể được lợi sớm ngày đó!

Tân Nhất Lai vội vàng đưa bản kế hoạch mình đã chuẩn bị tốt ra, Hồng Gia Đế nhanh chóng lật xem một lần, im lặng, sau một hồi lâu mới nói: “Chuyện này... thật ra có thể cho người mở ở địa phương, nhưng tiền bạc... Nếu không thì, hay là để tới sang năm rồi nói sau?”

Trước mắt hai quan vẫn chưa bắt đầu có lợi nhuận, quốc khố luôn ở trong tình trạng thiếu thốn, đột nhiên ông ta muốn được phân bổ cho mười vạn lượng bạc để xây dựng Viện Khoa Học, đừng nói ông ta không lấy được bạc, cho dù lúc này quốc khố có tiền, Chung Thượng Thư chắc chắn sẽ trở mặt với ông ta.

Tân Nhất Lai đã sớm nghĩ đến sẽ có kết quả như vậy, cũng không bất ngờ, cười ha ha, “Đây mới là bước chuẩn bị thành lập, thật ra không cần dùng quá nhiều tiền, dù sao tạm thời cũng chưa có học sinh nào. Thời điểm thật sự cần dùng tiền còn ở phía sau.”

Hồng Gia Đế có hơi chần chừ, cuối cùng mở miệng hỏi: “Vậy trăm sẽ bảo Chung Thượng Thư cấp cho người năm vạn lượng bạc trước?” So với ba mươi vạn lượng bạc xây bốn tàu, lần này xem như là Hồng Gia Đế đã vô cùng “Hào phóng”, Tân Nhất Lai biết mình không thể xin được nhiều hơn, cũng lười cò kè mặc cả với ông, sáng khoái mở miệng đồng ý, lại hỏi Hồng Gia Đế những vấn đề quan trọng.

Hồng Gia Đế đã sớm có suy tính, bảo Từ Phúc Lễ cầm bản đồ kinh thành đến, chỉ vào một vùng núi ở phía thành bắc nói: “Chỗ này thế nào?”

Tân Nhất Lai sờ sờ cằm, “Tất cả đều là núi, có thể san bằng một phần không?” Tuy rằng xây dựng Viện Khoa Học ở trên núi sẽ càng có phong cách hơn, nhưng thứ nhất là không thuận tiện, thứ hai là giá thành xây nhà ở trên núi sẽ cao hơn, năm vạn lượng bạc này có thể làm cái gì chứ? Làm qua loa tùy tiện là xong rồi, đến lúc đó ông ta lấy cái gì để báo cáo kết quả đây?

Hồng Gia Đế cười, như có thâm ý, “Có thể đẩy nếu người muốn.” Bên ngoài thành Bắc là một vùng núi đá, các ngọn đồi được bao phủ một lớp đất mỏng, thoát nhìn rất xanh um tươi tốt, muốn san bằng ngọn núi, thì phải có quyết tâm như Ngu Công dời núi.

“Có những lời này của bề hạ vi thần đã yên tâm rồi.” Ông ta có thể yên tâm lớn mật đặt thuốc nổ. Đến khi san bằng Bắc Sơn, quảng cáo lớn như vậy, ông ta không sợ Viện Khoa Học sẽ không có người đến.

... .. Từ Canh trải qua khoảng thời gian bận rộn ban đầu, mỗi khi rảnh rỗi trong đầu lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Hẳn phát hiện dường như thân thể của mình thực sự đã xảy ra vấn đề, mặc dù sáng sớm thức dậy còn có vẻ bình thường, nhưng khi nhìn những cung nữ xinh đẹp trong cung thì ngay cả một chút xúc động cũng không có, chẳng lẽ hẳn thực sự là đoạn tụ?

Từ Canh vô cùng rối rắm, vô cùng hậm hực.

Nội thị trong Cung Trường Tín đều do Hồng Gia Đế và Từ Canh lựa chọn từng người một, thứ nhất là phải trung thành, thứ hai là phải cơ trí, đương nhiên tướng mạo cũng không được quá khó nhìn, về cơ bản cũng có thể coi là thanh tú, Từ Canh lặng lẽ quan sát bọn họ, còn thử đến gần để xem xem bản thân sẽ có phản ứng gì, cuối cùng... Chỉ mới nghĩ thôi mà đã cảm thấy chán ghét buồn nôn.

Vừa không thích nữ nhân, cũng không thích nam nhân, mẹ nó chắc là hẳn muốn thành tiên rồi!

Từ Canh quyết định đi tìm Tiểu Tam lang nói chuyện. Nhưng mà hình như gần đây Tân tiên sinh có hơi phòng bị hẳn, nếu hẳn cứ tùy tiện hẹn Tiểu Tam lang ra ngoài, Tân tiên sinh sẽ không nghĩ nhiều chứ? Tự dưng Từ Canh cảm thấy chột dạ.

Cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng hẳn tìm cho mình một cớ. Không phải là Tân Thụy Hòa đang muốn nghị thân sao, thân là bằng hữu, đương nhiên hẳn phải quan tâm rồi. Hơn nữa, hẳn còn biết đòi trước Thụy Hòa đã cưới ai đó, bây giờ đi tiết lộ chút tin tức, giúp người của Tân gia đỡ phải đau đầu. Hẳn vẫn còn nhớ tình cảm của hai vợ chồng Thụy Hòa quả thực rất tốt.

Hai người vẫn hẹn nhau ở Đắc Ý Lâu, dường như Đại Trân lại cao hơn rồi, cũng có hơi béo ra, nhưng lại càng đẹp hơn trước kia, Từ Canh vừa nhìn thấy nàng trái tim đã nhảy lên rộn rã, trong đầu không còn nhớ gì đến những suy nghĩ lúc trước.

“Ta tới muộn.” Đại Trân vừa vào phòng đã tạ lỗi với Từ Canh: “Lúc ra cửa có hơi chậm trễ, khiến cho điện hạ phải chờ lâu.”

“Không sao.” Từ Canh vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nàng nữa, trầm giọng nói: “Nghe nói gần đây việc buôn bán của ngươi rất tốt, chắc là kiếm được không ít tiền nhỉ?”

Vừa nhắc tới chuyện này Đại Trân lập tức cao hứng trở lại, mặt mày hớn hờ trả lời: “Cũng khá tốt, cả Đại Lương Triều chỉ có một mình nhà chúng ta buôn bán gương và thủy tinh, có thể không tốt sao? Hàng trong xưởng đã được đặt trước đến cuối năm rồi đó, ta đang chờ đến khi xưởng đóng tàu đóng được thuyền lớn, sau đó sẽ điều thuyền lớn đến Oa quốc, đến lúc đó còn kiếm được nhiều bạc hơn cả bây giờ đây. Điện hạ ngài có muốn tham gia không?”

Từ Canh cười, “Ngươi kiếm tiền sao có thể quên ta được chứ, tất nhiên là ta muốn tham gia. Đúng rồi, hôn sự của đại huynh ngươi thế nào rồi? Đã chọn được ai chưa?”

Đại Trân lắc đầu bĩu môi, “Vẫn chưa, ta nhìn trúng rất nhiều vị tỷ tỷ, đáng tiếc đại huynh ta không thích ai cả, không biết rốt cuộc hẳn muốn cưới một mỹ nữ như thế nào nữa.”

“Thụy Hòa cũng không phải là người háo sắc, đầu nhất thiết phải cưới một người xinh đẹp.” Từ Canh nghe nàng nói đã nhìn trúng vài vị cô nương, trong lòng lập tức có hơi không được tự nhiên, không nhận được khuyên nhủ: “Và lại lấy vợ thì phải lấy người hiền đức, quan trọng nhất là nhân phẩm tính tình, tiếp theo là tướng mạo, ngươi còn ít tuổi, đừng dễ bị những bông hoa bên ngoài mê hoặc làm mờ mắt.”

Lúc hẳn nói những lời này đặc biệt nghiêm túc, Đại Trân chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ nghiêm nghị của hẳn như thế, nhất thời sững sốt, đợi đến khi cẩn thận suy nghĩ lại không nhận được buồn cười, kìm nén nửa ngày đến mức đau bụng.

“Điện hạ dạy rất đúng, mẹ ta cũng nói như vậy.” Đại Trân cố gắng nhịn cười, nghiêm túc trả lời.

Từ Canh nói xong lại cảm thấy hình như mình có hơi chuyện bé xé ra to, sợ Đại Trân tức giận, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát lại nói: “Thụy Hòa là người ngực giấu khâu hác, ta lại cảm thấy một cô nương dịu dàng yếu đuối không phù hợp với hẳn. Theo ta thấy thì đừng tìm mối ở trong kinh thành, cho người đến các vùng khác hỏi thăm cũng tốt. Tân tiên sinh và Cố tướng quân có quan hệ khá tốt, Võ Anh Hầu phủ ở phía tây bắc cũng có chút thể diện, nhờ bọn họ qua bên đó hỏi thăm xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch đó?”

(*) Góc là “hung trung hữu khâu hác” nghĩa là trong ngực có gò khe: cách ví von những người xử trí phán đoán sự việc giỏi.

Đại Trân gật đầu tạ ơn, “Đa tạ điện hạ đã nhắc nhở, sau khi quay về ta nhất định sẽ kể với mẹ ta.”

Hai người bọn họ bắt đầu nói đến việc chuẩn bị cho “Viện Khoa Học Hoàng Gia”, Đại Trân thần thần bí bí hỏi: “Hôm qua cha ta dâng tấu điện hạ có nhìn thấy không?”

Việc này đúng là hẳn chưa nhìn thấy? Khi các triều thần dâng tấu chương trước tiên bên phía Nội Các sẽ chỉnh lý lại một lần nữa, căn cứ vào mức độ nặng nhẹ sẽ đưa đến trước mặt Từ Canh, nếu không quan trọng, phần lớn do các đại thần Nội Các xử lý trước, hẳn không có nhìn thấy, có lẽ trong sổ con của Tân Nhất Lai không viết chuyện gì quan trọng. Nhưng mà, thấy thái độ thần thần bí bí của Đại Trân, chẳng lẽ trong đó có gì kỳ quái sao?

Tất nhiên Từ Canh không nhận được đặt câu hỏi.

Đại Trần hi hi cười không ngừng, “Không phải là gần đây cha ta đang chuẩn bị thành lập “Viện Khoa Học Hoàng Gia” sao, bệ hạ đã phân cho ông ấy một mảnh đất ở thành Bắc, đang chuẩn bị san núi đó, sợ sẽ làm kinh động đến dân chúng trong kinh thành, nên đã dâng tấu xin nhà môn Kinh Triệu dựng bảng cáo thị giải thích rõ, tránh để mọi người nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì đó.”

Từ Canh lập tức hiểu ra, giỏi thật, Tân Nhất Lai đang muốn nỏ tung núi!

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tân Nhất Lai

Nha môn Kinh Triệu Doãn đã dán một bảng cáo thị rất kỳ quái, nói là mấy ngày gần đây sẽ san núi xây thư viện ở thành Bắc, e rằng sẽ có tiếng động khác thường, xin dân chúng trong kinh thành không cần phải hoảng sợ. Có ai chưa từng thấy qua chuyện san núi xây nhà chứ? Cho dù có là tiếng động lớn hơn nữa, cũng không thể khiến mọi người hoảng sợ được, cho nên mọi người cũng không để ý đến bảng cáo thị này, còn thầm cười nhạo nha môn Kinh Triệu chuyện bé xé ra to.

Kết quả, sớm tinh mơ ngày hôm đó, khi tiền triều vẫn còn đang thượng triều, Chung Thượng Thư đang cãi nhau với người ta vì chuyện tiền bạc, tức giận đến mức nói chuyện nước miếng bay tung tóe, ông ta làm cho mấy vị đồng liêu muốn đòi bạc tức đến mức đỏ mặt tía tai, mắt thấy sẽ phải sẵn tay áo đánh nhau, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng nổ “Dùng”, quả thực là đình tai nhức óc, long trời lở đất.

Quần thần trong triều bị hù dọa không nhẹ, Chung Thượng Thư vẫn còn tốt, cũng chỉ bị lão đảo trật chân mà thôi, vội vàng hấp tấp vịn vào cột trụ trong đại điện không dám cử động nữa, có một số quan viên nhất gan bàn chân như bôi dầu đã sớm chạy ra ngoài điện, còn có người bị dọa chân mềm nhũn ngồi phịch tại chỗ, kinh sợ lớn tiếng kêu cứu, “Địa long... Địa long xoay người...”

Đương nhiên, cũng có không ít người gan lớn lại trung thành, thấy tình hình không ổn lập tức vội vàng chạy lại bên cạnh Từ Canh, bỏ nhào lên phía trước muốn kéo hần đi, lại bị Từ Canh cười ngăn lại.

Tân thái phó cũng kinh ngạc cả kinh, mặc dù cảm thấy rất không bình thường, nhưng vẫn lớn tiếng hô lên gọi Từ Canh: “Thái tử Điện hạ mau chạy đi, địa long đang xoay người.” Vừa nói vừa xông lên, mới chạy được hai bước đã bị Tân Nhất Lai giữ chặt từ phía sau, dờ khóc dờ cười nói: “Không phải buổi sáng lúc đi con đã nói với ngài sao, hôm nay sẽ san núi. Đó là tiếng thuốc nổ phá núi, tiếng động có hơi dọa người.”

Bây giờ Tân thái phó mới nhớ ra lúc lâm triều có lảng máng nghe thấy Tân Nhất Lai nói qua một câu, nói cái gì mà sau khi trời sáng lúc san núi sẽ có tiếng động rất lớn, bảo ông đừng sợ, nhưng mà má ối có ai biết được tiếng động này lại lớn đến như vậy, thật sự là dọa chết người mà! Tân thái phó oán hận trừng mắt nhìn Tân Nhất Lai, “Nhìn chuyện tốt ngươi đã làm đi!”

Tân Nhất Lai xoa xoa mũi vô cùng oan uổng, “Không phải mấy ngày trước con đã sớm xin Kinh Triệu nha môn cảnh báo rồi sao, đâu có biết mọi người lại nhất gan như vậy.”

Tân lão gia tử không để ý tới ông ta, xoay người chạy hai ba bước tới trước mặt Từ Canh muốn biểu hiện một phen, ai ngờ Thái tử Điện hạ vẫn ngồi tại chỗ như thường, không hề bị tiếng động lớn vừa rồi hù dọa. Thật không hổ là quốc chi trụ quân, cho dù núi Thái Sơn có sập trước mặt cũng không biến sắc khả năng bình tĩnh người bình thường không thể sánh được, cái nhìn của Tân thái phó với Từ Canh lại cao hơn vài phần.

Thấy Tân thái phó chạy tới, gương mặt Từ Canh cũng lộ vẻ tán thưởng, “Thái phó quả nhiên là trấn định.”

Tân lão gia tử vội vàng thỉnh tội, “Đều là do đứa con trai hỗn trướng kia của ta giờ trò quý, có trời mới biết làm sao nó có thể tạo ra được tiếng động như vậy, làm Thái tử Điện hạ và các vị đồng liêu phải kinh hãi, thật là có lỗi.”

Từ Canh cười nói: “Chuyện Tân thị lang san núi xây thư viện là do chính miệng phụ hoàng đồng ý, hơn nữa đã đặc biệt dán thông báo nhắc nhở, huống chi cũng chỉ tạo ra mấy tiếng động, phàm là người có tâm tư kín đáo cũng có thể nhìn ra đây không phải là động đất, mọi người tự mình dọa mình, nếu không cẩn thận bị thương, cũng chỉ có thể tự nhận là xúi quẩy, Tân thị lang có tội gì chứ?”

Vài vị võ tướng vừa xông lên cũng vội vàng phụ họa, “Đúng vậy, đã sớm nhắc nhở rồi nhưng bọn họ không thêm quan tâm, tự mình bị giật mình còn có thể trách ai được.” Một đám nhất như chuột yếu như sen, nếu bọn họ có một phần can đảm thôi cũng sẽ không bị dọa thành như vậy, đám võ tướng vui sướng khi người khác gặp họa nghĩ, nhìn mấy người bọn họ xem, không chỉ không hoảng sợ, mà còn lộ mặt ở trước mặt Thái tử Điện hạ, chuyện tốt như vậy nên làm thêm mấy lần mới phải.

Đám triều thần cũng không phải là kẻ ngốc, rất nhanh đã có người phát hiện ra điều bất thường, mặc dù tiếng động ở bên ngoài rất dọa người, nhưng trong phòng lại không có động tĩnh gì, mặt đất bằng phẳng, ngay cả màn trướng trong đại điện cũng không hề lay động...

Tiếng động ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó lại là một loạt những tiếng nổ kinh thiên động địa khác, nhưng quần thần trong điện đã dần dần bình tĩnh lại, Chung Các lão nhìn phụ tử Tân gia thân nhiên đứng bên cạnh Từ Canh, trong lòng có một sự tức giận nói không nên lời, cuối cùng ông ta mới nhớ tới bảng cáo thị hai ngày trước, lập tức hiểu ra, quả nhiên những tiếng động này là do hai người bọn họ tạo ra!

Về phần các quan viên vội vàng hoảng hốt bỏ chạy lúc này, bây giờ trong lòng đang vô cùng hối hận, nhiều đồng liêu và cấp trên vẫn còn đang đứng trong đại điện, ngay cả những người vừa rồi sợ đến mức choáng váng xụi lơ cũng cứng rắn hơn bọn họ, nếu sợ đến choáng váng cùng lắm cũng chỉ bị gọi là nhát như chuột, nhưng bọn họ — nếu Thái tử Điện hạ thật sự muốn tình toán, tội danh này cũng không nhẹ! Nhẹ thì bị nói là mất lễ nghi trước điện, nặng thì chính là sợ chết không để ý đến an nguy của thái tử, bị tước mũ quan là còn nhẹ.

Bình tĩnh mà nói, cho dù Thái tử Điện hạ lòng dạ rộng lớn không so đo với sai lầm của ngày hôm nay, nhưng các đồng liêu sẽ thấy thế nào, sau này chắc chắn sẽ thường xuyên lôi ra giễu cợt.

Cho dù trong đầu mọi người nghĩ như thế nào, nhóm triều thần vẫn lục tục trở về điện, tìm vị trí của mình đứng ngay ngắn đằng hoàng. Từ Canh nói đám ba câu giải thích một lần, mọi người mới biết đầu đuôi sự việc, trong ánh mắt nhìn về phía Tân Nhất Lai lập tức tràn đầy u oán. Đương nhiên, đối với đám võ tướng, bọn họ lại càng suy nghĩ nhiều hơn.

Cũng may mặc dù mọi người bị hù dọa không nhẹ, nhưng cũng không có ai bị thương, đương nhiên, cũng không loại trừ có vài người bị thương nhẹ nhưng lại cẩn thận ngậm miệng không nói, dù sao chuyện như vậy nói ra vào lúc này cũng không về vang gì. Một lát sau Hồng Gia Đế phái người tới hỏi thăm, sau lưng Nội thị còn dẫn theo hai vị thái y, nghe nói không có người nào bị thương, Nội thị có hơi bất ngờ, sau đó lại cười nói: “Thật sự là vô cùng may mắn, nô tài phải đi bẩm báo ngay với bệ hạ, để bệ hạ khỏi phải lo lắng.”

Dân chúng trong kinh thành cũng bị hù dọa không nhẹ, cũng may Tân Nhất Lai đã sớm dặn dò nha môn Kinh Triệu, trước đó đã có phòng bị, trên đường hơi có biến động sẽ lập tức có người lớn tiếng giải thích, cho nên tới buổi chiều cũng không có nhiều người bị thương lắm. Khi vừa có kết quả thống kê, tổng cộng cũng chỉ có hơn hai mươi người bị thương, đều là vết thương nhẹ, về cơ bản tất cả là do tự mình làm bản thân bị thương, trong đó có mấy người do nhát thời vội vã nên bị trượt chân, còn có một số người do quá hoảng sợ nên đã nhảy từ lầu hai xuống đất bị ngã gãy chân...

Cũng không phải là không có người ngậm oán giận, nhưng đa số mọi người đều bị tiếng động ở thành Bắc hấp dẫn, ngay sau buổi trưa, có một nhóm lớn không sợ chết tổ chức thành đoàn ra khỏi thành đến tham quan công trường, lại có kẻ gan lớn không để ý đến ngăn cản muốn tới gần tường xem, bị giám công đuổi ra ngoài.

“Người dám đuổi lão tử sao, lá gan không nhỏ nhỉ, có biết lão tử là ai không? Gọi quân sự của các người ra đây.” Một tráng hán trung niên mặt toàn râu Quai Nón bị giám công ngăn lại, tức giận tới mức giậm chân, gân cổ lên lớn tiếng gọi.

Giám công trẻ tuổi cũng không bị ông ta hù dọa, trên mặt vẫn giữ nụ cười, “Vị đại gia này, công trường có quy củ của công trường, nhất là chỗ này của chúng ta vô cùng nguy hiểm, chỉ cần hơi không cẩn thận thì sẽ bị mất mạng. Khi bắt đầu làm việc Thị lang đại nhân vẫn luôn dặn dò, trọng địa thi công, người không phận sự miễn vào, ngoại trừ công tượng và giám công, không ai được phép đi vào. Ngài muốn vào xem cũng được, nhưng phải có lệnh bài của Thị lang đại nhân.”

Đôi mắt của râu Quai Nón ngang ngược, trong mắt lộ ra hung quang, “Nếu lão tử nhất định muốn xông vào thì sao?”

Về mặt của giám công rất thờ ơ lạnh lùng, cười híp mắt nhìn ông ta ta, “Ngài có thể thử xem” Mặc dù trên gương mặt của vị giám công trẻ tuổi vẫn còn nụ cười, nhưng trong ánh mắt sớm đã không còn chút vui vẻ nào, trong đôi mắt đầy vẻ lạnh lẽo, nháy mắt cả người toát ra sát khí, đó không phải là vẻ tàn nhẫn hung ác của bọn côn đồ tầm thường trên phố, mà giống như lưỡi dao sắc bén khát máu âm trầm và lạnh lẽo.

Đây đâu phải là một giám công bình thường, trên người một giám công bình thường sao có được khí chất của người đã từng nhuộm máu?

Lúc này vài thư sinh trẻ tuổi la hét muốn đi vào giờ im như thóc, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước. Râu Quai Nón bất ngờ “Ồ — —” một tiếng, nhìn chằm chằm quan sát vị giám công từ trên xuống dưới, còn rất trẻ, diện mạo nhã nhặn, thoát nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, chỉ tiếc là không còn cánh tay trái, tay áo trống rỗng, nhưng dường như hắn ta không hề để tâm đến cánh tay của mình, khuôn mặt thờ ơ, nhưng sống lưng lại thẳng tắp, giống như cây bạch dương ở biên cương tây bắc.

Râu Quai Nón cười ha hả nói: “Ồ, nhìn không ra đó, từ chiến trường về sao, từng giết người chưa?”

Giám công trẻ tuổi mỉm cười gật đầu, “Từng giết vài người.”

“Vài người là bao nhiêu?”

Giám công nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Chừng mười mấy người.” Hắn ta dừng một lát, có hơi bất đắc dĩ nhăn nhó mũi, “Cánh tay ta bị những kẻ khốn kiếp kia chém, hết cách nên đành phải trở về. Cũng không thể ở nhà mãi được, nên ta mới nhận công việc này.” Hắn ta cười híp mắt nhìn râu Quai Nón một, “Ngài cũng là lính sao?”

Đều là quân nhân, liếc mắt một là có thể nhìn ra sát khí trên người đối phương, giám công không khỏi hơi khách khí với râu Quai Nón.

Râu Quai Nón không trả lời hắn ta, lại hỏi: “Người làm việc ở đây, một tháng được trả bao nhiêu bạc?” Ông ta cảm thấy bất bình thay cho tiểu tử này, có thể ở trên chiến trường giết hơn chục tên địch anh dũng như thế, theo lý đã sớm được đề bạt rồi, bây giờ lại lưu lạc tới mức làm giám công, thật sự là làm cho lòng người chua xót.

Dường như giám công trẻ tuổi đã nhìn ra râu Quai Nón đang bắt mồi, cười “phụt” một tiếng, lắc đầu nói: “Là do chính bản thân ta muốn quay về, nếu còn ở lại trên chiến trường há chẳng phải là đang cản trở người khác. Ở đây không tệ, cũng coi như là ta đang làm việc cho triều đình, Thị lang đại nhân nói, chờ đến khi xây xong Viện Khoa Học, sau này ta sẽ ở lại đây làm hộ vệ. Một tháng có thể có — —” hắn ta hạ thấp giọng nói, tiến đến bên tai râu Quai Nón nhẹ nhàng nói một con số, râu Quai Nón lập tức trừng to mắt, hai mắt tỏa sáng bắt lấy giám công trẻ tuổi hỏi: “Chỗ các người có còn cần người không?” Hắn ta còn một đám thuộc hạ chưa biết sắp xếp ở đâu đây!

Giám công dờ khóc dờ cười, “Ngài hỏi ta cũng vô dụng, ta cũng không phải là chủ ở đây. Hon nữa, triều đình cũng không cấp nhiều bạc, chủ yếu là tiền trợ cấp, là do Thị lang đại nhân bỏ ra.”

“Thị lang nào vậy?” Về mặt Râu Quai Nón tràn đầy căng thẳng hỏi, nói không chừng đó là người ông ta quen biết?

“Công bộ Hữu thị lang Tân đại nhân.”

“A?” Râu Quai Nón gãi gãi cái ót, “Chưa nghe nói bao giờ.” Rất nhiều năm rồi chưa quay về kinh, ông ta vô cùng xa lạ với kinh thành, tuy rằng trong quân đội cũng có công báo, nhưng mà ông ta chưa bao giờ nhìn đến, sao mà biết được đột nhiên xuất hiện một Tân thị lang là ai.

“Rốt cuộc Tân thị lang tên là gì?”

“Tục danh của đại nhân là Tân Nhất Lai.”

“Ha – -” Râu Quai Nón giống như xù lông đột nhiên nhảy dựng lên, vừa mừng vừa sợ, “Tân... Tân Nhất Lai? Tân Nhất Lai nhà Tân thái phó sao? Người không nhầm chứ, con một sách đó đã làm tới chức Công bộ Thị lang rồi.”

Giám công trẻ tuổi không vui nhìn ông ta, “Ngài nói ai là con một sách đó?” Lúc này thái độ của hắn ta vẫn rất ôn hòa, khi Râu Quai Nón lớn tiếng la hét muốn xông vào hắn ta còn cười tủm tỉm nữa đó, vừa nghe thấy Râu Quai Nón coi thường Tân Nhất Lai thì lập tức biến sắc, Râu Quai Nón cảm thấy rất thú vị, cười hơ hớ nói: “Nhìn không ra là Tân ngốc tử còn rất được lòng người đó.”

Cuối cùng giám công nghe ra trong lời nói của ông ta có sự thân thiết, đoán rằng có lẽ vị này là cố nhân của Thị lang đại nhân, rốt cuộc sắc mặt mới hơi dịu đi. Râu Quai Nón lại cọt nhả liên tục quấy rầy, “Ta và Thị lang đại nhân của các người là bằng hữu lớn lên từ nhỏ với nhau, quan hệ vô cùng tốt, nếu không thì, người cho ta vào xem một lát, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không đi lung tung, Tân Nhất Lai cũng sẽ không tìm người gây phiền toái...” Ông ta còn chưa nói xong đã bị giám công trẻ tuổi đẩy ra ngoài.

“Thấy cái đường màu trắng này không?” Giám công sầm mặt chỉ vào đường cảnh giới được vẽ bằng vôi trắng trên mặt đất, nghiêm túc nói: “Nếu ngài đi lên phía trước một bước nữa, đừng trách ta không khách khí.”

Râu Quai Nón còn định nói thêm, phía sau có một tiểu cô nương chạy ra, la lớn: “Lão gia, sao ngài còn chưa quay về, nương tử đã chờ cả buổi rồi đó đang tức giận kia kìa. Ngài mà không chịu về, lát nữa nương tử sẽ tự mình đến mời ngài về đó.”

Giương mặt Râu Quai Nón hơi thay đổi, hiển nhiên là rất sợ nữ nhi nhà mình, lập tức giơ tay lên cao giọng trả lời: “Về về trở về, lập tức trở về.” Nói xong, thật sự không hề lưu luyến lại lập tức xoay người rời đi.

Thấy ông ta vừa đi, còn lại một đám người trẻ tuổi cũng không dám xông vào, vây quanh bốn phía chỉ chỉ trỏ trỏ nửa ngày, cho đến khi trời tối, cửa thành sắp đóng, lúc này mới miễn cưỡng quay về thành.

Đêm nay, rất nhiều người trắng đêm khó ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Đen Hoàng Đế Bệ Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.